

NOVA
CLAVIS HOMERICA:

Cujus ope
Aditus ad intelligendos ſine Interprete
ODYSSEÆ LIBROS
omnibus recluditur.

Interſperſæ ſunt ſelectæ Clariſſ. Virorum
Clarckii, Ernesti, Spondani, cet.
Annotationes & Scholia.

Opera

JOANNIS SCHAUFELBERGERI,
Publici in Schola Turic. Pædagogi.

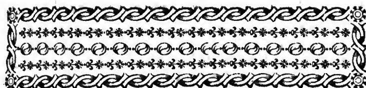

Tom. VIII.
Σ. ——— Ω.
Cum Indicibus neceſſariis.

TURICI,
Litteris Fuesslini et Socc.
MDCCLXVIII.

Select. e profanis Scriptoribus Hist. Lib. II. Cap. XIV.

Alexander Magnus inter spolia Darii, Persarum regis, unguentorum scrinio capto, quod erat auro, gemmisque & margaritis, pretiosum; varios ejus usus amicis demonstrantibus, (quando tædebat unguenti bellatorem & militia sordidum) *Immo hercule*, *inquit*, *librorum Homeri custodiæ detur*: ut pretiosissimum humani animi opus quam maxime diviti opere servaretur. — Prædicabat, hunc Poëtam complexum esse omnia bellandi ac regnandi præcepta; eumque tanto amore atque honore prosequutus est, ut Homeri amator cognominaretur. Interrogante aliquando Philippo patre, cur tantopere hoc uno Poëta delectaretur, ceteros vero negligeret? *Ideo*, inquit, *pater*, *quod non quævis poësis regem decere mihi videtur*, *sicut nec quodvis vestimentum*. *Unius Homeri ingenua est*, *& magnifica*, *&*

vere

vere regia. — Itaque Homeri libros fecum inter bella ferre folitus erat; &, quum quiefceret, eos una cum pugione fub pulvino, cui incumbebat, reponere; *militiæ viaticum & bellicæ virtutis inftitutionem* appellans. — Quum quidam profpere geftæ rei nuntius citato curfu accederet, vultu ingentem lætitiam præferens: *Quid mihi nuntiaturus es*, inquit, *tanto gaudio dignum? nifi forfan Homerus revixit.*

Alcibiades quoque Homerum magno in pretio habuit. Itaque quum forte in fcholam puerorum veniffet, Homerum fibi petiit exhiberi. Quum vero ludimagifter fe nihil Homeri habere refpondiffet: colaphum ei durum inflixit, & abiit, *imperitum*, dicens, *& qui tales redderet pueros.*

CLAVIS

CLAVIS HOMERICA,

IN Σ. ODYSSEÆ.

V. I.

Ἦλθε δ' ἐπὶ, *pro* ἐπῆλθε, Advenit.

Πανδήμιος, ου, ὁ, ἡ, qui per totum populum vagatur, πτωχὸς πανδήμιος, ein Landbettler, qui per totum populum mendicabat.] Πανδήμιος mendicus non est *publicus*, sed *vagabundus*, & ostiatim petens stipem, ἀλήτης. ERN.

V. 2.

Πτωχεύεσκ', pro πτωχεύεσκε, quod *Jon.* pro ἐπτώχευε, Mendicabat. Vide ad *Od.* P. 11. & 19.

Μετὰ δ' ἔπρεπε γαστέρι μάργῃ, *i. e.* ἐκπρεπὴς ἦν ἐπὶ γαστριμαργίᾳ, eminebat vel quasi sola voracitate, ἀπληστίᾳ. αἶγας ἄγων, αἳ πᾶσι μετέπρεπον αἰπολίοισι, *Od.* P. 213.

Γαστέρι μάργῃ, ventre insano, *i. e.* ἐπὶ ἀπληστίᾳ, venter ejus capiebat & cupiebat longe plura, quam aliorum sui generis: ἐπὶ γαστριμαργίᾳ. μάργε, *Od.* Π. 421.

V. 3.

Ἀζηχὲς φαγέμεν καὶ πιέμεν, Indesinenter edere & bibere. ἐμὲ οὐδ' ὣς θυμὸς ἀνίει ἀζηχὴς ὀδύνη Ἡρακλῆος, me ne sic quidem ira perdurans remittebat a dolore propter Herculem, mein nicht nachlassender Zorn und Unmuth machte mich nicht los von der Empfindung des Schmerzens wegen des Hercules, *Il.* O. 25. & 658. ἀζηχὲς γὰρ ὁμόκλεον ἀλλήλοισι, indesinenter enim vociferabantur hortantes se invicem, ohne ablassen. ὄϊες ἀζηχὲς μεμακυῖαι, oves sine intermissione balantes; sicut solet in magno ovium grege, *Il.* Δ. 435.

Ἀζηχής, έος, ὁ, ἡ, non intermissus, non interruptus, συνεχής, continuus, perpetuus, cohærens, ἀδιάλειπτος. Est pro ἀδιεχής, contracto quasi ιε in η, ob arctissimam soni cognationem, & mutato δ in ζ, ob eandem cognationem. διέχω autem est, distineo, ich halte von einander; & *intransitive*, discretus sum, distineor. Neutrum ponitur adverbialiter.

Οὐδέ οἱ ἦν ἶς, Οὐδὲ βίη, neque ei erant nervi, Neque robur, de Iro mendico: er hatte keine guten Nerven, und daher kommende Stärke.

v. 4.

Εἶδος δὲ μάλα μέγας ἦν ὁράασθαι, Specie externa autem valde magnus erat adſpectu: ſpeciem vero quod attinet, ſatis magnus erat ſtatura, er war anſehnlich lang und groß.

v. 5.

Ἀρναῖος, ου, ὁ, mendicus Ithacenſis: idem qui poſtea ὁ Ἶρος dictus. Nomen ei a matre datum. Ab ἡ ἀρά, precatio: interſerto ν, quaſi ἐυχλαῖος.

Τὸ γὰρ (ὄνομα) θέτο πότνια μήτηρ, hoc enim (nomen) impoſuit alma mater,] Il paroît par ce paſſage que dans ces temps-là les meres impoſoient les noms à leurs enfans, mais c'étoit ſans doute de concert avec leurs maris. C'eſt ſur cela qu'eſt fondée dans *les nuées d'Ariſtophane* la diſpute de Strepſiade avec ſa femme ſur le nom qu'il falloit donner à leur fils. La mere, qui étoit noble & glorieuſe, vouloit de grands noms où il entrât de la chevalerie; & le pere, qui étoit un bon vilageois, vouloit des noms ſimples où il entrât de l'épargne: enfin ils s'accorderent en donnant le nom de *Phidippide*, qui tenoit des deux, & de l'épargne & de la chevalerie. *Act. I. Sc. I.* DAC.

v. 6.

Ἐκ γενετῆς, Recens nato ei. ita *Il.* Ω. 535. Conf. PALAIR. *Obſerv. in Joh. IX:* 1.

Ἶρος, ου, ὁ, mendicus Ithacenſis, imo paraſitus infimi ordinis. Habuit nomen ab εἴρω, *i. e.* ἀπαγγέλλω, quaſi ἀπαγγελεύς: nam utebantur hoc homine nobiles adoleſcentes ad exploranda & nuncianda ſecretiora; & ex hoc munere hoc cognomen ei inditum eſt, cum verum ejus nomen eſſet Ἀρναῖος.

Ἶρον δὲ νέοι κίκλησκον ἅπαντες, Irum autem juvenes nominabant omnes. νῆσός τις Συρίη κικλήσκεται, *Od.* O. 402.

v. 7.

Οὕνεκ' ἀπαγγέλλεσκε κιών, *coll.* 6. Etymologia nominis τοῦ Ἴρου indicatur; ut ἀπαγγέλλειν idem ſit quod εἴρειν, dicere.] Verte: *Quia pro nuncio ibat. Irus* ergo ſonat nuncium, atque *Iris* adeo nunciam. ERN.

v. 8.

Ὀδυσῆα διώκετο οἷο δόμοιο, Ulyſſem pellere conabatur ex propria ejus domo. *pro*, ἐδίωκεν ἐκ τοῦ οἴκου ἰδίου. v. 9.

v. 9.

Νεικείων, increpans, jurgans.

v. 10.

Εἶκε, γέρον, προθύρου, *i. e.* ἀπὸ προθύρου, Cede, senex, a vestibulo *vel* janua prima conclavis magni: cede ab introitu.

Μὴ δὴ τάχα καὶ ποδὸς ἕλκῃ, ne mox traharis pede prehensus. Vide ad *Od.* Π. 276.

v. 11.

Οὐκ ἀΐεις, ὅτι κ. τ. λ. Non sentis, quod &c. merkest du nicht, daß ꝛc. Ergo apparet, ἀΐειν *generaliter* esse, percipere, sentire, intelligere, ventum ex aliqua re accipere. βοῆς ἀΐοντες, *Od.* P. 435.

Ἐπιλλίζω, oculis distortis aut motis jubeo aut moneo: simul &, posita parte pro toto, κεφαλῇ νεύειν, capite innuo; sicut alibi νεύειν ὀφρύσι, pro ὀφθαλμοῖς ἢ κεφαλῇ, ponitur. Ab ἴλλοι, ων, οἱ, interiores partes oculi, quæ huc & illuc converti & quasi circumrotari possunt; dicti ab ἴλλω, volvo, torqueo. est vox Jonica & Attica. & inde est verbum ἰλλίζω, motis & tortis oculis innuo. sed ὁ ἰλλὸς, ὁ, est strabo, ein schielender.

Οἳ δή μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες, quod mihi innuunt oculis omnes: quod mihi contortis oculis signum dant omnes.

v. 12.

Ἑλκέμεναι (*pro* Ἕλκειν) δὲ κέλονται, Et trahere te pedibus jubent me. *vel*, &, ut te traham, me jubent.

Ἐγὼ δ' αἰσχύνομαι ἔμπης, ego autem verecundor tamen, aber ich schäme mich dessen, halte es mir für unanständig. Sensus est: pudet me, videre similem mei, eumque male tractare. Humani ergo nonnihil inest his verbis. Nisi notant fastum aliquem, quo contemnit cum tam vili mendico manus conserere.

v. 13.

Ἄνα, surge hinc & abi. *pro* ἀνάστηθι. ita *Il.* Σ. 178.

Μὴ τάχα νῶιν ἔρις καὶ χερσὶ γένηται, ne cito nobis contentio etiam manibus fiat: inquit Irus ad Ulyssem.

v. 14.

Ὑπόδρα ἰδὼν, *Od.* P. 459.

v 15.

Δαιμόνι', *pro* Δαιμόνιε. inquit perſonatus Ulyſſes ad mendicum, blande. δαιμόνιε ξεῖνε, *Od.* Ξ. 443.

Οὔτε τί σε ῥέζω κακὸν, οὔτ' ἀγορεύω, neque quidquam tibi facio mali, neque dico.

v. 16.

Οὔτε τινὰ φθονέω δόμεναι, (*pro* δοῦναι,) *ſc.* σοὶ, Neque indignor, ſi quis tibi dat; nam τινὰ pertinet ad infinitivum: ich ſehe es nicht etwa ungern, wenn dir jemand gibet, wenn es auch ſein viel wäre. δός οἱ ἑλών· οὔ τοι φθονέω, *Od.* P. 400.

Καὶ πόλλ' ἀνελόντα, eum capientem & ſumentem quamvis multa. ſenſus eſt: οὐ φθονέω, δοῦναί τινά σοι πολλὰ, καὶ ἀνελόντα αὐτὸν πολλὰ, non invideo, ſi quis tibi multa det, etiamſi is multa in manus ſumat, ut det.

v. 17.

Οὐδὸς *h. l.* eſt *proprie* poſitum: nam mendicus aut ſupplex ſedebat in limine, humilitatis & miſerationis cauſa.

Οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χείσεται, Limen autem nos ambos hoc recipiet, ut in eo ſedere poſſimus. *i. e.* χωρήσει. Vides hîc notionem primam formæ χείομαι, capax ſum. Hinc eſt ἡ χειὰ, *i. e.* ἡ φωλεὰ, cavus, caverna] Χωρήσει. ὅθεν καὶ χειὰς, τὰς καταδύσεις τῶν ὄφεων. *Schol.* Vide ad *Il.* X. 93. Nempe χέω, χείω, proprie idem eſt quod χάω, χαίνω, *hio*: unde & χεῖλος, & alia, in quibus hiatus, diductio intelligitur. ERN.

v. 18.

Ἀλλοτρίων φθονέειν, Si quid datur de alienis, invidere.

Ἀλήτης, mendicus. *Od.* P. 578.

v. 19.

— — ὄλβον δὲ θεοὶ μέλλουσιν ὀπάζειν.

— — *fortunam autem Dii ſoli poſſunt dare.*

vel:

— — *felicitatem enim & opulentiam Dii ſoli ſolent præbere.*

Hinc eam tibi non exprobrabo: at, quod manus attinet, iis ne provoca me. Ergo *h. l.* ὄλβος in dubio ſignificatu poſitus videri poſſit. Sed neceſſe non eſt, id *h. l.* reperire; nam dicit: felicitatem dant Dii; ergo tu in culpa non

non es, si eam non habes. ὄλβῳ τε, πλούτῳ τε; Od. Ξ. 206.] Ita Od. Ζ. 188. 189. Similiter & Æschylus: Θεοῦ δὲ δῶρον ἐστιν εὐτυχεῖν βροτοῖς. Septem contra Thebas, v. 631. CLARK.

v. 20.

Χερσὶ δὲ μήτι λίην προκαλίζεο, Manibus autem nequaquam valde provoca, i. e. ad pugnandum manibus. ὅς κέ μιν προκαλίζετο τοξάζεσθαι, Od Θ. 228.

Μή με χολώσῃς, ne me irrites.

v. 21.

Μή σε, γέρων περ ἐὼν, στῆθος καὶ χείλεα φύρσω Αἵματος, Ne te, senex licet sim, quod attinet pectus tuum & os, inquinem Sanguine. omissa præpositione, διὰ αἵματος: μὴ μολύνω καὶ συγχέω. εὐνὴ αἰεὶ δάκρυσ' ἐμοῖσι πεφυρμένη, Od. Ρ. 103.

v. 22.

Ἡσυχίη, ης, ἡ, otium, quies, lætus & placidus status vitæ. ab ἡσύχιος, ου, ὁ, ἡ, placidus, contentus, quietus. vergnügt, ruhig.

Ἡσυχίη δ' ἂν ἐμοὶ καὶ μᾶλλον ἔτ' εἴη, lætus & contentus status mihi sane major esset.

v. 23.

Αὔριον, Cras. propr. notat, sequens mane. a parte ad totum potest & notare, sequentem diem: imo &, sequens tempus.

Οὐ μὲν γάρ τι σ' ὑποστρέψεσθαι οἴω, non enim te reversurum credo. ὑποστρέψας, Od. Θ. 301.

v. 24.

Δεύτερον, Posthac.

v. 25.

Χολωσάμενος, iratus.

Ἶρος ἀλήτης, utpote verus mendicus. Vid. ad v. 18.

v. 26.

Μολοβρὸς, Od. Ρ. 219.

Ὡς ὁ μολοβρὸς ἐπιτροχάδην ἀγορεύει, quam promte & volubiliter iste mendicus loquitur! quam volubiliter & breviter multa & celeriter parasitus iste loquitur! σπουδαίως καὶ κατ' ἐπιδρομήν. sic, Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευε, Il. Γ. 213. coll. 214. παῦρα μέν. ut ergo Laconicus mos,

 multa

multa breviter & summatim dicendi significetur; si quis capita quasi rerum perstringit verbis, nec nimis amplo omnia explicat: velut si rota currat per superficiem, nec altum vestigium findat, aut diu moretur.

v. 27.

Καμινοῖ, όος, ἡ, præfecta fornaci, super qua frumenta torrebantur, ut eo facilius comminui mola possent; ἡ καμινεύτρια, i. e. ἡ φρύγουσα κριθὰς πρὸς εὐχερεστέραν ἀλευροποιΐαν, eine Helzerin bey der Darre. Tales κριθαὶ dicebantur &, αἱ κάχρυες: unde est καταχαχρύσαι, i. e. συντρῖψαι.

Γρηῒ καμινοῖ ἶσος. γρηῒ dicit, κατὰ τὸ πολύλαλον, ob loquacitatem; vel &, διὰ τὸ ῥυσὸν (rugosum) τοῦ προσώπου: καμινοῖ vero, διὰ τὸ ἐπιφαινόμενον μέλαν ὡς οἷον ἔκ τινος ἀσβόλης, ob atrum in superficie quasi ex fuligine contractum. Nam personatus Ulysses sic apparebat. Alii artificiosius hanc vocem compositam dicunt, καμινοὶ, διὰ τὸ καμεῖν τὰς ἶνας ὑπὸ γήρως, quia nervi sunt imbecilli a senectute. Est potius, ein altes runzliches und schmutziges Helzer-Weib.

Ὃν ἂν κακὰ μηλισαίμην, i. e. εἰς ὃν, in quem sane mala machinarer, dem ich wol gar übel rathen und mitfahren möchte: nam sunt eæ minæ Iri. οἱ δ' ἕταροι μέγα ἔργον ἐμητίσαντο, *Od.* M. 373.

v. 28.

Κόπτων ἀμφοτέρῃσι, (*pro* ἀμφοτέραις,) *sc.* χερσί. Percutiens ambabus *manibus* ad utramque aurem.

Χαμαὶ, *Od.* P. 490.

Ἐκ πάντας ὀδόντας γναθμῶν ἐξελάσαιμι, omnes dentes ei Ex maxillis excuterem, ich möchte ihm gern alle Zäne aus dem Maul schlagen.

v. 29.

Γναθμὸς, *Od* Π. 175.

Ληϊβοτείρα, vel *Jon.* ληϊβοτείρη, ης, ἡ. ἡ διαβοσκομένη ἀλλότριον λήϊον, depascens segetem, vicini *nimirum* & alienam. Est apud Poëtam Epith. *suis voracis.*

Συὸς ὡς ληϊβοτείρης, sui tanquam segetem depascenti. Nam talem bestiam, ex lege apud Cyprios, ἐξωδόντιζον οἱ δεσπόται τοῦ χωρίου, possessores agri dentes excutiebant bestiæ, sie brachen der Sau die Zäne aus, und schikten sie

ſie ſo ihrem Herrn wieder. & ſus eſt vorax animal, quod agros & hortos facile infeſtat. Maſculinum eſſet ὁ λῃϊ-βότης, der die Saat abfriſſet.

v. 30.

Ζῶσαι νῦν, Cinge te nunc. aor. 1. imperat. Med.

Ἐπιγνῶμι, & ἐπιγιγνώσκω, agnoſco. ἵνα πάντες ἐπιγνώωσι, pro ἐπιγνῶσι, ut omnes ſpectent & dijudicent.

v. 31.

Μαρναμένους, *Nos* pugnantes: de pugilatu poſitum verbum.

Πῶς δ' ἂν σὺ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχοιο; quomodo tu cum juvene pugnare *vel* contendere poſſis pugilatu?

v. 33.

Οὐδοῦ ἐπὶ ξεστοῦ, Limine in elaborato in domo vel conclavi ad januam. οὐδός, ſupra *v.* 17.

Πανθυμαδὸν, *adv.* toto animo, ὁλοψύχως, valde ſerio; alles Ernſts, mit vollem Eifer und Zorn.

Ὀκριάομαι, durus & aſper fio, exaſperor, collidor aſpere. ab ὀκριόεις, όεσσα, όεν, acutas & duras extremitates habens.

Πανθυμαδὸν ὀκριόωντο, *pro* ὀκριῶντο, *i. e.* ὁλοψύχως ἠλεγχύνοντο, ſie geriethen ſehr ernſtlich an einander.

v. 34.

Τοῖιν δὲ ξυνέηκ', *pro* ξυνέηκε, Hos autem animadvertit.

Ἱερὸν μένος Ἀντινόοιο, *i. e* ὁ Ἀντίνοος, ob nobilitatem. ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο, *Od.* Ν. 20.

v. 35.

Ἡδὺ δ' ἄρ' ἐκγελάσας, *i. e.* λίην γελάσας, nam ἐκ ſæpe intendit ſignificatum. & hic rident proci γναθμοῖς ἀλλοτρίοις. mox ridebunt ἀλλοτρίοις. Eadem verba ſunt *Od.* Υ. 354.

v. 36.

Οὐ μέν πώ τι πάρος τοιοῦτον ἐτύχθη, nunquam quid antea tale fuit.

v. 37.

Τερπωλή, ῆς, ἡ, delectatio. a τέρπω, delecto, oblecto.

Οἵην τερπωλὴν Θεὸς ἤγαγεν ἐς τόδε δῶμα; Qualem jucundidatem, Quam delectabile ſpectaculum bona fortuna induxit in hanc domum! inquiunt proci, cum duo mendici jurgarentur.

v. 38.

Ἐρίζετον ἀλλήλοιϊν, contendunt inter ſe ambo.

v. 39.

Χερσὶ μαχέσσασθαι, *Uſque* ad manibus pugnandum.

Ἀλλὰ ξυνελάσσομεν ὦκα, ſed concurramus celeriter, concitemus nos alter in alterum. ληΐδα δ' ἐκ πεδίου συνελάσσαμεν (*pro* συνηλάσαμεν) πολλὴν, ex agris multam prædam compulimus, pecorum ſcil. *Il.* Λ. 676. Θεοὺς ἔριδι ξυνελάσσαι, Deos committere ad contentionem, συμβάλλειν. & ſenſus proprie eſt: nolim ego, ut Dii inter ſe pugnent, *Il.* Υ. 134. ἔριδι ξυνελαυνέμεν, (*pro* συνελαύνειν,) pugnando concurrere, *i. e.* εἰς μάχην συνελθεῖν ἀνδρικῶς, *Il.* Χ. 129.

v. 40.

Πάντες ἀνήϊξαν γελόωντες, (*pro* γελῶντες,) omnes ſurrexerunt ridentes.

v. 41.

Κακοείμων, ονος, ὁ, ἡ, male veſtitus, ſordido veſtitu. ex κακὸς, & εἷμα, ατος, τὸ, veſtis.

Ἀμφὶ — πτωχοὺς κακοείμονας, Circum — mendicos pannoſos.] Κακὰ ἱμάτια περιβεβλημένους. *Schol.*

Ἠγερέθοντο, circumſtabant eos denſi. *Od.* Ρ. 65.

v. 43.

Μνηστῆρες ἀγήνορες, *ibid.*

v. 44

Γαστέρες αἵδ' αἰγῶν κέατ' (*pro* κέαται, quod *pro* κεῖνται) ἐν πυρί, Ventriculi hi caprarum jacent ſuper igne, ut aſſentur. Hîc ergo ſpecies farciminis deſcribitur, quod in cœnam ἀγροτικὴν & vilem adhibebatur.

Τὰς δ' ἐπὶ δόρπῳ Κατθέμεθα, quos ad cœnam (zum Abendeſſen) eo Poſuimus.

v. 45.

Κατθέμεθα, *pro* Κατεθέμεθα, Reponebamus.

Κνίσσης τε καὶ αἵματος ἐμπλήσαντες, poſtquam eos adipe & ſanguine compleveramus.

v. 46.

Ὁππότερος δέ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται, utraque phraſis notat idem. *i. e.* νικᾷ, ἐπικρατέστερος ᾖ. ita *Il.* Γ. 71.

v. 47.

v. 47.

Αὐτὸς ἑλέσθω, ipſe eligens ſumat.

v. 48.

Αἰεὶ δ' αὖθ' ἡμῖν μεταδαίσεται, Semper autem deinceps nobiſcum epulabitur, συνειλαπινάσει. ἵνα δὴ καὶ ἐγὼ μεταδαίσομαι ἱρῶν, ut & ego una epuler de ſacris, *Il.* Ψ. 207.

v. 49.

Οὐδέ τιν' ἄλλον Πτωχὸν ἔσω μίσγεσθαι (*ſc.* ἡμῖν, *vel* ἐς ἡμᾶς) ἐάσομεν, neque quenquam alium Mendicum in domo verſari nobiſcum ſinemus.

Αἰτήσοντα. αἰτήσων, *Od.* P. 365.

v. 50.

Τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος, *Od.* Π. 406.

v. 51.

Δολοφρονέων — Ὀδυσσεὺς, ſimulate loquitur ad procos. δολοφρονέουσα Κίρκη, *Od.* K. 339.

v. 52.

Οὔπως ἐστὶ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχεσθαι Ἄνδρα γέροντα, non licet, impoſſibile eſt, cum juvene viro pugnare Virum ſenem.

v. 53.

Δύῃ ἀρημένον, calamitate & infortunio labefactum, βεβλαμμένον τῇ κακοπαθείᾳ. calamitate confectum & oppreſſum. ἀρημένον γήρᾳ ὑπὸ λιπαρῷ, *Od.* Λ. 135.

Δύη. Vide ad *Od.* Ξ. 338.

Ἀλλά με γαστὴρ Ὀτρύνει, ſed me ventriculus Adhortatur.

v. 54.

Κακοεργὸς, ὁ, ὁ, ἡ, qui male facit.

Ἀλλά με γαστὴρ Ὀτρύνει κακοεργὸς, ſed me ventriculus Impellit male ſuadens: ſicut *Salomo* dicit, paupertatem multa docere mala & ſuſtinenda & molienda. der Magen gehet übel mit uns um, wir müſſen um ſeinetwillen vieles leiden und vieles thun.

Ἵνα πληγῇσι δαμείω, ut plagis ſubigar. aor. 2. ſubj Paſſ. pro δαμῶ. diſtracto circumflexo δαμείω, & producto ε per ει, ob metrum & Jonice,] *Ut ſubeam periculum plagarum graviſſimarum.* Mox *v.* 57. Τούτῳ δέ με ἶφι δαμάσσῃ. Senſus eſt: & in hujus Iri gratiam me opprimat. Simile eſt, cum multis aliis, Ciceronianum *abſolvere*, vel *condemnare aliquem alicui.* ERN.

v. 55.

Ὀμόσσατε καρτερὸν ὅρκον, *Od.* M. 298.

v. 56.

Ἐπ' Ἴρῳ ἦρα φέρων, Iro gratificans. λαοὶ δ' οὐκ ἔτι πάμπαν ἐφ' ἡμῖν ἦρα φέρουσιν, *Od.* Π. 375.

Χειρὶ παχείῃ, manu magna & musculosa & firma.

v. 57.

πλήξῃ, Percutiat & dimoveat ex statu meo pugilatorio.

Ἀταςθάλλω, & ἀταςθαλλέω, improbe & flagitiose ago: libidinose facio. ich handle nach blossem Muthwillen. ab ἀτάσθαλος, ου, ὁ, ἡ, qui plenus est errorum mentis, plenus temeritatis. Est compositum ex ἄτη, error mentis, temeritas: & θάλλω, germino, germinare facio. unbesonnen, zufahrend, unvernünftig. qui facile agit in incommodum suum aliorumve ex defectu consultationis attentæ, valde amens. Est fere idem quod ἐξαίσιος, si quis non more justo & ratione clementi agit.

Τούτῳ δέ με ἶφι δαμάσσῃ, & huic Iro me vi victum faciat; faciat, me ab eo valide superari. ut sit pro ὑπὸ τούτῳ, & δαμάσῃ, tradat me superandum. ὅς Κύπρου ἶφι ἄνασσεν, *Od.* P. 443.

v. 58.

Ἀπώμνυον, ὡς ἐκέλευεν, *Od.* O. 436.

v. 59.

Ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο, *Od.* Π. 476.

v. 60.

Εἰ σ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς, si audes, si vis. γαστὴρ με ὀτρύνει, supra *v.* 54.

Θυμὸς ἀγήνωρ, *Od.* Ξ. 219.

v. 61.

Τοῦτον ἀλέξασθαι, Hunc arcere & prohibere a te stude. Sermo est de Iro: hortantur nimirum proci hospitem, ut se tantummodo ab Iro isto defendat, ex procis autem neminem metuat. τόφρα δ' ἀλεξάμενοι μένομεν, *Od.* I. 57.

v. 62.

Δείδιθ', *pro* Δείδιθι, Time. *Od.* Δ. 825.

Ἐπεὶ πλεόνεσσι μαχήσεται, quoniam cum pluribus concertandum ei erit, plures inimicos experietur, contra omnes pugnabit.

Ὅς κε

Ὅς κέ σε θείνῃ, quicunque te percutiat *vel* feriat. *Θυραίνω — πρὸς ἄστυ*, *Od.* I. 459.

v. 63.

Ξεινοδόκος μὲν ἐγὼν, Hofpes activus fum ego ; inquit Telemachus ; ich bin Wirth : & hoc nomen non erat invidiofum, fed officiofum tantum ; hinc ipfe fe fic vocat, non vero *βασιλῆα*, *dominum* ; fed id honoris vocabulum aliis tribuit prudenter, & ad cavendam rixam. Vid. ad *Od.* O. 55. & 70.

Ἐπὶ δ' αἰνεῖτον βασιλῆες, ambo adfentiebant *vel* idem fentiunt domini. *ἐπὶ* fere eft, quod *συν ἐμοὶ*, *vel σὺν αὐτῷ*

v. 65.

Οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπῄνεον, *Od.* N. 47.

v. 66.

Ζώσατο μὲν ῥάκεσιν περὶ μήδεα, Cinxit fe pannis circum pudenda *vel* genitalia. *ῥάκεα*, *Od.* Ξ. 512.

Μήδεα, *Od.* Z. 129.

Φαῖνε δὲ μηρούς, & nudabat, apparere faciebat, femora fua.

v. 67.

Φάνεν δέ οἱ εὐρέες ὦμοι, *pro ἐφάνησαν*, oftenfi funt autem ei, *i. e.* ab eo, *vel* ejus, lati humeri.

v. 68.

Στιβαροί τε βραχίονες, mufculofaque brachia.

v. 69.

Ἀλδαίνω, crefcere facio, vegetum & fucculentum facio.

Ἀθήνη — μέλε' (pro μέλεα) ἤλδανε ποιμένι λαῶν, Minerva — membra plena & fucculenta reddebat principi huic.

v. 70.

Ὑπερφιάλως ἀγάσαντο, (*pro ἠγάσαντο*,) fupra modum admirati id funt.

Ὑπερφιάλως, nimium quantum, *Od.* P. 481.

v. 71.

Od. N. 167.

v. 72.

Ἶρος ἄϊρος, Irus mifer Irus,] Ita *Πάρις δύσπαρις*, *Il.* Γ. 39. & *κακοΐλιον*, *Od.* T. 260. BARNES. *Irus qui ne fera plus de meffage*] C'eft le fens de ces deux mots, *Ἶρος ἄϊρος*, *Irus ne fera plus Irus.* DAC.

Ἦ τά-

Ἦ τάχα — ἐπίσπαστον κακὸν ἕξει, Certe mox — malum, quod ipſe ſibi attraxit, habebit: das er ſich ſelbſt über den Hals gezogen.

Ἐπίσπαστος, ου, ὁ, ἡ, contra attractus, zugezogen, ὅ τις καθ' ἑαυτὸν ἐπισπᾶται. κακὸν ἐπίσπαστον, infortunium ſibi attractum.

v. 73.

Οἵην ἐκ ῥακέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει, Quantum & quale ex pannis ſuis ſenex femur oſtendit! μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτο, *Od.* P. 225.

Ῥάκεα, ſupra *v.* 66.

v. 74.

Ἴρῳ δὲ κακῶς ὠρίνετο θυμός, Iro autem male adficiebatur animus, *ſc.* metu. nam id κακῶς facit differentiam ab alia commotione nobiliori: es wurde ihm übel zu Muthe. ignave & timide movebatur ei animus.

v. 75.

Δρηστὴρ, *Od.* Π. 248.

Ἀλλὰ καὶ ὣς δρηστῆρες ἄγον (*pro* ἦγον αὐτὸν) ζώσαντες ἀνάγκῃ, Sed & ſic miniſtri eum producebant, cum cinxiſſent eum cingulo violenter. ζώσαντο μὲν ῥάκεσιν, ſupra *v.* 66.

v. 76.

Περιτρομέω, circum tremo. σάρκες δὲ περιτρομέοντο μέλεσσιν, carnes autem circa membra tremebant.

v. 77.

Ἀντίνοος δ' ἐνένιπεν, Vide ad *Od.* Π. 417.

v. 78.

Νῦν μὲν μήτ' εἴης, — μήτε γένοιο, Nunc quidem ut ſis, indignus es, — nec te naſci oportuit: nam ſolent irati & præſens tempus odiſſe, & precari, ne natus ſit is, cui iraſcuntur.

Βουγάϊος, ου, ὁ, vi vocis eſt, valde terreus; nam eſt a ſyllaba intenſiva βοῦ, & a γαῖα, terra. Sed quia γαῖα & de corpore humano dicitur: hinc βουγάϊος, citra ullam contumeliam, ſimpliciter eſt μεγαλοσώματος, homo inſigni ſtaturæ magnitudine præditus. Αἶαν βουγάϊε, inquit Hector ad Ajacem, *Il.* N. 824. o Ajax procere! idque dicit ob eximiam præ omnibus græcis Heroibus proceritatem & ſoliditatem corporis Ajacis; etſi ceterum apprime bona & apta

apta figura, membrorumque dimenſione juſta, præditi: nam Heroës Homerici probroſis verbis non utuntur. Alii hanc vocem ſub γαίω ordinant, ut βυγάϊος ſit ὁ μεγαλαυχος, glorioſus, jactator, nimis geſtiens & lætus verbis: ſed id antiquis non probatur. Sic & Irus h. l. ſatis grandis dicitur ab Antinoo βυγάϊος, du groſſer ſtarker Kerl; & quum h. l. homo nobilis loquatur ad mendicum, non vero princeps ad principem virum, poſſit fortaſſe ſubintelligi probroſi aut exprobratorii quid: neceſſe tamen nec hîc eſt. coll. 4.

v. 79.

Τρομέεις καὶ δείδιας αἰνῶς, utrumque verbum idem notat. Θάνατον τρομέεσθαι, Od. Π. 446.

v. 80.

Ἄνδρα γέροντα, δύῃ ἀρημένον, ſupra v. 53.

v. 81.

Od. P. 229.

v. 82.

Vide ſupra ad v. 46.

v. 83.

Ἤπειρος & Ἄπειρος, ε, ἡ, apud Homerum eſt civitas, in terra continenti Peloponneſi ſita, ſubjecta Ulyſſis imperio: cujus civis ὁ ἠπειρώτης.

v. 84.

Εἰς h. l. Ad.

Ἔχετος, ε, ὁ, Rex in regione Epiri, Εὐχήνορος καὶ Φλογίας filius, ob crudelitatem immanem famoſus. Hujus crudelis principis nomine terrebantur exteri.

Βροτῶν δηλήμονα πάντων, mortalibus exitialem omnibus. Σχέτλιοί ἐστε Θεοὶ, δηλήμονες, inquit Apollo ad reliquos Deos, Il. Ω. 33.

v. 85.

Ὅς κ' ἀπὸ ῥῖνα τάμῃσι καὶ οὔατα νηλέϊ χαλκῷ, Qui tibi naſum abſcindat & aures ſævo ære.

v. 86.

Μήδεά τ' ἐξερύσας, Et inguina tibi evellens. μήδεα, ſupra v. 66.

Δώῃ κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι, det ea canibus cruda dilaceranda & voranda; quæ ſupplicii erat magna pars.

v. 87.

v. 87.

Τῷ δ' ἔτι μᾶλλον ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα, *pro* ὑπέλαβε. ita *Il.* Γ. 34.

v. 88.

Ἐς μέσσον δ' ἄγαγον, *pro* ἀνῆγον, In medium autem deduxerunt eum.

Τὼ δ' ἄμφω χεῖρας ἀνέχον, ambo vero manus tollebant, *ſc.* ad pugilatum. ἄμφω eſt ſubjectum, Ulyſſes & Irus. *coll.* 94 ἀναχομένω, cum uterque ſuſtuliſſet manum ſuam dextram.

v. 89.

Μερμήριξε, deliberavit.

v. 90.

Ἠ ἐλάσει', (*pro* ἐλάσειε,) ὥς μιν ψυχὴ λίποι αὖθι πεσόντα, An percuteret eum ſic, ut animam efflaret ibi cadens: An feriret eum ita, ut moreretur illic lapſus.

v. 91.

Ἠέ μιν ἦκ' ἐλάσειε, An vero clementer eum percuteret, An vero leniter eum feriret: ne ab ictu moreretur. ἦκα κιόντας, *Od.* Ρ. 254.

Τανύσσειέν τ' ἐπὶ γαίῃ, & extenderet eum in terra.

v. 92.

Od. Ο. 204.

v. 93.

Ἦκ' ἐλάσαι, Leniter ferire.

Ἵνα μή μιν ἐπιφρασσαίατ' Ἀχαιοί, ne eum intelligerent & animadverterent cogitando nobiles illi proci, daß ſie ihn nicht entdecken und erkennen möchten, in media illa ſimulatione. ὡς ἐπιφρασσαίατο βουλήν, ut intelligerent & cognoſcerent voluntatem & conſilium regis, *Il.* Β. 282.

v. 94.

Ἀναχομένω, *ſc.* ad pugilatum. Vide ſupra ad *v.* 88.

v. 96.

Ὀστέα δ' εἴσω Ἔθλασεν, oſſaque intus Fregit & non plenariam comminutionem in particulas, ſed læſionem tamen gravem continui denotat. θλάσσε δέ οἱ κοτύλην, & confregit, comminuit ei acetabulum, *Il.* Ε. 307.

Φοίνιος, ία, ιον, ruber, colore ſanguineo. a Φόνος, cruor, αἷμα. ἦλθεν ἀνὰ στόμα φοίνιον αἷμα, fluxit ei ex ore ruber ſanguis.

v. 97.

v. 97.

Κὰδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακών, de Iro, pugnis usque ad mortem conciso. Vide ad *Od.* K. 163.

Σὺν δ' ἤλασ' ὀδόντας, crepuitque dentibus, collisit dentes. ἀλλὰ ξυνελάσσομεν ἄκα, supra *v.* 39.

v. 98.

Λακτίζω, pede ferio, ich stoße mit dem breiten untern Fuß. a λὰξ, *Od.* P. 233. λακτίζων ποσὶ γαῖαν, Irus in pugilatu dejectus & animam agens.

Μνηστῆρες ἀγαυοὶ, *Od.* Ξ. 180.

v. 99.

Χεῖρας ἀνασχόμενοι, Manus extollentes præ gaudio. ἀνασχομένω, supra *v.* 94.

Ἐκθνήσκω, emorior.

Γέλω ἔκθανον, (*pro* ἐξέθανον,) risu emoriebantur, sie wollten sich todt lachen: quod notat ἄγαν γελάσαι; γέλω autem *per Apoc.* est pro γέλωτι, ut ἥρω pro ἥρωϊ, & tale jota apocopatum non subscribitur.

v. 100.

Ἕλκε δ' ἐκ προθύροιο, Extrahebat per exteriorem januam domus. ἶκε πρόθυρα, supra *v.* 10.

Λαβὼν ποδὸς, prehendens eum pede.

Ὄφρ' ἵκετ' αὐλὴν, donec venit in aulam.

v. 101.

Αἰθούσης τε θύρας, Porticusque januas. Est πρωθύστερον, nam prius ex atrio venit ad θύρας αἰθούσης, januas, quæ erant prope porticum, & ex quibus in porticum veniebatur; deinde in aulam. Vide ad *Od.* O. 146. & 191.

Καί μιν ποτὶ ἑρκίον αὐλῆς Εἷσεν, & eum ad septum *vel* murum aulæ Sedere fecit. ἑρκίον αὐλῆς, *Il.* I. 472.

v. 102.

Ἀνακλίνας, dorso acclinans eum muro, deponens *vel* reclinans eum tergo ad septum. ἀνακλινθέντες ἀπερρίπτευν ἅλα πηδῷ, *Od.* N. 78.

Σκῆπτρον δέ οἱ ἔμβαλε χειρὶ, baculum autem ei dedit in manum, *sc.* Ulysses Iro misere percusso. *coll.* 104. ut eo σκήπτρῳ canes prohiberet a corpore suo, & porcos.

v. 104.

Ἐνταυθοῖ νῦν ἧσο, Istic nunc sede. dicitur *h. l.* inimico animo. Vide ad *Il.* Φ. 122. Κύνας

Κύνας τε σύας τ' ἀπερύκων, canesque ſuesque prohibens a te, ne te admordeant. *coll.* 102. & id σκῶμμα redditum Iro pro ſua γρηὶ καμινοῖ, *v.* 27. ἀπὸ κεῖνος ἔρυκε, *Od.* Ξ. 283.

V. 105.

Μηδὲ σύ γε ξείνων καὶ πτωχῶν κοίρανος εἶναι, Neque tu hoſpitum & mendicorum dominus eſſe cupias: ne velis regnare in eos. εἷς κοίρανος ἔστω, εἷς βασιλεύς, *Il.* B. 204.

V. 106.

Λυγρὸς ἐών, Tu vilis & infirmus & miſer.

Μή πού τι κακὸν καὶ μεῖζον ἐπαύρῃ, ne forte aliquod malum etiam majus accipias. αὐτὸν ἔχοντά σε βέλος ἐπαυρέμεν, ἤ τινα τῶνδε, *Od.* P. 81.

V. 107. 108.

Od. P. 197. 198.

V. 109.

Ἂψ δ' ὅγ' ἐπ' οὐδὸν ἰών, Vid. *ibid.* 413.

Τοὶ δ' ἴσαν εἴσω, illi autem iverunt intro.

V. 110.

Ἡδὺ γελώοντες, Suaviter ridentes. Vide ſupra ad *v.* 40.

Καί ἑ (*pro* αὐτὸν) δεικανόωντ' ἐπέεσσιν, & eum amice excipiebant verbis. δεικανόωντο δέπασσιν, dextris datis propinabant ei, ἐδεξιοῦντο, *Il.* O. 86.

V. 112.

Ζεύς τοι δοίη, — Ὅ, ττι μάλιστ' ἐθέλεις, καί σοι φίλον ἔπλετο θυμῷ, Jupiter tibi det, — Quodcunque maxime cupis, & tibi optabile videtur. Vid. ad *Od.* N. 145.

V. 113.

Ὃς τοῦτον τὸν ἄναλτον ἀλητεύειν ἀπέπαυσας, Qui hunc inexplebilem a mendicando removiſti & ceſſare feciſti. ἄναλτον γαστέρα, *Od.* P. 228.

Ἀλητεύειν ἀπέπαυσας, ab obeundo ceſſare feciſti, a mendicando cohibuiſti. ἀλητεύει κατὰ δῶμα, *Od.* P. 501.

V. 114.

Ἐν δήμῳ, Apud nos.

Τάχα γάρ μιν ἀνάξομεν Ἤπειρόνδε, cito enim eum transportari curabimus navibus *vel* abducemus in Epirum. Vide ſupra ad *v.* 83.

V. 115.

Ibid. 84.

V. 116.

V. 116.

Χαῖρεν δὲ κλεηδόνι δῖος Ὀδυσσεύς, gaudebat autem auditione iſta ominoſa præſtans Ulyſſes. *coll* 111. 112. *ſcil.* εἰς Φημην (nam Φημη quoque dicitur ominoſa vox humana, omen ex verbis alio conſilio miſſis) τὸν λογον δεξαμενος, *i. e* μαντειαν τινά. εἰ τινα μοι κληηδονα πατρὸς ἐνίσποις, *Od.* Δ. 317. quod alibi dicit κλέος περὶ αὐτȣ͂, ſi mihi aliquam de patre meo famam indicares: ob du mir einige Nachricht, die du gehöret, von ihm geben könntest.] Recte *omine*, non *gloria*, ut aliæ verſiones & hinc Lexica interpretantur. Omen eſt in verbis Antinoi: Ζευς τοι δοίη — ὅ, τι μαλιςʼ ἐθέλεις. ERN.

Κλεηδὼν, & κληηδὼν, ονος, ἡ, fama, laudatio per famam. *In genere* id, quod auditur & dicitur. Eſt a κλείζω, quod & κλῃίζω & κλῄζω, celebro fama, memoro cum laude. Sic a τὸ χρέος eſt χρείζω & χρῄζω. *In ſpecie* autem hæc vox notat omen ex aliqua voce humana. (Vide *Valer. Max. Lib. I. Cap. V. n* 4)

V. 117.

Ἄρχ] *Ut pollicitus erat* —. Supra *v* 46. CLARK.

Παρὰ — θῆκεν, *pro* παρέθηκεν, appoſuit.

V. 118.

Ἐμπλείην κνίσσης τε καὶ αἵματος, *ſc.* γαςέρα, Expletum adipeque & ſanguine ſuillo, *ſc.* ventriculum ſuis: & ejusmodi farcimina erant in deliciis. ἐνίπλειος κυνοραϊςέων, *Od.* Ρ. 300.

Ἀμφίνομος, ȣ, ὁ, procorum cordatiſſimus, ex Dulichio, ſolitus ad τὸ θεῖον referre omnia.

V. 119.

Ἄρτȣς ἐκ κανέοιο δύω παρέθηκεν αείρας, Vid. ad *Od.* Ρ. 335.

V. 120.

Καὶ δέπαϊ χρυσέῳ δειδίσκετο, Et poculo ex aureo propinabat ei, manu dextra data. οἶνον ἐνέχευε δέπαϊ, δειδισκόμενος δὲ προσηυδα αὐτην, & manum dextram applicans dextræ ejus, *Od.* Γ. 41.

V. 121.

Ἐς περ ὀπίσσω] εἰς τὰ μετὰ ταῦτα. *Schol.*

Γένοιτό τοι ἔς περ ὀπίσσω Ὄλβος, contingat tibi ſaltem in poſterum Fauſta fortuna. νῦν μὲν μήτʼ εἴπῃς — μητε γένειο,

νοιο, utinam neque jam esses, — neque natus esses, supra v. 78.

v. 122.

Ὄλβος, Vide supra ad v. 19.

Ἀλλὰ μὲν νῦν γε κακοῖς ἔχεαι πολέεσσι, at nunc quidem malis vinctus *quasi* teneris *vel* constrictus es multis. νῦν δ' ἔχεται κακότητι, *Od.* P. 318.

v. 125.

Τοιούτου γὰρ πατρός, Tali enim patre es.

Ἐπεὶ κλέος ἐσθλὸν ἄκουον, nam famam de eo bonam audiebam.

v. 126.

Νῖσος, ου, ὁ, nobilis Dulichius, pater Amphinomi proci.

Δουλιχιῆα] τὸν ἀπὸ Δουλιχίου. *Schol.*

Ἐΰν τ' ἔμεν ἀφνειόν τε, formosumque esse & divitem. ἀνδρὸς ἑῆος, *Od.* O. 449.

Ἀφνειός, *Od.* P. 420. & 423.

v. 127.

Τοῦ σ' (pro σὲ) ἐκ φασὶ γενέσθαι, Ejus te filium dicunt esse.

Ἐπητῇ δ' ἀνδρὶ ἔοικας, οὕνεκ' ἐπητής τ' ἐσσί, *Od.* N. 332.

v. 128.

Σὺ δὲ σύνθεο, καί μευ ἄκουσον. ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον, *Od.* P. 153.

v. 129.

Οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο,

i. e. οὐδὲν εὐτελέστερον. *Nihil vilius, nihil contemtius:* simul & οὐδὲν φερεπονώτερον, *terra nutrit homine.* ut ergo *h. l.* sit *Metaphorice*; nam quæ facie sunt deformata, ea solent contemni, & pro vili imo pro nihilo sæpe putari. ἄλλος μὲν γάρ τ' εἶδος ἀκιδνότερος πέλει ἀνήρ, *Od.* Θ. 169.

v. 130.

Πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἔπι πνείει τε καὶ ἕρπει,

Ex omnibus, quæcunque super terram spirant & vadunt. sc. *nihil est miserabilius homine.*

v. 129.. 130.

Quo deveniet ergo fastus nostrorum hominum, si illis nullum ex animalibus imbecillius Natura condidit? Quid nos tam misera & fragili conditione superbimus? Audi, quid dicat Ulysses Homericus! Non audis? Atqui

qui te hoc vulgaris experientia ſatis docet. Quid eſt quæſo homo? πνεῦμα καὶ σκιὰ μόνον, inquit *Sophocles.* γένος ἀνεμώλιον, πολυδάκρυτον, ἀσθενὲς, οἴκτρον, συρόμενον κατὰ γῆς, καὶ διαλυόμενον, inquit *Palladas.* Circumſtant nos innumeræ calamitates: incerta eſt & inſtabilis, qua fruimur, felicitas: momentaneum illud, quod nos in hoc orbe beatitudinem appellamus. Quod ſi animo revolverimus, ταπεινότερυς & humiliores nos futuros non dubito. SPOND. Vide etiam ad *Il.* P. 446. 447.

V. 131.

Ου μὲν γάρ ποτέ φησι κακὸν πείσεσθαι ὀπίσσω, Non enim unquam putat ſe malum paſſurum eſſe in poſterum.

V. 132.

Ὄφρ' ἀρετὴν παρέχωσι Θεοὶ, Quamdiu felicitatem præbent Dii, ſo lang es ihm wohl gehet. Θεοὶ δ' ἀρετὴν ὀπάσειαν παντοίην, *Od.* N. 45.

Καὶ γῦνατ' ὀρώρῃ, & genua promte ſe movent. *i. e.* quamdiu vivit & vires habet. ſic *Il.* I. 606. Λ. 477. X. 388.

V. 133.

Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ λυγρὰ Θεοὶ μάκαρες τελέσωσι, Sed quando etiam triſtia & miſera Dii beati adducunt, quando etiam mala Dii immittunt & tribuunt.

V. 134.

Καὶ τὰ φέρει ἀεκαζόμενος, ſenſus eſt: veniente malo, etſi quis antea putarat, ſe id non laturum, tamen id ſuſtinet & ſuſtinere cogitur, etſi invitus. πολλ' ἀεκαζομένυς, *Od.* N. 277.

Τετληότι θυμῷ, *Od.* Π. 37.

V. 135. 136.

Τοῖος γὰρ νόος ἐςὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
Οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγησι (*pro* ἐπάγῃ) πατὴρ ἀνδρῶν τε Θεῶν τε,
Talis enim animus eſt in terra verſantium hominum,
Qualem diem adducit pater hominumque Deorumque.

i. e. qualis eſt fortuna; in felicitate elatus, in adverſis humilis, rebus ſe adſimilans: ὁποῖα ἂν εἴη τὰ προσπίπτοντα, τοιῦτός ἐςιν καὶ ὁ νῦς, ἐν εὐτυχίᾳ συνεξαιρόμενος, ἐν δὲ τοῖς ἀνάπαλιν ταπεινύμενος, τοῖς πράγμασιν συνεξομοιύμενος, καὶ πρὸς τὰ παραπίπτοντα σχηματιζόμενος. Profecto ſic eſt: ut res dant ſeſe, ita magni atque humiles ſumus.

V. 137.

v. 137.

Καὶ γάρ ἐγώ ποτ' ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὄλβιος εἶναι, Nam & ego aliquando eram inter nobiles fortunatus : eram felix, *vel* poteram eſſe. Conf. VIG. *Idiot. C. V. S. VIII. R. XI.*

Ὄλβιος, *Od.* P. 420.

v. 138.

Πολλὰ δ' ἀτάσθαλ' ἔρεξα, Multa autem ſuperbe & licenter faciebam, Multa injuſta & improba feci. ἀτάσθαλα μηχανόωντα, *Od.* P. 588.

Βίῃ καὶ κάρτεϊ εἴκων, quia viribus valebam. ita *Od.* N. 143.

v. 139.

Πίσυνος, *Il.* E. 205. fretus aliqua re, fidens aliqua re, fidens aliquo : der ſich worauf verlaſſet, der worauf vertrauet.

v. 140.

Τῷ μή τις τοι πάμπαν ἀνὴρ ἀθεμίστιος εἴη, Quare ne quis omnino homo nefarius & jura humana reſpuens ſit. ἀθεμίστια εἰδὼς, Κύκλωψ, *Od.* I. 428.

Πάμπαν, *Od.* Π, 375.

v. 141.

Σιγῇ δῶρα θεῶν ἔχοι, cum modeſtia dona Deorum habeat, in aller Stille und Ruhe. σιγῇ νῦν, *Od.* O. 439.

Ὅ, ττι διδοῖεν, quodcunque dederint.

v. 142.

Ἀτάσθαλα μηχανόωντας, Vide ad *v.* 138.

v. 143.

Κτήματα κείροντας, Bona abſumentes. γῦπε ἧπαρ ἔκειρον. *Od.* Λ. 577.

Ἀτιμάζοντας ἄκοιτιν, non honorantes fœminam primariam.

v. 145.

Ὃν οὐκ ἔτι φημὶ φίλων καὶ πατρίδος αἴης δηρὸν ἀπέσσεσθαι, quem non jam arbitror a ſuis & patria ſua Diu abſuturum. σοὶ δ' ὁδὸς οὐκ ἔτι δηρὸν ἀπέσσεται, tibi iter non diu aberit, non longe erit. *i. e.* celeriter eam viam & profectionem conficies, *Od.* Θ. 150. οὐδ' ἐγὼ αὐτὴ δηρὸν ἀπὸ σφῶϊν ἔσομαι, *Od.* Π. 171.

Μάλα δὲ σχεδὸν, *ſc.* ἐστὶ, nam valde prope is eſt, er iſt ganz nahe.

v. 146.

v. 146.

'Αλλά σε δαίμων 'Οικαδ' ὑπεξαγάγοι, sed te Deus Ex hac domo in tuam aliquo modo subtrahat.

Μηδ' ἀντιάσειας ἐκείνῳ, neque occurras illi, *sc.* Ulyssi, precor, daß du dem nicht in die Hände fallen, und auf ihn stossen mögest. ξείνῳ ἀντιάσαντι, *Od.* P. 442.

v. 148.

'Ου γὰρ ἀναιμωτί γε διακρινέεσθαι (*pro* διακρινεῖσθαι, fut. infin. Med. in sensu Passivo,) οἴω Μνηστῆρας, κἀκεῖνον, Non enim sine sanguine discessuros puto Procos, & illum: sie werden nicht ohne Blut-vergiessen aus einander kommen. διακεκριμέναι δὲ ἕκασται ἔερχατο, *Od.* I. 220.

'Αναιμωτὶ, *Il.* P. 363.

v. 149.

'Επεί κε μέλαθρον ὑπέλθοι, quandocunque in domum venerit, ad tectum accesserit, in domum subierit. οἱ ζώοντες ὑπήλθετε δῶμ' 'Αΐδαο, *Od.* M. 21.

Μέλαθρον, *Od.* A. 277.

v. 150.

Σπείσας ἔπιεν — οἶνον, votis ad Deos factis, & simul effusa aliqua vini parte, reliquum ebibebat.

Μελιηδέα οἶνον, *Od.* Ξ. 78.

v. 151.

Κοσμήτορι λαῶν, *i. e.* Ulyssi, magno principi & imperatori. δύω κοσμήτορε λαῶν, *Il.* A. 16. cujus explicatio est *Il.* B. 476. *sq.* οἱ διακοσμέοντες ἐς μάχην.

Κοσμήτωρ, ορος, ὁ, qui apte disponit & ordinat: ὁ ἡγεμὼν τοῦ λαοῦ, ὡς κοσμῶν ἤτοι εὐτακτῶν τὸν λαόν. Est nomen ducis militaris, & quidem magni.

v. 152.

Φίλον τετιημένος ἦτορ, de Amphinomo, turbato in conscientia animi sui. Vide ad *Od.* Θ. 303.

v. 153.

Νευστάζων κεφαλῇ, Motitans caput; ut solent, quibus displicet aliquid, & qui curarum ancipitium sunt pleni. *Vel* &, vergens caput versus terram, ut solent cogitabundi. ὀφρύσι νευστάζων, *Od.* M. 194.

Δὴ γὰρ κακὸν ὄσσετο θυμῷ, sane enim jam malum augurabatur animo, προσβλέπετο. κακὰ δ' ὄσσετο θυμὸς, *Od.* K. 374.]

374.] Ut animus divinus eſt, ita facultatem quandam divinandi habere eſt creditus ab antiquis, ac futura quodammodo præſagiendi, ea præcipue, quæ ſibi ſunt eventura: tum vero maxime, quæ ſiniſtra ſunt & infauſta. Quod jam experimento Amphinomus comprobat. Id autem Peripateticorum pueri diligentius examinant. SPOND.

v. 154.

Ἀλλ' οὐδ' ὧς φύγε κῆρα, At ne ſic quidem effugit mortem.

Πέδησε δὲ καὶ τὸν Ἀθήνη — δαμῆναι, nam & hunc vinxit ſua ſtultitia, — ut occideretur: nam Minerva eſt operatio intellectus, ſive prudentis ſive ſtolidi. τίς νῆα θοὴν ἐπέδησ' ἐνὶ πόντῳ, ut immota ſtet navis, *Od.* N. 168.] Minerve, c'eſt-à-dire, la ſageſſe & la providence de Dieu, qui ne permettent pas, que le méchant échappe à ſa vengeance. DAC.

v. 155.

Τηλεμάχου ὑπὸ χερσὶ καὶ ἔγχεϊ ἶφι δαμῆναι, Telemachi ſub manibus & haſta vi occidi. & Minerva, *i. e.* hebetudo intellectus ipſius, eum præpediviſſe dicitur. τούτῳ δέ με ἶφι δαμάσσῃ, ſupra *v.* 57.

Δαμῆναι, *Od.* Γ. 269.

v. 156.

Ἔνθεν ἀνέστη, unde ſurrexerat.

v. 159.

Μνηστήρεσσι φανῆναι, *Od.* Π. 410.

Ὅπως πετάσειε μάλιστα θυμὸν μνηστήρων, ut extenderet & dilataret quam maxime Animum procorum, Penelope *i. e* ἵνα τὰς μνηστῆρας διαχέῃ, ἐλπιδοκοπήσασα γάμου ὑπόσχεσι. Vides hîc uſum hujus Verbi maxime metaphoricum χεῖρε πετάσσας, *Od.* I. 417.] Πετάσαι θυμὸν non abſimile Hebraiſmo πλατύνειν τὴν καρδίαν, ſicut & Latinis *contractio animorum* pro triſtitia dicitur. ERN.

v. 160.

Ἰδὲ τιμήεσσα γένοιτο Μᾶλλον πρὸς πόσιος κ. τ. λ. & majoris æſtimaretur, & magis ſuſpiceretur a ſuo marito &c. τιμήεις, *Od.* O. 114.

v. 162.

v. 162.

Ἀχρεῖον δ' ἐγέλασσεν, Sine cauſſa *ſcil.* manifeſta, ſine neceſſitate, ſine uſu apparente riſit, Penelope in thalamo ſuo ſedens. Notatur *h. l.* τὸ ἐπίπλαςον καὶ ὑποκεκριμένον riſus iſtius: ridebat ſimulatorie. Ceterum hic locus circa hunc verſum habet artem ἀμίμητον. ἀχρεῖον ἰδὼν ἀπεμόρξατο δάκρυ, οἱ δὲ, καί περ ἀχνύμενοι, ἡδὺ ἐγέλασσαν ἐπὶ αὐτῷ, *Il.* B. 269.

v. 163.

Θυμός μοι ἐέλδεται, animus mihi cupit. Vid. ad *Od.* O. 66.

Οὔτι (κατὰ τὸ) πάρος γε, non ſic, ut antea. (nam antea non cupiebam.)

v. 164.

Μνηστήρεσσι φανῆναι, Procis me oſtendere. *v.* 159.

Ἀπεχθομένοισί περ ἔμπης, etſi omnibus æque mihi inviſis, etſi omnino odioſis mihi. Δῆμος ἀπεχθόμενος, *Od.* Π. 114.

Ἔμπης, ſupra *v.* 12.

v. 165.

Κέρδιον, ſupra *v.* 92.

v. 166.

Μὴ πάντα (*pro* πάντως) μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὁμιλεῖν, Ne omnino cum procis inſolentibus verſetur. Vide ad *Od.* Π. 271.

v. 167.

Οἵτ' εὖ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὄπιθεν φρονέουσι, Qui bene quidem loquuntur, at deinde mala cogitant: Qui poſt bona verba male ſentiunt. Vide ad *Od.* P. 66.

v. 168.

Εὐρυνόμη ταμίη, *Od.* P. 495.

v. 169.

Τέκος, filia: nutrix Eurynome ad Penelopen.

Κατὰ μοῖραν ἔειπες, *Od.* N. 385.

v. 170.

Ἴθι, i, abi.

Ἔπος φάο, id dic. *Od.* Π. 168.

Μηδ' ἐπίκευθε, *ibid.*

v. 171.

Χρῶτ' (*pro* Χρῶτα) ἀπονιψαμένη, καὶ ἐπιχρίσασα παρειάς. Corpore lavato, & unctis genis.

Veteres Graeci, & quotquot regionum calidarum incolae fuere, saepius tum *lavabantur*, tum *ungebantur*. *Lavari* enim ἀπαθετικὸν μὲν ῥύπου, ἀναψυχῆς δέ τινος αἴτιον, *tum ad sordes abstergendas, tum ad reficiendum corpus animumque utile est*, ut ait *Eustathius*: ideoque quoties lenire curas vellent, aquam & unguentum adhibuere. Unde Eurynome *h. l.* Penelopen hortatur, ut dolere desinat, χρῶτ' ἀπονιψαμένη, κ. τ. λ. POTT. *Tom. II. p.* 307.

v. 172.

Δακρύοισι πεφυρμένη ἀμφὶ πρόσωπα, lacrimis perfusa *vel* turpata circa faciem. Vide supra ad *v.* 21.

v. 173.

Ἔρχευ, Abi.

Ἐπεὶ κάκιον πενθήμεναι ἄκριτον αἰεί, nam valde malum est, lugere sine intermissione semper: quoniam valde noxium & fugiendum est, lugere perpetuo. τοὶ δ' ἀκριτα πολλ' ἀγόρευον, *Od.* Θ. 505.

Κάκιον. εἰ κακίων εἴδει ἔλθοι, *Od.* Ξ. 56.

Πενθήμεναι, pro πενθέμεναι, *Attica paragoge*, pro πενθεῖν; & producto ε ob metrum.

v. 174.

Ἤδη μὲν γάρ τοι παῖς τηλίκος, Jam enim tibi filius est ea aetate. οὐ γὰρ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν ἔτι τηλίκος εἰμί, *Od.* Ρ. 20.] „Docet, inquit *Spondanus*, majorem esse laetitiae „quam doloris caussam Penelopae, quod jam tali frueretur filio, qualem illa maxime optaverat. Recte. CLARK.

v. 175.

Ἠρῶ ἀθανάτοισι, Comprecabaris Deos votis conceptis. 2. sing. imperf. *pro* ἠρᾶεο, αεο, ἀυ, ῶ. ἠρώμην πάντεσσι θεοῖς, *Od.* M 337.

Γενειάω, ornor barba: adolesco. ich bekomme einen Bart. a γένειον, ου, τὸ, maxilla, gena: mentum: barba.

Ὃν σὺ μάλιστα Ἠρῶ ἀθανάτοισι γενειήσαντα ἰδέσθαι, quem tu maxime Precabaris a Diis prima barba se induentem videre.

v. 177.

Μή ταῦτα παραύδα, rede mir das nicht vor oder ein. μειλιχίοις ἐπέεσσι παραυδᾷν, *Od.* Π. 279.

Κηδομένη περ, *Il.* A. 586.

v. 178.

v. 178.

Χρῶτ' ἀπονίπτεσθαι, καὶ ἐπιχρίεσθαι ἀλοιφῇ, Corpus meum ut lavem, & inungam me oleo. Vide ſupra ad *v.* 171.

v. 179.

'Αγλαΐην γὰρ ἔμοιγε Θεοὶ — Ὤλεσαν, inquit Penelope ad laudantem & hortantem: Elegantias enim meas & lætitias principales mihi Dii — Perdiderunt. ἀγλαΐης δ' ἕνεκεν κομέουσι κύνας ἄνακτες, *Od.* P. 310.

v. 180.

Ἐξ οὗ, *ſc.* χρόνου.

v. 181.

Ἄνωχθι, *Od.* P. 569.

v. 182.

Ὄφρα κέ μοι παρστήετον, ut ſane mihi adſtent, honoris cauſa. pro παρστῆτον, dualis aor. 2. ſubj. Act. diſtracto circumflexo per additum ε.

v. 183.

Οἴη δ' οὐκ εἴσειμι μετ' ἀνέρας, Sola enim non intrabo ad viros.

'Αιδέομαι, *Od.* P. 188.

v. 184.

Γρηῦς, anus, *Od.* H. 8.

Δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει, ſie gieng durch den Saal hinaus. ita *Od.* P. 61.

v. 185.

'Αγγελέουσα γυναιξὶ, Renunciatura mulieribus.

'Οτρυνέουσα νέεσθαι, incitatura eas ad alacriter eundum. Vide ad *Od.* O. 3.

v. 186.

Ἀλλ' ἐνόησε, *Od.* Π. 409.

v. 187.

Κατὰ γλυκὺν ὕπνον ἔχευεν, dulcem ſomnum ſuperfudit.

v. 188.

Εὗδε δ' ἀνακλινθεῖσα, Dormivit autem recumbens in lecto. ita *Od.* Δ. 794. ἀνακλίνας, ſupra *v.* 102.

Λύθεν (*pro* ἐλύθησαν) δέ οἱ ἅψεα πάντα, reſoluta autem ſunt ei membra omnia per ſomnum placidum: ſomnus enim reſolvit nervos quaſi, & remittit. ita *Od.* Δ. 794.

v. 189.

V. 189.

Κλιντῆρ, ῆρος, ὁ, sella, in qua quis corpus deponit; lectulus recubitorius. ἐνὶ κλιντῆρι, in lectulo, auf dem Ruhe-Bette: nam de somno hic est sermo.

Τέως, interim, in eo spatio temporis. *Od.* Π. 370.

Δῖα Θεάων, præstans & veneranda inter Deas, Minerva. Vide ad *Od.* Κ. 400.

V. 190.

Ἄμβροτα δῶρα, Immortalia dona. νὺξ ἀμβροτος, *Od.* Λ. 329.

Ἵνα μιν θησαίατ' (*pro* θησαίατο) Ἀχαιοί. *Jon.* pro θήσαιντο, ut eam suspicerent, magni facerent, Achivi. a θάω, *fut.* θήσω, præbeo aliquid fruendum oculis cum admiratione aliqua. *Med.* θάομαι, specto cum cura. *Vel* est *pro* θηήσαιντο, a θηέομαι, suspicio, specto attente.

V. 191.

Κάλλος *h. l.* est egregia lotio, ein herrlich Wasch-Wasser von Spezereyen, das alle Unreinigkeit von der Haut nihmt, und schön machet.

Κάλλεϊ μέν οἱ πρῶτα προσώπατα καλὰ κάθηρεν, *pro* ἐκάθηρε, Aqua quadam cutem purgante & venustiorem faciente ei prius totam faciem pulchram purgavit. ἐπεὶ πλῦναν τε κάθηράν τε ῥύπα πάντα, *Od.* Ζ. 93.

Πρόσωπα, totam faciem: nam pluralis notat hic omnes faciei partes. ita supra *v.* 172.

V. 192.

Ἀμβροσίῳ κάλλεϊ, mit einem himmlischen Waschwasser, Schönheits-Wasser. Est hic unguenti divini, recreantis & formam augentis, species: maxime ἐμῆγμά τι odoratum. νύκτα δι' ἀμβροσίην, *Od.* Ο. 8.

Ἐϋστέφανος Κυθέρεια, *Od.* Θ. 288.

V. 193.

Χρίεται, Ungitur *vel* Ungit se.

Εὖτ' ἂν ἴῃ Χαρίτων χορὸν ἱμερόεντα, quando ire vult *vel* solet in Gratiarum conventum amabilem, *sc.* Venus. ἔπε' ἱμερόεντα βροτοῖσι, *Od.* Ρ. 519.

V. 194.

Καί μιν μακροτέρην καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι, de Penelope, post somnum brevem. Vide ad *Od.* Θ. 20.

V. 195.

v. 195.

Λευκοτέρην δ' ἄρα μιν θῆκεν πριστοῦ ἐλέφαντος, Magis albam autem eam reddidit, quam est sectum ebur: Candidiorem eam fecit secto & polito ebore

Πριστὸς, ἡ, ον, sectus, fissus: sectus serra, a πρίω, facio transire, *in specie* serram *aut* aciem cultri.

Ἐλέφας, *Od* Θ. 404.

v. 196.

Ὡς ἔρξατ', *pro* ἔρξατε, *Od.* Π. 177.

Δῖα θεάων, supra *v.* 189.

v. 197.

Ἀμφίπολοι λευκώλενοι, de ministris Penelopes, quæ ex domo, *i. e.* habitatione sua, prodibant.

v. 198.

Φθόγγῳ ἐπερχόμεναι, Cum sono collocutorio inter se advenientes, ancillæ: nam mulieres una euntes nunquam silent.

Την δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκε, hanc autem dulcis somnus solvit. Vide ad *Od.* Η. 289.

v. 199.

Καί ῥ' ἀπομόρξατο χερσὶ παρειὰς, ut solent, qui ex somno intempestivo evigilant: sie streifete sich mit der Hand übers Gesicht. ἀπομόρξατο δάκρυ, *Od.* Ρ. 304] Bene pinxit Poëta gestum evigilantium non sponte, & nondum satiatorum somno. ERN.

v. 200.

Αἰνοπαθὴς, ἐος, ὁ, ἡ, qui gravia est passus & patitur.

Ἦ με — μαλακὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυψεν, Certe me — molliens sopor circum contexit & obvolvit. sic *Il.* Ξ. 359.

v. 201.

Αἴθε μοι ὡς μαλακὸν θάνατον πόροι Ἄρτεμις, Utinam mihi mollem mortem (einen sanften Tod) daret Diana! precatur Penelope ipsa sibi.

Ἄρτεμις ἁγνὴ, *Od.* Ε. 123.

v. 203.

Ἵνα μηκέτ' ὀδυρομένη κατὰ θυμὸν Αἰῶνα φθινύθω, ne amplius lugens in animo Ævum *seu* Vitam mihi absumerem. Φθινύθει δ' ἀμφ' ὀστεόφιν χρώς, *Od.* Π. 145.

Αἰών. μηδέ τοι αἰὼν φθινέτω, *Od.* Ε. 160. vide & *ibid.* 152. Η. 224. Ι. 523.

v. 204.

v. 204.

Πόσιος ποθέουσα φίλοιο Παντοίην ἀρετήν, mariti desiderans (vermissend) mei Omnigenam præstantiam *vel* virtutem: de Penelope desiderante absentem suum Ulyssem, & sentiente cum damno suo, se eum jam non habere præsentem.

Ἐπεὶ ἔξοχος ἦεν Ἀχαιῶν, quoniam eminebat virtutibus & præstantiis præ omnibus nobilibus suæ terræ.

v. 205.

Κατέβαιν' ὑπερώϊα σιγαλόεντα, descendebat ex superioribus ædibus silentibus. Vide ad *Od.* Π. 449.

v. 206.

Οὐκ οἴη· ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δύ' ἕποντο, *Il.* Γ. 143.

v. 205. 206.

Uxoribus vel matronis in publicum prodeuntibus vulgo aderant comites. Sic Penelope *h. l.* binæ ancillæ præsto erant. POTT. *Tom. II. p.* 259.

v. 207 — 209.

Ita *Od.* Π. 414 — 416.

Quum uxores foras ibant, aut in publicum prodibant, faciem velabant. Sic solebat Penelope, quando in consortium juvenum procorum, qui eam ambibant, de cubiculo descendebat. POTT. *ibid.*

v. 210.

Ἀμφίπολος — κεδνή, Ministra — digna æstimatione. simul ἡ συνετὴ καὶ κηδεμονική, verständige und sorgfältige und treue Dienerin; quæ & πυκιμηδὴς dicitur. *i. e.* πυκινὰ (solida) καὶ πεπνυμένα (spiritualia) μήδεα εἰδυῖα, vernünftig: de nobili ministra Penelopes. κεδνοῖο ἄνακτος, *Od.* Ξ. 170.

Mulieres, quæ uxoribus vel matronis aderant comites, ætate & gravitate provectæ fuisse videntur. *Homerus* enim inquit:

Ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἑκάτερθε παρέστη,

Famula igitur ei prudens utrinque adstitit.

ita *Od.* A. 335. POTT. *ibid.*

v. 211.

Τῶν δ' αὐτοῦ λύτο γούνατ', Eorum, *scil.* procorum, autem (conspecta pulcra & ornata Penelope) ibi *vel* illico solvebantur

bantur genua. *i. e.* præ ſtupore & deſiderio apud ſe non erant, nec virium ſuarum compotes.

Ἔρῳ δ' ἄρα θυμὸν ἔθελχθεν, (*pro* ἐθέλχθησαν,) amore igitur in animo ſuo vehementer percellebantur. *h. l.* de ἐκςάσει, vom entzükt werden in Liebe, eſt intelligendum verbum: nam & multus amor eſt quaſi λυσιμελὴς, omnes cogitationes alias eripiens. ſie waren ganz in ſie vernarret und auſſer ſich. Vide ad *Od.* P. 514. & 521.

Ἔρως, *Il.* Γ. 442.

V. 212.

Πάντες δ' ἠρήσαντο παραὶ λεχέεσσι κλιθῆναι, Verecunde Poëta cupiditatem procorum ducendi pulcram Penelopen indicat; nec dicit, ἵμερον ἔχον, aut tale quid, ſed ἠρήσαντο, votis conceptis precabantur, εὔξαντο, ὡς ἐπὶ θείω τινος πράγματος. ita *Od.* A. 366. ἠρῶ ἀθανάτοισι, ſupra *v.* 175.

Παραὶ λεχέεσσι κλιθῆναι, juxta cubare in toro, concumbere, Beylager mit ihr zu halten. præpoſitio eſt avulſa a verbo, *pro* παρακλιθῆναι.

V. 214.

Οὐκέτι τοι φρένες ἔμπεδοι, non amplius tibi mens conſtat, non domi eſt ratio tua, non firma eſt. ſic *Il.* Z. 352. τούτῳ δὲ οὐ νῦν φρένες ἔμπεδοι. Contrarium eſt *Od.* K. 493.

Οὐκέτι τοι φρένες ἔμπεδοι, οὐδὲ νόημα, jam non eſt tibi neque intellectus & conſilium firmum, neque cogitatio.

V. 215.

Παῖς ἔτ' ἐών, Cum eſſes infans, ein Sohn von 8 oder 9 Jahren.

Καὶ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶ κέρδε' ἐνώμας, etiam magis in mente verſutias agitabas, in pectore utilia conſilia verſabas, du hatteſt gute Anſchläge, κερδαλέος ἦς, wareſt witzig. νωμᾶν, *Od.* N. 255.] Metaphora elegans in νωμᾶν valde arriſit Scriptoribus, & ad imitationem vocata eſt. Vid. Cl. *Abreſch* Anim. ad *Æſch.* p. 718. ERN.

Κέρδος, *Od.* Π. 311.

V. 216.

Ὅτε δὴ μέγας ἐσσὶ, quum jam magnus es, *coll.* 215. Vide ad *Od.* B. 313.

Ἥβης μέτρον ἱκάνεις, Vide ad *Od.* Λ. 316.] Τὸ ἀκμαῖον τῆς ἡλικίας. *Schol.*

V. 217.

v. 217.

Φαίη, diceret, existimaret Φαίης, putares & crederes, man hätte gewüß denken und sagen sollen, *Il.* Γ. 220. *Od* Γ. 124.

Γόνον ἔμμεναι ὀλβίου ἀνδρὸς, te filium esse beati viri, eines vornehmen Herrn Kind. ὄλβιος, supra *v.* 137.

v. 218.

Ἐς μέγεθος καὶ κάλλος ὁρώμενος, auf Leibes Stellung und Schönheit sehend.

Ἀλλότριος Φὼς, *h. l.* simpliciter est alienus, tibi non notus, nec te noscens aliâs, ein fremder.

v. 219.

Οὐκέτι τοι Φρένες εἰσὶν ἐναίσιμοι, Non tibi animus est justus & bene moderatus οἱ τινὲς ἦσαν ἐναίσιμοι, *Od.* P. 363.

v. 220.

Οἷον δὴ τόδε ἔργον ἐνὶ μεγάροισιν ἐτύχθη, Quale tandem istud facinus in ædibus patratum est. Vide supra ad *v.* 36.

v. 221.

Ὃς τὸν ξεῖνον ἔασας ἀεικισθήμεναι (*pro* ἀεικισθῆναι, cum paragoge Attica) οὕτω, Qui passus es hospitem hunc tuum sic indigne haberi, & deformari, & contumelia affici. Id Penelope intelligit de jactu illo Antinoi: sed Telemachus dissimulans id, respondet, quasi mater loquatur de pugna cum Iro, ubi negat factam τὴν αἰκίαν, siquidem hospes fuerit victor. μὴ ἀεικίσωσι νεκρὸν, ne indignis modis tractent mortui corpus, *Il.* Π. 545. μὴ ἀεικίσωσι νεκρὸν μυῖαι, fœditate afficiant: nam muscæ generant vermes, & hi circumrodendo fœdum faciunt corpus mortuum & putridum, *Il.* T. 26. οὐ γάρ ἐγώ σε ἔκπαγλον ἀεικιῶ, non ego te immaniter deturpabo: est fut. Atticum, pro ἀεικίσω, *Il.* X. 256. τὸν Ζεὺς δυσμενέεσσι δῶκεν ἀεικίσσασθαι, hunc Jupiter hostibus tradit fœde tractandum. *ibid.* 404. ὁ μὲν Ἕκτορα δῖον ἀεικίζεν, indigne tractabat, er mishandelte, *Il.* Ω. 22. κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει, sic vocatur mortuum corpus *ibid.* 54.

v. 222.

Πῶς νῦν; Est Ellipsis affectuosa. Wie nun?] Ut opinor, simile est illi *Demosthenico* πῶς γάρ; quomodo quæso possis recte sapere, prudens esse videri? Nam si hospes in ædibus

bus nostris male tractetur, tua sit turpitudo necesse est: quam contrahere culpa sua stulti hominis est. *Ηθη* de hospitibus, uti de supplicibus dici, *supra* admonitum est. ERN.

v. 223.

Εἰ τις ξεῖνος — ὧδε πάθοι, si quis hospes — sic tractaretur.

Ῥυςακλὺς, ύος, ἡ, vexatio, *ὁ βίαιος ἑλκυσμός*. a *ῥυςάζειν*, *i. e. κατὰ βίαν ἕλκειν*. *Od.* Π. 109.

Εἰ τις ξεῖνος — ὧδε πάθοι ῥυςακτύος ἐξ ἀλεγεινῆς, cum aliquis hospes — sic malis afficiatur per vexationem miseram *vel* molestam. *coll.* 220.

Ἀλεγεινὸς, *Od.* N. 91. & 264.

v. 224.

Σοὶ κ' αἶχος λώβη τε μετ' ἀνθρώποισι πέλοιτο; Tibi sane turpitudo ignominiaque inter homines esset, **so würde es dir vor aller Welt eine grosse Schande seyn.**

Αἶχος, *Od.* Λ. 432. *Λώβη*, *Il.* Γ. 42.

v. 226.

Τὸ μὲν ἐ σε νεμεσσῶμαι κεχολῶσθαι, non improbo, te irasci ob hoc, **ich verdenke es nicht, daß du darüber zörnest.** *τὸ pro τῦτο*, *i. e. διὰ τῦτο.*

v. 227.

Αὐτὰρ ἐγὼ θυμῷ νοέω καὶ οἶδα ἕκαςα, Sed ego in animo quidem sentio & intelligo omnia ista.

v. 228.

Ἐσθλά τε, καὶ τὰ χέρηα, Bonaque, & mala: Honestaque, & deteriora. Intempestive quidam legunt *χέρηα*, pro *χερείονα*. **ich bemerke und sehe alles gar wohl, was geschiehet: nur ich weiß nicht so gleich einen Rath wider das übel zufassen.** & hic sensus hujus loci esse videtur. Nisi potius, ne *τὰ χέρεια* moralem sensum habere videantur, id vult Telemachus: video sane animo, quid sit fortitudo, quid sit ignavia & defectus fortitudinis; sed tamen jam nequeo consilium prudens satis capere. *χέρειον*, *Od.* P. 176.

Πάρος δ' ἔτι νήπιος ἦα, antea autem adhuc infans eram. De ætate, respectu simul ad imperitiam habito. ita *Od.* Λ. 448.

v. 229.

v. 229.

Ἀλλά τοι ὐ δύναμαι πεπνυμένα πάντα νοῆσαι, *scil.* μήδεα, Sed tamen non possum omnia consilia sapientia (contra malos istos) per me invenire: Sed ne sic quidem in mea potestate est, omnia prudentia consilia in animo habere, & deinde exsequi: nam de multis ejusmodi cogitatis me dejiciunt alii.

v. 230.

Ἐκ γάρ με πλήσσουσι, Impediunt enim me, arcent *quasi* vi aliqua, a bene capto consilio. & respicit id πάντα v. 229. non omnia possum recte agenda curare, impedior enim hic illic ab his multis hominibus. Ergo *h. l.* est *primus* significatus, prohibere aliquem aliqua re, facere ne appropinquare possit ad rem. *Deinde* est, obstupefacio, arceo a consilio capiendo, facio ut aliquis apud se & sui compos non sit. ἐκ δὲ — πλήγη φρένας, pro ἐξεπλήγη, *Il.* N. 394. Π. 403. ἡνίοχοι δ᾽ ἔκπληγεν, pro ἐξεπλήγησαν, *Il.* Σ. 225.

v. 231.

Οἵδε κακὰ φρονέοντες, diese vom bösen Sinn.

Ἐμοὶ δ᾽ ὐκ εἰσὶν ἀρωγοί, ich habe keinen Beystand. ὐ γὰρ ἐπὶ ψεύδεσσι πατὴρ Ζεὺς ἔσσεται ἀρωγός, non in mendaciis defensor aderit iis, bey ihrem lügen und betriegen wird er ihnen nicht beystehen im Fechten, *Il* Δ. 235. ἀμφὶς ἀρωγοὶ, utrimque advocati aderant in judicio, utrique parti, beyderseits Beystände, *Il.* Σ. 502.

v. 232.

Οὐ μὲν τοι ξείνυ γε καὶ Ἴρυ μῶλος ἐτύχθη Μνηστήρων ἰότητι, Nequaquam tamen hospitis & Iri pugna evenit Ex procorum sententia: Minime tamen hospitis & Iri certamen factum est & evasit Ex procorum voluntate; illi nec concitarunt hanc pugnam, nec tamen eventus ejus is fuit, quem maluissent. εὐχόμενος θάνατόν τε φυγεῖν καὶ μῶλον Ἄρηος, precans, ut effugeret mortem, & salvus rediret ex pugna, *Il.* B 401 ὁπότε ἐγὼ ἴω μετὰ μῶλον Ἄρηος, quandocunque ego ineo prælium, *Il.* Π. 245. πῶς τ᾽ ἂρ ἴω μετὰ μῶλον, *Il* Σ. 188. περὶ δ᾽ αὐτῷ μῶλος ὀρώρει ἄγριος, de eo pugna atrox coorta est, *Il.* P. 397. *coll.* 401. ubi idem vocatur κακὸς πόνος.

Ἐτύχθη

Ἐλύχθη, ist ausgefallen. Vid. supra ad *v.* 220.

v. 233.

Μνηστήρων ἰότητι, nach ihrem Sinn, ihrem gern sehen gemäß: sicut illi maluissent. θεῶν ἰότητι μογησαν, *Od.* P. 119. Βίη δ' ὅγε φέρτερος ἦεν, nam viribus hic superior erat. ἐπειὴ πολὺ φέρτεροι εἰσι, *Od.* Π. 89.

v. 236.

Αἱ γὰρ — Οὕτω νῦν μνηστῆρες — Νεύοιεν κεφαλὰς, Utinam — Ita nunc proci — Nutarent, quod attinet capita eorum *vel* capitibus, nec possent ea erecta ferre. *coll.* 238. 239. νεῦσ' ἐπὶ οἱ καλέσας, *Od.* P. 330.

Δεδμημένοι, probe subacti vulneribus & plagis.

v. 237.

Λέλυτο (*Alii*, Λελῦτο) δὲ γυῖα ἑκάστου, *i. e.* moriantur. pro λελύοιτο, *per Sync.* aor. 2. opt. Med.

v. 238.

Ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν, *pro* ἐπὶ αὐλείαις θύραις, ad portas aulæ, an der Hof-Thüre, die aus dem Hof hinausführet. στῆ ἐπὶ προθύροισι, οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου, *Od.* A. 104. ubi alterum explicat alterum: stabat ad januam domus, ad limen quod ex domo fert in aulam, an der Hausthüre, die auf den Hof führet.

Αὔλειος, εια, ειον, & ὁ, ἡ αὔλειος, ad aulam pertinens.

v. 239.

Ὡς νῦν Ἶρος ἐκεῖνος — Ἧσαι νευστάζων κεφαλῇ, Uti nunc Irus ille — Sedet capite demisso & nutante. *coll.* 236. Vide supra ad *v.* 153.

Μεθύοντι ἐοικὼς, ebrio similis. & *h. l.* vox *proprie* posita. Sed *Il.* P. 390. βοείην μεθύουσαν ἀλοιφῇ, corium bubulum largiter inunctum oleo: ubi *Metaphorice* notat πλήρωσιν τὴν ἀπὸ πληθυσμοῦ ἀλοιφῆς.

v. 240.

Οὐδ' ὀρθὸς δύναται στῆναι ποσὶν, Neque erectus potest stare pedibus.

v. 241.

Ὅπῃ οἱ νόστος, quo ei reditus erat.

Ἐπεὶ φίλα γυῖα λέλυνται, *i. e.* quoniam vires eum deficiunt. Vide ad *Od.* Θ. 233.

v. 245.

Ἴασος, ου, ὁ, rex Peloponnesi, ὁ τῆς Ἰοῦς filius: a quo Ἄργος Ἴασον, i. e. ἡ Πελοπόννησος, traxit nomen.

v. 246.

Πλέονές κεν μνηστῆρες — Plures proci —.

v. 247.

Ἠῶθεν, Cras. *Od.* P. 600.

Δαινύατ', pro δαινύατο, quod pro δαίνυντο, vel ἐδαίνυντο. & id videtur syncopatum ex δαινύοιντο: convivarentur.

Ἐπεὶ περίεσσι γυναικῶν, quoniam superas mulieres omnes. οἳ περὶ μὲν βουλῇ Δαναῶν, περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι, qui Danaos superatis consilio & pugnando: ut ergo hoc verbum hoc significatu regat Genitivum *personæ* & Ablativum *rei*, *Il.* A. 258. ὅδ' ἀνὴρ ἐθέλει πέρι πάντων ἔμμεναι ἄλλων, *pro* περιεῖναι, superare omnes, er will vor allen etwas voraus haben, *ibid.* 287. ὃς πέρι μὲν (κατὰ) νόον ἐστὶ βροτῶν, *pro* περίεστι, qui antecellit homines, quod mentis aciem attinet, ὑπερέχει, *Od.* A. 66. τόσσον ἐγὼ περί τ' εἰμὶ θεῶν περί τ' εἰμ' ἀνθρώπων, inquit Jupiter. *pro* περίειμι, *i. e.* ὑπερέχω, ὑπὲρ πάντα εἰμί, *Il.* Θ. 27.

v. 248.

Εἶδός τε, μέγεθός τε, ἰδὲ φρένας ἔνδον ἐΐσας, *subintell.* κατά. Specieque externa, magnitudineque, & mente intus æquali. Vid. ad *Od.* Λ. 336.

v. 250.

Ἀρετὴν, i. e. πᾶσαν γυναικὸς δεξιότητά τε καὶ εὐδαιμονίαν.

Ἦτοι ἐμὴν ἀρετὴν, εἶδός τε, δέμας τε Ὤλεσαν ἀθάνατοι. Profecto meam præstantiam inter formosas, formositatemque vultus, & aptam habitudinem corporis Perdiderunt Immortales: inquit Penelope; nam diuturnus mœror deformat & emaciat corpus.

v. 251.

Ὅτ' Ἴλιον εἰσανέβαινον Ἀργεῖοι, quum ad Ilium profecti sunt Argivi. sic & *Od.* B. 172.

v. 253.

Ἀμφιπολεύω, versor circa aliquam rem, curo aliquam rem diligenter. *Deinde* & δουλικῶς, ministro tanquam honestior servus aut ancilla. Et *in genere*, administro aliquid.

Ἰε

Εἰ κεῖνός γ' ἐλθὼν τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύοι. Si quidem ille adveniens meam vitam cura sua & præsentia foveret: ita loquitur Penelope de marito suo absente.

v. 254.

Μεῖζόν κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιον οὕτω, Major de me fama esset & pulcrior. *sc.* si rediret conjux meus.

v. 255.

Ἄχομαι, angor, gemo.

Τόσα γάρ μοι ἐπέσσευεν κακὰ δαίμων, tot enim & tanta mihi incussit mala fortuna. δμωὰς ἐπισσεύσας, *Od.* Ξ. 399.

v. 256.

Ὅτε τ' ᾔιε λιπὼν κάτα (*pro* καταλιπὼν) πατρίδα γαῖαν, quum abiit relicta patria terra.

v. 257.

Δεξιτερὴν ἐπὶ καρπῷ ἑλὼν ἐμὲ χειρὸς προσηύδα, quando quis cum altero familiarius & sincerius loqui vult. Dextra in carpo prehensa me manu allocutus est.

v. 258.

Οὐ γὰρ οἴω] Refertur istud γὰρ ad id, quod eleganter reticetur: *Hæc tibi monenda judicavi, nam ENIM &c.* CLARK.

v. 259.

Ἀπήμονας ἀπονέεσθαι, incolumes redituros. ἀπήμονά μ' ἵκηαδ' ἀπάξειν, *Od.* Ο. 435

v. 260.

Μαχητής, *Od.* Γ. 112.

v. 261.

Ἀκοντιστής, jaculator eminus, *Il.* Π. 328.

Ῥυτῆρες ὀϊστῶν, tractores sagittarum, *i. e.* ὀϊστευτὰς, ἑλκυστὰς τόξω, qui attrahendo nervum in arcu, sagittam emittunt. hinc ὀϊστὸς dicitur ῥυτὸς, *i. e.* ἑλκυστὸς, tractus *vel* trahendus. σταθμῶν ῥυτῆρες, *Od.* Ρ. 223.

v. 262.

Ἵππων — ὠκυπόδων, *Il.* Β. 383

Ἵππων — ἐπιβήτορας, Curruum bellicorum — bonos conscensores, gute Wagen-Streiter. συῶν ἐπιβήτορα κάπρον, *Od.* Λ. 130.

v. 263.

Οἵ κε τάχιστα Ἔκριναν μέγα νεῖκος — πτολέμοιο, qui sane promtissi-

promtiſſime Decernunt *vel* Cernunt & adeunt magnam contentionem — pugnæ: qui citiſſime Decreverint &c.] Non eſt *decreverint bellum*, ſed *decreverint bello*, *pugnent fortiſſime*, atque ita bellum componere tentent. Κρίνειν πόλεμον eſſe, belli finem quærere, docet Cl. *Weſſelingius* ad *Diodor.* XII. p. 534. Et ſic eſt haud dubie in locis ibi allatis, & ubi Dativus rei, per quam finiendum eſt bellum, additur, ut μάχῃ. Hoc quidem in loco nil impedit, quo minus ſit ita dictum, ut Latinis *cernere certamen* vel *bellum*; de quo vid. *Periz.* ad *Sanct. Min.* p. 781. ERN.

Ὁμοιΐου πολέμοιο, *Il.* Σ. 242. Et dicitur πόλεμος (pugna, prælium) ὁμοίϊος, διὰ τὸ χαλεπὸν, καὶ διὰ τὴν ὁμοιότητα καὶ ἰσοπραξίαν τῶν ἔτι μαχομένων, καὶ τὴν τοῦ τέλους ἀδηλίαν, propter ærumnoſum utriſque pugnantibus, & æqualitatem actionum in pugna ab utraque parte, & ob incertitudinem eventus, qui proſper & huic & illi parti eſſe poteſt, nec addictus eſt uni ſemper.

v. 264.

Τῷ οὐκ οἶδ', εἴ κεν μ' ἀνέσει Θεὸς, ἦ κεν ἁλώω, Ideò neſcio, an me remittet Deus, an conſtringar: neſcio, an me dimiſerit ſalvum Deus, an periturus ſim.

Ἀνέσει, pro ἀνήσει, ἀφήσει, ἀπολύσει; cui opponitur τὸ ἁλῶναι, capi, conſtringi.

Ἁλώω, pro ἁλῶ, aor. 2. ſubj. diſtracto circumflexo. ſic *Il.* Λ. 405. ἤ κεν θάνατον φύγοι, ἤ κεν ἁλώῃ, *Od.* Ο. 299.

v. 265.

Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ, Ibi in Troja.

Σοὶ δ' ἐνθάδε πάντα μελόντων, *Od.* Ρ. 594.

v. 266.

Μεμνῆσθαι πατρὸς καὶ μητέρος, infinit. pro imperat. Memor eſto patris & matris.

v. 267.

Ἐμεῦ ἀπονόσφιν ἐόντος, me abſente. ἑτάρων ἀπονόσφι καλέσσας, *Od.* Θ. 528.

v. 268.

Ἐπὴν δὴ παῖδα γενειήσαντα ἴδηαι, quando filium barbatum videris. Vide ſupra ad *v.* 175.

v. 269.

v. 269.

Γήμασθ', (*pro* Γήμασθαι, infinit. pro imperat.) ᾧ ἐθέλησθα, Nube, cui voles.

Τεὸν κατὰ δῶμα λιπῦσα, (*pro* καταλιποῦσα,) ita ut tuam domum relinquas.

v. 264 — 269.

Hoc ſingulare, quod *Homerus* ait, Ulyſſem ad expeditionem Trojanam diſcedentem uxori Penelope dixiſſe, incertum ſibi eſſe, an rediturus ſit, an captivus ad Trojam permanſurus; itaque ſervaret domum ad filii usque pubertatem, tum nuberet, cui vellet. FEITH. *L. II. C. XV. §. III.*

v. 270.

Τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται, hæc certe jam omnia fient; das wird nun alles vollendet werden.

v. 271.

Νὺξ δ' ἔσαι, κ. τ. λ. Nox enim erit, &c. Poteſt id intelligi de nocte nuptiali: poteſt & abominoſe dictum videri, μὴ ἴδοι τοιῦτον κακὸν γάμον ὁ ἥλιος.

Ὅτε δὴ συγερὸς γάμος ἀντιβολήσει Ὀυλομένης ἐμέθεν, quando ſane odioſæ nuptiæ occurrent mihi perditæ & ἀνόλβυ. *i. e.* ὅτε εἰς γάμον ἔλθω, wenn ich zur Vermählung gehen soll, und Beylager halten.

Στυγερὸς γάμος, horrorem incutiens, & contriſtans me: ita *Od.* Π. 126.

Ἀντιβολήσει, contingét. μή μοι τι κακῷ νόῳ ἀντιβολήσαις, *Od.* N. 229.

v. 272.

Ὀυλομένης ἐμέθεν, (*pro* ἐμῦ,) *i. e.* τῆς πανθύσης ὀλεθρίας, καὶ ἀνόλβυ, καὶ δυστυχέος, miſeræ & infelicis. ὐλόμενε, *Od.* P. 484.

Τῆς τε Ζεὺς ὄλβον ἀπηύρα, cujus Jupiter fortunatum ſtatum abſtulit, ἣν ἀφῆκεν ἄνολβον καὶ δυσδαίμονα. νόσον δέ οἱ ὕποτ' ἀπηύρων, *Od.* N. 132.

Ὄλβος, ſupra *v.* 122.

v. 273.

Ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει, Sed hic gravis dolor cor & animum invadit,] Nunc in procorum petulantiam invehitur, modeſte tamen, & ſine ulla

 acerbi-

acerbitate, ea nihilominus ratione, ut facti hujus gravitatem illi perpendere potuerint. Arguit ergo illos a tacti insolentia. siquidem intelligat, non esse moris, ut, qui nuptias ambiunt, alienas opes, h. e. familiæ, in qua sponsa versatur, diripiant, cum potius ipsi suas conterant, & in amicos ac affines illius liberaliter profundant. Ubi notari potest veterum consuetudo. SPOND.

v. 274.

Μνηστήρων ὀυχ ἥδε δίκη τοπάροιθε τέτυκτο, Procorum non hic mos antea *vel* olim erat, das war sonst oder vor diesem nicht der Freier Weise.] Ὀυχ ὅυτος ὁ τρόπος. *Schol.* Sed δίκη *h. l.* est aliquid amplius, nempe mos ita traditus a majoribus & receptus, ut prope legis vim habeat. Conf. *T.* 43. ERN.

Τέτυκτο, *Od.* P. 210.

v. 276.

Οἵτ' ἀγαθήν τε γυναῖκα καὶ ἀφνειοῖο θύγατρα Μνηστεύειν ἐθέλωσι, Qui honestamque & præstantem fœminam, & ditis hominis filiam Ambire velint: Qui nobilemque primariam fœminam, & opulenti filiam Ambire velint, ut ducant eam. μὴ μνηστεύσαντες, *Od.* Δ. 684. ubi est imprecatio Penelopæ: velim, ut hi proci, ut non ambientes me sponsam, pereant.

Καὶ ἀλλήλοις ἐρίσωσιν, & inter se certare velint, quis sit potior procus.

v. 277.

Ἀπάγουσι βόας, adducunt, sie überbringen, führen herzu, abundante præpositione, ἄγουσι. Nam hic mos procorum, ut tunc esse solebat inter bonos, describitur, qui sponsæ ejusque cognatis afferebant multa dona.] Τὸ δὲ ἀπάγουσι ταυτὸν τῷ ἄγουσι· περιττὴ γὰρ ἡ πρόθεσις. *Eustath.* Nescio tamen, annon eam hic vim habeat præpositio ἀπό, ut dicantur Proci hi pecudes *de suis ipsorum stabulis depromtas afferre.* CLARK. Sic dici ἀπάγειν, nec reperi, nec credo. Immo legendum arbitror ἀνάγουσι quod pro ἄγουσι dici, totidem verbis ad *v.* 88. monet *Eustath* ubi vid. Ἀπάγειν est *abducere*, *abigere*, non *adducere* Nam quod Græci dicant φέρειν ἀπάγειν, id nescio an huc conveniat. ERN.

Βόας

Βόας καὶ ἴφια μῆλα, boves & opimas oves. *ſc.* deducunt ad eam.

v. 278.

Φίλοισι, caris, amicis, cognatis.

Ἀγλαὰ δῶρα, honeſta & grata dona, *Od.* Π. 230.

v. 279.

Ἀλλ' οὐκ ἀλλότριον βίοτον νήποινον ἔδουσιν, Vide ad *Od.* Ξ. 377.

v. 280.

Γήθησεν — Ὀδυσσεύς] *Spondanus* ita accipit: ſcil ut ex eo gaudeat Ulyſſes, quod, licet hæc dona accipere Penelopen videat, tamen intelligat nihilominus, integra & conſtanti illam eſſe mente.

v. 281.

Παρέλκω, præter & juxta traho. extraho, ich zögere, moror tempus.

Οὕνεκα τῶν μὲν δῶρα παρέλκετο, Quod eorum quidem dona attrahebat ſibi, παρὰ (*i. e.* ἐκ) τῶν μνηστήρων δῶρα εἷλκε. ſimul innuit hæc vox, dona non a libentibus data, ſed aſtu mulieris abſtracta & elicita ab illis.

Θέλγε δὲ θυμὸν μειλιχίοις ἐπέεσσι, ſie bezauberte ſie mit ſüſſen Worten. ἔρῳ δ' ἄρα θυμὸν ἔθελχθεν, ſupra *v.* 211.

v. 282.

Μειλιχίοις ἐπέεσσι, *Od.* Π. 279.

Νόος δέ οἱ ἄλλα μενοίνα, mens vero ei alia deſtinabat. Vide ad *Od.* Ν. 381.

v. 285.

Δῶρα μὲν ὅς κ' ἐθέλῃσιν Ἀχαιῶν ἐνθάδ' ἐνεῖκαι, Dona quidem quicunque voluerit Achivorum huc ferre & dare.

v. 286.

Δέξασθ', (*pro* Δέξασθαι,) Accipe. infinit. pro imperat. *pro* Δέξαι.

Ου γὰρ καλόν, Vid. KOECHERI *Analecta Philol. & Exeget. in Matth. XV*: 26. Οὐκ ἔστι καλὸν, κ. τ. λ.

Οὐ γὰρ καλὸν ἀνήνασθαι δόσιν ἐστίν, Non enim bonum eſt, recuſare id, quod datur: non enim pulcrum eſt, negare donum. es iſt nicht fein, eine Gabe zuverſagen. *h. l.* Paſſive de oblata datione ſermo eſt, ſicut *Od.* Α. 651. de activa datione.] Hac γνώμη monet Penelopen, ne dona ſibi oblata recuſet, quod id facere honeſtum non ſit.

Et hoc quidem ex procorum ſententia. At in hoc negotio omnino laudandum, quia ea recuſatione libidini eorum feneſtram claudebat: contra vero ἐν ἐλπίδας eos faciebat Penelope. Ceterum per ſe ingenuum eſt, ubi candidum donantis animum perſpexeris, ejus liberalitatem ac munificentiam non aſpernari Vide *Senecam Lib. II. de Benef. Cap.* 18. & *in ſeqq.* SPOND.

Ἀγήνασθαι, *Od.* Ξ. 239.

V. 287.

Ἡμεῖς δ' οὔτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν, Nos autem neque ad res noſtras domeſticas, ad agros aut in villas noſtras, ante imus. ita *Od.* Β. 127.

Οὔτε πῃ ἄλλῃ, ita *ibid.*

V. 288.

Πρίν γε σε τῷ γήμασθαι Ἀχαιῶν, ὅς τις ἄριστος. Quam tu ei nupſeris Achivorum, quicunque præſtantiſſimus. & hunc ἄριστον ſe eſſe vult Antinous, etiam pugnaturus, ſi alius ſibi præferatur: non ergo, qui placet, ſed qui ἄριστος, præſtans nobilitate, viribus Ceterum habuit hic ſermo Φήμην aliquam: nam ad Ulyſſem, vere præſtantiſſimum, rediit demum hæc ſponſa. Vide etiam *ibid.* 128.

V. 289.

Τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος, ſupra *v.* 50.

V. 290.

Δῶρα δ' ἄρ' οἰσέμεναι πρόεσαν κήρυκα ἕκαστος, Dona proinde ut adferret, miſerunt præconem ſinguli. ita *Od.* Θ. 399. Π. 328.

V. 291.

Ἔνεικε, attulit, *ſc.* præco.

Περικαλλέα πέπλον, perpulcrum peplum: ἱμάτιον γυναικεῖον, Penelopæ muneri datum.

V. 292.

Ποικίλον πέπλον, Variis coloribus & arte textoria diſtinctum: talem dono dat Antinous Penelopæ.

Ἐν δ' ἄρ' ἔσαν περόναι, inerant (es waren daran) autem fibulæ. πρὸς χρυσῇ περόνῃ καταμύξατο χεῖρα ἀραιήν, ad auream fibulam diſtrinxit ſibi manum mollem, *Il.* Ε. 425.

ubi

ubi sermo est de Venere, aliquam Græcam principem mulcente & amplexante, sic, ut manum sibi vulneraret.

Δυοκαίδεκα πᾶσαι] *Haud minus quam duodecim* —. Vide supra ad E. 244. & ad *Il.* Σ. 373. & 470. CLARK.

v. 293.

Ἐνγναμπτος, ȣ, ὁ; ἡ, bene curvus. ex ἐυ & γναμπτὸς, ἡ, ὀν, quod curvatur & flectitur.

Περόναι κληῖσιν ἐυγνάμπτοις ἀραρυῖαι, fibulæ clavis bene curvis insertæ. Vides hic duodecim περόνας, aptatas & comparatas (gepaaret) cum suis curvaturis (κληῖσι) quibus inserebantur περόναι. & *h. l.* de veste fœminea sermo est.

Περόναι *in genere* sunt talia, quæ inseruntur alicui foramini ad cohibendum & firmandum aliquid. ergo *h. l.* in veste, sunt species *des boutons*, clavorum tunicæ, & clavi apte cohærere poterant cum bene curvatis foraminibus in veste, ut κληῖδες sint ὀπαὶ, *les boutonnières*, λεγόμεναι καλακλῶδες, εἰς ἃς αἱ περόναι καθίενται: ἐυγνάμπτοι vero, ὡς ἐπικαμπεῖς καὶ περιφερεῖς, rotundæ & facile se aperientes curvando, eine Art von Knopf-Löchern, sicut περόναι eine Art von Knöpfen, am Kleide.

v. 294.

Ὅρμον, *Od.* O. 459.

Ὅρμον — πολυδαίδαλον, Monile — multa arte factum. χρυσεος πολυδαίδαλος, *Od.* N. 11.

v. 295.

Ἠλέκτροισιν ἐερμένον, ἠέλιον ὥς, ubi inclusa erant electra, solis instar. *pro* ἐεργμένον. Vide ad *Od.* O. 459.

v. 296.

Ἑρματα *h. l.* ornatus muliebris, infixus auribus, κόσμος γυναικεῖος ἐνώτιος, τα τοῖς ὠτίοις ἐνειρόμενα κόσμια. ἕρματα δύω, τρίγληνα, inaures duas, triplices. ἐνῆκεν ἕρματα ἐυτρήτοισι λοβοῖσι, bene perforatis auriculis: de Junone ornante se, *Il.* Ξ. 182. Ἑρματα νηῶν, fulcra navium subductarum; & sunt τὰ ὑποκείμενα ταῖς ναυσὶν ἐκ ξύλων ἐρείσματα, ἐφ' ὧν αἱ νῆες ἐρείδονται. Vocantur aliàs τὰ φαλαγγια, longa rotunda ligna, quibus superstabat navis in sicco. *Il.* A. 486.

v. 297.

Τρίγληνος, ου, ὁ, ἡ, quod tribus fulget luminibus & quasi stellis. *h. l.* δύω ἕρματα τρίγληνα allata dono narrantur. ἐνῆκε λοβοῖς (auriculis suis perforatis immisit Juno) ἕρματα τρίγληνα, *Il.* Ξ. 183. ubi Juno, ornans se accurate, describitur: & ista ἕρματα erant Ohren-Gehänge von drey glänzenden Steinen. a γλῆνος, εος, τὸ, *idem quod* ἡ γλήνη, oculus, lumen, lucens & nitida res.

Μορόεις, όεσσα, όεν, letalis, fatalis. *deinde*, divisus in partes plures, curiose elaboratus in partes: ἐκπεπονημένα καὶ μεμεριμνημένα τῇ κατασκευῇ καὶ τέχνῃ, inquit *Eustathius*, quia ὁ μόρος & est ἡ κακοπάθεια, cura sollicita. Sed his ambagibus opus non est, cum per τρίγληνα fere idem innuatur, inaures non fuisse simplices, sed triplices; sic tamen, ut ars accurata simul indicetur, quæ partes quasvis aptas efficit. ita *Il.* Ξ. 183.

Χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή, gratia autem resplendebat multa, venustas autem refulgebat multa, ab his inauribus.

v. 298.

Ἐκ, A.

v. 299.

Ἴσθμιον, ου, τὸ, Ornatus circa collum. Differunt autem τὸ ἴσθμιον & ὁ ὅρμος. nam ὅρμος κεχάλασται ἐκκρεμάμενος, laxe dependet de collo: ἴσθμιον vero, περιτραχήλιος κόσμος, τῷ τραχήλῳ προσέχεται, arcte adaptatur collo. ab ἰσθμὸς, οῦ, ὁ, *i. e.* ὁ τράχηλος. *pro* ἰθμὸς, interserto sigma: δι' οὗ ἵενται τὰ σιτία, per quem proficiscuntur cibi.

Ἤνεικεν, attulit: vides hîc augmentum.

Περικαλλὲς ἄγαλμα, valde pulcrum ornamentum. ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἐσθλά, *Od.* M. 347.

v. 300.

Ἄλλο δ' ἄρ' ἄλλος δῶρον Ἀχαιῶν καλὸν ἔνεικεν, einer brachte das Geschenk, ein andrer ein anderes.

v. 301.

Ὑπερώϊα, Vide supra ad *v.* 205.

Δῖα γυναικῶν, *Penelope.* Vid. ad *Od.* O. 106.

v. 303.

Ὀρχηστύς, Vid. ad *Od.* P. 605.

Ἱμερόεσ-

Ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν, amabilem cantum. χορὸν ἱμερόεντα, ſupra v. 193.

v. 304.

Οἱ δ' εἰς ὀρχηστύν τε καὶ — ἀοιδὴν Τρεψάμενοι τέρποντο, Illi vero ad ſaltationem & — cantionem Convertentes ſe, oblectabantur: ſie divertirten ſich, da ſie ſich zum Tanz und zur Muſic begaben. Poëta hic innuit cognationem τοῦ τρέπεσθαι καὶ τέρπεσθαι. ita *Od.* A. 421. *ſq.*

Μένον (*pro* ἔμενον) δ' ἐπὶ ἕσπερον ἐλθεῖν, (*pro* ἐπελθεῖν,) exſpectabant autem ſupervenire veſpertinum tempus. ita *ibid.* 422.

v. 305.

Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθεν (*pro* ἐπῆλθεν,) His autem oblectantibus ſe niger veſper ſupervenit. ita *ibid.* 423.

v. 306.

Λαμπτὴρ, ῆρος, ὁ, locus, ubi ardent & lucent faces; qui ſuſtinet ardentes faces, & lucem ſic præbet in domo, eine Art von groſſem Leuchter. dictus aliâs ἡ λυχνία, ἐφ' ᾗ δᾶδες κεῖνται ἢ ξύλα ξηρὰ ἀνάπτονται. Antiquiſſimis ignotus adhuc erat cereorum aut candelarum aut facum ex ſtuppa & pice paratarum uſus: igitur ad lucem in domibus nocturno tempore habendam utebantur lignis ardentibus, & inſtrumentum, quod ea ſuſtinebat, erat ὁ λαμπτήρ. Apud Phæaces, ſplendidos nimirum, erant ſtatuæ juvenum inauratæ in palatio regis, quæ extenſis manibus faces ejusmodi tenebant, *Od.* H. 100. *ſqq.* Alibi erant ἐσχάραι μετέωροι, ἐφ' ὧν ἔκαιον ξύλα, foci portatiles elati a terra, ſuper quibus incendebant ligna ad lucendum, & ſingulis adſtabant ancillæ ad curandum ignem. λαμπτῆρας τρεῖς ἵστασαν ἐν μεγάροισιν, tres ejusmodi focos luculentos ſtatuerunt in conclavi magno.

v. 307.

Ὄφρα φαείνοιεν, Ut lucem facerent iſti foci. φάεινε, *Od* M. 385.

Περὶ δὲ ξύλα κάγκανα θῆκαν, ligna autem ad ignem faciendum apta (Brenn-Holz) circumpoſuerunt. ὑπὸ δὲ ξύλα κάγκανα κεῖται, ſubjacent ſub lebete, *Il.* Φ. 364.

v. 308.

v. 308.

"Αυα πάλαι, περίκηλα, *Od.* E. 240.

Νέον κεκεασμένα χαλκῷ, nuper fiſſa ære. κέασε ξύλα — χαλκῷ, *Od.* Ξ. 418.

v. 309.

Μιταμίσγω, admiſceo.

Δαΐδας μετέμισγον, admiſcebant & addebant faces: Stücke Kienholz: ut ligna alia citius arderent, & proin ad lumen in triclinio præbendum. αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες, *Od.* H. 101.

Ἀμοιβηδὶς δ' ἀνέφαινον Δμωαὶ, per vices autem lucere faciebant focos *vel* lumen curabant Ancillæ. ἀμοιβηδὶς δ' ἐδίκαζον, & jus dicebant per vices ſuas, *Il.* Σ. 506.

Ἀνέφαινον. ἀνεφαίνετο πατρὶς ἄρουρα, *Od.* K. 29.

v. 312.

Δὴν οἰχομένοιο ἄνακτος, diu abſentis regis.

v. 313.

"Ερχεσθε πρὸς δῶμαθ', — "Ημεναι ἐν μεγάρῳ,] Δώματα & μέγαρον cape de ὑπερῴῳ, *gynæceo*, de quo ſupra admonuimus. ERN.

"Ιν' αἰδοίη βασίλεια, ubi veneranda regina.

v. 314.

Στροφαλίζω, circumago, circumverto, circumverſo.

Τῇ δὲ παρ' ἠλάκατα στροφαλίζετε, Apud eam vero fuſos verſate, ſpinnet. λέπτ' ἠλάκατα στρωφῶσα, *Od.* P. 97.

Τέρπετε δ' αὐτὴν, & oblectate eam, dominam veſtram Penelopen, o ancillæ!

v. 315.

"Η εἴρια πείκετε χερσὶν, vel lanas carpite manibus, aut vellera lanæ carminate vel dividite manibus. χαίτας πεξαμένη, χερσὶ πλοκάμους ἔπλεξε, *Il.* Ξ. 176. de Junone, ornante ſe: comas cum pexuiſſet, ἐυθέλιμσα, ἐλεύσκοσα, da ſie ſich ihr Haupt-Haar gekämmet.

Εἴρια. ἤσκειν εἴρια καλὰ, *pro* καλῶς, præparabat & carpebat lanas ſcite, *Il.* Γ. 388. εἴριον, quod appenditur in lance a netrice, wird gewogen, *Il.* M. 434. τάπητα μαλακοῦ ἐρίοιο, tapetem mollis lanæ, *i. e.* confectum ex ea, *Od.* A. 124.

v. 316.

v. 316.

Τοῖσιν φάος πάντεσσι παρέξω, his lumen omnibus præbebo, alendo ignes in focis lucentibus in conclavi.

v. 317.

Ἤν περ γάρ κ' ἐθέλωσιν — ἠῶ μίμνειν, Etiamsi enim velint — auroram exspectare, bis an den Morgen bleiben.

v. 318.

Οὔτι με νικήσουσι; Non me delassabunt,] Non me vincent vigilando, nec me vigiliæ tam longæ fatigabunt. ERN.

Πολυτλήμων δὲ μάλ' εἰμί, perpatiens enim valde sum. ich kan sehr viel aushalten: inquit Ulysses. ἐμὲ θυμὸς ἀνῆκε πολυτλήμων πολεμίζειν, inquit Nestor de se juvene, *Il.* H. 152.

v. 319.

Ἐς ἀλλήλας δὲ ἴδοντο, *pro* εἰσίδοντο, se invicem adspiciebant.

v. 320.

Τὸν δ' αἰσχρῶς ἐνένιπτε Μελανθώ, Eum autem turpiter reprehendebat Melantho, una ancillarum honestiorum. Vid. ad *Il.* Ψ. 473.

Καλλιπάρῃος, *Melantho*, ancilla admodum formosa.

v. 321.

Κόμισεν (*pro* ἐκόμισε) δὲ Πηνελόπεια, suscepit autem alendam & educandam Penelope.

v. 322.

Παῖδα δὲ ὡς ἀτίταλλε, Filiamque sicut educabat curiose. παῖδα ἀτιτάλλω, *Od.* O. 449.

Δίδε δ' ἄρ' ἀθύρματα θυμῷ, de puellula formosa, quæ delicate educatur, & accipit varia oblectamenta ex animi puellaris sententia & appetitu; παίγνια, σκιρτήματα. sivit eam lusitare, dabatque varia ludicra. μυρί' ἄγοντες ἀθύρματα νηὶ μελαίνῃ, *Od.* O. 415.

v. 323.

Ἀλλ' οὐδ' ὡς σχέθε πένθος ἐνὶ φρεσὶ Πηνελοπείης, de ancilla infida, etsi multis beneficiis adfecta: non habuit malum heræ suæ in animo. οὐκ ἔχεθε ἐν φρεσὶ ἑαυτῆς τὸ πένθος Πηνελόπης, οὐκ ἐλυπεῖτο κατὰ ἐκείνην, mœror, quem Penelope habebat, non attingebat cor illius: non habebat illa

illa eundem mœrorem; ſie war nicht ſo betrübt, wie ihre Frau. Ὀδυσεὺς καλέρυκε, καὶ ἔχεθεν, *Od.* Π. 430.] Senſus eſt: Sed ne ſic quidem dolores Penelopes ad ſe pertinere putabat, & ejus malis dolebat, ſed potius voluptates quærebat, & cum proco Eurymacho conſueſcebat. ERN.

V. 324.

Ἀλλ' ἥγ' Εὐρυμάχῳ μισγέσκετο, καὶ φιλέεσκεν, (*pro* ἐφίλει.) *ſc.* αὐτὸν, Sed ea cum Eurymacho frequenter coibat *vel* concumbebat, & diligebat eum. Deſcribitur ancilla infida, quæ non ſentit luctum dominæ ſuæ, ſed potius cum inimico dominæ conſuetudinem corporis habet. οὐδέ τιν' ἄλλον πτωχὸν ἔσω μίσγεσθαι ἐάσομεν, ſupra *v.* 49.

V. 325.

Ἡ ῥ' Ὀδυσῆ' ἐνένιπτεν ὀνειδείοις ἐπέεσσι, Quæ Ulyſſem increpabat probroſis verbis. Vid. ad *Il.* Α. 519. nec non ſupra *v.* 320.

V. 326.

Τάλας, ανος, ὁ, ἡ, audax, ſuſcipiens in ſe onera & labores. Apud Recentiores eſt ὁ ἐλεεινὸς καὶ δυςτυχὴς, miſer. Hinc eſt *per Sync.* ὁ πολύτλας. Eſt ergo idem qui ὁ τλήμων. Ξεῖνε τάλαν, dreiſter Fremder.

Ἐκπατάσσω, excutio, ich ſchlage und ſtoſſe hinaus. ex ἐκ & πατάσσω, *propr.* celeriter & cum pulſu pedum ambulare, hurtig und ſcharf tretten im gehen. *Metaph. deinde* πατάσσειν notat πλήσσειν, pulſare, percutere cum ſonitu, klopfen.

Σύ γε τις φρένας ἐκπεπαταγμένος ἐσσὶ, tu ſane aliquis ex mente & ſenſu bono excuſſus es, tu aliquis a mente ſana alienatus es; ἐκπεπληγμένος, ἐμβρόντητος, ὁποῖοι πολλοὶ ἀπὸ πατάγων, *i. e.* κτύπων, γίνονται.

V. 327.

Χαλκήϊος, ηίη, ήϊον, ad fabrum pertinens. a τὸ χαλκεῖον, vas æneum. *item* officina fabri ab ὁ χαλκεύς.

Οὐδ' ἐθέλεις εὕδειν, χαλκήϊον ἐς δόμον ἐλθὼν, Neque vis decumbere, in domum fabri ferrarii iens: Neque vis cubare, in fabrilem domum abiens, in officinam aliquam fabri ferrarii. *h. l.* eſt τὸ τῶν χαλκέων ἐργαστήριον, eine Schmiede; ἔνθα εἰσιόντες ἀκωλύτως οἱ πτωχοὶ, ἐκοιμῶντο ex more

more prisco. Solche warme Werkstätte waren ordentlich die Herbergen der Bettler ; sicut & in balineis esse solebant noctu. χαλκεύς, ὅπλα ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, *Od.* Γ. 433.

V. 328.

Λέσχη, ης, ἡ, publicum ædificium nunquam clausum, in quod conferebant se mendici aut alii viles, hospitium non invenientes, ut ibi noctem transigerent, aut injurias cœli vitarent : δημόσιον ἀθύρωτον οἴκημα, ἔνθα οἱ πτωχοὶ συνηγοντο. Est ergo a λέχω, cubare facio. Ab hac prima notione fluxit *deinde* & altera : quia convenientes ibi homines colloquebantur varie & claris vocibus : ut confabulatio quævis, vel conventus confabulandi causa, diceretur ἡ λέσχη, quando otiose componimus nos & considemus ad confabulandum.

Οὐδ' ἐθέλεις εὕδειν, χαλκήϊον ἐς δόμον ἐλθὼν, Ἠέ που ἐς λέσχην, Nec vis dormire, in officinam ferrariam calidam abiens, Nec aliquo in conciliabulum mendicorum. (mendici enim personam ferebat Ulysses jam.)

Ἀλλ' ἐνθάδε πόλλ' ἀγορεύεις Θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν, sed hic (in domo tam nobili) multa loqueris Audacter inter tam multos homines nobiles, quales nos proci sumus : nam ἀνὴρ *h. l.* est in sensu eminenti.

V. 329.

Θαρσαλέως, *Od.* Α. 382.

V. 330.

Οὐδέ τι θυμῷ Ταρβεῖς, neque quid animo Times. ταρβήσας δ' ἑτέρωσε βάλ' ὄμματα, *Od.* Π. 179.

Ἦ ῥά σε οἶνος ἔχει φρένας, *i. e.* μεθύεις, der Wein hat sich deines Verstands bemächtiget, du bist besoffen.

V. 331.

Ὃ καὶ μεταμώλια βάζεις, quod & vana loqueris, *vel* garris. τάδε πάντα Θεοὶ μεταμώλια θεῖεν, in ventum versa faciant, *i. e.* μάταια, *Il.* Δ. 363. μή μοι μεταμώλια νήματα ὄληται, ne mihi pereant fila irrita : fila frustra deducta aut ad textrinam applicata, *Od.* Β. 98.

Βάζω. οἵτ' εὖ μὲν βάζουσι, supra *v.* 167.

V. 332.

Ἀλύω, erro mente. Ab ἡ ἄλη, & ἀλάω, ponitur, si quis

quis nimia *lætitia* perturbatur & aberrat a recto consilio; vel si quis nimia *tristitia* apud se vix est.

Ἦ ἀλύεις, ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην; Festive ἀλύειν, mente captum esse, errare animo, irre seyn, & ἀλήτης, mendicus vagus, junguntur. *h. l.* ergo de nimia animi elatione præ gaudio, μαίνεσθαι καὶ χαίρειν λίαν, γαυριᾶν. Vide etiam ad *Od.* I. 398. nec non KREBSII *Animadv. in Plutarch.* &c. *p.* 139. *sqq.*] De hoc verbo multi multa. vid. inprimis *Perizon* ad *Ælian* V. H. IX. 25. Proprie est errare, nullo certo loco consistere, aut quiescere, unde & de jactatione ægrotantium a medicis dicitur. De animo cum dicitur, ita late patet, ut Latinorum *levitas*, quæ de omnibus animi motibus; atque etiam de jactatione, superbia dicitur. Est autem suavis lusus in ἀλύεις & ἀλήτην. ERN.

Ἀλήτης, supra *v.* 25.

v. 333.

Μή τις τοι τάχα Ἴρου ἀμείνων ἄλλος ἀναστῇ, *Cave*, ne quis contra te cito Iro fortior alius insurgat. Intelligit suum Eurymachum, quo fidebat hæc superba ancilla.

v. 334.

Κεκοπὼς, *Il.* N. 60.

Χερσὶ στιβαρῇσι, *Od.* M. 174.

v. 335.

Δώματος ἐκπέμψῃσι, E domo emittat & ejiciat.

Φορύσσω, admisceo, confundo, subigo. Est *propr.* μεταφορεῖν, transferre partes, μόριον ἐκ μορίου μεθέλκειν. *item* polluo, fœdo, adfero inquinamenta.

Φορύξας αἵματι πολλῷ, postquam te fœdavit sanguine multo ex vulneribus tuis, wenn er dich blutrünstig gemachet.

v. 336.

Ὑπόδρα ἰδὼν, supra *v.* 14.

v. 337.

Ἦ τάχα Τηλεμάχῳ ἐρέω, (*pro* ἐρῶ,) κύον, οἷ' (*pro* οἷα) ἀγορεύεις, Certe cito Telemacho dicam, canis, qualia loqueris: inquit personatus Ulysses ad ancillam delicatulam, & injuriose loquentem.

v. 338.

v. 338.

Κεῖσ' (*pro* Κεῖσε) ἐλθὼν, Illuc (& monſtrat manu locum, ubi ſedet Telemachus,) iens.] Κεῖσ' ἐλθὼν eſſe, *ad eum profectus, eo vadens, ubi eſt*, notat *Euſtath.* ſed in ſequentibus friget, ut te *ibi* concidat. Intelligam, ut te *e veſtigio, ſtatim*, concidat, & ita pro merito puniat ERN.

Ἵνα σ' αὖθι διαμελεϊςὶ τάμῃσιν, (*pro* τάμῃ,) ut te ibi in partes diffindat, ut te illico membratim concidat: ut tibi amputet manus, pedes, linguam, aures, &c. in pœnam. διαμελεϊςὶ ταμὼν, *Od.* ι. 291.

v. 339.

Διαπτοιέω, idem quod πτοιέω, & *Jon.* πτοιέω, conterreo, percello, conſterno; facio *quaſi* concidere: vehementer moveo aliquem. ich mache ſcheu, ſetze in heftige Bewegung, ſchröke. a πέτω, & πιπτω.

Ἐπέεσσι διεπτοίησε γυναῖκας, verbis iſtis conterruit mulieres eas omnino. *coll.* 340. 341.

v. 340

Λῦσεν δ' ὑπὸ γυῖα (*pro* ὑπελύθησαν) ἑκάςης Ταρβοσύνῃ, genua autem cujusque amittebant firmitatem ſuam Præ terrore ſubito, die Mägde hätten vor Schreken mögen in die Knie ſinken: nam & terror eſt λυσιμελὴς, membra reſolvens a firmitate ſua. ſic *Il.* Π, 805. de nimia laſſitudine & λειποθυμίᾳ.

v. 341.

Ταρβοσύνη, ης, ἡ, *idem quod* τάρβος, εος, τὸ, terror, pavor, confuſio animi

Φὰν (pro ἔφαν, utrumque *per Sync.* pro ἔφασαν, & φάσαν,) γάρ μιν ἀληθέα μυθήσασθαι, putabant enim, eum vera dixiſſe.

v. 342.

Αὐτὰρ ὁ πὰρ λαμπτῆρσι φαείνων αἰθομένοισιν Ἑςήκει, At is (Ulyſſes, ſuccedens unus voluntarius in vices ancillarum) apud focos ardentes lucem procurans Stabat: Sed ille ad illos focos portatiles, ut lucem aleret & claram eſſe curaret, Conſtitit. Vide ſupra ad *v.* 306. 307.

v. 343.

Ἐς πάντας ὁρώμενος, omnes adſpiciens. ἐς μέγεθος καὶ κάλλος ὁρώμενος, ſupra *v.* 218.

V. 344.

Ἄλλα δέ οἱ κῆρ Ὥρμαινε φρεσὶν ἧσιν, alia vero ei cor Agitabat mente sua. ὁρμαίνων, *Od.* O. 299.

Ἃ ῥ' οὐκ ἀτέλεστα γένοντο, quæ utique, *vel* ut memorabitur, non sane non facta manserunt, was gewiß nicht unausgeführt blieb, nicht unvollendet. σῖτον ἔδοντας μαψ-αύτως ἀτέλεστον, *Od.* Π. 111.

V. 345.

Μνηστῆρας — ἀγήνορας, *Od.* P. 65.

Οὐ πάμπαν — εἴα κ. τ. λ. non omnino — sinebat &c. *pro* εἴασ. πάμπαν, supra *v.* 140.

V. 346.

Λώβη, supra *v.* 224.

Λώβης ἴσχεσθαι, Ab injuria se abstinere.

Λώβης ἴσχεσθαι θυμαλγέος, A contumelia abstinere animam excruciante contra Ulyssem. ἔπος θυμαλγὲς, *Od.* Π. 69.

V. 347.

Ὄφρ' ἔτι μᾶλλον Δύη ἄχος κραδίην — Ὀδυσῆος, ut magis etiam Subiret dolor in cor — Ulyssis.

V. 349.

Κερτομέων Ὀδυσῆα, Ludens verbis in Ulyssem, über ihn spottend. μή μιν κερτομέωσιν, *Od.* Π. 87.

Γέλως, ω, ὁ, idem quod γέλως, ωτος, ὁ, risus: declinatione Attica.

Γέλων δ' ἑτάροισιν ἔτευξε, risum vero sociis fecit.

V. 350.

Od. P. 468.

V. 352.

Ἀθεεὶ, *adv.* sine Deo.

Οὐκ ἀθεεὶ ὅδ' ἀνὴρ Ὀδυσήϊον ἐς δόμον ἵκει, *i. e.* ἔχει κατά τι θεῖον, divino consilio & jussu.

V. 353.

Ἔμπης μοι δοκέει δαΐδων σέλας ἔμμεναι αὐτοῦ Καὶ κεφαλῆς, Plane mihi videtur facum splendor esse ipsius Etiam capitis: es dunket mich völlig, als seye der Glanz des brennenden Holzes auch zugleich seines kalen Kopfes Glanz; als leuchten die Brände zugleich mit seinem Schedel.] Ἐπίσης μοι δοκεῖ τὸ φαινόμενον σέλας τῶν δᾳδῶν εἶναι, καὶ αὐτοῦ τῆς κεφαλῆς, ὡς ἐψιλωμένης. *Eustath.* Minus recte, ut opinor.

opinor. Quippe vocem ἔμπης ista in significatione apud *Homerum* vix usquam reperias. Vide infra ad Τ. 37. ubi vox ἔμπης simili fere in sensu occurrit. CLARK. Eodem sensu & aliis locis occurrit, sed tamen omnes Grammatici veteres ἔμπης etiam pro ὁμοίως dici notant. Vid Viros doctos ad *Hesych.* in *h. v.* Sed adfirmandi vis sane aptior & analogiæ convenientior. Ceterum dicterium & aculeus est in hoc, quod eum divinitus missum docet ex eo, quod splendeat caput ejus: & in eo perstringit calvitiem, quæ apud veteres valde obnoxia dicacibus. ERN.

Ἔμπης, supra *v.* 164.

Δαΐδων σέλας, facum ardentium splendor & lumen, *i. e.* caput ejus calvum & album tam lucet, quam faces ipsæ. δαιόμενον δὲ ἧκε σέλας μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν, *i. e.* fulmen, misit Jupiter, *Il.* Θ. 76. μινύθουσι δὲ οἶκοι ἐν σέλαϊ μεγάλῳ, pereunt ædes in splendore magno, *i. e.* flamma magna: posito adjuncto pro subjecto, splendore pro igne ipso, *Il.* Ρ. 739.

Δαΐδων· δαΐδας, supra *v.* 309.

V. 354.

Ἐπεὶ οὔ οἱ ἔνι τρίχες οὐδ᾽ ἠβαιαί, dann er hat kein einzig Haar auf dem Kopf: quoniam non ei sunt capilli, ne pauci quidem. ἐλθόντες δ᾽ ἠβαιὸν ἀπὸ σπείους, *Od.* Ι. 462.

V. 355.

Ἦ, Dixit.

V. 356.

Ἦ ἄρ κ᾽ ἐθέλεις θητευέμεν, num igitur vis *vel* velles operam mercenariam præstare in agro? Liberi ergo homines, paupertate cogente, solebant θητεύειν apud alios, ἄλλοις. non ergo erant servi. βουλοίμην ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ ἀκλήρῳ, *Od.* Λ. 488.

Εἴ σ᾽ ἀνελοίμην, si te susciperem, si te assumerem mercenarium, wenn ich dich annehmen wollte zum Taglöhner. καὶ πόλλ᾽ ἀνελόντα, supra *v.* 16.

V. 357.

Ἀγροῦ ἐπ᾽ ἐσχατιῆς, sic vocat villam remotiorem. Vide ad *Od.* Ε. 489

Μισθὸς δέ τοι ἄρκιος ἔσται, merces enim tibi sufficiens erit: *h. l.* de operario rustico. μισθὸς ἄρκιος, merces larga,

quæ

quæ omnem impensam operam possit compensare. νῦν ἄρκιον, ἢ ἀπολέσθαι ἠὲ σαωθῆναι, ἠδ' ἀπώσασθαι κακὰ νηῶν, nunc sufficit, nunc sufficiat, aut perire aut servari, & depellere (*i. e.* dummodo depellamus) mala a navibus, *Il.* O. 502.

v. 358.

Αἱμασιὰ, ᾶς, ἡ, *propr.* sepes ex sentibus acutis. nam est ab αἱμάσσω. *deinde* per usum etiam, paries ex lapidibus in agro lectis constructus. *h. l.* videntur intelligi λίθοι, χάληκες, quibus coagmentatis fit Φραγμός. nam & structuris ex ejusmodi generis lapidibus tribuitur hoc nomen.

Λέγων, (*i. e.* συνάγων, συλλέγων,) αἱμασιὰς, colligens sepes. Hinc sunt οἱ λογάδες λίθοι, collecti lapides ex agro.

Δένδρεα μακρὰ φυτεύων, arbores longas plantans, *i. e.* ut longæ deinde nascantur. μνηστῆρσι κακὸν πάντεσσι φυτεύει, *Od.* P. 159.

v. 359.

Ἔνθα δ' ἐγὼ σῖτον μὲν ἐπηετανὸν παρέχοιμι, Ibi autem ego tibi panem sine defectu ullo præberem. ἀέθλοι ἐπηετανοί, *Od.* N. 247.

v. 360.

Εἵματα τ' ἀμφιέσαιμι, Vestesque tibi induerem.

Ποσὶν δ' ὑποδήματα δοίην, pedibusque calceamenta darem.

v. 361 — 363.

Vide ad *Od.* P. 226 — 228.

v. 363.

Ὄφρ' ἂν ἔχῃς βόσκειν σὴν γαστέρ', ut possis qualitercunque pascere tuum ventriculum.

v. 365.

Εἰ γὰρ νῶϊν] Refertur istud γὰρ ad id, quod eleganter reticetur: *Ne me tam ignavum operisve inscientem arbitreris, si ENIM &c.* Porro reticetur & hujus sententiæ ἀπόδοσις: *Si enim nobis —; videres, quanto ego tibi opere præstarem:* aut aliquid simile. Cujusmodi de ἀποσιωπήσει vide ad *Il.* A. 135. CLARK.

Ἔρις ἔργοιο, contentio operis faciundi; contentio, quis plus operis facere possit ruri.

Εἰ γὰρ νῶϊν ἔρις ἔργοιο γένοιτο, si enim certaremus in opere rustico faciendo, uter plus obire posset.

v. 366.

v. 366.

Ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, Tempore verno. ἐπιπέτονται ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν, volant ſuper flores vernos, *Il.* B. 89.

Ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται, quando dies longi ſunt, veris adulti tempore. δένδρεα μακρὰ, arbores proceræ, ſupra *v.* 358.

v. 367.

Ἐν ποίῃ, In gramine, metendo *ſcil.* ἡ κατὰ θέρος πόα dicitur, κατ' ἐξοχὴν, in metenda herba agrorum & pratorum. hinc & annus ipſe dicitur ἡ ποιή. νέμεαι τέρεν' ἄνθεα ποίης, *Od.* I. 449.

Δρέπανον, ου, τὸ, falx. *coll.* 369. apparet, ſermonem eſſe de falce, qua gramina delecantur in prato, eine Gras-Sichel, oder Senſe.

Εὐκαμπὴς, έος, ὁ, ἡ, bene flexus. δρέπανον εὐκαμπὲς, laus falcis meſſoriæ eſt a parte, a καμπῇ, & innuitur per hanc partem τὸ διόλου εὐτεχνον, ἀγαθὸν, bene factum. nam τὸ εὖ habet vim.

v. 368.

Ἵνα πειρησαίμεθα ἔργου, ut experiremur operam, daß wir mit Arbeit eine Probe machen könnten, wer unter uns beyden mehr und beſſer arbeitete.

v. 369.

Νήστιες ἄχρι μάλα κνέφαος, Jejuni *vel* nihil comedentes usque ad multam noctem, *ſc.* poſt jentaculum prima luce ſumtum.

Ἄχρι μάλα κνέφαος, *i. e.* ἄχρι βαθείας ἑσπέρας, bis in die ſinkende Nacht. κνέφας, *Od.* M. 31.

Ποίη δὲ παρείη, & herba *vel* gramen metendum adeſſet.

v. 370.

Εἰ δ' αὖ καὶ βόες εἶεν ἐλαυνέμεν, Si & boves eſſent agendi in opere ruſtico.

v. 371.

Αἴθωνες βόες, Ferventes *aut* Animoſi boves. αἴθωνες ἵπποι, equi, quibus ſplendet cutis a cura, & qui cum ardore multo movent ſe, animoſi, celeres, *Il.* B. 839. αἴθωνα σίδηρον, *Od.* A. 184. αἴθων λέων, *i. e.* ὁ διάπυρος καὶ θερμὸς, impetuoſus, plenus ignis animique; nam de colore hoc nomen intelligere, frigidum eſt. *Il.* K. 24. Σ. 161.

αἴθωνας λέβητας, ſplendidos lebetas, *Il.* I. 123. αἰετὸς αἴθων, animoſa & celeris impetus aquila, *Il.* O. 690.

Ἄμφω κεκορηότε (*pro* κεκορηκότε, dual. præt. partic. Act.) ποίης, ambo ſaturati herba *vel* gramine. σίτου καὶ οἴνοιο κορεσσάμενος, *Od.* Ξ. 46.

V. 372.

Ἧλιξ, ικος, ὁ, ἡ, æqualis, ejusdem ætatis. *etiam* ejusdem magnitudinis. βόες ἥλικες, boves æqualis ætatis.

Ἰσοφόρος, ου, ὁ, ἡ, æquale jugum ferens, ἴσον ἄχθος φέρειν δυνάμενος: æquo paſſu procedens cum altero, ἰσοκίνητος καὶ ἴσως κατὰ τὸ φέρεσθαι, qui pari celeritate movetur & fertur. βόες ἰσοφόροι, par boum æquale.

Τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν, quorum robur non eſt imbecillum: de bubus. ἀλλ' ἀλαπαδνὸς ἔην, παῦρος δέ οἱ εἵπετο λαός, ſed tenuis *quaſi* & evacuatus erat, nam paucus eum ſequebatur militaris populus, *ſc.* ὁ Νιρεὺς pulcer, *Il.* B. 675.

V. 373.

Τετράγυον δ' εἴη, de portione agri arandi per diem unum. μέγας ὄρχατος τετράγυος, *Od.* H. 113.

Βῶλος, ου, ἡ, gleba, terra ſciſſa, Erdſcholle, umgeſtürzte Erde.

Εἴκοι δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότρῳ, cederetque gleba ſub aratro. *i. e.* ſi terra eſſet arabilis.

V. 374.

Ὦλαξ, ακος, ἡ, & *per Sync.* ὦλξ, ſulcus, eine Furche, *Il.* N. 707.

Ὦλκα διηνεκέα, ſulcum continuum rectum. νειοῖο διηνεκέεσσιν ὕες, *Od.* Ξ. 437.

Τῷ κέ μ' ἴδοις, εἰ ὦλκα διηνεκέα προταμοίμην, Tunc me videres, an ſulcum rectum integrum & totum proſcindere poſſem ſic, ut ſuperarem tali menſura te arando, ob ich dir nicht um eine ganze Furche vorpflügen wollte. πρίν γε ὅτε δή σε ὄψου ἄσαιμι προταμών, anders und eher, als wenn ich dich mit Speiſe ſättigen wollte, und dir Fleiſch abſchnitte: aliter nolebas convivio alicui intereſſe, *Il.* I. 485.

V. 375.

Εἰ δ' αὖ καὶ πόλεμόν ποθεν ὁρμήσειε Κρονίων, Si vero etiam pugnam alicunde concitaret Jupiter.

V. 377.

v. 377.

Πάγχαλκος, ου, ὁ, ἡ, totus ex ære *vel* ferro. κυνέη πάγχαλκος, galea —.

Κυνέη, *Od.* Ξ. 276.

Ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖα, temporibus adaptata. πτερόναι κληῖσιν ἀραρυῖαι, ſupra *v.* 293.

Κρόταφος, *Od.* Λ. 318.

v. 378.

Τῷ κέ μ' ἴδοις πρώτοισιν ἐνὶ προμάχοισι μιγέντα, Tunc me videres primos inter ordines conſerentem manus, *ſc.* πολεμίοις, cum hoſtibus.

Πρόμαχος. ἐνόησεν αὐτὸν ἐν προμάχοισι φανέντα, animadvertit eum in prima acie apparentem, *Il.* Γ. 31.

v. 379.

Οὐδ' ἄν μοι τὴν γαστέρ' ὀνειδίζων ἀγορεύοις, Nec mihi ventriculum exprobrans commemorares.

v. 380.

Ἀλλὰ μάλ' ὑβρίζεις, Sed valde impotens & ſuperbus es.

Καί τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής, & tibi mens eſt inhumana. τόν δε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε, κρατερόν τε; hancce referam Jovi reſponſionem duram & vehementem? *Il.* O. 202. πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος, apud regem immitem & acerbum, *Il.* A. 340.

v. 381.

Κραταιός, potens. *Il.* E. 83. μοῖρα κραταιή, *i. e.* βιαίη, cui nemo reſiſtit.

v. 382.

Οὕνεκα παῦρ' παύροισι καὶ οὐκ ἀγαθοῖσιν ὁμιλεῖς, Quoniam cum paucis & non bonis verſaris. μὴ πάντα μνηστῆρσιν ὁμιλεῖν, ſupra *v.* 166.] Exprobrat Eurymacho, quod plerumque accidere ſolet, ut multi pro fortibus quidem habeantur; ſed ab iis demum, qui ignavi ſunt. Unde illi ſuperbientes eo audaciæ prorumpunt, ut hanc aliorum opinionem veram arbitrentur, licet eorum conſcientia aliud ipſis intus teſtimonium ferat, aut potius ea, quaſi præluſtri quodam fulgore, animum ſuum præſtingui ſinant, & in miſeram illam φιλαυτίαν delabantur, qua πλεονεκτοῦσιν, & plus æquo ſibi tribuunt. Talem ergo

 dicit

dicit esse hunc Eurymachum; unde ille indignatus tam aspere ei *mox* insultabit. SPOND.

v. 384.

Αἶψά κέ τοι τὰ θύρετρα, καὶ εὐρέα περ μάλ' ἐόντα — στείνοιτο, Statim tibi portæ, quamvis latæ, — angustæ essent: Statim tibi januæ, quamvis amplæ, — arctæ fierent. πρῆσαι πυρὸς θυρέτρα, portas comburere igne, *Il.* Β. 415.

v. 385.

Φεύγοντι — διὲκ προθύροιο θύραζε, Fugienti — per januam anteriorem & domus & aulæ totius. Vide supra ad *v.* 100.

Θύραζε, *Od.* Π. 276.

Στείνοντο. ἀρνειὸς λάχνῳ στεινόμενος, *Od.* Ι. 445.

v. 386.

Ἐχολώσατο κηρόθι μᾶλλον, *Od.* Ρ. 458.

v. 387.

Ὑπόδρα ἰδὼν, supra *v.* 336.

v. 388.

Ἆ δειλ', *pro* δειλὲ, *h. l.* increpationis & indignationis vox. Vid. ad *Od.* Ξ. 361.

Ἦ τάχα τοι τελέω κακὸν, certe pene tibi illaturus essem malum, gewiß bald sollte ich dich unglücklich machen.

Singularis apud *Homerum* formula, οἷ' ἀγορεύεις, *Qualia loqueris*, Elliptice pro τοιάδε ἐστὶν, οἷα ἀγορεύεις, fere in malam partem. Latine dicas: *Pro* vel *cum istis dictis.* Ita *Od.* Ρ. 479.

Μή σε νέοι διὰ δώματ' ἐρύσσωσ', οἷ' ἀγορεύεις,

Ne te juvenes per ades trahant pro istis dictis.

Similiter *h. l.*

— ἦ τάχα τοι τελέω κακὸν, οἷ' ἀγορεύεις,

— *certe illico mihi pro dictis supplicium dabis.*

Verbatim: *certe cito tibi perficio malum, qualia loqueris.* HOOGEV *ad* VIG. *de Gr. Dict. Idiot. Cap. III. Sect. VIII. Reg. XIII.* (*N.* 51.)

v. 389 — 392.

Supra *v.* 329 — 332.

v. 393.

Σφίλας εἷλε, scabellum apprehendit. *h. l.* præcise est ὑποπόδιον. *Od.* P. 231.

v. 394.

Πρὸς γοῦνα καθίζε, ad genua sedit.

v. 395.

Οἰνοχόον βάλε (κατὰ) χεῖρα. οἰνοχόος μέθυ ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων φορέησι, *Od.* I. 10.

v. 396.

Δεξιτερὴν χεῖρα, supra *v.* 257.

Πρόχοος, *h. l.* ὁ ξεστης ποτίζειν χρήσιμος, vas, ex quo in pocula infundebatur vinum. Vide ad *Od.* P. 91.

Πρόχοος δὲ χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα, de gutturnio ad terram prolapso. βόμβησε δ' ἄρα πάντα κατὰ ῥόον, *Od.* M. 204.

v. 397.

Οἰμώξας πέσεν ὕπτιος ἐν κονίῃσι, ejulatu edito cecidit supinus in pulveribus: de pincerna, adverso ictu adflicto graviter. οἰμώξας δὲ Θεοῖσι μετ' ἀθανάτοισι γεγωνευν, *Od.* M. 370.

Ὕπτιος, *Od.* I. 371.

v. 398.

Μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν, *Od.* P. 360.

Μέγαρα σκιόεντα, *Od.* N. 2.

v. 399.

Supra *v.* 71.

v. 400.

Αἴθ' ὤφελλ' ὁ ξεῖνος ἀλώμενος ἄλλοθ' ὀλέσθαι, Utinam hic hospes vagans alibi periisset. *pro* ὤφελε, ob metrum duplicato λ.

Ἀλώμενος, *Od.* O. 491.

v. 401.

Πρὶν ἐλθεῖν, Antequam veniret.

Τῷ κ' οὔτι τόσον κέλαδον μεθέηκεν, nequaquam tantum tumultum caussatus esset inter nos, neutiquam tantum tumultum immisisset & excitasset nobis. ἀμφὶ αὐλῷ (*sc.* τῷ νεκρῷ τοῦ συὸς) θῆκε πολὺν κέλαδον καὶ αὐτὴν, apud occisum

cisum corpus apri fecit oriri magnum tumultum & clamorem pugnantium, *Il.* I. 543. & sermo est de apro Meleagri.

v. 402.

Νῦν δὲ περὶ πτωχοῦ ἐριδαίνομεν, Nunc autem ob mendicum rixamur. ὡς δ' εὖρός τε νότος τε ἐριδαίνετον ἀλλήλοιιν, sicut hi venti certant invicem: de ventis *quasi* de ἐμψύχοις dictum, *Il.* Π. 765. εἰ δὴ σφὼ ἕνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ὧδε, si vos ambo, Jupiter & Juno, ob mortales contenditis adeo, *Il.* A. 574. οὔτι δυνήσεται ἀντία πάντων ἐριδαινέμεν οἶος, non valebit contra omnes Deos contendere solus, *Od.* A. 79. εἵνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδαίνομεν, inquiunt proci de Penelope: ob istius præstantiam præ aliis fœminis contendimus, & alter alterum vincere procando studemus, *Od.* B. 206.

v. 403.

Οὐδέ τι δαιτὸς Ἐσθλῆς ἔσσεται ἦδος, man wird der guten Mahlzeit weder satt noch froh werden. ita *Il.* A. 576. ἡμέων ἔσσεται ἦδος, nos juvabimus & delectabimus: usus nostri erit, *Il.* A. 318. ἀλλὰ τί μοι τῶν ἦδος; sed quid me ista juvant & delectant? *Il.* Σ. 80.

Ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ, quia ista inferiora & humiliora vincunt. *h. l.* sermo est de contentione orta ob mendicum. sic *Il.* A. 576. ubi sunt cura mortalium, & contentiones inter Deos ob istos viles mortales: potior est delectatio cœlestis.

v. 404.

Ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο, supra *v.* 59.

v. 405.

Δαιμόνιοι, Telemachus ad procos, amice. Δαιμόνι', supra *v.* 15.

Μαίνεσθε, inquit, jocans quasi: insanitis, mente capti estis a vino. ἐπιμὶξ δέ τε μαίνεται Ἄρης, *Od.* A. 536.

Οὐκέτι κεύθετε θυμῷ βρωτὺν οὐδὲ ποτῆτα, sensus est: nimis palam ostenditis consilium vestrum de occidendo hospite. hinc addit, θυμῷ. sed ἀστείως id rursus obvolvit, addens, quasi cibum & potum evomerent ebrii vel evomituri sint: nam hoc est, ἢ κεύθειν βρωτύν. ihr könnet

es

es nicht mehr bey euch bergen und beherbergen, was ihr geessen und getrunken habet.] Ideo, ut opinor, procos reprehendit *Telemachus*, quod non tranquilli & sine strepitu cibum & potum sumant. CLARK.

v. 406.

Βρωτύς: ὑμᾶς δ' ἐς βρωτὺν ὀτρύνετον, vos ad cibum cohortamini me, *i. e.* εἰς δεῖπνον, *Il.* T. 205.

Ποτῆτα, ἐδητύος, ἠδὲ ποτῆτος, *Od.* P. 603.

Θεῶν νύ τις ὔμμ' ὀροθύνει, Deorum sine dubio aliquis vos concitat, reizet. πάσας δ' ὀρόθυνεν ἀέλλας, omnes excitavit procellas, *Od.* E. 292.

v. 407.

Ἀλλ' εὖ δαισάμενοι κατακείετε οἴκαδ' ἰόντες, Vide ad *Od.* H. 188.

v. 408.

Ὁππότε θυμὸς ἀνώγει, wenn es euch beliebet.

Διώκω δ' οὔτιν' ἔγωγε, pello sane neminem ego, ich jage keinen, treibe keinen aus meinem Hause. Ὀδυσῆα διωκέτω ἐκ δόμοιο, supra *v.* 8.

v. 409.

Οἱ δ' ἄρα πάντες ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες, illi autem omnes morsu inhærentes labiis, sie bissen sich in die Lippen; quod est signum iræ & indignationis. ita *Od.* A. 381. ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ — *Od.* O. 529.

Ὀδάξ. πολλοὶ πρηνέες ἐν κονίῃσιν ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν, multi proni cadentes in terram mordicus prehendant terram, *Il.* B. 418. Sic Germani de ejusmodi cadentibus in prælio, ins Gras beissen. Φῶτες ὀδὰξ ἕλον οὖδας, *Il.* A. 748.

v. 410.

Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευεν, Telemachum admirabantur, quod audacter loquebatur. θαρσαλέως, supra *v.* 389.

v. 413.

Ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ, ob dictum æquum & justum, wegen des gesprochnen billigen.

v. 414.

v. 414.

Ἀντιβίοις ἐπέεσσι καθαπτόμενος, Violentis verbis alloquens & tangens eum, *ſc.* Telemachum. μαλακοῖσι —, *Od.* Κ. 70.

Ἀντιβίοις ἐπέεσσι ἀντιβίοισι μαχεσσαμένω ἐπέεσσιν, violentis verbis cum pugnaſſent contra ſe invicem hi duo, *Il.* Α. 304 ſic &, μαχεσσάμεθα —, *Il.* Β. 378. προκαλίζετο πάντας ἀρίστους ἀντίβιον (neutrum adverbialiter) μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι, contra pugnare in gravi & ſerio certamine hoſtili, *Il* Γ. 20. εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον σὺν τεύχεσι πειρηθείης, ne cominus cum armis periculum faceres, *Il.* Λ. 386. ſi ſane in oppoſ. ad ſagittarium, qui eminus vulnerat.

Χαλεπαίνοι, iraſcatur & commotum ſe præbeat. χαλεπαίνει, *Od.* Π. 114.

v. 415.

Μήτε τι τὸν ξεῖνον στυφελίζετε, Neque hoſpitem duriter impetite. οὐδέ μιν ἐκτὸς ἀλαπτιτοῦ ἐστυφέλιξεν, *Od.* Ρ. 234.

v. 417.

Οἰνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν, pincerna incipiat poculis diſtribuendis, pincerna initium faciat poculis, infundendo & prælibando ipſe, ut & reliqui libent. ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν, *Od.* Η. 183.

Οἰνοχόος, ſupra *v.* 395.

v. 418.

Ὄφρα σπείσαντες κατακείομεν οἴκαδ' ἰόντες, hic locus maxime pingit morem libandi, ante quam cubitum irent; quod erat loco noſtræ precationis veſpertinæ, Abendſegen. σπείσας, ſupra *v.* 150.

Κατακείομεν, dormitum eamus. Vide ſupra ad *v.* 407.

v. 420.

Τὸν ξεῖνον δὲ ἐῶμεν — Τηλεμάχῳ μελέμεν, *Jon.* pro μέλειν, hoſpitem autem relinquamus — Telemacho curandum.

v. 421.

Τοῖσι δὲ πᾶσιν ἑαδότα μῦθον ἔειπε, His autem omnibus placentem ſermonem locutus erat. ita *Il.* Ι. 173.

v. 422.

v. 422.

Κρητῆρα κεράσσατο, *pro* ἐκεράσσατο, infundebat magnum poculum. vel poteſt hæc phraſis *in genere* eſſe, curare craterem implendum & ex eo infundendum in pocula: er hatte die Aufſicht auf die Schenke. ita *Od.* Γ. 393. κερῶντό τε αἴθοπα οἶνον, *Od.* Ο. 499.

v. 424.

Νώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπισταδὸν, *Od.* Ν. 54.

v. 425.

[Οἱ δὲ θεοῖσι Σπείσαντες μακάρεσσι, illi autem Diis Quum libaſſent beatis,] La licence & la débauche où vivent ces Princes ne les empêchent pas de pratiquer les uſages de la Religion. Et voilà comme ſont faits les hommes; ils accordent leurs deſordres avec les pratiques exterieures de la pieté. DAC.

Μελιηδέα οἶνον, ſupra *v.* 150.

v. 426.

Ὅσον ἤθελε θυμὸς, quantum ipſis libuit.

v. 427.

Βάν ῥ' ἴμεναι κείοντες ἑὰ πρὸς δώμαθ' ἕκαστος, Iverunt autem decubituri ſuas ad domus quiſque. *βῆ δ' ἴμεναι κείων*, *Od.* Ξ. 532.

IN

IN T. ODYSSEÆ.

V. 1.

Ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο, *Od.* H. 230.

V. 2.

Μνηστήρεσσι φόνον — μερμηρίζων, Procis cædem — meditans.

V. 4.

Τεύχε' ἀρήϊα, *Od.* Π. 284.

Κατθέμεν, *Jon.* pro καταθεῖναι, *ibid.* 285.

V. 5 — 13.

Ibid. 286 — 294.

V. 14.

Φίλῳ ἐπεπείθετο πατρὶ, ſuo parebat patri. τοῖσι δ' ἐπεπείθετο θυμὸς, *Od.* M. 324.

V. 15.

Ἐκ δὲ καλεσσάμενος, pro ἐκκαλεσσάμενος, quod *idem quod* ἐκκαλέσας. Cum autem evocavit.

Τροφὸν Εὐρύκλειαν, *Od.* P. 31.

V. 16.

Μαῖα, *Od.* P. 499.

Ἄγε δή μοι ἔρυξον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας, age jam mihi contine in cellis ſuis ancillas.

V. 17.

Καταθείομαι, pro καταθέομαι, præſ. pro fut. *Jon.* ita *Il.* X. 111.

Ἔντεα πατρὸς, arma patris. ἔντεα δαιτὸς, *Od.* H. 232.

V. 18.

Ἀκηδέα, *i. e.* ἠμελημένα. *ſc.* ἔντεα. γυναῖκες ἀκηδέες, *Od.* P. 319.

Τά μοι κατὰ οἶκον ἀκηδέα καπνὸς ἀμέρδει, quæ (arma) mihi in domo neglecta fumus fuſcat, nigra facit, privat nitore ſuo, ἀφανίζει, σκοτίζει. ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, *Od.* Θ. 64.

V. 19.

Πατρὸς ἀποιχομένοιο, Patre abſente.

Ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα, Vide ad *Od.* Σ. 228.

V. 20.

V. 20.

Ἵν' οὐ πυρὸς ἵξετ' αὐτμὴ, quo non ignis veniet vapor. ὅσσον πυρὸς ἵκετ' αὐτμὴ, *Od.* Π. 290. & fupra *v.* 9.

V. 22.

Αἲ γὰρ δή ποτε, τέκνον, ἐπιφροσύνας ἀνέλοιο, Utinam tandem fane, fili! curas prudentes fufcipere velles! ἐν μὴ ἐπιφροσύνην δῶκε Ἀθήνη, *Od.* Ε. 437.

Ἀνέλοιο, fufciperes, ἀναλάβῃς. εἴ σ' ἀνελοίμην, *Od.* Σ. 356.

V. 23.

Οἴκου κήδεσθαι, καὶ κτήματα πάντα φυλάσσειν, Rei familiaris curam follicitam habere.

Κτήματα πάντα φυλάσσειν. fic ἔμπεδα πάντα φυλάσσειν, omnia in ftatu fuo bono confervare, alles in gutem Stand bewahren, *Od.* Β. 227.

V. 24.

Μετοιχομένη, tecum iens.

Τίς τοι — φάος οἴσει, *i. e.* ἐν χερσὶ βαστάσει; quænam tibi — lumen portabit? welche soll dir leuchten, durch Vortragung eines brennenden Stüks Kienholz?

V. 25.

Προβλώσκω, procedo, progredior curiofe, ut fpectem, quid novi fit. ex πρὸ & βλώσκω, accedo, eo, venio curiofus.

Δμωὰς δ' οὐκ εἴας προβλωσκέμεν, *pro* προβλώσκειν, Ancillas enim vetabas paullo ante progredi ex habitaculo fuo. *coll.* 16.

Οὐκ εἴας, *pro* εἴασς, non finebas, *i. e.* prohibebas.

Αἵ κεν ἔφαινον, quæ aliàs tibi lucem præberent, die fonft dir leuchteten. Φαίνω ergo *h. l.* in fenfu omnium primo ponitur. *coll.* 24.

V. 27.

Οὐ γὰρ ἀεργὸν ἀνέξομαι, non enim otiofum tolerabo eum effe. *fc.* ὄντα ἢ διάγοντα. ἀεργὸς ἀνὴρ, *Il.* Ι. 320.

Ἀνέξομαι. ἅπαντας ἀνθρώπους ἀνέχεσθαι, *Od.* Ρ. 13.

V. 28.

Χοῖνιξ, ικος, ἡ, menfuræ aridorum nomen, quæ menfura major eft, quam τὸ μέτρον. *deinde* notat & rem ipfam, hac menfura definiri folitam. *imo* & τροφήν. a χαίνω, hifco, recipio ore aperto.

Ὅς

"Ος κεν ἐμῆς γε Χοίνικος ἅπτηται, quicunque meam Mensuram frumenti, *i. e.* cibum meum & demensum tetigerit.] Τροφὰς λαμβάνει· τό. τε μέτρον καὶ τὸ μετρούμενον, χοῖνιξ. *Schol.*

Καὶ τηλόθεν εἰληλουθώς, etiam ex longinquo qui advenit. Vid. ad *Od.* Ν. 237.

V. 29.

Τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος, *Od.* Ρ. 57.

V. 30.

Κληΐζω, claudo sera & pessulo, occludo. a κληΐς, ῖδος, ἡ, sera, pessulus, ein Riegel. Formam κλείειν, claudere, *Homerus* non habet. κληΐσσεν δὲ θύρας, sie verriegelte die Thür.

Μεγάρων εὖ ναιεταόντων, ædium bene habitabilium.

V. 31.

Τὼ δ' ἄρ' ἀναΐξαντ' —, *pro* ἀναΐξαντε, Ulysses & filius. πάντες ἀνήϊξαν γελόωντες, *Od.* Σ. 40.] Tum vero *aggressi sunt inferre*, vel *cœperunt inferre.* Eodem modo ἐρμᾶν & ἀνορμᾶν dicitur apud *Homerum.* 'Αναΐξας sic fere est *Il.* Α. 584. ERN.

V. 32.

'Εσφόρεον κόρυθάς τε, καὶ ἀσπίδας, Intro ferebant in conclave aliud galeasque, & scuta: εἰσεκόμιζον. ἐσφόρεον ὕδωρ, *Od.* Ζ. 91.

'Ασπίδας ὀμφαλοέσσας, scuta umbone prædita. *Il.* Δ. 448.

V. 33.

"Εγχεά τ' ὀξυόεντα, Hastasque acutas. *Il.* Ε. 50.

V. 34.

Λύχνος, ου, ὁ, lumen, lucerna: ein Licht, dergleichen wir im finstern anzünden, eine Lampe.

Χρύσεον λύχνον ἔχουσα, *coll.* 24. 25. 39. & *h. l.* subintelligendum ὡς, *quasi* aureum vas habens, in quo præferebatur lumen oleo ardens; non vero δηλικῶς lumen præferens; nam sermo est de Minerva. & sensus verus est: Ulysses jam disposuerat locis aptis vasa inaurata, in quibus ardebat lumen, ut liquido ubique cernere posset; quod artificium, fortasse antea non visum Telemacho, admiratur hic magnopere.

Χρύσεον λύχνον ἔχουσα, φάος περικαλλὲς ἐποίει, lucernam, i. e.

i. e. facem ardentem, habens, lumen valde gratum & pulcrum faciebat. Φάος, supra v. 24.

v. 36.

Ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι, profecto magnam rem mirandam hanc oculis video. θαῦμα ἰδέσθαι, Od. N. 108.

v. 37.

Ἔμπης μοι τοῖχοι — Φαίνοντ' — ὡσεὶ πυρὸς αἰθομένοιο, Omnino mihi parietes — Apparent — quasi ignis ardentis specie, sie scheinen mir völlig wie mit einem hellen Feuer. ut ἔμπης sit quasi ἐπίσης, vel ἴσως: vel potius, über und über, toti. Vid. ad Od. Σ. 353.

Τοῖχοι μεγάρων, die Wände des Saals.

Καλαί τε μεσόδμαι, videntur esse interstitia inter columnas ad parietem. ἰσὸν κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης, Od. O. 289.

v. 38.

Εἰλάτιναί τε δοκοί, Abiegnæque trabes, in domo regia. ἱστὸν ἐλάτινον, ibid.

Δοκὸς, Il. P. 744.

Κίονες ὕψος' ἔχοντες, columnæ sursum continentes, in altum tendentes & altum attingentes, ἀναβαίνοντες quasi καὶ ἀνέχοντες. κίων, Od. P. 29.

Ὕψοσε, Od. N. 83.

v. 39.

Φαίνοντ' (pro Φαίνονται) ὀφθαλμοῖς, ὡσεὶ πυρὸς αἰθομένοιο, Conspiciuntur oculis meis, quasi ignis ardentis, scil. obsitæ & oppletæ flamma.

v. 40.

Ἦ μάλα τις Θεὸς ἔνδον, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν, Certe omnino aliquis Deorum intus, qui cœlum latum habitant.

v. 36 — 40.

Splendor insolitus in domo aliisve locis apparens, *faustum* olim *omen* erat. *Lux* enim felicitatis & lætitiæ, sicut *tenebræ* horroris & infortunii, comes putabatur. Hinc *h. l.* ante victoriam Ulyssis, qua procos Penelopes superavit, hujusmodi prodigium sibi visum esse refert Telemachus:

Ὦ πάτερ, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι.

κ. τ. λ.

Ex quibus patet, *lucem Numinis alicujus cœleſtis præſentiam ſignificaſſe*: ſicut e contra Dii inferi, quorum erat infortunia & calamitates ſecum afferre, tenebris & aliis modis horrorem incutientibus, nunquam autem luce, niſi obſcura & ſubfuſca, apparebant. POTT. *Tom. I. p.* 362. *ſq.*

V. 42.

Σίγα, *Od.* P. 393.

Καλισχάνω, cohibeo. ex κατὰ & ἰσχάνω, teneo, detineo.

Κατὰ σὸν νόον ἴσχανε, *pro* καλίσχανε, intra te cohibe ſententiam tuam.

Μηδ' ἐρέεινε, neque quidquam ſcrutare, nec interroga. ἄψαρ δ' ἐρεείνετο μύθῳ, *Od.* P. 305.

V. 43.

Αὕτη τοι δίκη ἐςὶ Θεῶν, Hic ſane mos eſt Deorum, ſo pflegen es die Götter zu machen. μνηςήρων οὐχ ἥδε δίκη τοπάροιθε τέτυκτο, *Od.* Σ. 274.

V. 44.

Ἀλλὰ σὺ μὲν καλάλεξαι, Sed tu quidem decumbe dormiturus, lege du dich nur nieder. καλαλέχθαι, *Od.* O. 393. Ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ, *Od.* P. 276.

V. 45.

Ἐρεθίζω, irritem.

V. 46.

Ἡ δέ μ' ὀδυρομένη εἰρήσεται ἀμφὶς ἕκαςα, Hæc vero me lugens interrogabit de ſingulis, ſie wird mich um alles befragen, de quavis re ſeparatim.

V. 47.

Τηλέμαχος δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει, Vide ad *Od.* Σ. 184.] E triclinio, ubi convivati erant proci: ibi noctu manſit Ulyſſes. ERN.

V. 48.

Κείων ἐς θάλαμον, Cubiturus in cubiculo. κείοντες, *Od.* Σ. 427.

Δαΐδων ὑπολαμπομενάων, facibus adfulgentibus, unter der Erleuchtung der Fakeln: de cubitum itione. ſic *Il.* Σ. 492. de deductione ſponſæ.

V. 49.

Ἔνθα πάρος κοιμᾶθ', *pro* κοιμᾶτο, Ubi antea dormire ſolebat.

V. 50.

v. 50.

Ἔνθ' ἄρα καὶ τότ' ἔλεκτο, Ubi ſane & tunc compoſuit ſe dormitum. λέκτο μυχῷ δόμου, *Od.* H. 346.

Ἠῶ δῖαν ἔμιμνεν, auroram divinam exſpectavit, in lecto ſuo quieſcens.

v. 51. 52.

Supra *v.* I. 2.

v. 54.

Ἀρτέμιδι ἰκέλη, ἠδὲ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ, *Od.* P. 37.

v. 55.

Τῇ παρὰ μὲν κλισίην πυρὶ κάτθεσαν, Ei apud ignem ſellam poſuerunt; & quidem δινωτὴν ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ. ex quo apparet, quid ſit εὔτυκτος ἢ ποικίλος κλισμός: ebore & argento artificioſe exornatus.

Ἔνθ' ἄρ' ἔφιζε, ibi inſidebat, da ſezte ſie ſich drauf.

v. 56.

Δινωτὴν (κλισίην) ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ, Circa exornatam (ſellam) ebore & argento. δινωτοῖσι λέχεσσι, *i. e.* τορνωτοῖς, torno artificioſe elaboratis lectis, *Il.* Γ. 391.

Ἐλέφας, *Od.* Σ. 195.

v. 57.

Ὑπὸ θρῆνυν ποσὶν ἧκε, *pro* ὑφῆκε, ſcabellum pedibus ſuppoſuit. θρῆνυς, *Od.* P. 504.

v. 58.

Προσφυής, έος, ὁ, ἡ, adhærens, dran hangend oder gewachſen. θρῆνυν προσφυέα ἐκ κλισίης, ſcabellum adhærens firmum ſellæ.

Ὅθ' ἐπὶ μέγα βάλλετο (*pro* ἐπεβάλλετο) κῶας, ubi injecerat *vel* ſuperſternebat magnam pellem, *ſc.* ſellæ, in qua ſeſſura erat Penelope. τῷ δὲ συβώτης χεῦεν ὕπο χλωρὰς ῥῶπας, καὶ κῶας ὕπερθεν, *Od.* Π. 47.

v. 60.

Ἀμφίπολοι λευκώλενοι, in domo regia Ulyſſis. Vid. ad *Od.* Σ. 197.

v. 61.

Αἱ δ' ἀπὸ μὲν σῖτον πολὺν ᾕρεον, ἠδὲ τραπέζας, ſie nahmen das Brod und die Tiſche ab.

v. 62.

Δέπα, *per Apocop.* pro δέπαλα, pocula.

Ὑπερμενέω, viribus potenter utor. ἄνδρες ὑπερμενέοντες, vocantur proci, utpote nobiles valde & divites & fortes: & est idem quod ἀγήνορες. maxime, ut juvenes validi.

v. 63.

Πῦρ δ' ἀπὸ λαμπτήρων χαμάδις βάλον, (finito convivio, quando faces erant exstinguendæ,) Ignem de focis in terram conclavis projecerunt: quanquam hîc removentur ligna jam deusta, ut novis lignis aridis locus sufficeret ad ardendum clare. ut ergo πῦρ hîc sint carbones vivi. terra conclavis vero erat pavimentum nudum, nulla alia munitione superinducta. Vide ad *Od.* Σ. 342.

Χαμάδις, in solum conclavis magni. *Od.* Δ. 114.

v. 64.

Νήησαν (*pro* ἐνήησαν) ξύλα πολλά, Coacervabant ligna multa, ut esset ignis ad lucendum clare, & ad calefaciendum corpus. ἐσώρευσαν. πῦρ ἐν νήησαι, *Od.* O. 321.

Φόως ἔμεν, (*pro* εἶναι,) ἠδὲ θέρεσθαι, ut præbeant lumen, & ut calefaciant. infinit Med. *Active* notare videtur, θέρμην ποιεῖν, facere calorem: & hoc ἐπὶ ἐσχάρης, in foco; sicut Φῶς ἐπὶ λαμπτήρων. nam antiqui facibus, *i. e.* lignis fissis, etiam in domibus loco luminum utebantur in foculis portatilibus: ergo ad utrumque colligebant ligna sicca, ad lucendum in foculis, & ad calefaciendum in foco. ἐπεί κε πυρὸς θερέω, *Od.* P. 23.

Φόως, *Il.* B. 49.

v. 65.

Od. Σ. 325.

Δεύτερον αὖτις, altera vice rursus.

v. 66.

Ἔτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνιήσεις —; an adhuc & nunc hic molestus eris? οὐ γάρ τίς τοι ἀνιᾶται παρεόντι, *Od.* O. 334.

v. 67.

Δινεύων κατὰ οἶκον, Circumversans in domo, umher gehend. δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοὺς ἐδίνευον, circumrotabant se, *Il.* Σ. 605. *coll.* 494. sic & *Od.* Δ. 19. duo saltatores saltabant in circulo, κατὰ δῖνον ἐστρέφοντο, sie tanzeten einen Kreis. ὅστις δινεύοι κατὰ μέσσον, quisquis in medio versaretur, & undique circumspiceret ab hac & ab illa parte præliantes, *Il.* Δ. 541. τὴν (πέλειαν) δινεύουσαν ὑπὸ

πτέρυγος

πλίγυγος βάλε, hanc huc & illuc se vertentem percussit sagitta; nam filo longiusculo in alto alligata erat columba ad pedem, *Il.* Ψ. 875. ἀναξὰς δινεύεσκε παρὰ θῖνα ἁλὸς, oberrabat in littore maris, er gieng auf und ab spazieren, *Il.* Ω. 12.

'Οπιπτεύσεις δὲ γυναῖκας, & curiose spectabis fœminas, περιέργως βλέψεις. τί δ' ἐπιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας; quid circumspectas interstitia inter ordines pugnantium? *Il.* Δ. 371.

v. 68.

Ἔξελθε θύραζε, exi foras.

Τάλαν, audax homo. *Od.* Σ. 326.

Δαιτὸς ὄνησο, prosit tibi epulum: satis habe, fruitum te esse cibo & potu. ἐσθλός μοι δοκεῖ εἶναι, ὀνήμενος, *sc.* εἴη, bonus mihi videtur esse; & huic elogio breviter additum est votum: esto adjutus, fruatur, ὄναιτο ταύτης ἀγορᾶς, (commodum capiat ex hac concione,) καί οἱ ἀγαθὸν τελεσθείη, (bene & feliciter eveniat ei,) ὅπερ ἐθέλει, *Od.* Β. 33. ὅτε με ἀνάτο, cum me vituperavit, contemsit, *Il.* Ρ. 25.

v. 69.

Δαλῷ βεβλημένος, torre percussus, mit einem brennenden Stück Holz geworffen: & dicit sic λαμπάδα ἐκ τῶν καλῶν τὰς λαμπτῆρας, einen von den Bränden, die zum leuchten brenneten. ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε, *Od.* Ε. 488.

Εἶθα, pro εἶς, *Il.* Κ. 450.) θύραζε, is, *i. e.* ibis, foras.

v. 70.

Ὑπόδρα ἰδών, *Od.* Σ. 387.

v. 71.

Δαιμονίη, Ulysses ad ancillam honestiorem, subiratus quidem, dissimulans tamen, & leniturus eam. Δαιμόνιοι, *ibid.* 405.] Excipit Ulysses, docetque, quanta sit hujus ancillæ inhumanitas, quæ hospiti tam proterve insultet. Tum monet, inconstantem esse felicitatis statum, e quo ut ipsemet jam decidit, licet, cum eo frueretur, beneficus quam maxime in hospites fuerit: ita quoque accidere potest, ut illa diutius hac prosperitate non exultet, sive eam abrumpat Ulyssis adventus, sive ipse etiam Telemachus, qui jam ea est ætate, ut prudentius rem do-

 mesticam

mesticam administraturus videatur, & illas ancillarum petulantias non ignoret. SPOND.

Τί μοι ὧδ' ἐπέχεις; cur sic contra me directa es? warum bist du dergestalt wieder mich? warum gehest du mir so feindlich zu Leibe? Θρῆνυν, ᾧ ἔ' ἐπεχεν πόδας, *Od.* P. 410.

Τί μοι ὧδ' ἐπέχεις κεκοτηότι θυμῷ; cur adeo acerba es contra me irato animo? Vid. ad *Od.* I. 501.

v. 72.

Λιπάω, pinguis & nitidus sum. a λίπος, εος, τὸ, pinguedo eximia.

Ἦ ὅτι οὐ λιπόω; Num quod non niteo corpore? quod non plena sum habitudine? interrogat in senem personatus Ulysses ancillam superbam; & est pro contracto λιπῶ, distracto rursus circumflexo per ο.

Κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷμαι; & viles corpore vestes indutus sum? perf. Pass.

v. 73.

Πτωχεύω δ' ἀνὰ δῆμον; Mendicoque per populum? πτωχεύεσκ', *Od.* Σ. 2.

Ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει, necessitas enim impellit & urget me, ich bin dazu gezwungen.

v. 74.

Τοιοῦτοι πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἄνδρες ἔασι, Tales (qualis ego sum vestitu & habitu corporis) mendici & oberrantes homines sunt. Vid. ad *Od.* P. 376.

v. 75 — 80.

Od. P. 419 — 424.

v. 81.

Τῷ νῦν μή ποτε καὶ σὺ — ἀπὸ πᾶσαν ὀλέσσῃς Ἀγλαΐην, Ideo nunc *cave*, ne aliquando & tu — omnem amittas Nitorem & præstantiam, qua nunc conspicua es.

v. 82.

Ἀγλαΐα *h. l.* in medio est sensu; nam Ulysses sic personatus loquitur ad ancillam suam, forma & ætate ferocem. ἀγλαΐην γὰρ ἔμοιγε Θεοὶ ὤλεσαν, *Od.* Σ. 179.

Τῇ νῦν γε μετὰ δμωῇσι κέκασσαι, quo (decore & formositate) nunc inter ancillas reliquas eluces egregie: sermo est Ulyssis ad pulcram ancillam Melantho. ὃς μαντοσύνῃ ἐκέκαστο, *Od.* I. 509.

v. 83.

v. 83.

Μή πως τοι δέσποινα κοτεσσαμένη χαλεπήνῃ, Ne tibi hera irascens dura fiat. κεκοτηότι θυμῷ, supra v. 71.

Χαλεπήνῃ· χαλεπαίνοι, *Od.* Σ. 414.

v. 84.

Ἔτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἶσα, *Od.* Π. 101.

v. 85.

Εἰ δ' ὁ μὲν ὧς ἀπόλωλε, καὶ οὐκέτι νόστιμός ἐστιν, Sin ille quidem ita periit, nec amplius rediturus est. Vide ad *Od.* P. 571.

v. 86.

Ἀλλ' ἤδη παῖς τοῖος Ἀπόλλωνός γε ἕκητι Τηλέμαχος. Ἑρμείαο ἕκητι, *Od.* O. 318. *il a, par la faveur d'Apollon, un fils en âge de tenir sa place,*] Il dit, *par la faveur d'Apollon*, parce qu'on attribuoit à ce Dieu le soin de la jeunesse; c'est-pourquoi il étoit appellé Κουροτρόφος, aussi bien que *Diane* sa sœur, qui partageoit avec lui ce soin; c'est-pourquoi elle avoit aussi le nom particulier de *Curotballia*, parce qu'elle faisoit croître les enfans, τοὺς κούρους θάλλειν. C'est-pourquoi l'on celebroit en son honneur une fête particuliere pour la santé des enfans. DAC.

v. 88.

Τὸν δ' οὔτις ἐνὶ μεγάροισι γυναικῶν λήθει ἀτασθάλλουσ', hunc autem nulla in ædibus mulierum, *i. e.* ancillarum. Latet improbe agens.

Ἀτασθάλλουσ', *pro* ἀτασθάλλουσα, contra morem & rationem agens. μή τις ἐμὲ πλήξῃ ἀτασθάλλων, *Od.* Σ. 57.

Ἐπεὶ οὐκέτι τηλίκος ἐστίν, quoniam non amplius ea est ætate, qua nihil animadvertebat. ἤδη μὲν γάρ τοι παῖς τηλίκος, *Od.* Σ. 174.

v. 90.

Ἀμφίπολον δ' ἐνένιπεν, Ancillam autem objurgabat; Penelope. Vide supra ad *v.* 65.

v. 91.

Πάντως — ὅτι με λήθεις, Omnino — video te in omnibus, non quidquam lates me, ich sehe dich gar wohl: inquit Penelope ad ancillam malam. *coll.* 88.

Θαρσαλέη, fiduciæ plena & sine timore. θαρσαλέος, *Od.* P. 449.

Κύον ἀδδεὲς, canis inverecunda. ita *Il.* Θ. 423. Φ. 481.

v. 92.

Ἔρδησα μέγα ἔργον, Faciens tantum facinus, Perpetrans id magnum malum.

Ἀναμάσσω, adlino, προστρίβω, προσκολληθῆναι ποιῶ. ex ἀνα & μασσω, tangendo adlino *vel* adfrico, tergo.

Ὃ σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις, quod capiti tuo allines, ut maculam mortiferam *i. e.* προσκολληθῆναι ποιήσεις, & videtur metaphorica hæc locutio inde deducta, quia gladius abstergi solebat in capite & capillis occisi, ὡς εἰς κεφαλὴν ἐκείνῳ δῆθεν τρεπομένε τῦ κακῦ.] Παντως ἑαυτῇ προστρίψεις, ἢ αναλήψεις. *Schol.* Eodem modo explicat *Eustathius* & Dna *Dacier* Poëta autem (ut opinor) hac phrasi idem simpliciter denotare vult, ac infra X. 217. — σῷ δ αὐτῦ κεφαλῇ τίσεις, *tuo ipsius capite lues.* Occurrit porro eadem phrasis apud *Herodotum*: Τὰ μὲν γὰρ πρότερον ἐγώ τε ἔπρηξα, καὶ ἐμῇ κεφαλῇ ἀναμάξας φέρω. *Lib. I* §. 155. CLARK. Imitatus est hanc formam etiam *Joseph. XVIII*: 6. 10. ὐ κεφαλῇ τῇ σῇ τῦτον ἀναμαξαμενος τον λογον; non tuo capite hunc sermonem luas? ERN.

v. 93.

Πάντα γὰρ εὖ ἤδηεθ', *pro* ἤδηεθα, quod *pro* ᾔδης, Omnia enim probe noras & sciebas.

Ἐπεὶ ἐξ ἐμεῦ ἔκλυες αὐτῆς, quoniam ex me audivisti ipsa.

v. 94

Ὡς τὸν ξεῖνον ἔμελλον — Ἀμφὶ πόσει εἴρεσθαι, Quod hospitem volebam — De marito meo interrogare, & cum eo loqui.

v. 95.

Ἐπεὶ πυκινῶς ἀκάχημαι, quoniam multum & denso *quasi* tristor. ἐγὼ δ' ὀρόων ἀκάχημαι, *Od.* Θ. 314.

Πυκινῶς, continenter & anxie. θαλάμοιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας, januam thalamo sic aptam, ut probe occluderet eum, *Il.* I. 471. τέρποντες πυκινῶς ἀκαχήμενον, oblectantes continenter gementem, anhaltend und ängstlich, *Il* T. 312. αὐτάρ σοι πυκινῶς ὑποθησόμεθ', αἴκε πίθηαι, at tibi prudenter & certa ratione suadebimus, si obsequi volueris, *Il.* Φ. 293. *Od.* A. 279. σανίδας πυκινῶς ἀραρυίας, januas firmiter aptatas, ut claudant introitum, *Il.* Φ. 535. *Od.* B. 344.

v. 96.

v. 96.

Ἦ, Dixit.

Εὐρυνόμη ταμίη, *Od.* Σ. 168.

v. 97.

Φέρε δὴ δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτῷ, adfer fellam, & vellus fuper ea. κῶας, fupra *v.* 58.

v. 98.

Ὄφρα — εἴπῃ ἔπος, ἠδ' ἐπακούσῃ Ὁ ξεῖνος ἐμέθεν, Ut — dicat verbum, & audiat Hofpes ex me. *i. e.* ut colloquamur invicem. Vid. ad *Od.* P. 584.

v. 99.

Ἐθέλω δέ μιν ἐξερέεσθαι, volo enim eum accurate percontari,

v. 100.

Ἡ δὲ μάλ' ὀτραλέως κατέθηκε — Δίφρον, illa vero valde alacriter pofuit — Sellam. τοὶ δ' ὀτραλέως ἐπίθοντο, obediebant promte, *Il.* Γ. 260.

v. 101.

Δίφρον εὔξεστον, Sellam politam.

Ἐπ' αὐτῷ κῶας ἔβαλλεν, Vide ad *v.* 58. & 97.

v. 103.

Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε, *Od.* P. 184.

v. 104.

Εἰρήσομαι, interrogabo.

v. 105.

Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; *Od.* O. 264.

v. 107.

Ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, Vid. ad *Od.* P. 418.

v. 108.

Οὐκ ἄν τίς σε βροτῶν — Νεικέοι, nemo te hominum — Vituperare poffit, φιλονείκως μέμφοιτο, tadelfüchtig tadeln mag: ἀλλὰ δηλαδὴ ἐν πολλῷ ἐπαίνῳ θείη.

Ἦ γάρ σευ κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει, certe enim fama de te eft celeberrima. καί μευ κλέος οὐρανὸν ἵκει, *Od.* I. 20.

v. 109.

Ὥστε τευ ἢ βασιλῆος ἀμύμονος, Sicut alicujus vel regis eximii.

Θεουδής, *Od.* N. 202.

V. 110.

Ἀνδράσιν ἐν πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισιν ἀνάσσων, Viros inter multos & fortes regnans.

V. 111.

Εὐδικία, ας, ἡ, obſervantia juris & æqui & moris. εὐδικίας ἀνέχησι, jura æqua ſuſtentat; de bono rege: ſimulque additur, quæ bona hanc rem ſequantur.

Ἀνέχημι, *idem quod* ἀνέχω. εὐδικίας ἀνέχησι, ſuſtinet & ſtare facit bona jura; er unterziehet ſich der Sorge für Gerechtigkeit. Eſt Genitivus nominis: nam ſic conſtrui amat hoc verbum.

Φέρημι, *idem quod* Φέρω. Φέρησι δὲ γαῖα μέλαινα πυροὺς καὶ κριθὰς, fert autem terra nigra frumenta.

V. 112.

Πυροὺς, καὶ κριθὰς, Vid. ad *Od.* I. 110.

Βρίθησι δὲ δένδρεα καρπῷ, gravantur autem arbores fructu, mit Frucht beladen, daß die Zweige biegen. βεβρίθει (ἡ ναῦς) δὲ σάκεσσι καὶ ἔγχεσιν, *Od.* Π. 474.

V. 113.

Τίκτει δ' ἔμπεδα μῆλα, Pariunt vero oves & capræ fœtus, qui in ſolo poſſunt ſtare & ſalire.

Θάλασσα δὲ παρέχει ἰχθῦς, mare porro præbet piſces ex propinquo, ἐγγὺς ἔχει. Cui opp. ἀπέχειν, weg halten, παρεκτὸς ἔχειν, entfernen.

V. 114.

Εὐηγεσία, ας, ἡ, bonum imperium, εὐαρχία. quando bonus princeps præeſt.

Ἐξ εὐηγεσίης, ex qua oriuntur *ante* memorata bona. Niſi potius eſt: per bonum ductum, & capturam facilem, piſcium, durch gute Züge, die die Fiſcher thun. Eſt ab ἡγέω, *fut.* ἡγέσω. unde & ὁ ἡγεμών. pro quo deinde Medium magis in uſu eſſe cœpit, ſicut & *fut.* in ἥσομαι. Alii ſcribunt, εὐεργεσίης, falſo.

Ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ, *i. e.* εὐδαιμονοῦσι, & quavis præſtantia & felicitate fruuntur populi ſub eo. οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα, *Od.* Θ. 329.

V. 115.

Τῷ ἐμὲ νῦν τὰ μὲν ἄλλα μετάλλα, Ideo ex me jam alia quære. ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν ποθέοντες, ſupra v. 6.

V. 116.

Μηδ' ἐμὸν ἐξερέεινε γένος —, Nec meum exquire interrogando genus —. τοὶ δ' ἐξερέεινον ἕκαστα, *Od.* P. 70.

V. 117.

Μή μοι μᾶλλον θυμὸν ἐνιπλήσῃς ὀδυνάων, Ne mihi magis animum impleas doloribus.

V. 118.

Μνησαμένῳ, Recordanti.

Μάλα δ' εἰμὶ πολύστονος, valde enim ſum miſer & ærumnoſus. πολύστονα κήδεα, ærumnas funeſtas & multos gemitus exprimentes, *Il.* Α. 445. Ἔρις πολύστονος, diſcordia luctuoſa: bellica nimirum, quæ multos morientes gemere facit, *Il.* Λ. 73.

V. 119.

Οὐδέ τί με χρὴ — γοόωντά τε μυρόμενόν τε ἧσθαι, neque convenit, me — gementemque flentemque Sedere.

V. 120.

Ἐπεὶ κάκιον πενθήμεναι ἄκριτον αἰεί, *Od.* Σ. 173.

V. 121.

Μή τις μοι δμωῶν νεμεσήσεται, Ne aliqua mihi domeſticarum id vitio det.

V. 122.

Δακρυπλώω, lacrimis nato, ich ſchwimme in Thränen. Vides ergo, πλώειν & πλέειν etiam *natare* ſignificare. δακρυπλώειν με, βεβαρηότα φρένας οἴνῳ, *i. e.* δάκρυσι πλήθειν διὰ τὸ ἐξ οἴνου βάρος: quaſi διὰ δακρύων πλώειν, *i. e.* πλέειν με (navigare me) ἔμφορτον ὄντα οἴνου βάρει, vini onere impletus, ὡς εἰ καὶ ναῦς οἰνοφόρος ἢ οἰνοβαρὴς πλώει δι' ὕδατος.

Βεβαρηότα με φρένας οἴνῳ, pro βεβαρηκότα, præt. partic. Act. & eadem res dicitur καρηβαρεῖν, a τὸ κάρη, caput; & καρηβαρεῖν, & οἰνοβαρεῖν, *i. e.* βεβαρῆσθαι οἴνῳ. οἱ δ' ἦλθον οἴνῳ βεβαρηότες, venerunt vino graves, *Od.* Γ. 139. Vide KOECHERI *Analecta Philol. & Exeget. in Luc.* XXI: 34. Προσέχετε δὲ ἑαυτοῖς, μήποτε βαρυνθῶσιν ὑμῶν αἱ καρδίαι ἐν κραιπάλῃ, καὶ μέθῃ, κ. τ. λ.

V. 124 — 129.

Od. Σ. 250 — 255.

V. 130. 131.

Od. Π. 122. 123.

V. 132.

v. 132.

Ἰθάκην ἐυδείελον, Vid. ad *Od.* Ξ. 344.

Ἰθάκην — ἀμφινέμονται, Ithacam — inhabitant, incolunt. οἳ ταύτην τὴν πόλιν ἀμφενέμοντο, *Il.* Β. 521. ἀθάνατοι Ὄλυμπον ἀμφινέμονται, *Il.* Σ. 186.

v. 133.

Οἵ μ' ἀεκαζομένην μνῶνται, Qui me invitam *vel* contra voluntatem meam ambiunt. καὶ τὰ φέρει ἀεκαζόμενος, *Od.* Σ. 134

Τρύχουσι δὲ οἶκον, *Od.* Π. 125.

v. 134.

Τῷ, Ideo. *plene*: ἐπὶ τούτῳ αἰτίῳ, propter hanc caussam.

Οὔτε ξείνων ἐμπάζομαι, οὔθ' ἱκετάων, neque hospitum curam habeo, neque supplicum. ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων, *Od.* Ρ. 488.

v. 135.

Οὔτε τι κηρύκων, οἳ δημιοεργοὶ ἔασιν, Neque præconum, qui publici operarii sunt, die dem Publico dienen. Vid. ad *Od.* Ρ. 383.

v. 136.

Ποθεῦσα, *Jon.* pro ποθοῦσα, desiderans.

Κατατήκω, paullatim liquescere & contabescere & diffluere facio. ex κατὰ & τήκω, liquescere aut contabescere facio. *propr.* de cera aut nive.

Ἀλλ' Ὀδυσῆα ποθεῦσα, φίλον κατατήκομαι ἦτορ, Sed Ulyssem meum desiderans, contabesco quod attinet cor meum.

v. 137.

Οἱ δὲ γάμον σπεύδουσιν, Illi autem nuptias accelerant, cito eas fieri postulant.

Ἐγὼ δὲ δόλους τολυπεύω, inquit Penelope: ego autem occultos dolos fabricor & molior, ut nuptias protelem. ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσε, *Od.* Ξ. 368.

v. 138.

Φᾶρος μέν μοι πρῶτον ἐνέπνευσε φρεσὶ δαίμων — ὑφαίνειν, Vestem quidem mihi primum inspiravit in mentem Deus — texere: er gab mir ein; nam Poëta refert omnia humana ad regimen divinum. Θάρσος ἐνέπνευσεν μέγα Δαίμων, *Od.* Ι. 381.

v. 139.

v. 139.

Στησαμένη μέγαν ἱςὸν, Conſtituenti magnam telam. Vid. ad *Od.* Β. 94. Ὑφαίνειν, *ibid.*

v. 140.

Λεπτὸν καὶ περίμετρον, *ſc.* φᾶρος, Tenuem & amplam veſtem. vel ſubintell. ἱςὸν, Subtilem & juſtæ plenæque menſuræ, ſo groß das Maas davon ſeyn müßte. ita *ibid* 95.

Περίμετρος, ου, ὁ, ἡ, circa aptam habens dimenſionem, juſtæ menſuræ ſuæ incluſus, plenæ menſuræ ſuæ quam oportet eſſe.

v. 142.

Μίμνετ' (*pro* Μίμνετε) ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, Suſtinete vos, exſpectate vos, (habt Gedult, wartet,) qui urgetis has meas nuptias. *ibid.* 97.

v. 143.

Εἰσόκε φᾶρος Ἐκτελέσω, donec velamen Perficiam. *ibid.*

Μή μοι μεταμώλια νήματ' ὄληται, ne mihi pereant fila irrita, fila fruſtra deducta aut ad textrinam applicata. *ib.* 98.

v. 144.

Φᾶρος Λαέρτη ταφήϊον, ein Sterbe-Kleid für den Laertes. *ibid.* 99.

Εἰς ὅτε κέν μιν, *pro*, εἰς ἐκεῖνο τοῦ καιροῦ, ὅτε κεν αὐτὸν. Quidam υφὲν legunt, εἰσότε.

v. 145.

Εἰς ὅτε κέν μιν Μοῖρ' ὀλοὴ καθέλησι τανηλεγέος θανάτοιο, quandocunque eum Fatum pernicioſum deprimet & auferet diu cubare facientis mortis. *ibid.* 100.

v. 146.

Μή τίς μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιϊάδων νεμεσήσῃ, Ne qua me in populo Achivarum improbet. *ib.* 101.

v. 147.

Αἴ κεν ἄτερ σπείρου κεῖται, Si corpus mortui ſine involucro digno jaceat. Sermo eſt de heroë Laërte, & de veſte, quam Penelope texebat, ut in ea aliquando mortuus ille contegeretur: ut ergo non vile quid, ſed πολυτελὲς ἱμάτιον per hoc generale nomen indicetur. *ibid.* 102.

Πολλὰ κτεατίσσας, *i. e.* κτέατα χών, *ibid.*

v. 141 — 147.

Conf. JOH. NICOLAI *Tract. de Græcorum luctu, &c.* *Cap. VI.* §. 6.

v. 148.

v. 148.

Ibid. 103.

v. 149.

Ἠμαῖιη μὲν ὑφαίνεσκον, interdiu quidem texebam, in opposito ad noctes. *ibid.* 104.

v. 150.

Νύκτας δ' ἀλλύεσκον (*pro* ἀνέλυον,) Per noctes autem resolvi iterum, quod junxi aut contexui. De Penelope retexente noctu telam, quam interdiu texuerat *ibid.* 105.

Ἐπὴν δαΐδας παραθείμην, quando faces adhibueram & apposueram mihi. *ibid.*

v. 151.

Ὣς τρίετες μὲν ἔληθον ἐγὼ, καὶ ἔπειθον Ἀχαιούς, Sic per triennium quidem latebam hac arte mea *vel* cum dolo isto, (ich blieb mit der List verborgen, daß es niemand merkte,) & credere ac quiescere faciebam nobiles istos Achivos. *ibid.* 106.

v. 152.

Ἀλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπήλυθον ὧραι, *sc.* τῦ τελάρτυ ἔτυς, ἢ τῦ δευτέρυ, τῦ εἰς ὑπεῖν μετὰ τὸν τρίτον ἢ τὸν πρῶτον ἀνατέλλοντος: nam præcedens annus περιτέλλεσθαι dicitur, si totus finitur; & tunc ἐπέρχονται in ejus locum novæ ὧραι, & dies & tempora, quorum initium notatur per ἐπήλυθον: als das Jahr um war, und das folgende Jahr nun kame. *ibid.* 107.

v. 153.

Μηνῶν φθινόντων, *Od.* Κ. 470.

Περὶ δ' ἤματα πόλλ' ἐτελέσθη, Vid. *ibid.*

v. 154.

Διὰ δμωάς, κύνας, ὐκ ἀλεγύσας, loquente Penelope; quæ se proditam ab ancillis suis queritur: per ancillas, mei curam non habentes, me non respectantes. ὐκ ἀλέγω, *Od.* Ρ. 390.

v. 155.

Τότε δή με — Εἷλον ἐπελθόντες, tunc demum me — Deprehenderunt supervenientes, *sc.* proci.

Ὁμοκλήσαντ' (*pro* ὁμοκλήσαντο) ἐπέεσσιν, omnes inclamarunt me & objurgaverunt verbis; sie schryen mich mit Verweis und Drohen an. ὁμοκλήσας σῦεν κύνας, *Od.* Ξ. 35.

v. 156.

v. 156.

Ὡς τὸ μὲν ἐξέτελεσσα, Sic illud quidem elaboravi, pertexui. εἰσόκε Φᾶρος ἐκτελέσω, fupra v. 143.

Καὶ ἐκ ἐθέλεσ' ὑπ' ἀνάγκης, etiam nolens, ex neceſſitate, aus Zwang habe ich es fertig gemacht: & notat τὴν βίαν τῶν μνηςήρων, qui cogebant Penelopen ad abſolvendam telam. *Od.* B. 110.

v. 157.

Οὐκ ἐκφυγέειν δύναμαι γάμον, ich kan meiner Verheurathung nicht entkommen: inquit Penelope triſtis.

v. 158.

Οὔτε τιν' ἄλλην Μῆτιν ἐφευρίσκω, neque ullum aliud Conſilium invenio.

Μάλα δ' ὀτρύνεσι τοκῆες Γήμασθ', *pro* Γήμασθαι, valde autem me hortantur parentes, Ut nubam.

v. 159.

Ἀσχαλάᾳ δὲ παῖς βίοτον κατεδόντων, doletque & indignatur filius rem familiarem comedentibus iſtis. Ἀχαιὲς ἀσχαλάαν (pro ἀσχαλᾶν, diſtracto circumflexo per interſertum α, *Jonice*,) παρὰ νηυσὶ, non miror nec ſuccenſeo, Græcos dolere in caſtris & indignari, *Il.* B. 297. (vide & ad *v.* 293.) οἵ πυ μάλα ἀσχαλόωσι μένοντές με, qui fortaſſe valde dolent & ægre ferunt, quod præſtolantur me, *Od.* A. 304.

Βίοτον κατεδόντων, abſumentibus illis bona ſua. *ſc.* ægre fert filius. & omiſſum eſt αὐτῶν.

v. 160.

Γιγνώσκων, Intelligens jam, Φρονῶν καὶ εἰδὼς, οἷα γίγνεται κακά.

Ἤδη γὰρ ἀνὴρ οἷός τε μάλιςα Οἴκε κήδεσθαι, deeſt ἐςί: jam enim vir talis eſt, qui maxime valeat Domui præeſſe.

v. 161.

Οἴκε κήδεσθαι, ſupra v. 23.

Τῷ τε Ζεὺς κῦδος ὀπάζει, cui Jupiter gloriam adjungit comitem. *i. e.* περιέχει, er laſt Ruhm und Ehr ihn begleiten. cui Jupiter dignationem & eminentiam (Ehre, Rang,) dat.

v. 163.

Οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός ἐσσι παλαιφάτε, ἐδ' ἀπὸ πέτρης, hoc *prover-*

proverbium de ἀγενεαλογήτοις, qui majores nullos exhibere poterant, in usu fuit. Notat ergo *h. l.* hominem vilem, sine lare & gente: nam antiquissimi sæpe, si alere se posse infantem desperarent, deponebant eum in cava arbore, quercu, vel petra; & qui ejusmodi infantem educaret inventum, is dicebat, δρῦν ἢ πέτραν fuisse matrem ejus. Unde & fama exierat, Jovem ex arboribus nasci fecisse homines, ut eo citius multiplicarentur. ὐ μέν πως νῦν ἐςὶν ἀπὸ δρυὸς ὐδ' ἀπὸ πέτρης Τῷ ὀαριζέμεναι, *Il.* X. 126 sensus est: Non sane nunc licet (ὐκ ἐςιν) cum eo confabulari amice, & familiariter simpliciterque, ut olim a quercu vel a petra confabulabatur adolescens & puella. Estque id vetustissimum *proverbium* ex eo, quod credebantur antiquitus homines ex quercubus aut petris nati; qui deinde circa ejusmodi loca versantes sincere invicem agebant. Ut ergo παρθένος ἀπὸ δρυὸς καὶ πέτρης, & ἠΐθεος ἀπὸ δρυὸς ἢ πέτρης, cohæreat; & ὐκ ἐςιν Τῷ ὀαριζέμεναι, sic, ἅτε, quemadmodum, olim ejusmodi homines νομάδα βίον ἕλκοντες καὶ ὀρεινομοῦντες, ὀαρίζειν ἀλλήλοις soliti fuere. Vides ergo, creditum fuisse, summam simplicitatem & innocuum vitæ genus inter primores homines actum fuisse.

Ὀυ γὰρ ἀπὸ δρυός ἐσσι παλαιφάτυ, Non enim ex arbore es, de quibus olim narrabatur, quod homines inde nascerentur. Alii scribi jubent παλαιφάγυ, a παλαίφαγος, de quo olim cibus sumtus est. παλαίφατα θέσφατα, *Od.* N. 172.

V. 165.

Γύναι αἰδοίη, *Od.* P. 152.

V. 166.

Ὀυκ ἔτ' ἀπολλήξεις (ob metrum *pro* ἀπολήξεις) τὸν ἐμὸν γόνον ἐξερέυσα; Nondum desines de mea stirpe sciscitans? ἀπολλήξασι δὲ πομπῆς Ἀνθρώπων, *Od.* N. 151.

Τὸν ἐμὸν γόνον ἐξερέυσα, meos natales ex me scire volens, interrogans me de iis. ἐθέλω δέ μιν ἐξερέεσθαι, supra *v.* 99.

V. 167.

Ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, *Od.* Σ. 81.

Ἦ μέν

Ἦ μέν μ' ἀχέεσσί γε δώσεις Πλείοσιν, ἢ ἔχομαι, certe quidem me doloribus trades Pluribus, quam jam teneor.

v. 168.

Ἡ γὰρ δίκη, hæc enim eſt conſuetudo. αὕτη τοι δίκη ἐςὶ θεῶν, ſupra *v.* 43.

v. 169.

Ὁππότε πάτρης Ἧς ἀπέῃσιν ἀνὴρ, quando a patria Sua abfuerit quis. *pro* ἀπῇ.

v. 170.

Πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστε' ἀλώμενος, *Od.* O. 491.

v. 171.

Od. O. 401.

v. 172.

Μέσσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ, *Od.* M. 388.

v. 173.

Καλὴ καὶ πίειρα γαῖα, de Creta. πίειραν ἄρουραν, arvum & ſolum pingue, *Od.* B. 328. δαιτὶ — πιείρῃ, convivio — lauto, *Il.* T. 179. *ſq.* πιείρας πόλεις, *i. e.* πλουσίας, metaphora ſumta a corporibus, *Il.* Σ. 342. ineſt ibi laus victoris; nam πολυχρήμονα πόλιν capere, non eſt μέγα ἔργον: ſimul notatur periculum divitiarum; nam tales urbes oppugnantur cupide.

Περίῤῥυτος, ν, ὁ, ἡ, circumfluus, rund umfloſſen. Eſt commune omnium *inſularum* Epith nam omnes ἀμφίαλοι. Ex περὶ & ῥέω, *idem quod* ῥέω, fluo.

v. 174.

Ἐν δ' ἄνθρωποι Πολλοί, ἀπειρέσιοι, in *ea* autem homines Multi, innumeri. οἰζὺν ἀπειρεσίην, *Od.* Λ. 620] Ἐπήνεγκε τῷ πολλοὶ, τὸ ἀπειρέσιοι, αὐξήσεως ἕνεκεν. *Schol.*

Καὶ ἐννήκοντα πόληες, & nonaginta urbes. Κρήτην ἑκατόμπολιν, *Il.* B. 649. & id Epith. eſt verum. Brevi poſt facta eſt ἐννενηκοντάπολις: nam Λεῦκος ſeditione mota contra regem Idomeneum, decem urbes funditus deleverat. Alii tamen contendunt, Homerum ex ſuo ævo vocare eam ἑκατόμπολιν, quum tempore belli Trojani nonaginta tantummodo habuerit urbes.

v. 175.

Ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα μεμιγμένη, Alia autem aliorum eſt διάλεκτος, alius alia dialecto utitur, in ea regione.

 Maxime

Maxime autem differentia pronuntiationis aut inflexionis vocum & vocabulorum hoc nomine notatur, ex qua re variæ oriuntur γλῶσσαι ejusdem sermonis.

V. 176.

Ἐτεόκρητες, i. e. οἱ ἀληθῶς Κρῆτες, αὐτόχθονες, ἰθαγενεῖς, γνήσιοι τῆς χώρας.

Μεγαλήτορες, nam erant fortes bellatores.

Κύδωνες, ων, οἱ, populus Cretensis. ἡ Κυδωνὶς erat urbs eorum, prope fluvium Ἰάρδανον.

V. 177.

Δωριεῖς, οἱ, (in sing. ὁ Δωριεὺς,) nobilissima gens Græciæ. Habitarunt maxime in Peloponneso, deinde & in sic dicta magna Græcia & in Sicilia: & eorum dialectus latissime sparsa. Habent nomen a Δώρῳ, filio Ξυθοῦ.

Δωριέες τε τριχάϊκες, varie exponitur. Quidam a τρίχα, tripliciter, derivant, cum terminatione paragogica, quia οἱ μὲν τὴν Δωριέων Πελοπόννησον, οἱ δὲ Εὔβοιαν, οἱ δὲ Κρήτην, ᾤκησαν. Alii vero rectius ab ἀΐσσω, & ἡ θρὶξ, τριχὸς, ut sint πολεμικοὶ, ὧν αἱ τῆς περικεφαλαίας τρίχες ἀΐσσουσι, i. e. σείονται κατὰ πόλεμον, in præliis: vel quia ἀεὶ καὶ ἱκόντες πολεμοῦσιν. & hæc interpretatio præstare videtur. Vide *Strabonem*, *Lib. X. p.* 328. *edit. Casaub.* Notum est enim, galeas bellatorum cristis comantibus fuisse ornatas superne; ut ergo hi pili ponantur pro tota galea: & τριχάϊκες idem sint, qui κορυθαΐκες & κορυθαίολοι. Possent tamen, manente hac galeæ notione, intelligi κοῦφοι ὀρχησταὶ, saltatione ἐνόπλῳ Cretica, militari more.

Δῖοί τε Πελασγοὶ, Pelasgi, gens antiquissima Græciæ, crebras colonias emiserant, ipsi quoque sæpe sedibus suis expulsi: hinc late sparsum nomen eorum. Conf. PALM. *Græciæ antiquæ Descript. Lib. I. Cap. IX.*

V. 178.

Κνωσσὸς, οῦ, ἡ, urbs in Creta, sedes regia, valde ampla, sita ad littus boreale insulæ.

Ἔνθα τε Μίνως —, Vid. ad *Od.* P. 523.

V. 179.

Μίνως Ἐννέωρος βασίλευε Διὸς μεγάλου ὀαριστὴς, adjectivum pertinet ad substantivum, non vero ad verbum: Minos regnabat (in urbe Cretæ Cnosso) novennalis confabulator

lator Jovis magni. Nam iſte Rex per novem annos quotidie adſcenderat in antrum. Jovi ſacrum in Creta, & ibi cum Jove ſe colloqui ſimulabat: deinde retulit inde leges quaſi a Jove acceptas, ut populus religione teneretur. Vide autem diligentiam hujus magni legiſlatoris, qui tantum temporis ſpatium ſibi ſumſit, ad leges ſuas probe expendendas. Eſt ergo, ὃς ἐπὶ ἐννέα ἔτη παρὰ τῷ πατρὶ Διὶ ἐπαιδεύθη. Conf. *Strabo, Lib X.* ἐννέωροι γάρ τοί γε, *Od.* Λ. 310.

Ὀαριστής, ῦ, ὁ, confabulator, converſator, ὁμιλητής, φοιτητής. Notat enim etiam diſcipulum, qui verſatur cum præceptore colloquente ὀαριστὴς Διὸς Μίνως. quod, præter traditionem illam de Minoë, verſante cum Jove, (*Horat. Lib. I. Od.* 28. *v.* 9.) explicari quoque poteſt per βασιλεὺς κατ' ἐξοχήν: nam regia dignitas eſt quaſi commercium cum Jove: unde reges dicuntur διοτρεφεῖς καὶ διογενεῖς. Ab ὀαρίζω, verſor familiariter cum aliquo: colloquor cum aliquo.

Cretæ videbatur antiquiſſimum Jovis oraculum, cujus meminit *Strabo*, & a quo Minos formam legum poſtea a ſe latarum habuiſſe dicitur; hinc *Homerus* de illo ait:

Ἐννέωρος βασίλευε Διὸς μεγάλου ὀαριστής,

Per novem annos regnavit Jovis magni confabulator.

Id eſt, (prout *Plato* apud *Strabonem* interpretatur,) *Deſcendit in ſacrum Jovis antrum*, (iſtud enim oraculum erat ſubterraneum,) *ab eoque accepit illa præcepta, quæ poſt in commune generis humani bonum divulgavit.* Ibi Deorum voluntas per ſomnia declarabatur, hucque ſe conferebant Dii, ac familiariter converſabantur cum iis, qui eos ſciſcitatum venerant; ſicuti diſcimus ex hiſtoria Epimenidis apud *Maximum Tyrium, Diſſert. XXVIII.* qui per multos annos hoc in loco obdormivit; una cum illo deſcendit Pythagoras in illam ſpeluncam, ut Deos conſuleret, teſte *Diogene Laërtio* in *illius Vita.* Ibidem erat templum Jovi conſecratum, a quo in civitatem Cnoſſum ducebat via regia amœniſſima ac jucunda, juxta *Platonem, de Leg. Lib. I.* Exſtabat in monte Ida, & quamvis *Maximus Tyrius loco* mox *adducto* nuncupet Δικταίου Διὸς ἄντρον, tamen *Diſſert. XXII.* tradit, ſitum fuiſſe ſuper

Ida: cui concinit *Diogenes Laërtius*, aliique. Interdum dicebatur Ἀρκέσιον, a voce ἀρκέσαι, quod significat *opem ferre* aut *defendere*; quia Titanis filii, a Saturno devicti, in illud antrum confugerunt, ac furori victoris insectantis se subduxerunt, secundum *Etymolog.* Auctorem. POTT. *Tom. I. p.* 297. Conf. etiam, inter multos alios, BANIERS Götterlehre, *Tom. IV. p.* 391. *sqq.*

v. 180.

Δευκαλίων, ωνος, ὁ, pater Idomenei, regis Cretæ, filius Minois.

v. 182.

Ἐν νήεσσι κορωνίσι, Vid. ad *Il.* A. 170.

Κορωνὶς, ιδος, ἡ, Epith. *navis*, quæ in puppi erat curva, sicut & in prora: nam ἡ κορώνη erat &, curva pars navis. ergo, curvata. Possis & dicere, nigras sic dici naves, quia κορῶναι, ζῶα, sic appellantur nigræ.

Ἴλιον εἴσω Ὤιχεθ', ad Ilium, ejusque regionem Abiit, er ist nach Ilium gereiset.

v. 183.

Ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν Αἴθων, mihi vero nomen, quo vocor, est Æthon: ὅπερ ἀκούει τὶς ἐξ ἁπάντων, quo omnes eum vocant. ut ergo per se nihil gloriationis insit huic vocabulo κλυτός.

Αἴθων, ονος, ὁ, nomen fictum, quo se Ulysses appellat, quum patriam & parentes fingit personatus.

v. 184.

Ὁπλότερος γενεῇ, Minor natu, der jüngere unter zwey erwachsenen Brüdern. *Il.* B. 707.

Ὁ δ' ἅμα πρότερος καὶ ἀρείων, ille enim prior natu, & præstantior virtute bellica.

v. 185.

Ἔνθ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἰδόμην, Ibi Ulyssem ego vidi.

Καὶ ξείνια δῶκα, & hospitio excepi eum. *coll.* 194. *sqq.*

v. 186.

Καὶ γὰρ τὸν Κρήτηνδε κατήγαγεν ἲς ἀνέμοιο, Etenim eum, *i. e.* navem ejus, versus Cretam dejecerat ventus validus, hatte ihn nach Creta verschlagen.

Ἲς ἀνέμοιο, *Od.* N. 276.

v. 187.

v. 187.

Ἱέμενον Τροίηνδε, Euntem ad Trojam.

Παραπλάγξασα Μαλειῶν, repellens eum a Malea promontorio. παρέπλαγξεν δὲ Κυθήρων, *Od.* I. 81.

Μάλεια, *ibid.* 80.

v. 188.

Στῆσε δ' ἐν Ἀμνισῷ, *sc.* αὐτὸν ὁ ἄνεμος, Sistebatque eum ventus ad eum locum, deferebat eum eo.

Ἀμνισσὸς, (*alii* Ἀμνισὸς,) ὁ, ἡ, regis Minois ἐπίνειον in Creta, ad fluvium τὸν Ἀμνισσόν. Ibi erat & sacellum Ilithyiæ: & apte congruunt nomina. Nam ἀμνισσὸς est *quasi* ἀμενισσὸς. (ab α negat. & μένω,) per Ilithyiam autem infantes ex utero educuntur, inquo diutius manere nequeunt. *Præterea* hæc regio parientibus valde salubris putabatur.

Ὅθι τε σπέος Εἰλειθυίης, ubi specus Lucinæ.

Εἰλείθυια, *Il.* Λ. 270.

v. 189.

Ἐν λιμέσιν χαλεποῖσι, In portubus periculosis.

Μόλις δ' ὑπάλυξεν ἀέλλας, vix enim evasit procellas. χρεῖος ὑπαλύξας, *Od.* Θ. 355.

v. 190.

Ἰδομενῆα μετάλλα, Idomeneum quærebat. ἐμὲ νῦν τὰ μὲν ἄλλα μετάλλα, supra *v.* 115.

Ἄστυδ' ἀνελθὼν, ad urbem ex inferiori loco sursum iens.

v. 191.

Ξεῖνον γάρ μιν ἔφασκε φίλον τ' ἔμεν, αἰδοῖόν τε, Hospitem enim eum dicebat sibi carum esse, & venerabilem.

v. 192.

Τῷ δ' ἤδη δεκάτη ἢ ἑνδεκάτη πέλεν ἠὼς, Ei autem jam decimus vel undecimus erat dies.

v. 193.

Οἰχομένῳ σὺν νηυσὶ κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω, Eunti cum navibus curvatis in Iliensem terram. Vide ad *v.* 182.

v. 194.

Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δώματ' ἄγων εὖ ἐξείνισσα, sic publice excipiebantur honestiores.

v. 195.

Ἐνδυκέως φιλέων, Accurate tractans & procurans eum. Vide ad *Od.* P. 111.

Πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων. multis in domo ſuppetentibus. Notat πολυκτημοσύνην *in genere*, opes & victum. ἅλις ἔνδον ἐόντων, ex copia domeſtica, *Od.* Ο. 77. & 94.

v. 197.

Δημόθεν ἄλφιτα δῶκα, καὶ — οἶνον ἀγείρων, Ex publica collatione panes dedi, & — vinum colligens. Vides hic colligendi morem antiquiſſimum, ut detur egenis.

Δημόθεν, A populo viritim.

Ἄλφιτα, farinas.

Αἴθοπα οἶνον, *Od.* Β. 57.

v. 198.

Ἱρεύω, *Jon.* idem quod ἱερεύω.

Καὶ βοῦς ἱρεύσασθαι, Et boves mactari.

Ἵνα πλησαίατο (*pro* πλήσαιντο) *i. e.* κορέσαιντο, θυμὸν, ut explerent appetitum.

v. 200.

Εἶλει γὰρ Βορέης ἄνεμος μέγας, Prohibebat enim eos a navigando Boreas, ventus vehemens, qui ne in terra quidem ſinebat ſatis firmiter ſtare quenquam, nedum mari ſe credere. ὅτε Κυκλωψ εἴλει ἐνὶ σπῆϊ, *Od.* Μ. 210.

v. 201.

Οὐδ' ἐπὶ γαίῃ εἴα ἵστασθαι, de vi Boreæ, qui ne in terra quidem ſinebat ſecurum ſtare; nedum in ponto naves.

Εἴα, *Od.* Σ. 345.

Χαλεπὸς δέ τις ὦρσε δαίμων, inimicus enim aliquis eum concitabat Deus: ein ungünſtig Schikſal.

v. 202.

Τῇ τρισκαιδεκάτῃ δ' ἄνεμος πέσε, Decimo tertio autem ventus ceſſavit, ἐπαύσατο.

Τοὶ δ' ἀνάγοντο, illi vero ſolverunt, ſie fuhren ab. & huic ἀνάγεσθαι opp. κατάγεσθαι, ex alto ad terram & in portum accedere, verſus terram curſum dirigere. Vide BOS *Exercit. Philol. ad Act. XXVII.* 2. & 3.

v. 203.

Ἴσκεν, ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα, multa falſa dicens ſimilia ea fingebat veris: er machte in ſeinen Erzehlungen viel erdichtetes ſehr wahrſcheinlich.

Ἴσκεν, *i. e.* ἤισκεν, εἴκαζεν, ἀπεικονίζων πρὸς ἀλήθειαν, ſimilia oſtendebat & exhibebat. & abrumpit Poëta per

πολλὰ,

πολλὰ, multa alia; innuens, ſe multa poſſe addere, quæ mentitus ſit Ulyſſes: ſed nolle jam ulterius progredi. αἴ κέ σε τῷ ἴσκοντες, ſi forte te ei ſimilem intuentes, te credentes quaſi tu ſis ille, *Il.* Λ. 798. φωνὴν (*i. e.* κατὰ φωνὴν) ἴσκουσα ἀλόχοις Ἀργείων, ſimilem ſe faciens, quod vocem attinebat, uxoribus Græcorum, *Od.* Δ. 279.

Ψεύδεα — ἐτύμοισιν ὁμοῖα, ficta — veris ſimilia. Cave ergo, *mendacii* notionem ubique ſub nomine ψεῦδος quæras.

v. 204.

Τῆς δ᾽ ἄρ᾽ ἀκουούσης ῥέε δάκρυα, τήκετο δὲ χρώς, Ei igitur audienti talia fluebant lacrymæ, & madefiebat cutis. τήκετο Ὀδυσσεὺς, *Od.* Θ. 522.

v. 205.

Ὡς δὲ χιὼν κατατήκετ᾽ ἐν — ὄρεσσιν, Sicut autem nix liqueſcit in — montibus, ſchmelzet auf den Gebirgen. φίλον κατατήκομαι ἦτορ, ſupra *v.* 136.] Vid. Hrn. Breitingers Abhandl. von Gleichn. *p.* 346. *ſqq.*

Ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν, in elatis montibus, *i. e.* ἐν κορυφαῖς ὀρέων. Vid. ad *Il.* Ε. 523.

v. 206.

Ἥν τ᾽ Εὖρος κατέτηξεν, Quam Eurus diſſolvere ſolet.

Ἐπὴν Ζέφυρος καταχεύῃ, quando Zephyrus defundat, *ſc.* nivem.

v. 207.

Τηκομένης δ᾽ ἄρα τῆς ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες, Reſoluta autem ea fluvii abundant fluentes: Liqueſcente autem ea flumina intumeſcunt fluentia.

v. 208.

Ὡς τῆς τήκετο καλὰ παρήϊα δακρυχεούσης, Sic hujus madefiebant pulcræ genæ lacrimas fundentis.

Παρήϊα. πᾶσιν δὲ παρήϊον αἵματι φοινόν, omnibus gena ſanguine eſt rubra: de lupis, qui cervum diſcerpſerunt, *Il.* Π. 159. παρήϊον ἔμμεναι ἵππων, ut ſit ornatus equorum ad maxillas, *Il.* Δ. 142.

v. 209.

Κλαιούσης ἑὸν ἄνδρα παρήμενον, Plorantis ſuum virum; adſidentem tamen ei & perſonatum. & Poëta inhæret *h. l.* verbo τήκω, ut maxime apto huic rei: atque ex *h. l.* maxime apparet vis hujus verbi.] Hoc ex perſona

Poëtæ

Poëtæ dicitur. Adeſſe enim conjugem ignorabat Penelope. SPOND.

v. 210.

Θυμῷ μὲν γοόωσαν ἑὴν ἐλέαιρε γυναῖκα, In animo quidem lamentantem ſuam miſerabatur uxorem.

v. 211.

Ὀφθαλμοὶ δ' ὡσεὶ κέρα (*pro* κέρατα) ἕστασαν, ἠὲ σίδηρος, Oculi autem velut cornua ſtabant, & ferrum. *i. e.* ſicci, ſine lacrimis.] Mira fuit in Ulyſſe diſſimulandi dexteritas, ut etiam naturales iſtos affectus compeſcere potuerit, qui alioqui vel ab invitis produntur. Eleganter autem ejus oculos *cornui* aut *ferro* comparat propter ſiccitatem. SPOND.

v. 212.

Ἀτρέμας ἐν βλεφάροισιν ἕστασαν ὀφθαλμοί, In ſtatu ſuo ordinario in palpebris manebant oculi, nec ullo adfectu commovebantur aut avertebantur, unverändert, ἠσύχασ. δὴ τότε γ' ἀτρέμας εὗδε, *Od.* N. 92.

Δόλῳ δ' ὅγε δάκρυα κεῦθεν, (*pro* ἔκευθεν,) dolo autem hic lacrimas continebat, ne proſilirent. οὐκέτι κεύθετε θυμῷ βρωτὺν οὐδὲ ποτῆτα, *Od.* Σ. 405.

v. 213.

Ἐπεὶ οὖν τάρφθη (omiſſo augm) — γόοιο, poſtquam ſatiata eſt — luctu. ἐπειδὴ πάντες ἐτέρφθητε φρέν' ἀέθλοις, *Od.* P. 174

Πολυδακρύτοιο γόοιο, pleno lacrimarum luctu. ἀπάνευθε μάχης πολυδακρύτου, *Il.* P. 192. ſeorſum a pugna multum fletum faciente.

v. 214.

Ἐξαῦτις, *Od.* Π. 193.

v. 215.

Νῦν μὲν δή σευ, ξεῖνέ γ', ὀΐω πειρήσεσθαι, Nunc quidem te, o hoſpes, puto experturam & exploraturam eſſe me, dich auf die Probe ſetzen zu können: inquit Penelope.

v. 216.

Εἰ ἐτεὸν δὴ κεῖθι — ξείνισας κ. τ. λ. An re vera ibi — Exceperis hoſpitio &c. εἰ ἐτεόν γε, *Od.* Π. 320.

Σὺν ἀντιθέοις ἑτάροισιν, Vid. ad *Od.* P. 54.

v. 217.

V. 217.

Ξείνισας ἐν μεγάροισιν ἐμὸν πόσιν, Hospitaliter tractasti meum maritum. Vide supra ad *v.* 194.

V. 218.

Εἰπέ μοι] Toties ab aliis peregrinis falsa de Ulysse audiverat Penelope, ut *antea* conquerebatur Eumæus, ut ne nunc etiam temere huic hospiti fidem adhibeat. Itaque petit ab eo, ut indiciis quibusdam significet, se Ulyssem, ut dicebat, in Creta vidisse, quæ ita exponet, ut jam de hujus narrationis veritate amplius Penelope non dubitet. Unde omnia amicitiæ officia *paullo post* ei pollicetur. SPOND.

Ὁπποῖ᾽ ἄσσα (*pro* ἅτινα) — εἵματα, quales vestes, was für Kleider: utrumque *h. l.* est idem. σὺν τεύχεσιν, ὅσσα μοι ἐστίν, *Od.* Λ. 74.

Ὁπποῖ᾽ ἄσσα περὶ χροῒ εἵματα ἕστο, qualia (was für welche) circa corpus vestimenta indutus erat. Vide ad *Od.* P. 338.

V. 221.

Ἀργαλέον — Εἰπέμεν, difficile valde est — Dicere id.

Τόσσον χρόνον ἀμφὶς ἐόντα, me, qui eram circa eum inde a tam longo tempore, da es so lang her ist, als ich um ihn war. Potest & esse, me absentem ab eo. εἰρήσεται ἀμφὶς ἕκαστα, supra *v.* 46.

V. 223.

Ἐμῆς ἀπελήλυθε πάτρης, a mea discessit patria.

V. 224.

Ἀλλά καὶ ὥς ἐρέω, ὥς μοι ἰνδάλλεται ἦτορ, Sed & sic dicam, sicut mihi videtur cor *pro* κατὰ ἦτορ, wie mein Herz es sich vorstellet. vel, wie es mir vorkommt. ἰνδάλλετο δέ σφισι πᾶσι, similis videbatur illis omnibus, *sc.* quod similis esset Achilli, *Il.* P. 213. ἐμοὶ ἀθανάτοις ἰνδάλλεται εἰσοράασθαι, mihi immortalibus similis putatur adspectu, *Od.* Γ. 246.

V. 225.

Χλαῖναν πορφυρέην οὔλην ἔχε δῖος Ὀδυσσεύς. *h. l.* χλαῖνα principalis, qualem Ulysses gestabat, ad Græcos fœderatos proficiscens cum duodecim navium classe, accurate descri-

deſcribitur. purpurea erat, quia princeps & dux geſtabat: οὔλη vero, *i. e.* nova, non detrita uſu.

Χλαῖναν πορφυρέην, διὰ τὸ βασιλικόν.

Οὔλην. Vid. ad *Od.* P. 89.

V. 226.

Διπλῆν χλαῖναν, Duplicem lænam, *h. l.* ἱμάτιον διπλούμενον (ein Kleid, das, wegen ſeiner Weite, doppelt um den Leib genommen werden kan,) διπλοῦν λέγεται. δίπλοος θώρηξ, *Il.* Δ. 133.

Αὐτάρ οἱ περόνη χρυσοῖο τέτυκτο, & ei (*ſc.* χλαίνῃ) fibula ex auro erat. περόναι, *Od.* Σ. 292.

V. 227.

Αὐλοῖσιν διδύμοισι. αὐλοὶ *h. l.* ſunt ῥαβδοειδεῖς τινες ἀναλήψεις εὐθεῖαι, εἰς ἃς καταχλείονται αἱ περόναι, quas propterea & κληῖδας εὐγνάμπτους alibi vocat. δίδυμοι δὲ οἱ τοιοῦτοι, *i. e.* διπλοῖ, ἢ συμφυεῖς ταῖς περόναις. αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπήν, ὅμαδόν τ' ἀνθρώπων, tibiarum fiſtularumque ſonum, cantumque confuſum hominum, *Il.* K. 13. ἐγκέφαλος δὲ παρ' αὐλὸν ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς, cerebrum proſiliebat ex vulnere, *Il.* P. 297. ubi παρ' αὐλὸν poſſit eſſe, juxta cavum illud ferramenti in haſta, in quod haſtile inſeritur.

Περόνη αὐλοῖσι διδύμοισι, fibula cum fiſtulis geminis *vel* duplicibus. *i. e.* διπλοῖς. οἱ δ' ἄρ' ἔσαν δίδυμοι, hi autem erant gemini *vel* germani fratres, *Il.* Ψ. 641.

Πάροιθε δὲ δαίδαλον ἦεν, a parte autem anteriori veſtis ea artificioſe picta erat, *vel* artificioſe intexta pictura erat. Ergo in Poëta hæc Syncope in ſolo neutro occurrit. Ceterum a magno illo artifice Dædalo πᾶν τὸ καλὸν ἐκάλουν Δαιδάλου ἔργον. ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα τεύχειν, *Il.* E. 60.

Πάροιθε, *Od.* Σ. 274.

V. 228.

Ἐν προτέροισι πόδεσσι, mit den Vorderfüſſen.

Ποικίλον ἐλλὸν, artificioſe veſti intextum hinnulum. *coll.* 227. δαίδαλον, quod *h. l.* idem eſt ac ποικίλον. ποικίλον πέπλον, *Od.* Σ. 292.

Ἐλλὸς, οῦ, ὁ, eſt νεογνὸς ἔλαφος, ein Hirſchkalb, ein junger Hirſch. & eſt ab ἄλλεσθαι. κύων ἔχε, (*pro* εἶχε) ποικίλον ἐλλόν. *coll.* 230. ubi eundem vocat νεβρὸν, *i. e.* νεωστὶ βορὸν, ἢ βορᾶς ἁπτόμενον νεωστὶ, qui recens ad paſtum procedit.

V. 229.

v. 229.

Ἀσπαίροντα, Palpitantem. Vid. ad *Od.* M. 254 & 255.

Λάω, fruor, vescor. *item* specto attente. *item* volo, proclivis sum in aliquid. Est vox facta ex sono monstrantium aut deprehendentium lætum quid.

Ἀσπαίροντα λάων, κ. τ. λ. Palpitantem & calcitrantem hinnulum vorare instituens canis; & ille vorare incipiebat suffocando hinnulum. & narratur hic imago, acu picta ex auro, in veste Ulyssis: der Hund biß ein jung zappelnd Reh todt, und wollte es fressen. nam præsens & imperfectum sæpe conatum agendi proximum denotant.

Τὸ δὲ θαυμάζεσκον (*Jon.* pro ἐθαύμαζον) ἅπαντες, hoc autem admirabantur omnes

v. 230.

Ὡς οἱ χρύσεοι ὄντες, Quod hi ex auro effecti, canis & hinnulus.

Ὁ μὲν (κύων) λάε νεβρὸν ἀπάγχων, hic quidem (canis) spectabat hinnulum, suffocare conans eum.

Λάε, *pro* ἔλαε, *i. e.* ἀπέλαυε, ἀπολαύειν ἤθελε.

Νεβρός, *Od.* P. 127.

Ἀπάγχω, *idem quod* ἄγχω, præfoco, comprimere fauces alicui volo, ich würge, erdroßle. κύων νεβρὸν ἀπάγχων, canis fauces elidens, & strangulans hinnulum.

v. 231.

Ἐκφυγέειν μεμαώς, cupiens & studens effugere.

Αὐτὰρ ὁ (νεβρὸς) — ἤσπαιρε ποδέσσι, At ille (hinnulus) — palpitabat pedibus.

v. 232.

Ἐνόησα, vidi.

Χιτῶνα — σιγαλόεντα, *coll.* 234 ubi est μαλακὸς καὶ λαμπρὸς ὡς ἥλιος, ubi hæc duo prædicata simul sumta efficiunt τὸ σιγαλόεν, *i. e.* admirabile; quod & diserte additur *v.* 235. Vide etiam ad *Od.* O. 60.

v. 233.

Οἷόν τε (χιτῶνα) κρομύοιο κ. τ. λ. tunicam talem, qualis est cepæ membrana siccæ. & hoc dicit πρὸς τὸ εὔλονον τοῦ χιτῶνος καὶ ἰσχνόν. hinc, non χλωροῦ κρομύου: ejus enim λοπὸς est παχὺς, nec εὐλόνως ἔχει: sed ἰσχαλέου. κρόμυον ποτῷ ὄψον, cepam, potioni aptum ferculum, διὰ τὸ διψητικὸς ποιεῖν

ποιεῖν τὰς προσιεμένας αὐτὸ, καὶ, θερμὰν ὂν, ὀχλεῖν εἰς πολὺ πλεῖον, *Il.* Λ. 629.

Λοπὸς, ῦ, ὁ, cortex. *in specie* tunica circa cæpe. οἷόν τε — ἰσχαλέοιο, quod & dicitur τὸ λέπυρον. a λέπω, decortico, putamen *aut* squamas *aut* crustam *aut* integumentum detraho, ich schäle.

Ἰσχαλέος, έα, έον, siccus, aridus. οἷόν τε κρομύοιο λοπὸν κατὰ ἰσχαλέοιο, similem, velut membranam cepæ siccæ, *pro* λοπὸν ἰσχαλέον, siccam tunicam cepæ: sed Poëtæ sæpe transponunt epitheta. Ceterum huic membranæ comparat tenuem tunicam regiam. ab ἴσχω, teneo, detineo, retineo.

v. 234.

Τὼς μὲν ἔην μαλακός, Tam quidem erat mollis vestis. τώς δέ σε απεχθήρω, ὡς νῦν ἔκπαγλα ἐφίλησα, & tantopere te oderim, quantopere nunc mirum in modum te amice tractavi; inquit Venus ad Helenam; *i. e.* ipsa Helena ad se, *Il.* Γ. 415. Est ortum ex οὕτως, *per Aphæresin.*

Μαλακὸς χιτὼν, *h. l.* non solum mollis, sed & subtili stamine & textura confectus, fein. *coll.* 232. 233. Vide etiam ad *Od.* Λ. 437.

Λαμπρὸς δ' ἦν, ἠέλιος ὥς, candida autem erat, (tunica,) sicut sol.

v. 235.

Ἦ μὲν πολλαί γ' αὐτὸν (χιτῶνα τοῦτον) ἐθηήσαντο γυναῖκες, Profecto multæ fœminæ, utpote rei textoriæ peritæ, cum admiratione & stupore spectabant eam tunicam, tam artificiose textam. θηήσαιο ἰδὼν ταχυτῆτα καὶ ἀλκήν, *Od.* Ρ. 315.

v. 236.

Σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν, *Od.* Π. 281.

v. 237.

Οὐκ οἶδ', εἰ τάδε ἕσο περὶ χροῒ οἴκοθ' Ὀδυσσεύς, (Vide supra ad *v.* 218.) Nescio, an tales vestes in domo sua habere solitus sit Ulysses.

v. 240.

Παῦροι γὰρ Ἀχαιῶν ἦσαν ὁμοῖοι, denn wenig Edle waren ihm gleich.

v. 241.

v. 241.

Καί οἱ ἐγὼ χάλκειον ἄορ — δῶκα, Et ei ego ferreum ensem — dedi.

Δίπλαξ, ἡ, h. l. Substantive posita: & conf. v. 225. 226. ἱστὸν ὕφαινε, δίπλακα, Il. Γ. 126. X. 441. ὀστέα ἐν δίπλακι δημῷ θείομεν, Il. Ψ. 243.

v. 242.

Πορφυρέην, Vide supra ad v. 225.

Τερμιόεντα χιτῶνα, tunicam usque ad talos demissam, ποδήρη. quæ tamen & esse possit ὁ σύμμετρος καὶ ἐντερμάτιστος, καὶ μήτε ἐνδέων, μήτε ὑπέρμετρος ὤν, tunica, quæ justam habet longitudinis mensuram, ut nec brevior nec longior sit, quam deceat. Sed ἀσπὶς τερμιόεσσα est ἡ ποδηνεκής, scutum a cervice ad pedes usque pertingens, Il. Π. 803.

v. 243.

Αἰδοίως, adv. reverenter, accurate. αἰδοίως δ' ἀπέπεμπον, reverenter eum dimisi.

Ἐϋσσέλμου ἐπὶ νηός, Vid. ad Od. I. 127.

v. 244.

Κήρυξ ὀλίγον προγενέστερος αὐτοῦ, præco paullo senior eo. ὃς δὴ Φαιήκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν, Od. Λ. 342.

v. 245.

Εἵπετό οἱ, Erat cum eo.

Μυθήσομαι, narrabo, describam.

v. 246.

Γυρὸς, ἡ, ὀν, idem quod κυρτὸς, curvus, convexus. Scribitur alibi & γῦρος, η, ον. γυρὸς ἐν ὤμοισιν, convexus humeris, elatis humeris: comes Ulyssis erat.

Μελανόχροος, nigricante facie. κύαμοι μελανόχροες, dunkelfarbige Bohnen, Il. N. 589.

Οὐλοκάρηνος, ου, ὁ, η, pleno & comis bene obsito capite: cui sunt οὖλαι τρίχες περὶ τὸ κάρηνον: crispo capite.

v. 247.

Τίεν (pro ἔτιεν) δέ μιν ἔξοχον ἄλλων Ὧν ἑτάρων Ὀδυσσεὺς, diligebat autem eum præcipue præ aliis Suis sociis Ulysses. ἐπεὶ ἔξοχος ἦεν Ἀχαιῶν, Od. Σ. 204.

v. 248.

Ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ᾔδη, quia apta menti ejus sciebat; weil

weil er so war, wie er ihn gern haben wollte. ita *Il.* E. 326. *i. e.* ἐκεῖνα ἐφρόνει, ἃ καὶ τῷ Σθενέλῳ ἐν φρεσὶν ἥρμοστο, *i. é.* ἃ ἤθελε Σθένελος, er wußte mit ihm überein, er war mit ihm eines Sinns: id quod inter bonos ad amicitiam firmissimum est vinculum. Vid. etiam ad *Od.* Θ. 240.

V. 249.

Τῇ δ' ἔτι μᾶλλον ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο, illi autem adhuc magis desiderium concitavit luctus: *vel* lugendi appetitum excitavit. Vid ad *Od.* Π. 215.

V. 250.

Σήματ' ἀναγνούσῃ, Signa (die Merkmale und Wahrzeichen) agnoscenti.

Σήματα — ἔμπεδα, signa — non dubia, sed rei ipsi convenientia. *i. e.* τεκμηριώδη καὶ ἀληθῆ, vera, firma.

Τά οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς, quæ ei certa indicaverat Ulysses, quibus credere poterat Penelope. πέφραδε, *Od.* Ξ. 3.

V. 251.

Supra *v.* 213.

V. 253.

Πάρος περ ἐὼν ἐλεεινός, antea quidem misericordia mea dignus. ὡς ἄρα τοί γ' ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβον, *Od.* Π. 219.

V. 254.

Φίλος τ' ἔσῃ, αἰδοῖός τε, carusque mihi eris, venerabilisque. Vide supra ad *v.* 191.

V. 255.

Αὐτὴ γὰρ τάδε εἵματ' ἐγὼ πόρον, οἷ' ἀγορεύεις, Ipsa enim ei eas vestes ego dedi, quas commemoras: inquit Penelope de Ulysse, ad eundem, sed personatum.

V. 256.

Πτύξασ' ἐκ θαλάμου, Vid. ad *Od.* Z. 252.] Ἐκ θαλάμου refer ad πόρον: Ipsa vestes illas e thalamo promtas, & compositas ad avehendum in cista, præbui. ERN

Περόνην τ' ἐπέθηκα φαεινήν, fibulamque eam auream addidi & superfixi illi vesti splendidam. Vide supra ad *v.* 226.

V. 257.

v. 257.

Κεῖνα ἄγαλμ' εἶναι, Quæ ille ornamentum delectabile esset. περικαλλὲς ἄγαλμα, *Od.* Σ. 299.

Ὑποδέξομαι, *Od.* Π. 70.

v. 259.

Κακῇ αἴσῃ, malo fato, zum Unglück. ἔτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἶσα, supra *v.* 84.

v. 260.

Ὤιχετ', Abiit, Profectus est.

Ἐποψόμενος κακοΐλιον, visurus malam Ilium. ἐποψόμενον Τίτυόν, *Od.* Η. 324.

Κακοΐλιον, Vide ad *Od.* Σ. 72.

Ὀνομαστὸς, ἡ, ὸν, nominandus, celeber, nammhaft, berühmt. *in specie*, nomine suo proprio appellandus.

Κακοΐλιον οὐκ ὀνομαστὴν, *i. e.* ἡ κακοΐλιος μὴ ἀξία ἐστὶ μηδὲ εἰς μνήμην ἥκειν τινὶ, διὰ τὰ ἐν αὐτῇ κακά: ne nominari quidem digna est, ob multa ibi mala, quorum ipsa fuit caussa.

v. 262.

Γύναι αἰδοίη, supra *v.* 165.

v. 263.

Μηκέτι νῦν χρόα καλὸν ἐναίρεο, *Metaphorice:* Ne jam corpus tuum pulcrum perde; μὴ ἀφάνιζε ἢ αἴσχυνε. Φαῖστον ἐνήρατο, interfecit, *Il.* Ε. 43.

v. 264.

Μηδέ τι θυμὸν Τῆκε, πόσιν γοόωσα, neque cor tuum Macera, maritum lugens. Vide supra ad *v.* 204 — 209.

Νεμεσσῶμαί γε μὲν οὐδὲν, equidem nequaquam improbo.

v. 265.

Καὶ γάρ τις τ' ἄλλοῖον ὀδύρεται ἀνδρ' ὀλέσασα, Verbum ὀδύρεται sine casu positum, & ad ὀλέσασά τις γυνὴ pertinet ἄνδρα ἀλλοῖον, Etenim quævis mulier luget, quando amisit virum alia indole præditum; non tam præstantem, quam Ulysses fuit. *coll.* 267. ἀλλοῖός μοι φάνης νέον, ἠὲ πάροιθεν, *Od.* Π. 181.

v. 266.

Κουρίδιον, Cui virgo nupserit. κουριδίης ἀλόχοιο, *Od.* Ο. 355.

Τῷ τέκνα τέκῃ φιλότητι μιγεῖσα, cui liberos pepererit amore mixta.

v. 267.

v. 267.

Ἡ Ὀδυσῆ', τὸν φασι θεοῖς ἐναλίγκιον εἶναι, Quam Ulyffes fuit, quem ajunt Diis fimilem effe.

v. 268.

Ἀλλὰ γόου μὲν παῦσαι, Sed a luctu quidem ceffa.
Ἔμπαο δὲ σύνθεο μῦθον, *Od.* P. 153.

v. 269.

Νημερτέως γάρ τοι μυθήσομαι, Vere enim tibi dicam.
νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπήσω, *Od.* E. 98.
Οὐδ' ἐπικεύσω, *Od.* P. 154.

v. 270.

Ὡς ἤδη Ὀδυσῆος ἐγὼ] Ulyffe fait encore ici en trente-huit vers un abregé des contes qu'il a déja faits en divers endroits des Livres précedents, & comme il eft fort exercé à ces fortes de fables, il accommode cet abregé à fa fantaifie, en renverfant l'ordre, & en y changeant ce qu'il juge à propos. DAC.

v. 271. 272.

Od. P. 526. 527.

v. 273.

Αἰτίζων ἀνὰ δῆμον, *coll.* 284. Corrogans aliquid per populum. σῖτον δὲ καὶ αἰτίζων κατὰ δῆμον, *Od.* P. 558.
Ἐρίηρας ἑταίρους, *Od.* M. 397.

v. 274.

Ὤλεσε, Amifit.
Ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ, *Od.* M. 388.

v. 275.

Θρινακίης ἀπὸ νήσου ἰών, Vid. *ibid.* 127.
Ὀδύσαντο (fine augmento, *Jon.*) γάρ αὐτῷ Ζεύς τε καὶ Ἠέλιος, irati enim fuerant ei Jupiterque & Sol. οἶδα γὰρ, ὥς μοι ὀδώδυσαι — Ἐννοσίγαιος, *Od.* E. 423.

v. 276.

Τοῦ γὰρ βόας ἔκταν ἑταῖροι, Vid. ad *Od.* M. 375.

v. 277.

Οἱ μὲν πάντες ὄλοντο, Illi quidem omnes perierunt.
Πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ, *Od.* Z. 204.

v. 278.

Τὸν δ' — ἔκβαλε κῦμ' ἐπὶ χέρσου, Eum autem — ejecit unda in terram.

Ἐπὶ

Ἐπὶ τρόπιος νεὸς, trabi carinali navis inhærentem. Vide ad *Od.* M. 424.

v. 279. 280.

Od. E. 35. 36.

v. 282.

Ἀπήμαντος, ου, ὁ, ἡ, illæsus, sine calamitate *aut* detrimento. ex α priv. & πημαίνω, malo magno adficio, sum damno.

Πέμπειν τέ μιν ἤθελον αὐτοὶ Οἴκαδ' ἀπήμαντον, & deducere eum volebant ipsi Domum incolumem.

Καί κεν πάλαι ἐνθάδ' Ὀδυσσεὺς Ἦην, jam dudum sane etiam huc Ulysses Venisset, er wäre sonst wol schon lang hier.

v. 283.

Ἦην, Erat *i. e.* Adfuisset. *pro* ἔην, quod *pro* ἦν.

Ἀλλ' ἄρα οἱ τό γε κέρδιον εἴσατο θυμῷ, sed ei hoc utilius visum est animo. κέρδιον, *Od.* Σ. 165.

Εἴσατο. εἴσατο δὲ χθών, *Od.* N. 352.

v. 284.

Ἀγυρτάζω, colligo, contraho, congero. ab ἄγυρις, ιος & εως, ἡ, congregatio, concilium. quod ab αγείρω, congrego.

Χρήματ' ἀγυρτάζειν πολλὴν ἐπὶ γαῖαν ἰόντι, Opes colligere multas regiones obeunti. *coll.* 273. αἰτίζων ἀνὰ δῆμον, per populum & publice corrogans opes Unde apparet ὁ αγύρτης, ου, qui obit regiones, & vel orando vel aliis artibus blandis colligit sibi victum.

v. 285.

Ὡς περὶ κέρδεα πολλὰ καταθνητῶν ἀνθρώπων Οἶδ' Ὀδυσσεὺς, Adeo supra homines alios multa callide cogitata Sciebat Ulysses. καὶ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶ κέρδε' ἴσαμεν; *Od.* Σ. 215.

Πέρι — Οἶδ', *pro* περίοιδε, *i. e.* περιττότερος ἦν τῶν ἄλλων, εἰδέναι κέρδεα, præstabat omnibus in scientia commodorum, Vortheile einzusehen. καὶ ἴχνεσι γὰρ περιῄδη, *Od.* P. 317.

v. 286.

Οὐδ' ἄν τις ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος, neque quisquam cum eo contenderet homo alius.

v. 287.

Μυθήσατο, narravit.

v. 283 — 292.

Od. Ξ. 331 — 335.

v. 293.

Ibid. 323.

v. 294 — 299.

Ibid. 325 — 330.

v. 300.

Ὣς ὁ μὲν οὕτως ἐςὶ σόος, καὶ ἐλεύσεται ἤδη, Sic ille quidem ita eſt incolumis & vivus, & veniet huc jam.

v. 301.

Ἄγχι μάλ'. ἄγχι *h. l.* eſt χρονικὸν, ἐγγὺς, μετ' ὀλίγον, ſehr bald.

Τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης, procul a ſuis & patria.

v. 302.

Δηρὸν ἀπεσσεῖται, Diu aberit.

Ἔμπης δέ τοι ὅρκια δώσω, & omnino tibi jusjurandum de ea re dabo. ἔμπης, ſupra *v.* 37.

v. 303.

Ζεὺς — Θεῶν ὕπατος καὶ ἄριςος,

Jupiter — Deorum maximus & optimus.

v. 303 — 307.

Od. Ξ. 158 — 162.

v. 309 — 311.

Od. P. 163 — 165.

v. 312.

Ἀλλά μοι ὧδ' ἀνὰ θυμὸν ὀΐεται, ὡς ἔσεταί περ, Sed mihi ſic in animo videtur, ſicut & ſine dubio erit re ipſa. ὀΐεται, *i. e.* φαίνεται. *h. l.* ergo hæc forma eſt *Paſſiva.* Sed vid. *Od.* P. 586.

v. 313.

Οὔτε σὺ πομπῆς τεύξῃ, neque tu deductione in patriam Potieris: quod vere dicebatur, ſed ab ignorante; nam erat jam in patria Ulyſſes.

v. 314.

Τεύξῃ πομπῆς, Particeps fies deductionis in patriam.

Ἐπεὶ οὔτοι σημάντορές εἰσιν ἐν οἴκῳ, quoniam nequaquam heri & præcipientes ſunt in domo. πάντα πιθέσθαι σημάντορι, *Od.* P. 21.] Le mot Grec σημάντορες ſignifie les Princes,

Princes, les Rois, les Chefs, ceux qui donnent les ordres : & il se prend en bonne & en mauvaise part. DAC.

V. 316.

Ξείνους αἰδοίους ἀποπεμπέμεν ἠδὲ δέχεσθαι, Hospites venerabiles dimittere & excipere ; utrumque decenter : & *h. l.* est πρωθύστερον, nam δέχεσθαι præcedit natura.

V. 317.

Ἀλλά μιν, ἀμφίπολοι, ἀπονίψατε, At eum, ancillæ, lavate, quod ad pedes attinet. sed λοῦειν, *v.* 320. ad totum corpus. χρῶτ' ἀπονίπτεσθαι, *Od.* Σ. 178.

Κατθετε (*pro* καταθετε, imperat) δ' εὐνὴν, & disponite ei cubile, machet ihm ein Lager zu rechte.

V. 318.

Δέμνια, καὶ χλαίνας, καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα, Spondam, & lænas, & stragula pulcra : inquit Penelope ad ancillas suas, de personato hospite. Vide ad *Od.* Λ. 188.

Ῥήγεα σιγαλόεντα, *Od.* Z. 38.

V. 319.

Θαλπιάω, *idem quod* θάλπω, quod *propr.* est, θάλλειν ποιῶ, facio crescere ; sicut gallina incubans ovis facit, ut excrescant ex ovis pulli. *Deinde*, *in genere*, foveo manu vel corpore, calefacio, contrecto manibus, ut molliam vel tractabile faciam, vel alio admoto calore foveo vivum & vegetum facio.

Εὖ θαλπιόων, *pro* θαλπιῶν, *sc.* ἑαυτὸν, bene calefaciens se : nam calor est caussa vegetationis & vitæ alacris.

Χρυσόθρονος Ἠώς, *Od.* Ξ. 502.

Ὥς κ' — ἠῶ ἵκηται, Ut — auroram attingat.

V. 320.

Ἠῶθεν δὲ μάλ' ἦρι, Cras autem valde mane. ἠῶθεν, *Od.* Σ. 247.

Μάλ' ἦρι, ganz frühe : valde matutino tempore, *Il.* I. 360.

Λοέσσαι (ob metrum, *pro* λοέσαι) τε χρῖσαί τε, infinit. pro imperat. lavateque ungiteque. λό' ἐκ τρίποδος μεγάλοιο, *Od.* K. 361.

V. 321.

Δείπνοιο μέδηται, de jentaculo cogitet. εἴ κε νόστοιο μέδηαι, *Od.* M. 137.

v. 322.

Τῷ δ' ἄλγιον, illi autem erit id mœſtum. ἄλγιον αὐτῷ ἔσσεται, *Od.* Ρ. 14.

v. 323.

Ὅς κεν ἐκείνων Τῦτον ἀνιάζῃ, quicunque illorum Hunc moleſtia aliqua adfecerit & contriſtaverit. ὃς κτεάτεσσιν ἀνιάζει, qui de opibus ſuis ſollicitus eſt, & *quaſi* opibus moleſtatur; & eſt id facete dictum, *quaſi* nimiis opibus laboraret aliquis, *Il.* Σ. 300. ὅτε δὴ ἀνιάζον (*pro* ἠνιάζον) Ἀχαιοὶ, cum tædio adficerentur Achivi, *Il.* Ψ. 721. da ſie des Dings überdrüßig wurden. ſic, ὅτε δὴ ῥα ἀνίαζε ὁ γέρων, *Od.* Δ. 460. & 598. ἤδη μοι ἀνιάζουσιν ἑταῖροι, jam ſocii mei tædio laborant. θυμῷ ἀνιάζων, animo dolens valde: de Achille in amne periclitante de vita, *Il* Φ. 270.

Ὅς κεν ἐκείνων Τῦτον ἀνιάζῃ θυμοφθόρος, quicunque illorum Huic moleſtus fuerit, ut angatur animo, wer ihn ängſtet. θυμοφθόρος ex *h. l.* apparet notare *in genere*, deſtruens hilaritatem & bonum animum. κάματον θυμοφθόρον, *Od.* Κ. 363.

v. 324.

Οὐδέ τι ἔργον Ἐνθάδ' ἔτι πρήξει, neque quidquam rei Hic amplius erit ei, er ſoll hier weiter nichts zu ſuchen haben. Loquitur Penelope de procis, ſi quis eorum hunc ſuum hoſpitem male vexaret. Mens ejus eſt: ego eum procum prorſus repudiabo & excludam. πρῆξαι δ' ἀργαλέον τι, *Od.* Π. 88.

Μάλα περ κεχολωμένος αἰνῶς, valde licet iratus vehementer.

v. 325.

Δαήσεαι, doceberis, diſtincte diſces. fut. 1. Med. *vel* 2. Paſſ. *Od.* Γ. 187.

Πῶς γάρ ἐμεῦ σὺ, ξεῖνε, δαήσεαι, κ. τ. λ. inquit Penelope ad perſonatum ſuum conjugem: Quomodo enim me tu, hoſpes, cognoſces & diſcernes ab aliis mulieribus, num melior illis ſim mente. Habet *h l.* Genitivum, ἐμεῦ, per Ellipſin præpoſitionis περὶ, ad ſimilitudinem τῦ εἰδέναι, quod quoque ſæpe cum Genitivo.

v. 326.

Εἴ τι γυναικῶν Ἀλλάων (*pro* Ἄλλων) περίειμι (κατὰ) νόον καὶ

καὶ ἐπίφρονα μῆτιν, num mulieres Alias superem quod attinet sensum animi & prudentiam accuratam. ἐπεὶ περίεστι γυναικῶν εἶδός τε, — Od. Σ. 247.

Ἐπίφρονα μῆτιν. ἐπίφρονα βουλὴν, Od. Π. 242.

v. 327.

Αὐσταλέος, έα, έον, aridus, sordidus. ὁ αὐχμῶν, ὁ μὴ λελουσμένος καὶ χρισάμενος, non lotus & unctus, ex more honestiorum & beatiorum. Est ab αὔω, sicco inde est ὁ αὖτος, (non pronomen illud, sed nomen,) ariditas, siccitas, horror, sordes. Inde, inserto sigma, est αὐστηρὸς, & αὐσταλέος.

Εἰ κεν αὐσταλέος, κακὰ εἱμένος, si illotus & non unctus, maleque vestitus

Κακὰ εἱμένος, *scil.* εἵματα, vilia indutus, *scil.* vestimenta. unde est ὁ κακοείμων. κακὰ δὲ χροὶ εἵματα εἶμαι, supra v. 72.

v. 328.

Δαινύῃ, Conviveris, *Od.* Θ. 243.

— — ἄνθρωποι δὲ μινυνθάδιοι τελέθουσιν,

— — *homines autem brevis ævi sunt.*]

Χ' ὡς βραχὺν ἐκ Μοίρας λάχομεν χρόνον, (*Et quod breve tempus a Parca sortiti sumus.*) Bion, Idyll. V. 14. Virgil. *Breve & irreparabile tempus Omnibus est vitæ.* Æneid. X. 467. Τοῦτο πρὸς τὴν εὐφημίαν εἴρηκεν· καὶ ἀναφέρεται ἐπὶ τὸ κλέος· ὀλιγοχρόνιοι δὲ ὑπάρχοντες οἱ ἄνθρωποι, ὀφείλουσιν εὖ πράττειν ἐν τῷ βίῳ, καὶ φήμην ἀγαθὴν περὶ ἑαυτῶν ἀπολείπειν) *Schol.* CLARK.

Μινυνθάδιος. μινυνθαδίω δὲ γενέσθην, *Od.* Λ. 306.

Τελέθω. παντοῖοι τελέθοντες, *Od.* P. 486.

v. 329.

Ὃς μὲν ἀπηνὴς τ' αὐτὸς ἔῃ, καὶ ἀπηνέα εἰδῇ, Qui quidem immitis & ipse sit, & ad immitia edoctus usu. nam posterius plus est, quam prius: notat enim talem, qui jam est περὶ τὰ ἀπηνέα ἐπιστήμων, cujus animus jam est sciens factus talium. Sic & ὁ ἀμύμονα εἰδὼς, recta & honesta edoctus. καί τοι νέος ἐστὶν ἀπηνὴς, *Od.* Σ. 380.

v. 330.

Τῷ δὲ καταρῶνται πάντες βροτοὶ ἄλγε', Ei imprecantur omnes homines calamitates, dem fluchet jedermann alles

 Unglück

Unglück an den Hals. πατὴρ δ' ἐμὸς αὐτίκα ὀϊσθεὶς πολλὰ κατηρᾶτο, pater meus id statim sentiens multis verbis & sæpe contra me precabatur, er verwünschte mich oft; & tales preces non carebant effectu. *Il.* I. 454.

Ὀπίσσω Ζωῇ, in posterum Viventi.

v. 331.

Ἄλλῳ τεθνεῶτί γ' ἐφεψιόωνται ἅπαντες, at mortuo sane dicteriis illudunt omnes, dicaces sunt in eum.

Ἐφεψιάομαι, ludo verbis in & contra aliquem. ex ἐπὶ & ἑψιάομαι, *Od.* P. 530. ἐφεψιόωνται, pro ἐφεψιάονται, *contr.* ἐφεψιῶνται.

v. 332.

Ὃς δ' ἂν ἀμύμων αὐτὸς ἔῃ, καὶ ἀμύμονα εἰδῇ, Quicunque vero inculpabilis ipse sit, & inculpabilia sibi proponat, utrumque est idem, & nomen est in primo sensu. *coll.* 329.

v. 333.

Διαφορέω, differo, ich trage auseinander, trage weit umher.

Τοῦ μέν τε κλέος εὐρὺ (neutrum adverbialiter) διὰ ξεῖνοι φορέουσι πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, Ejus nomen *vel* famam late differunt & divulgant hospites, quos benigne tractavit, Omnes apud homines. διακομίζουσι πανταχοῦ.

v. 334.

Πολλοί δέ μιν ἐσθλὸν ἔειπον, multique eum eximium esse dicere solent.

v. 336.

Supra *v.* 262.

v. 337.

Supra *v.* 318.

v. 338.

Ἐμοὶ χλαῖναι καὶ ῥήγεα — Ἤχθετ', pro Ἤχθετο, quod *Dorice* est pro Ἤχθοντο; nam apud alias dialectos fœmininum præcellit neutro, & ex priore debet pendere numerus verbi; mihi lænæ & stragulæ vestes — Invisæ fuerunt. ἤχθετο πᾶσι θεοῖσι, *Od.* Ξ. 366.

Κρήτης ὄρεα νιφόεντα, Cretæ montes nivosos. ὄρεϊ νιφόεντι ἐοικώς, de Hectore ingenti: ob proceritatem corporis, simulque terrorem, *Il.* N. 754. νιφόεις, nivosus, nivibus oppletus. Epith. *altorum montium.*] Il dit fort bien les

les montagnes de Crete, parce que Crete est un païs fort montagneux. ἔστι δ' ὀρεινὴ καὶ δασεῖα ἡ νῆσος, *tota insula montosa est & sylvestris*, dit *Strabon*, *Liv. X.* DAC.

v. 339.

Νοσφισάμην, Reliqui: ἀφῆκα, νόσφιν ἐποιησάμην. νοσφίσατ', *Od.* Λ. 424.

Δολιχήρετμος, *h. l.* Epith. *navis*, ἔχουσα δολιχὰ ἐρετμά, habens & instructa longis remis. Φαίηκες δολιχήρετμοι, *Od.* N. 166.

v. 340.

Κείω δ', ὡς τὸ πάρος περ ἀΰπνους νύκτας ἴαυον, Cubabo autem, sicut antea insomnes noctes transigebam; Cubabo sic, quemadmodum & antea: nam adsuetus sum duris. κείων ἐς θάλαμον, supra *v.* 48.

Ἀΰπνους νύκτας ἴαυον, *Il.* I. 325.

v. 341.

Ἀεικελίῳ ἐνὶ κοίτῃ, informi in cella. ἀεικελίης ἐπὶ πήρης, *Od.* P. 357.

Κοίτη, ης, ἡ, cubile, cui quis incubat dormiturus. ἀεικελίῳ ἐνὶ κοίτῃ, incommodo in cubili.

v. 342.

Ἄεσα, *pro* Ἤεσα, Jacebam dormiturus. Quievi, ἀνέπνευσα. ἔνθ' ἐπ' ἠπείρου νύκτ' ἄεσαμεν, *Od.* Π. 367.

Ἀναμένω, exspecto, ich bleibe da still stehen und erwarte.

v. 343.

Ποδάνιπτρον, ου, τὸ, notat *vel* actionem lavandorum pedum, αὐτὴν νίψιν τῶν ποδῶν: *vel* aquam, qua pedes lavantur, ὕδωρ, ᾧ πόδες νίπτονται, quod & τὸ ἀπονιπτρον dicitur. ποδάνιπτρα ποδῶν, lavationes pedum. Est *Pleonasmus*, qualis in ἐπιβουκόλος βοῶν, οἶνον οἰνοχοεῖν, αἰπόλος αἰγῶν, &c.

Ἐπιήρανον, ου, τὸ, *idem quod* ἤρανον, ου, τὸ, quod juvat & gratum est, quod amorem vel testatur vel conciliat. ab ἐράω, amo: producto ε in η.

Οὐδέ τί μοι ποδάνιπτρα ποδῶν ἐπιήρανα θυμῷ Γίγνεται, Neque mihi lavationes pedum gratæ jam Sunt.

v. 344.

Οὐδὲ γυνὴ ποδὸς ἅψεται ἡμετέροιο, neque mulier pedem tanget meum. ὅς κεν ἐμῆς γε χοίνικος ἅπτηται, supra *v.* 28.

v. 345.

Τάων, αἵ τοι δῶμα κάτα δρηστῆρες ἔασιν, Earum, quæ tibi in domo ministræ sunt, δουλεύτριαι. Vid. ad *Od.* K. 349.

v. 346.

Ἐι μή τις γρηῦς ἐστὶ παλαιὴ, Nisi aliqua anus est valde senex.] Fœminas juniores repudiat, ut earum irrisionem vitet. *v.* 372 373 ERN.

Γρηῦς, *Od.* Σ. 184.

Γρηῦς — παλαιή. παλαιοῦ — γέροντος, *Od.* N. 432.

Κεδν᾽ ἰδυῖα, die im Gemüth wohl gesetzte. ita *Od.* A. 428. quæ venerabilia sciebat, & quæ curæ honestæ erat plena, die vernünftige, und sorgfältige, und ehrenwerthe. ἀμφίπολος — κεδνή, *Od.* Σ. 210

v. 347.

Ἥτις τέτληκεν τόσα φρεσὶν, ὅσσα τ᾽ ἐγώ περ, Quæ tulit & exantlavit tam multa mente, quam ego.

v. 348.

Τῇδε δ᾽ ἂν οὐ φθονέοιμι ποδῶν ἅψασθαι ἐμεῖο, Hancce non recusaverim sane pedes attingere meos, ad lavandum eos. οὐ μεμφοίμην, ich wollte es ganz gern sehen. οὔτε τινὰ φθονέω δόμεναι, *Od.* Σ. 16.

Ποδῶν ἅψασθαι ἐμεῖο, vid. ad *v.* 344.

v. 351.

Ξείνων τηλεδαπῶν. ἀνὴρ τηλεδαπὸς, *Od.* O. 224.

Ὀυ γάρ πώ τις ἀνὴρ πεπνυμένος ὧδε ξείνων τηλεδαπῶν φιλίων ἐμὸν ἵκετο δῶμα, nondum enim quisquam vir prudens adeo Hospitum peregrinorum carior mihi meam venit in domum.

v. 352.

Ἐυφραδέως, *adv.* scite, intelligenter. ab εὐφραδὴς, έος, ὁ, ἡ, bene intelligens, perspicue sentiens & loquens.

Ὡς σὺ μάλ᾽ εὐφραδέως πεπνυμένα πάντ᾽ ἀγορεύεις, Adeo tu valde diserte prudentia omnia loqueris, so sehr schön redest du lauter verständige Dinge, lauter kluges und geistreiches; inquit Penelope ad personatum suum maritum.

v. 353.

Γρηῦς, *v.* 346.

Πυκινὰ φρεσὶ μήδε᾽ ἔχουσα, firma & certa in pectore consilia habens.

v. 354.

Ἡ κεῖνον δύστηνον εὖ τρέφεν, ἠδ' ἀτίταλλεν. Quæ illum miserum bene nutrivit, & cum cura educavit. παῖδα δὲ ὡς ἀτίταλλεν, *Od.* Σ. 322.

Δύστηνος, *Od.* P. 501.

v. 355.

Δεξαμένη χείρεσσ', (*pro* χείρεσι,) Excipiens manibus, *sc.* infantem nutrix.

v. 356.

Ἡ σε πόδας νίψει, Quæ te lavabit quod attinet pedes.

Ὀλιγηπελέουσα περ ἔμπης, etsi omnino invalida, etsi valde infirma, ἀσθενὴς ἔγκου, καὶ ἤδη ὀλίγη τι λοιπὴ καὶ τὸ εἶναι, ob sie gleich freylich von schwachem Vermögen ist. ὀλιγηπελέων, *Od.* E. 457.

Ἔμπης, supra *v.* 302.

v. 357.

Ἀνστᾶσα, surgens. *pro* ἀναστᾶσα.

v. 358.

Νίψον σοῖο ἄνακτος ὁμήλικα, Lava tui heri æqualem ætate, der so alt ist, wie dein Herr. μεθ' ὁμήλικας, *Od.* Π 419.

Καί που Ὀδυσσεύς] Male: & *alicubi Ulysses.* Verte: & *forte*, seu *opinor Ul.* Conf. *v.* 370. ERN.

v. 359.

Ἤδη τοιόσδ' ἐστὶ πόδας, τοῖος δέ τε χεῖρας, Jam talis est pedibus, talisque etiam manibus, cute nimirum rugosa & arida,] Homere ne manque aucune des reflexions que fournit l'état present des choses, & qui peuvent le plus toucher le Lecteur. On prend un grand plaisir à voir Penelope trompée comparer Ulysse à Ulysse. DAC.

v. 360.

Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσιν, Celeriter enim in miseris rebus mortales senescunt, & vigorem amittunt: sie werden geschwind sehr alt. & id αἶψα a *Theocrito* citius est determinatum, Ειδ. *XII.* 2. Οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἤματι γηράσκουσι, desiderio macerati uno die senescunt. μαντευόμενος κατεγήρα, *Od.* I. 510.

Ἐν κακότητι, *i. e.* ἐν κακώσει. Vid. ad *Od.* P. 517.

v. 361.

Γρηῢς δὲ κατέσχετο χερσὶ πρόσωπα, anus autem cohibebat

vel contexit sibi manibus suis faciem suam, prae luctu; sie bedeckte ihr Gesicht mit ihren Händen. μή με γέρων αἰκονλα καλάχῃ ᾧ ενὶ οἴκῳ, Od. O. 200.

Πρόσωπα, totam faciem, Od. Σ. 191.

v. 362.

Δάκρυα δ' ἔκβαλε θερμά, Lacrimasque emisit calidas, δάκρυα θερμὰ χέονΤ', Od. Δ. 523.

Ἔπος δ' ὀλοφυδνὸν ἔειπεν, sie sagte kläglich und herzbrechend, verbumque luctus plenum dixit. Il. E. 683.

v. 363.

Ὦ μοι ἐγὼ σέο, (pro σοῦ,) τέκνον, ἀμήχανος, Hei mihi, quam ego sum de te, o fili mi! inops omnis consilii, wie angst ist mir um dich, mein Sohn! und weiß nicht, was ich machen soll: inquit nutrix fida de absente Ulysse. ἔνθα κε λοιγὸς ἔην καὶ ἀμήχανα ἔργα γένονΤο, ibi sane clades fuisset, & res accidissent, quarum exitum reperire non licuisset, quibus mederi aut obsistere non valuissent illi, Il. Θ. 130. sic & Λ. 310. ubi ergo in sensu Passivo. nisi malis intensivum α statuere: res, quae nimis urgerent; nam sic est Il. K. 167. σὺ δ' ἀμήχανός ἐσσὶ, γεραιέ, at tu es nimius in operando, o senex, coll. 164. nimis tibi agendum proponis. ἀμήχανός ἐσσι πιθέσθαι, nimis obstinatus es consilio, ut obtemperare aliis nolis, Il. N. 726. ἦ μάλα δὴ κακότεχνος σὸς δόλος, Ἥρη ἀμήχανε, inquit Jupiter experrectus ad Junonem: sane tamen omnino fraudulentus tuus dolus, o Juno pervicax & mali structrix; ut α negativum detestationem consilii includat, Il. O. 14. σὺ δὲ ἀμήχανος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ, inquit Patroclus ad Achillem pertinacem in ira adversus Graecos: non es flectendus, nimis es durus, Il. Π. 29. ἀλλὰ Ζεὺς ἀμήχανος ἤθελε, πολλοῖς θάνατον γενέσθαι, Jupiter invictus, & contra quem consilia humana nihil valent. vel &: δυσμήχανος, iratus & mala consulens contra nos, Il. T. 273.] Ingeniosissime Poëta inducit Vetulam Ulyssis nutricem, ipsum Ulyssem, quem absentem putabat, ut praesentem alloquentem; mox ad fictitium illum Mendicum revertentem. BARNES.

Ἀμήχανος] Πρὸς ὃν, δηλονότι τὸν Δία, οὐκ ἔστι τινὰ μηχανὴν εὑρεῖν· ἐξ οὗ δεινὸς καὶ χαλεπός ἐστι. Schol. ex MS. Aloysii a Barnesio excerpt. Vocem nimirum ἀμήχανος ad sequentem

Ζεὺς

ζεὺς refert iste *Scholiastes*. CLARK. Simile Schol. *Pseudo-Didymi* est *Il.* Γ. 273 Ἀμήχανος *h. l.* est *miserrima*, *nimis ærumnosa*. Dicitur enim in utramque partem ad magnitudinem vel boni vel mali exprimendam. ERN.

v. 364.

Ἦ σε περὶ Ζεὺς Ἀνθρώπων ἤχθηρε, certe te Jupiter supra quam alios Homines odit. ἤ σέ γε λαοὶ Ἐχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον, *Od.* Π. 96] Intell. ἄλλων vel πάντων. Certe te præ ceteris hominibus odit Jupiter, cum tam sis pius adversus Deos. ERN.

Θεουδέα θυμὸν ἔχοντα, pium animum habentem. Θεουδής, supra *v.* 109.

v. 366.

Πίονα μηρί' ἔκη, Pinguia femora combussit.

Ἐξαίτους ἑκατόμβας, *Od.* E. 102.

v. 367.

Ὅσσα σὺ τῷ ἐδίδως, Quot tu ei dabas.

Ἀρώμενος ἧος (*pro* ἕως) ἵκοιο Γῆρας, precans, ut pervenires Ad senectutem. παῖδας δ' ἠρήσαιτο —, *Od.* Σ. 212.

v. 368.

Γῆράς τε λιπαρὸν, Vid. ad *Od.* Λ. 135.

Θρέψαιό τε φαίδιμον υἱὸν, & educare posses splendidum filium.

v. 369.

Νῦν δέ τοι ὧδε σε πάμπαν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ, Nunc autem sic tibi omnino ademit reditus diem. ἀφείλετο *h. l.* cum duplici Accusat. αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ, *Od.* A. 9. ubi est Dat. *personæ*, & Accus. *rei.*

Νόστιμον ἦμαρ, Vide supra ad *v.* 85.

v. 370.

Οὕτω που κἀκείνῳ ἐφεψιόωντο γυναῖκες, Sic fortasse & illi alicubi illudebant domesticæ mulieres & ancillæ hospitum, apud quos versabatur. *pro* ἐφεψιῶντο. estque imperfectum, quia anus hoc tempore jam mortuum eum credit; *vel* quia innuit, non semper aut ubique, sed nonnullibi ita fortasse ei quoque factitatum esse. Vide supra ad *v.* 331.] *Eustathius* notat, quosdam libros habuisse ἐφεψιόωνται, quod non conveniret metro. Ἐφεψιόωντο sensui aptius: *sic forte & Ulyssi mulieres illudunt &c.*

Et

Et sunt alia exempla talis δυσμηλίας. Ceterum, quod editur, vertendum: *Sic forte & Ulyssi mulieres illudebant interdum, cum in illustrem domum venerat.* ERN.

v. 371.

Κείνων τηλεδαπῶν, supra *v.* 351.

v. 372.

Ὡς σέθεν (*pro* σοῦ) αἱ κύνες αἵδε καθεψιόωνται ἅπασαι, Sicut contra te impudentes istæ ancillæ dicaces admodum sunt omnes.

Καθεψιάομαι, *idem quod* ἐφεψιάομαι. nam ἐπὶ & κατὰ sæpe sunt idem, notantque *contra*, *adversus.*

Αἱ κύνες αἵδε, Vide supra ad *v.* 91. & 154.

v. 373.

Τάων νῦν λώβην τε καὶ αἴσχεα πόλλ' ἀλεείνων, Quarum nunc contumeliam & indignitates multas devitans, deren ihren schmäligen Begegnungen zu entgehen.

Λώβην τε καὶ αἴσχεα, harum ignominiam & probra. σοὶ κ' αἶσχος λώβη τε μετ' ἀνθρώποισι πέλοιτο, *Od.* Σ. 224.

Ἀλεείνων, devitans. ἀλέεινε δ' ὑφορβόν, *Od.* Π. 477.

v. 374.

Οὐκ ἐάας (*pro* ἐᾷς, ex ἐάεις) νίζειν, Non finis lavare tibi pedes. χρόα νίζετο, *Od.* Ζ. 224.

Ἐμὲ δ' οὐκ ἀέκουσαν ἀνώγει —, me vero non invitam jubet &c.

v. 376.

Τῷ σε πόδας νίψω, Ideo te lavabo quod attinet pedes, κατὰ πόδας, *vel* σὲ, τοὺς πόδας δηλαδὴ, non vero totum corpus. Vide supra ad *v.* 356. & 358.

v. 377.

Ὀρώρομαι, concitor. Novum verbum factum ex præt. Med. ὄρωρα. v. ὄρω, concito, incito.

Ἐπεί μοι ὀρώρεται ἔνδοθι θυμὸς Κήδεσιν, quoniam mihi commovetur intus animus Ærumnis.

v. 378.

Κήδεσιν, Miseriis & curis, quas video te habere, & me, heramque meam.

Ξυνίει ἔπος, deest ἐμῶ. Vid. ad *Od.* Ο. 390.

v. 379.

Πολλοὶ δὴ ξεῖνοι ταλαπείριοι ἐνθάδ' ἵκοντο, Multi sane peregrini

tegrini miseri huc venerunt. ξεῖνον ταλαπείριον, *Od.* P. 84.

v. 380

'Αλλ' ὔπω Τινά Φημι ἐοικότα ὧδε ἰδέσθαι, Sed nondum quenquam confirmo (ich versichere) similem sic vidisse me.] D'où vient, que Penelope n'a pas apperceu & demêlé cette ressemblance ? C'est que Penelope, comme une Princesse modeste & vertueuse, n'a pas examiné curieusement cet étranger ; elle ne l'a pas regardé si attentivement : au lieu que cette vieille femme, à qui l'âge donnoit plus de liberté, l'a examiné depuis les pieds jusqu'à la tête. DAC.

v. 381.

'Ως σὺ, δέμας, Φωνήν τε, πόδας τ', 'Οδυσῆϊ ἔοικας, Sicut tu, corpore, voceque, pedibusque, Ulyssi similis es.

v. 384.

Μάλα εἰκέλω ἀλλήλοιϊν Ἔμμεναι, valde similes nobis invicem Esse.

v. 385.

'Επιφρονέω, accurate adverto mentem, intelligo sapienter.

'Ως σύ περ αὐτὴ ἐπιφρονέουσ' ἀγορεύεις, sicut tu ipsa accurate advertens & animadvertens dicis, wohl anmerkend und wahrnehmend.

v. 386.

Γρηῢς δὲ λέβηθ' ἕλε παμφανόωντα, anus vero lebetem sumsit totum lucentem. ἠέλιον — παμφανόωντα, *Od.* N. 29.

v. 387.

'Εξαπονίζω, prorsus abluo. ex ἐξ & ἀπονίζω, abluo.

Τῷ (*pro* ἐν τῷ) πόδας ἐξαπένιζεν, In quo (lebete) pedes (hospitis) lavabat. Res sic est intelligenda : λέβης stabat sub pedibus, anus vero tenebat pedes extra aquam, & sumta aqua ex lebete lavabat manibus suis.

Ὕδωρ δ' ἐνεχεύατο πουλὺ Ψυχρὸν, aquam autem infudit multam Frigidam.

v. 388.

'Επαφύω, super infundo. ex ἐπὶ & ἀφύω, infundo.

Ἔπειτα δὲ θερμὸν ἐπήφυσεν, & deinde fervidam super infudit, donec satis temperaretur aqua. Habebat ergo ad manus ahenum plenum aqua calida, ex quo super effudit calidam,

v. 389.

V. 389.

Ἷζεν ἐπ' ἐσχαρόφιν, Sedebat juxta *vel* ad focum. ἕζηται ἐπ' ἐσχάρῃ, *Od.* Ξ. 420.

Ποτὶ δὲ σκότος ἐτράπετ' αἶψα, versus umbram autem faciem suam vertebat cito: ne agnosceretur, si lumini se obverteret. ξείνοιο ἑκὰς τράπετ', *Od.* P. 73.

V. 390.

Αὐτίκα γὰρ κατὰ θυμὸν ὀΐσατο, Illico enim in animo suspicabatur, denn er vermuthete es gleich. ἀλλά μοι ᾧδ' ἀνὰ θυμὸν ὀΐεται, ὡς ἔσεται περ, supra *v.* 312.

Μή ἑ λαβοῦσα, ne illa, contrectans eum manu.

V. 391.

Οὐλή, ῆς, ἡ, cicatrix ex persanato vulnere, τὸ ὑγιασθὲν τραῦμα. eine Narbe von einer zugeheileten Wunde. Est ab ὅλος, *Jon.* & *Æol.* οὖλος, plenus, sanus: ὡς ἐπιγινομένη ἕλκει ὁλωθέντι, *i. e.* εἰς ὁλότητα ἐλθόντι, wenn eine Wunde heil worden. Talem οὐλὴν habebat Ulysses in femore, ex quo agnoscebatur: nam adolescentem in venatione aper ferus vulneraverat graviter, sic tamen ut os ipsum femoris non læderetur, caro autem usque ad os late rumperetur. hinc illa cicatrix erat valde magna

Ἀναφράζομαι, observo, animadverto, agnosco.

Μή — Οὐλὴν ἀμφράσσαιτο, (*pro* ἀναφράσαιτο,) ne forte — Cicatricem agnosceret & sentiret.

Ἀμφαδὰ, *adv.* idem quod ἀμφαδὸν, supra *v.* 299.

Καὶ ἀμφαδὰ ἔργα γένοιτο, & res omnes fierent palam, die ganze Sach entdecket wurde.

V. 392.

Νίζε (*pro* ἔνιζε) δ' ἄρ' ἆσσον ἰοῦσα ἄναχθ' (*pro* ἄνακτα) ἑόν, Lavit autem accedens dominum suum. οὐκ ἐάσεις νίζειν, supra *v.* 374.

Ἆσσον, *Od.* P. 303

Αὐτίκα δ' ἔγνω Οὐλήν, statim vero agnovit & sensit Cicatricem.

V. 393.

Τὴν ποτέ μιν σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι, quam quondam ei aper inflixit albo dente.

V. 394.

v. 394.

Παρνησὸς, & Παρνησσὸς, ȣ, ὁ, Parnaſſus mons, ad quem Autolycus, avus maternus Ulyſſis, regnabat.

Αὐτόλυκος, ȣ, ὁ, avus Ulyſſis maternus, filius Mercurii & Τηλαύγης θυγατρὸς Ἑωσφόρȣ: alii tamen matrem ejus vocant Majam: de patre inter Mythicos conſtat. Vides antiquiſſimum morem adulandi magnatibus, quorum origo ad Deos, ad Luciferum, ad ſidus aliquod, referebatur. Vir fuit ſolertiſſimus & κλεπτίςατος, ſic tamen, ut Jacobus in gregibus Labanis: jus ſuum quærebat aſtutia, cum viribus non poſſet; & ſic vafer, ut colores ſubreptarum pecudum mutaret. Veritas hæc eſt: fuit princeps in Græcia circa Parnaſſum montem prudentiſſimus, quia aſtutia longe plura adſequebatur, quam alii armis. Hinc dictus Mercurii filius, a quo habuerit non modo τὸ κλέπτειν, i. e. aſtute & clandeſtino modo agere, ſed & τὸ ἀμείβειν τὰς τῶν κλεπτȣμένων ζώων ἰδέας, i. e. variis prætextibus jus ſuum aut factum colorare. Nomen eſt ab ὁ λύκος, ſol, lux; & αὐτός: qui ipſe ſibi eſt inſtar diei. Et mater, longe lucens, Luciferi filia, idem innuit.

v. 395.

Μητρὸς ἑῆς πατέρ' ἐσθλὸν, Maternum ſuum avum egregium.

Ὃς ἀνθρώπȣς ἐκέκαστο Κλεπτοσύνῃ, qui hominibus præcellebat Aſtutia. τῇ νῦν γε μετὰ δμωῇσι κέκασσαι, ſupra v. 82.

v. 396.

Κλεπτοσύνη, ης, ἡ, occulta & callida prædatio, dolus occultior & ſubtilior. intelligitur h. l., ἡ κακή: nam ipſe vocatur ἐσθλὸς, v. 395. & ipſe gloriatur ea de re. immo & δῶρον θεόσδοτον hæc κλεπτοσύνη dicitur. Ergo eſt calliditas, latens alios. A κλέπτης, ȣ, ὁ, fur, in genere, qui occulte & ſine prænuntio agit, ad incommodum alterius, prædator improviſus.

Ὅρκῳ, ſc. τῷ ἐπὶ κλεπτοσύνῃ, nam poteſt ſæpe aliquis vere jurare, ubi tamen audientes decipiuntur.] jurandi artificio: quod eſt, cum verum juramus, & tamen alterum fallimus ſine noxa; quomodo Poëta aliquoties jurantem inducit Ulyſſem. ERN.

Ὃς

"Ος ἀνθρώπους ἐκέκαστο κλεπτοσύνῃ θ', ὅρκῳ τε, *Prince qui surpassoit tous ceux de son temps en prudence & en adresse pour cacher ses desseins & pour surprendre ses ennemis, & en bonne foi pour garder religieusement sa parole, & ne violer jamais ses serments.* DAC.

Θεὸς δέ οἱ αὐτὸς ἔδωκεν Ἑρμείας, Deus autem ei ipse donavit, docuit, instruxit, Mercurius. *Mercure lui avoit donné ces deux grandes qualitez.*] Il attribuë cela à Mercure, parce que c'étoit le Dieu qui présidoit à tout ce, qu'on vouloit faire sans être connu; & que comme c'étoit aussi le Dieu de la parole, c'étoit à lui qu'appartenoit de rendre inviolable la foi des serments. EAD.

v. 397.

Τῷ γὰρ κεχαρισμένα μηρία καιεν, (*pro* ἔκαιεν,) ei enim grata femora comburebat —. ἵνα τοι κεχαρισμένα δώσομεν ἱρὰ, *Od.* Π. 184.

v. 398

Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων, Agnorum & hædorum, *Od.* P. 242.

Ὁ δέ οἱ πρόφρων ἅμ' ὀπήδει, *pro* ὠπήδει, hic vero eum promtus & libens comitabatur ἠκολούθει αὐτῷ, ὡς ἐλόγος κλέπτοντι. *C'est-pourquoi ce Dieu l'accompagnoit toujours, & lui donnoit des marques de sa protection en toutes rencontres.* DAC.

Πρόφρων. πρόφρονι θυμῷ, *Od.* Π. 257.

Ὀπηδεῖ. ὅς ξείνοισιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ, *Od.* I. 271.

v. 399.

Ἰθάκης — ἐς πίονα δῆμον, *Od.* Ξ. 329.

v. 400.

Παῖδα νέον γεγαῶτα κιχήσατο θυγατέρος ἧς, Puerum recens natum invenit filiæ suæ.

v. 401.

Τόν ῥά οἱ Εὐρύκλεια φίλοις ἐπὶ γούνασι θῆκε, *i. e.* ἐπέθηκε γούνασιν αὐτοῦ, ut avo.] Dans *le IX. Liv. de l'Iliade* nous avons vû Phœnix qui dit que son pere, en le maudissant, avoit prié les Furies, qu'il ne pût jamais mettre sur ces genoux un fils sorti de lui. Et sur cela j'ai remarqué la coutume des Grecs: Les enfans, dès qu'ils venoient au monde, étoient mis par leurs peres sur les genoux des grands-peres, comme le plus agréable present

present qu'un fils puiſſe faire à ſon pere, que de lui donner un petit-fils. DAC. *Il.* I. 455.

V. 402.

Παυομένῳ δόρποιο, Deſinenti a cœna, poſt cœnam.

V. 403.

Αὐτὸς νῦν ὄνομ' εὕρεο, (imperativus,) ὅ ττι κε θείης Παιδὸς παιδὶ φίλῳ, ipſe nunc nomen excogita, quod imponas Filiæ filio dilecto, *vel* Nepoti tuo.

V. 404.

Πολυάρητος δέ τοι ἐςί, *ſc.* ἔτος ὁ υἱός, Multis enim votis optatus tibi eſt. & videtur velle, ut ad hanc vocem nomen detur filio huic. πολυάρητος Θεὸς, *Od.* Ζ. 280.

V. 406.

Γαμβρὸς ἐμὸς, θυγάτηρ τε, hi Nominativi ſunt loco Vocativorum, *pro* γαμβρὲ ἐμὲ, θύγατέρ τε, Gener mi, & filia mea.

Τίθεσθ', (*pro* τίθεσθε, imperat.) ὄνομ', ὅ, ττι κεν εἴπω, imponite nomen, quod dixero.

V. 407.

Πολλοῖσιν γὰρ ἔγωγε ὀδυσσάμενος τόδ' ἱκάνω, Multis enim ego inviſus huc venio, μισηθεὶς. & *h. l. Paſſive* poſitum; niſi quod tamen & *Medii* quid ineſt: qui odium & indignationem a multis mihi conciliavi, der ich mich bey vielen verhaßt gemacht habe. & *h. l.* rationem reddit avus Autolycus, cur nepotem ſuum recens natum vocari velit Ὀδυσσεὺς, in memoriam nimirum, διότι πολλοὶ αὐτῷ, τῷ Αὐτολύκῳ, ὠδύσαντο. ὀδύσαντο γὰρ αὐτῷ Ζεύς τε καὶ Ἥλιος, ſupra *v.* 275. Vide etiam ad *Od.* Ε. 340.

Τόδ' ἱκάνω, huc venio. *plene:* εἰς τόδε τὸ χωρίον.

V. 409.

Τῷ δ' Ὀδυσεὺς ὄνομ' ἔςω ἐπώνυμον, Huic autem Ulyſſes nomen ſit cognomen. Ἀρήτη δ' ὄνομ' ἐςὶν ἐπώνυμον, *Od.* Η. 54.

V. 406 — 409

Ulyſſes nuncupatus eſt Ὀδυσσεὺς, διὰ τὸ ὀδύσσεσθαι τὸν Αὐτόλυκον, *ex ira avi ſui Autolyci*, prout tradit *Homerus* inducens Autolycum ita alloquentem Ulyſſis parentes: Γαμβρὸς ἐμὸς κ. τ. λ. POTT. *Tom. II. p.* 274. Vide etiam ad *Il.* Ζ. 399 — 403.

v. 410.

'Ηβήσας, puber factus, wenn er mannbar worden. ἡμερὶς ἡβώωσα, Od. E. 69.

Μητρώϊος, ια, ϊον, maternus. μητρώϊον ἐς μέγα δῶμα, maternam in magnam domum.

v. 411.

Παρνησὸς, supra v. 394.

"Οθι πού μοι κτήματ' ἔασιν, ubi meæ possessiones sunt; τὰ ἐν κτήσει, meine Güter.

v. 412.

Τῶν (κτημάτων) οἱ (pro αὐτῷ) ἐγὼ δώσω, Ex his (bonis) ei ego donabo aliquid.

Καί μιν χαίροντ' (pro χαίροντα) ἀποπέμψω, & eum lætum dimittam.

v. 413.

Τῶν ἕνεκ' ἦλθ' 'Οδυσεὺς, Horum gratia ivit *vel* profectus est Ulysses,] Describitur adventus Ulyssis cum ejus causa, tum quanta humanitate sit apud Autolycum receptus. Primus ergo dies totus est convivio & somno datus: secundus venationi, in qua Ulysses ab apro vulnerabitur. SPOND.

"Ινα οἱ πόροι ἀγλαὰ δῶρα, ut is sibi præberet splendida dona. ἔπορον δέ μοι ἀγλαὰ δῶρα, *Od.* Π. 230. ὅς κεν πλεῖστα πόροι, *ibid.* 392.

v. 415.

Χερσίν τ' ἠσπάζοντο, ἔπεσσί τε μειλιχίοισι, Manibusque salutabant, verbisque blandis. Vide ad *Il.* K. 542. & *Od.* Γ. 34. 35.

"Επεσσί τε μειλιχίοισι, Vid. ad *Od.* Σ. 282.

v. 416.

'Αμφιθέα, ας, ἡ, avia materna Ulyssis, uxor 'Αυτολύκου.

Περιφῦς', (pro περιφῦσα) 'Οδυσῆϊ, amplexa Ulyssem. πάντα κύσεν περιφὺς, *Od.* Π. 21.

v. 417.

Κύσε (pro κύσσε) ἄρα μιν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλὰ, avia materna osculatur nepotem suum Ulyssem. Vide ad *Od.* P. 39.

v. 418.

'Εκέκλετο, *Od.* Ξ. 413.

Κυδά-

Κυδάλιμος, *Od.* P. 113.

V. 419.

Δεῖπνον ἐφοπλίσσαι, Prandium apparare. οὐκ ἂν δή μοι ἐφοπλίσσειας ἀπήνην, *Od.* Z. 57.

Τοὶ δ' ὀτρύνοντος ἄκουσαν, illi autem hortanti auscultarunt.

V. 420.

Αὐτίκα δ' εἰσάγαγον (*pro* εἰσήγαγον) βοῦν ἄρσενα, Statim vero adduxerunt bovem masculum, einen Ochsen.

Βοῦν — πενταέτηρον — bovem — quinquennem. ὗν πενταέτηρον, *Od.* Ξ. 419.

V. 421.

Τὸν δέρον, (*pro* ἔδερον,) ἀμφί θ' ἕπον, Vid. ad *Od.* Θ. 61.

Καί μιν διέχευαν ἅπαντα, Vid. ad *Od.* Ξ. 427.

V. 422.

Μίστυλλόν τ' ἄρ' ἐπισταμένως, In frustaque dissecuerunt parva scite. ita *Il.* H. 317.

Πεῖράν τ' (*pro* ἔπειράν τε) ὀβελοῖσιν, & transfixerunt carnes verubus.

V. 423.

Ὤπτησάν τε περιφραδέως, *Od.* Ξ. 431.

Δάσσαντό τε μοίρας, diviseruntque portiones carnium assatarum, sie theilleten sie in Portionen.

V. 424.

Od. M. 29.

V. 425.

Οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης, *Od.* Π. 479.

V. 426.

Od. M. 31.

V. 427.

Od. Π. 481.

V. 429.

Βάν ῥ' ἴμεν ἐς θήρην, sie giengen auf die Jagd. μενοινῶντα θήρην, *Od.* I. 158.

V. 430.

Μετὰ τοῖσι δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς Ἤϊεν, cum his autem nobilis Ulysses Abiit, venatum.

V. 431.

Αἰπὺ δ' ὄρος προσέβαν, (*pro* προσέβησαν) excelsum vero montem conscenderunt.

Καταίω, *vel* καθίω, induo, tego. ex κατὰ & ἕω, induo.
Ὄρος καταειμένον ὕλῃ, montem indutum ſylva: δασὺ καὶ οἷον ἐνδεδυμένον φυτῶν πυκνότητι καὶ κεκαλυμμένον, Vid. ad *Od.* N. 351.

V. 432.

Τάχα δ' ἵκανον πτύχας ἠνεμοέσσας, celeriter autem pervenerunt nobiles illi venatores in alta juga montis, in receſſus montium ventoſos, *i. e.* altos & ventis pervios, auf das windige, *i. e.* hohe, Gebirge. διὰ ἓξ πτύχας ἦλθε δαΐζων χαλκός, per ſex complicationes penetravit diffindens ferrum, durch ſechs über einander liegende Lagen und Doppelungen drunge und gieng das zerſchneidende Eiſen: & ſermo eſt de clypeo, *Il.* H. 247. ſic, πέντε σάκεος πτύχες, de clypeo Achillis, *Il.* Σ. 481. κατὰ πτύχας Ὀλύμποιο, in jugis Olympi, auf den verſchiedenen Anhöhen und gleichſam Lagen und Falten des Gebirges, darauf die Götter wohnen, *Il.* A. 77. ſic *Il.* Υ. 22. πτυχὶ Οὐλύμποιο ἥμενος, *i. e.* ἐν περιοχῇ τινί.
Ἠνεμόεις. ἐπ' ἄκριας ἠνεμοέσσας, *Od.* Π. 365.

V. 433.

Ἠέλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας, Sol quidem deinde recens percutiebat radiis arva, colluſtrabat radiis terras, ſie beſchiene aufs neue die Felder. *i. e.* oriebatur mane. ſic *Il.* H. 421.

V. 434.

Ἐξ ἀκαλαῤῥείταο βαθυῤῥόου Ὠκεανοῖο, *ibid.* 422.
Βαθυῤῥόου Ὠκεανοῖο, *Od.* Λ. 13.

V. 435.

Οἱ δ' ἐς βῆσσαν ἵκανον ἐπακτῆρες, In ſaltum (eine Heide voll Waldung und Hügel, eine Wildban, ein Wildſtand) autem veniebant venatores. ἰὼν ἱερὰς ἀνὰ βήσσας, *Od.* K. 275.
Ἐπακτῆρες in Poëta ſunt θηρατοὶ, venatores, qui ἐπάγουσι κύνας καὶ ὅπλα τοῖς θηρίοις, vel & ἐπαγόμενοι τοῖς θηρίοις, *i. e* πολεμίων δίκην ἐπιόντες, qui velut hoſtes vadunt in feras. *coll.* 445. Sunt ergo οἱ κυνηγοὶ, qui & ipſi dicuntur ab ἄγειν κύνας, educere canes contra feram. Vid. etiam ad *Il.* P. 135.

Πρὸ

Περὶ δ' ἄρ' αὐτῶν — κύνες ἤϊσαν, ante vero ipsos — canes venatici ibant.

v. 436.

Ἴχνη ἐρευνῶντες κύνες, Vestigantes canes, die Spühr-Hunde. μετὰ ἴχνια ἀνέρος ἐρευνῶν, post vestigia viri scrutans & investigans, *Il.* Σ. 321. de leæna, cui absenti venator catulos surripuit.

Αὐτὰρ ὄπισθεν Υἱέες Αὐτολύκου, sed post eos ibant Filii Autolyci, in venatione.

v. 438.

Κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος, *Il.* H. 213.

Δολιχόσκιος, in longinquum vadens, eminus procedens, *hastæ* Epith. *Il.* Γ. 346.

v. 439.

Λόχμη, ης, ἡ, lustrum, cubile feræ, ein Wild-Lager. *deinde in genere* locus densus arboribus, τὸ ξυλοχον, τὸ δάσος ὕλης, ubi tuto feræ cubare & versari possunt.

Ἔνθα δ' ἄρ' ἐν λόχμῃ πυκινῇ κατέκειτο μέγας σῦς, Ibi vero in lustro denso jacebat magnus aper.

v. 440 — 442.

Od. E. 478 — 480.

v. 442.

Ὡς ἄρα πυκνὴ Ἦεν, adeo scilicet densum Erat, cubile apri in sylva. *coll.* 439.

v. 443.

Φύλλων ἐνέην χύσις ἤλιθα πολλή, *Od.* E. 483.

v. 444.

Od. Π. 6.

v. 445.

Ὡς ἐπάγοντες ἐπῇσαν, Ut ducentes ibant contra eum: de venatoribus sermo, qui ducentes contra feram canes invadunt eam; nam ἐπάγειν etiam de expeditione bellica vel venatoria ponitur: aufziehen wieder einen. cum Dat. educere contra quem.

Ἐπῆσαν, *per Sync.* pro ἐπῄεισαν, invadebant hostiliter; ab ἔπειμι est perf. Med. ἐπῄεια, plusq. perf. ἐπῄειν, ut ergo 3.tia plur. sit pro ἐπῄεισαν. ἐπῆσαν, *Od.* Λ. 232.

Ὁ δ' ἀντίος ἐκ ξυλόχοιο, hic autem occurrens venatori-

bus ex lustro suo denso: de apro, venantibus resistente, *coll.* 439 — 443. ἐν ξυλόχῳ - λέοντος, *Od.* P. 126.

v. 446.

Φρίξας εὖ λοφιὴν, Horrens erigens bene setas cervicales. ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι, *sc.* ἀσταχύεσσιν, quando horrent arva stantibus segetibus, *Il.* Ψ. 599. Φάλαγγες πυκιναὶ, σακεσίν τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι, *Il.* Δ. 282. ἴδοντες σε πεφρίκασιν, ὡς λέοντα αἶγες, qui te horrent & metuunt, ut leonem capræ, *Il.* Λ. 383. παντες δέ με πεφρίκασιν, omnes me horrent: inquit Helena de Trojanis: δειλιῶσιν ὡς ὀλέθρειαν, ἐῤῥίγασι καὶ στυγοῦσι, cum odio & horrore intuentur me, *Il* Ω. 775.

Λοφιὰ, ᾶς, ἡ, pili in cervice brutorum quorundam, qui erigi possunt, si brutum est iratum. *propr.* de suibus ponitur, sicut χαίτη de equo & leone. Est ergo ἡ ἐν τῷ λόφῳ (cervice) τρίχωσις. Φρίξας εὖ λοφιὴν, de apro: horrens pilis in cervice ob iram. A λόφος, ου, ὁ, cervix.

Πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδορκὼς, & cui velut ignis oculi radiabant. ζώοντός γ' ἐμέθεν καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο, *Od.* Π. 439.

v. 447.

Στῆ ῥ' αὐτῶν σχεδόθεν, Stetit eis ex propinquo. σχεδόθεν δέ οἱ ἤλυθεν ἀνὴρ, *Od.* O. 223.

Πρώτιστος, *Od.* K. 220.

v. 448.

Ἔσσυτ', *pro* Ἔσσυτο, Festinabat, *ibid.* 34.

Ἀνασχόμενος — δόρυ, protendens lanceam *vel* hastam. Vid. *ibid.* 425.

Δολιχὸν δόρυ, longam hastam. δολιχὴν ὁδὸν, *Od* P. 426. Χειρὶ παχείῃ, *Od.* Σ. 56.

v. 449.

Οὐτάμεναι μεμαὼς, Transverberare *vel* Vulnerare eum cupiens. *Attica paragoge*, pro οὐτᾶν θέλων.

Ὁ δέ μιν φθάμενος ἔλασεν σῦς, illum vero occupans feriit dente aper. ἀλλὰ φθέωμεν ἑλόντες, *Od.* Π. 383.

Ἔλασεν, vide supra ad *v.* 393.

v. 450.

Γουνὸς ὕπερ, Genu supra, in femore. ὑπὲρ postpositum casui retrahit accentum.

Πολλὸν

Πολλὸν δὲ διήφυσε σαρκὸς ὀδόντι κ. τ. λ. de apro, qui ex obliquo impetum faciens dente ſuo, percuſſit femur Ulyſſis alte, ſic tamen, ut τὸ ὀςέον non contingeret; & notatur hoc verbo metaphorico τὸ βάθος πληγῆς ἕως ἐγγὺς τοῦ ὀςέου, οἷον πολλῆς ἐκεῖθεν ὑγρᾶς ἐξαντληθείσης: multum penitus effudit, per carnem cædens dente ſuo impacto oblique. καὶ οἶνον διαφυσσόμενον, *Od.* Π. 110.

v. 451.

Λικριφὶς ἀΐξας, de apro, qui ab obliquo dentibus vulnerat: von der Seite vorbey laufend und hauend. & *h. l.* Ulyſſes ab apro graviſſime percutiebatur. αὐτὸς μὲν ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν, λικριφὶς ἀΐξας, indem er ſich krümmete und auf die Seite ſprang, ut haſta in eum conjecta prætervolaret, *Il.* Ξ. 463.

Λικριφὶς, ἴδος, ὁ, ἡ, qui ex obliquo, & ex curvando ſe, agit. Nam videtur eſſe adjectivum; etſi a plurimis pro adverbio habeatur. a λέχριος, ία, ιον, obliquus, oblique curvans ſe, curvatus. quod a λέγω, cubare facio: nam incurvans ſe, quaſi proclinaturus & incubiturus terræ videtur.

Οὐδ' ὀςέον ἵκετο φωτός, dens apri diffidit quidem carnes femoris, ſed non pertigit uſque ad os viri.

v. 452.

Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς οὔτησε τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον, Hunc (aprum) autem Ulyſſes transfixit feriens venabulo in dextrum humerum. *coll.* 449.

Τυχὼν, feriens & contingens jactu *vel* ictu. alio ſenſu: τυχὼν φιλότητος ἁπάσης, *Od.* O. 158.

v. 453.

Ἀντικρὺ δὲ διῆλθε — δουρὸς ἀκωκή, Penitus autem tranſiit — lanceæ cuſpis. τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησε, *Od.* K. 162.

Ἀκωκή, *Il.* E. 16.

Φαεινοῦ δουρός. περόνην — φαεινήν, ſupra *v.* 256.

v. 454.

Κὰδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι (*pro* κατέπεσεν ἐν κονίαις) μακών, de apro confixo & cadente. Vide ad *Od.* Σ. 97.

Ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός, *Od.* K. 163.

v. 455.

Τὸν μὲν ἄῤ Αὐτολύκου παῖδες φίλοι ἀμφιπένοντο, i. e. περὶ αὐτὸν, τὸν Ὀδυσσέα, ἐπονοῦντο; ut δὲ in *seq. v.* sit, nam, enim: & ut hæc cura explicetur. οἱ μὲν πατὴρ ἀμφιπένοντο; *Od.* Ο. 466.

v. 456.

Ὠτειλὴν δ' Ὀδυσῆος — Δῆσαν (*pro* Ἔδησαν) ἐπισταμένως, Vulnus enim Ulyssis — Ligaverunt *vel* Obligaverunt perite *aut* scienter, sie verbanden die Wunde, vulnus ab apro ei inflictum: simul adhibiti incantatores.

Ὠτειλή, *Od.* Κ. 164.

v. 457.

Ἐπισταμένως, supra *v.* 422.

Ἐπαοιδή, ῆς, ἡ, incantatio, Zauber-Formel, Segen sprechen. contracte est ἡ ἐπῳδή. εἰσιν δ' ἐπῳδαὶ καὶ λόγοι θελκτήριοι *Eurip. Hipp.* 478 quem locum expressit *Horat. L. Epist. I.* 33. nam sermo est de morbo amoris sanando. Ex ἐπὶ & ἀοιδή, ῆς, ἡ, cantus.

Ἐπαοιδῇ δ' αἷμα κελαινὸν Ἔσχεθον, incantatione autem sanguinem nigrum, profluentem ex vulnere, Sistebant, sie stilleten das Blut durch böten. Ergo & hæc medendi ratio nota fuit *Homero*, illiusque ævo.

Αἷμα κελαινόν, *Od.* Π. 441.

v. 458.

Ἔσχεθον, Stiterunt. ἀλλ' οὐδ' ὣς σχέθε πένθος ἐνὶ φρεσὶ Πηνελοπείης, *Od.* Σ. 323.

v. 456 — 458.

Iterum *sanguinem* erumpentem ex vulnere, quod Ulysses ab apro in venatione acceperat, *incantatione sitisse* dicuntur *h. l.* Autolyci filii. Hinc *Plinius Nat. Hist. Lib. XXVIII. Cap.* 2 scribit, *profluvium sanguinis vulnerato femine Ulyssem inhibuisse carmine. Sic Theophrastus ischiadicos sanari. Cato prodidit luxatis membris carmen auxiliari: Marcus Varro podagris.* Chiron eodem remedio usus esse dicitur. *Pindarus Pyth. Od. III. v.* 89.

—— λυσαις ἄλλον ἀλ-
λοίων ἀχέων
Ἔξαγεν· τοὺς μὲν μαλακαῖς
Ἐπαοιδαῖς ἀμφέπων, &c.

— libe-

—— liberans alium
Aliis doloribus eripuit:
Quosdam mollibus
Incantationibus tractans.

Quo fortasse referenda *Orphei* fabula, qui uxorem Eurydicen Musicæ vi ab inferis revocasse dicitur: eum enim Magiæ peritum fuisse refert *Pausanias*, *Eliac. B* sed & incantationum libros scripsisse, & morborum remedia atque amuleta docuisse dicitur. POTT. *Tom. I. p.* 377, add. FEITH. *Lib. I. Cap. XVII. §. VII.* RICC. *Diss. Hom, Tom. II. Diss. XXV. An Musica curentur morbi.*

v. 460.

Ἐυ ἰητήμενοι, Postquam probe sanassent vulnus ab apro inflictum. *coll.* 455. *sqq.*

Ἠδ' ἀγλαὰ δῶρα πορόντες, & pretiosa munera ei donassent.

v. 461.

Καρπαλίμως, *Od.* Θ. 122.

v. 463.

Ἐξερέεινον ἕκαστα, *Od.* P. 70.

v. 464.

Οὐλήν, ὅ, τί πάθοι, Cicatricem, cur haberet: quid acciderit ei de cicatrice ista. Vid. supra ad *v.* 391.

Ὁ δ' ἄρα σφίσιν εὖ κατέλεξεν, ille autem iis accurate narravit.

v. 465.

Θηρεύω, venor.

Ὥς μιν θηρευονθ' (*pro* θηρεύοντα) ἔλασεν σῦς, wie ihn auf der Jagd ein Schwein gehauen. *coll.* 429.

Ἔλασεν σῦς λευκῷ ὀδόντι, Vid. ad *v.* 393.

v. 467.

Χείρεσσι καταπρηνέσσι, (sigma duplicatum est *Poëtice*, ob metrum,) mit den flachen darauf gelegten Händen; cum lavaret pedes heri sui & femora. nam pronis manibus tangimus res, supinis vero recipimus datum. Vide ad *Od.* N. 199.

Λαβοῦσα, supra *v.* 390.

v. 468.

Γνῶ (*pro* Ἔγνω) ῥ' ἐπιμασσαμένη. Agnovit eam cicatricem.

cem, cum attrectaret femur ejus manu lavandum, ἐφαψαμένη. χρυσείῃ ῥάβδῳ ἐπιμάσσατ᾽ Ἀθήνη, *Od.* Π. 172.

Πόδα δὲ προέηκε φέρεσθαι, pedem autem lavandi Ulyssis, quem illa anus tenebat manibus, emisit e manibus, ut decideret: sie ließ seinen Fuß aus ihren Händen entfallen. καί τι ἔπος προέηκεν, *Od.* Ξ. 466.

v. 469.

Ἐν δὲ λέβητι πέσε κνήμη. *scil.* ancilla tenebat pedem lavandum domini sui: sed insperato adspectu territa omittebat pedem subito e manu, & is incidebat lebeti; atque *h. l.* totus pes cum crure intelligitur.

Καναχέω, resono multum. a καναχὴ, ῆς, ἡ, sonus. *propr.* durior & repetitis ictibus redditus. *deinde in genere*, magnus sonus.

Κανάχησε δὲ χαλκός, resonuit autem ahenum.

v. 470.

Ἂψ δ᾽ ἑτέρωσ᾽ ἐκλίθη, Retroque in alterum latus inclinatus est ille lebes, der Kessel fiel um. *Vel*, Retroque in alteram partem inclinata est tibia pedis. περὶ λεχέεσσι κλιθῆναι, *Od.* Σ. 212.

Ἑτέρωσε, *Od.* Π. 179.

Τὸ δ᾽ ἐπὶ χθονὸς ἐξέχυθ᾽ (*pro* ἐξέχυτο) ὕδωρ, in terram autem effundebatur aqua.

v. 471.

Τὴν δ᾽ ἅμα χάρμα καὶ ἄλγος ἕλε φρένα, Ejus autem mentem gaudium & tristitia simul cepit: de ministra fida, subito agnoscente herum suum in statu, ut videbatur, misero. Gaudebat ergo de reverso & vivo, dolebat de miseria; atque id subito per animum volvebatur.

Χάρμα, *Od.* Ζ. 185.

v. 472.

Τὼ δέ οἱ ὄσσε δακρυόφιν (*pro* δακρύων) πλῆσθεν, (*pro* ἐπλήσθησαν,) oculi autem ei Lacrimis oppleti sunt. ita *Od.* Δ. 705.

Θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή, liquidaque & alacris antea ei hæsit vox, die muntere lebhafte Stimm im reden ward ihro gehemmet. ita *ibid.* θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ, *Od.* Π. 16.

v. 473.

v. 473.

Ἀψαμένη δὲ γενείου, Contingens autem mentum, blande & reverenter. ποδῶν ἅψασθαι ἐμεῖο, supra v. 348. Γένειον, *Od.* Π. 176.

v. 474.

Ἦ μάλ' Ὀδυσσεύς ἐσσι, Profectò omnino Ulysses es.

Φίλον τέκος, chare fili! anus nutrix ad Ulyssem, herum suum. Vide ad *Od.* Π. 25.

v. 475.

Οὐδέ σ' ἔγωγε Πρὶν ἔγνων, πρὶν πάντα ἄνακτ' ἐμὸν ἀμφαφάασθαι, neque te ego Prius agnovi, quam totum horum meum contrectavi lavando. χείρεσσιν ἀμφαφόωντο, *Od.* Ο. 461.

v. 476.

Ἦ, Dixit.

Πηνελόπειαν ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσι, Penelopen intuita est oculis, sie sahe sie an. ἔνθ' οὔτις τὴν νῆσον ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν, *Od.* Ι. 146.

v. 477.

Πεφραδέειν ἐθέλουσα, Dicere & indicare volens. *pro* φράζειν. τά οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς, supra v. 250.

Φίλον πόσιν ἔνδον ἐόντα, suum maritum intus esse.

v. 478.

Ἡ δ' οὔτ' ἀθρῆσαι δύνατ' (*pro* δύνατο) ἄντην, οὔτε νοῆσαι, Ea (Penelope) autem neque adspicere & intueri poterat ancillam, neque animadvertere id, quod ancilla vellet narrare aliquid: adeo aliis cogitationibus erat immersa, ut nihil circa se sentiret; & Ulysses celeriter conticescere faciebat ancillam. *Vel*, Ea vero id nec conspicere poterat, nec animadvertere: & utrumque est idem. Notat ergo ἀθρῆσαι, cum apprehensione & consideratione videre. οὐδέ πῃ ἀθρῆσαι δυνάμην, *Od.* Μ. 232.

Ἀθρῆσαι - ἄντην, rectà intueri contra. ἄντιος, supra v. 445.

v. 479.

Τῇ γὰρ Ἀθηναίη νόον ἔτρεπεν, Ei enim Minerva mentem & attentionem aliorsum verterat, ut non animadverteret, quid apud hospitem gereretur. *i. e.* prudens Ulysses id præcavebat, ne sentiret.

v. 480.

v. 480.

χεῖρ' ἐπιμασσάμενος, — Manu ſua contingens guttur ejus, ne loqueretur. Notat ergo attrectationem ſtudioſam. γνῶ ῥ' ἐπιμασσαμένη, ſupra *v.* 468.

Φάρυγος λάβε, (*pro* ἔλαβε,) prehendit eam ad guttur, er ergrif ſie bey der Kähle. Φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος, *Od.* I. 373.] Guttur nimirum ei manu arcte conſtringebat, ne *Penelopen* alloqui poſſet. CLARK.

Δεξιτερῆφι, *Od.* O. 148.

v. 481.

Τῇ δ' ἑτέρῃ ἕθεν (*pro* αὐτῆς *vel* οὗ) ἆσσον ἐρύσσατο, Altera vero propius ad ſe adtrahebat eam, ut loqueretur cum ea clam, er zog ſie näher an ſich. ὁ δ' ἐρύσατο, *Od.* Ξ. 279.

Ἆσσον, ſupra *v.* 392.

v. 482.

Μαῖα, Εὐρύκλεια fuerat Telemachi nutrix: eadem tamen & Ulyſſis ipſius. ſupra *v.* 16.

Τίη μ' ἐθέλεις ὀλέσαι; cur me vis occidere?

Σὺ δέ μ' ἔτρεφες αὐτὴ Τῷ σῷ ἐπὶ μαζῷ, tu enim me nutriſti ipſa iſto tuo ubere.

v. 483.

Ἄλγεα πολλὰ μογήσας, moleſtiis multis ſuſceptis & toleratis. *Od.* B. 343. Γ. 232.

v. 485.

Ἀλλ' ἐπεὶ ἐφράσθης, καί τοι Θεὸς ἔμβαλε θυμῷ, Sed poſtquam agnoviſti id, & Deus te recordari id & agnoſcere fecit: ut ergo hæc Forma Paſſiva ſit deponentialis, *vel*, ut Germani, da du davon überführet worden biſt.

Καί τοι Θεὸς ἔμβαλε θυμῷ, & tibi Deus id notum eſſe voluit. τόδε μεῖζον ἐνὶ φρεσὶν ἔμβαλε δαίμων, ſupra *v.* 10.

v. 486.

Σίγα, Tace. ſupra *v.* 42.

Μήτις τ' ἄλλος ἐνὶ μεγάροισι πύθηται, ne quis alius in ædibus hoc reſciſcat, Nachricht davon bekomme.

v. 487.

Od. Σ. 81.

v. 488.

Εἰ χ' (*pro* κε) ὑπ' ἐμοί γε Θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας, Si Deus faciat a me interfici procos.

Μνηστῆ-

Μνηστῆρας ἀγαυὰς, *Od.* Σ. 98.

v. 489.

Οὐδὲ τροφȣ̃ ὔσης σευ ἀφέξομαι, Ne nutrici tibi quidem parcam,] Il ajoute aux prieres les menaces, & cela ne doit point paroître trop dûr. Le danger où se trouve Ulysse est si grand, qu'il ne doit rien menager, & qu'il est obligé même d'effraier sa nourrice dont l'imprudence le pouroit perdre. DAC.

Τροφὸς, supra *v.* 15.

v. 492.

Τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων; septum dentium, *i. e.* τὰ χείλη. & duplex Accusativus sic est supplendus: ἔπος ἔφυγέν σε, κατὰ τὸ ἕρκος ὀδόντων, verbum fugit a te, quod attinet septum dentium, ex quo effugit.

v. 493.

Οἶσθα μὲν, οἷον ἐμὸν μένος ἔμπεδον, ὐκ ἐπιεικτόν, inquit prudens nutrix ad Ulyssem: Nosti, quale meum robur animi adhuc firmum, & quod non subduxit se mihi. & mens est: Scis, quod ea, quæ semel proposui mihi agenda, firma sint & invariabilia.

Εμὸν μένος ἔμπεδον, ich bin noch bey voller Kraft am Leib und Gemüth, ich bin noch nicht etwa kindisch worden. σήματα ἔμπεδα, supra *v:* 250. ἔμπεδα μῆλα, *v.* 113.

Ἐμὸν μένος – ἐπιεικτόν, sic loquitur anus Euryclea de suo animo, quod non cedat & debilis sit; non cedat *quasi* τῇ ἀφῇ, ὡς μαλακόν τι. ὐκ ἐπιεικτὰ ἔργα, *Od.* Θ. 307.

v. 494.

Ἕξω δ', ὡς ὅτε τις στερεὴ λίθος, ἠὲ σίδηρος, Continebo autem hoc secretum apud me, quasi aliquis durus lapis, aut ferrum: nemo quid ex me eliciet. ἄλλον μειλιχίοις, ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσιν ἐνείκεον, alium blandis, alium duris verbis increpabant, *Il.* M. 267.

Ἕξω —, Continebo me & silebo, sicut lapis, aut ferrum. *coll.* 502. ἔχε σιγῇ μῦθον. Ergo est pro, σιγήσω, κατασχήσω τὸ πρᾶγμα.

v. 495.

Supra *v.* 236.

v. 496.

v. 496.

Supra *v.* 488.

v. 497.

Καταλέξω, (*Od.* Ξ. 99.) narrabo ordine.

v. 498.

Od. Π. 317.

v. 500.

Μαῖα, fupra *v.* 482.

Τίη δὲ σὺ τὰς μυθήσεαι; cur tandem tu eas ancillas indicare vis mihi?

Οὐδέ τί σε χρή, non enim id neceffe tibi eft, du haft das nicht nöthig.

v. 501.

Εὖ νυ καὶ αὐτὸς ἐγὼ φράσσομαι, καὶ εἴσομ' ἑκάστην, inquit Ulyffes de ancillis fuis: Probe fane & ipfe ego cognofcam fingulas, quales fint fide. præterea dominus non debet credere fufurris clandeftinis, fed ipfe perfpicere fuos. Φράσσομαι, *Od.* Ε. 188. Π. 238

Εἴσομ' (*pro* εἴσομαι) ἑκάστην, cognofcam unamquamque.

v. 502.

Ἀλλ' ἔχε σιγῇ μῦθον, Sed contine rem filentio, & fedatione animi, halte die Sache verschwiegen. fic, ἔχετ' ἐν φρεσὶ μῦθον, *Od.* Ο. 444.

Σιγῇ, *ibid.* 439. *Od.* Σ. 141.

Ἐπίτρεψον δὲ θεοῖσιν, und befiehl fie Gott, & *committe Diis.* ἐπιτρέψειας ἕκαστα Δμωάων —, *Od.* Ο. 24.] Ἄσσα δ' ἔπειτ' ἔσται, ταῦτα Θεοῖσι μέλει. *Theogn. Gnom v.* 1044. Permitte Divis cetera. *Horat. Carm. l. IX.* 9. CLARK.

v. 503.

Od. Σ. 184.

v. 504

Οἰσομένη ποδάνιπτρα, Petitura & allatura aquam ad pedes lavandos Ulyffi. Eft idem quod οἴσουσα.

Ποδάνιπτρα, Vide fupra ad *v.* 343.

Τὰ γὰρ πρότερ' ἔκχυτο πάντα, priora enim effufa erant omnia. ex *h. l.* apparet, hanc formam effe plusq. perf. Paff. *per Sync.*

v. 505.

Αὐτὰρ ἐπεὶ νίψεν τε, καὶ ἤλειψεν λίπ' ἐλαίῳ, Vide ad *Od.* Κ. 450.

v. 506.

v. 506.

Αὖτις ἄρ' ἀσσοτέρω πυρὸς ἕλκετο δίφρον Ὀδυσσεὺς, Iterum propius ad ignem trahebat ſellam ſuam Ulyſſes.

Ἀσσοτέρω, *Od.* P. 572.

v. 507.

Θερσόμενος, Calefacturus ſe. Φόως ἔμεν, ἠδὲ θέρεσθαι, ſupra v. 64.

Οὐλὴν δὲ κατὰ ῥακέεσσι κάλυψε, cicatricem autem pannis contexit.

Οὐλὴ, ſupra *v.* 464.

v. 508.

Supra *v.* 103.

v. 509.

Τὸ μέν σ' ἔτι τυτθὸν ἐγὼ εἰρήσομαι αὐτὴ, hoc paucum te adhuc ego interrogabo ipſa. Vide ad *v.* 104.

v. 510.

Καὶ γὰρ δὴ κοίτοιο τάχ' ἡδέος ἔσσεται ὥρη, Nam ſane cito dulcis decubitionis ad ſomnum capiendum erit hora.

v. 511.

Ὅντινά γ' ὕπνος ἕλοι γλυκερὸς, Quemcunque ſomnus ceperit dulcis.

Καὶ κηδόμενόν περ, *pro* καίπερ, quamvis valde triſtem.

v. 512.

Ἀμέτρητος, ου, ὁ, ἡ, quem metiri nemo poteſt, quem nemo metitur. πένθος ἀμέτρητον, luctum immenſum & infinitum.

Αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ πένθος ἀμέτρητον πόρε δαίμων, Sed mihi & luctum immenſum dedit Deus, er hat mir Herzeleid, deſſen kein Ende iſt, zugeſchikt.

v. 513.

Ἤματα μὲν γὰρ τέρπομ' (*pro* τέρπομαι) ὀδυρομένη, γοόωσα, inquit Penelope: Interdiu quidem oblecto me (ich vertreibe die Zeit) flendo, lugendo.

v. 514.

Ἔς τ' ἐμὰ ἔργ' ὁρόωσα καὶ ἀμφιπόλων, Et ad mea ancillarumque opera advertendo, inſpiciens in mea & ancillarum opera, drauf ſehend mit achtgeben.

v. 515.

Αὐτὰρ ἐπὴν νὺξ ἔλθῃ, ἕλῃσί τε κοῖτος ἅπαντας, At poſtquam

quam nox venerit, ceperitque decumbendi in lecto desiderium omnes. Ut ergo κοῖτος & actionem decumbendi, das schlafen-gehen, denotet; & fere idem quod ipse ὕπνος. κοίτοιο τάχ' ἡδέος ἔσσεται ὥρη, i. e. ταχὺ ἔσαι τῦ εὐνασθῆναι καιρός, supra v. 510.

v. 516.

Κεῖμαι ἐνὶ λέκτρῳ, Jaceo in lecto.

Πυκιναὶ — μελεδῶναι, densæ & graves — curæ. ἐν λόχμῃ πυκινῇ, supra v. 439. πυκινὰ μήδεα, v. 353.

'Αδινὸν κῆρ, cor densum & firmum. i. e. πυκνὸν, διὰ τὴν τῦ σπλάγχνυ πυκνότητα: πυκνὴ γὰρ καὶ νευρώδης ἡ καρδία: cor est valde musculosum; & dolore magis constringitur. κλαῖον (pro ἔκλαιον) ἀδινώτερον, Od. Π. 216.

v. 517.

'Οξεῖαι μελεδῶναι, Pungentes curæ.

Μελεδώνη, ης, ἡ, idem quod μελέδημα, Od. O. 8.

'Οξεῖαι μελεδῶναι ὀδυρομένην ἐρέθυσιν, Pungentes curæ lugentem sollicitant. sic, ὀδύναι, αἵ με ἐρέθυσι κατὰ φρένας καὶ κατὰ θυμὸν, inquit Penelope: dolores, qui me irritant in corde meo, & inquietant, & sollicitant, Od. Δ. 813. ὅπως με ἐρέθῃ ὀνειδίοις ἐπέεσσιν, Il. A. 519.

v. 518.

'Ως δ' ὅτε Πανδαρέυ κύρη, κ. τ. λ. Parabola de luscinia canente, ad hominem varia cogitantem, adjuncta luctus idea.

Χλωρηΐς, ίδος, ἡ, Epith. lusciniæ, quia vel ἐν χλωροῖς διατρίβει, vel ὡς ἅμα χλωροῖς φαινομένη, vel & ob colorem suum: unde & lusciniæ per Epitheton χλωραύχενες dicuntur. A χλωρός, ά, όν, virens cum pallore aliquo, qualis est color germinum recens ad virorem protrusorum: grünlich-gelb.

'Αηδών, όνος, ἡ, luscinia, eine Nachtigall. Fuit olim filia Pandarei, uxor Ζήθυ, cujus filium Ἴτυλον mactavit ex insania, quem etiamnum luget mutata. Confer inter alios BANIERS Götterlehre, Tom. V. II. Th. I. Buch, I. Cap. p. 368. sqq.

v. 519.

Καλὸν ἀείδῃσιν, pro ἀείδῃ, Pulcre canit.

Ἔαρος νέον ἱσταμένοιο, vere recens orto, vere incipiente, wenn

wenn der Frühling erst angehet. ſic, τῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς, τῦ δ' ἱςαμένοιο, ſupra *v.* 307.

Ἔαρ· ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη, *Il.* Z. 148.

V. 520.

Ἐν πετάλοισι — πυκινοῖσιν, in frondibus — denſis. πυκιναὶ — μελεδῶναι, ſupra *v.* 516.

Δενδρέων ἐν πετάλοισι καθεζομένη πυκινοῖσιν, Arborum in ramis frondoſis inſidens denſis, luſcinia, quæ cantans obtegit ſe foliis arborum. πετάλοις ὑποπεπτηῶτες, ſub foliis latentes, *Il.* B. 312. ſic ut ſimul connotet ramum, in quo ſunt folia.

V. 521.

Ἥτε θαμὰ τρωπῶσα — φωνὴν, Quæ frequenter convertens & mutans — vocem ſuam, luſcinia. ἀλλὰ πάλιν τρωπᾶσθαι, ſed retro converte te, *Il.* Π. 95. ubi infinit. pro imperat. Elliptice. hinc eſt compoſitum, παλιντροπᾶσθαι. ὅτε δὲ τρωπάσκετο φεύγειν, *Jon.* pro ἐτρωπᾶτο, interdum convertebat ſe ad fugiendum, *Il.* Λ. 567.

Θαμὰ, *Od.* Π. 27.

Χέει πολυηχέα φωνὴν, fundit multum & varie ſonantem vocem. πολυηχὴς αἰγιαλὸς, ſonorum littus maris, *Il.* Δ. 422.

V. 522.

Παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἴτυλον φίλον, de luſcinia, lugente filium ſuum: herzlich beklagend. Vide ad *Od.* P. 40.

V. 523.

Ὅν ποτε χαλκῷ κτεῖνε δι' ἀφραδίας, quem quondam ære Interfecit ex inſana mente. παριὼν λὰξ ἔνθορεν ἰσχίῳ ἀφραδίῃσιν, *Od.* P. 233.

V. 524.

Ὣς καὶ ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται ἔνθα καὶ ἔνθα, Sic & mihi dupliciter animus impellitur huc & illuc. & iſta duplex agitatio in animo explicatur *v.* 525. & 528. ἐπεί μοι ὀρώρεται ἔνδοθι θυμὸς κήδεσιν, ſupra *v.* 377.

V. 525.

Ἠὲ μένω παρὰ παιδὶ, Utrum maneam apud filium, nec abeam ab eo in domum alienam.

Καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσω, & integra omnia conſervem. Vide ad *Od.* Λ. 177. ἐμὸν μένος ἔμπεδον, ſupra *v.* 493.

v. 526.

Ὑψερεφὲς μέγα δῶμα, Vid. ad *Od.* O. 241. & 423. Ejusmodi domus opponitur partim speluncæ subterraneæ, partim casæ humiliorum hominum.

v. 527.

Ita sancte *conjugalis thori castitas* a priscis observabatur, ut alii viro, secundo voto, se addicere mulieres haberent religioni. Exemplum luculentum in Penelope, quæ ad secundas nuptias a multis sollicitata procis, strenue restitit:

Εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος, δήμοιό τε φῆμιν,

Lectumque reverens mariti, populique famam.

ut ipsa ait *b. l.* Ex voto hoc est maritorum, qui a morte etiam crediti Veteribus integras sibi cupere uxores. FEITH. *L II C. XV.* §. *I.*

Vide etiam ad *Od.* Π. 75.

v. 528.

Ἦ ἤδη ἅμ' ἕπωμαι —, An jam tandem me adjungam—; Deest Dativus *personæ* expressus, ἐκείνῳ, qui latet in sequentibus. Vid. *ibid.* 76.

v. 529.

Μνῶνται —, *ibid.* 77.

Πορὼν ἀπερείσια ἕδνα, largiens infinita dona. ἐν δ' ἄνθρωποι πολλοί, ἀπειρέσιοι, supra *v.* 174.

Ἕδνα, *Od.* N. 378.

v. 530.

Ἕως μὲν ἦν ἔτι νήπιος ἠδὲ χαλίφρων, quamdiu erat adhuc infans puer & ad cogitandum intente nondum aptus. νήπιος εἰς, ὦ ξεῖνε, λίην τόσον, ἠὲ χαλίφρων, ἠὲ ἑκὼν μεθίης καὶ τέρπεαι ἄλγεα πάσχων, *Od.* Δ. 371. ubi sunt tres caussæ, propter quas quis in ærumnis & miseriis esse possit; si vel est nimis stupidus, vel nimis negligens, vel si consulto remittit consilii intensionem, & delectatur malis suis.

v. 531.

Γήμασθ' (*pro* Γήμασθαι) οὔ μ' εἴα, Nubere me alicui non sinebat. εἴα, supra *v.* 201.

Πόσιος κατὰ δῶμα λιπόντα, *pro* καταλιπόντα, mariti domo relicta.

v. 532.

v. 532.

Vide ad *Od.* Σ. 216.

v. 533.

Καὶ δή - ἀρᾶται, Et sane orat, ἱκετικῶς, er wünschet; quasi ob magnum malum avertendum. ἀρώμενος ἕως ἵκοιο γῆρας, supra *v.* 367.

Πάλιν ἐλθέμεν ἐκ μεγάροιο, retro ire me ad patrem meum ex hac domo, reverti me.

v. 534.

Κτήσιος ἀχαλέων, τήν οἱ κατέδουσιν Ἀχαιοὶ, Ob bona sua inquietus, quæ ei comedunt nobiles proci: Ob rem familiarem indignans, quam ei comedunt nobiles adolescentes. ἀχαλάᾳ δὲ παῖς βίοτον κατεδόντων, supra *v.* 159.

v. 535.

Ἀλλ' ἄγε μοι τὸν ὄνειρον ὑπόκριναι, καὶ ἄκουσον, Sed age mihi hoc somnium dijudica, *vel* dispice, *vel* interpretare, & audi. ὅπως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποκρίναιτο νοήσας, *Od.* O. 170.

Inter alias *divinationes* erat & divinatio *ex somniis*, quam qui profitebantur, ὀνειροπόλοι, *somniorum interpretes*, dicti. Talem advocari vult Achilles, qui iræ Apollinis caussam edisserat:

— — — καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐστιν,
— — — *etenim somnium quoque a Jove est.*

inquit, *Il.* I. 63. ut ei constet sua auctoritas. Exemplum *h. l.* ubi Penelope petit sibi dijudicari ab Ulysse somnium de anseribus domesticis, ab aquila discerptis; quod ille de futura procorum cæde interpretatus est. FEITH. *L. I. C. XVI.* §. *IV.*

v. 536.

Χῆνές μοι κατὰ οἶκον ἐείκοσι πυρὸν ἔδουσιν Ἐξ ὕδατος, Anseres mihi in domo viginti triticum comedunt Aqua maceratum *vel* mixtum: sic enim felicissime saginantur. Vid. ad *Od.* O. 161. & 174.

Πυρόν. πυρὸς, supra *v.* 112.

v. 537.

Καί τέ σφιν ἰαίνομαι εἰσορόωσα, & iis delector intuens eos: Penelope loquitur de anseribus suis. οἷα τε θυμὸν αἰὲν δμώεσσιν ἰαίνει, *Od.* O. 378.

v. 538.

'Αγκυλοχείλης, ου, ὁ, curvo rostro præditus, krumschnabelig. ὁ ἔχων ἀγκύλα χείλη. Epith. *aquilarum*, de quibus Poëta τὰ χείλη posuit in composito, quia ejus ævo τὸ ῥάμφος nondum erat auditum, & quia sic etiam magis Poëtice dixit

Μέγας αἰετὸς ἀγκυλοχείλης. αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι, *Il.* Π. 428.

v. 539.

Πᾶσι κατ' αὐχένας ἦξε, (*pro* κατῆξε, *vel* κατέαξε,) Omnibus cervices confregit.

'Οι δ' ἐκέχυντο 'Αθρόοι ἐν μεγάροις, de anseribus, quos omnes aquila interfecerat: hi autem fusi erant Densi in ædibus. Verbum apte ponitur de cæsis, nam κεχύσθαι κατὰ γῆς δοκεῖ τὰ παρειμένα σώματα. ἅλις κέχυτο κόπρος. *Od.* P. 298.

v. 540.

'Αθρόοι, *Od.* Π. 361.

'Ο δ' ἐς αἰθέρα — ἀέρθη, illa (aquila) autem in ætherem — tollebatur.

'Αιθέρα δῖαν, αἰθὴρ honorifice vocatur δίη, *quasi* ἐκ Διός, a quo est nomen. Recentiorum ἡ εὐδία, *i. e.* ἡ εὐαερία: nam Ζεὺς physice est ὁ ἀήρ. αἰθέρος ἐκ δίης, *Il.* Π. 365.

v. 541.

'Αυτὰρ ἐγὼ κλαῖον καὶ ἐκώκυον, At ego flebam & ejulabam: inquit Penelope. ἀμφ' αὐτῷ χυμένη λίγα κωκύει, *Od.* Θ. 527.

v. 542.

'Αμφὶ δέ μ' ἠγερέθοντο — 'Αχαιαί, Circumstabant autem me densæ — Achivæ. Vid. ad *Od.* Σ. 41.

'Ευπλοκαμῖδες 'Αχαιαί, *Od.* B. 119.

v. 543.

'Οικτρ' ὀλοφυρομένην, mich, da ich erbärmlich kläglich that wegen der mir getödeten Gänsen. Vid. ad *Od.* K. 409.

'Ολοφυρομένην. Vide supra ad *v.* 522.

'Ο, *pro* ὅτι, quod.

v. 544.

'Αψ δ' ἐλθὼν κατ' ἄρ' ἕζετ' ἐπὶ προὔχοντι μελάθρῳ, Revertens autem considebat in prominente parte tecti, in culmine,

mine, *vel* ad latus prominente trabe, ἐν τῷ ἐξέχοντι μέρει τῆς δοκοῦ. ἐπ' ἠϊόνας προὐχούσας, *Od.* Z. 138.

Μέλαθρον, *Od.* Σ. 149.

v. 545.

Βρότειος, α, ον, & βρότεος, α, ον, etiam ὁ, ἡ, βρότειος, humanus, ad mortalem pertinens. Φωνῇ βροτέῃ, voce humana & articulata: de aquila loquente. A βροτὸς, ὁ, ἡ, mortalis.

Φωνῇ δὲ βροτέῃ κατερήτυε, Voce autem humana confirmabat me, tenebat me in proposito: sedabat me, & cohibebat a tristitia. Κλαῖον κατερήτυεν ἐν μεγάροισιν, *Od.* I. 31.

v. 546.

Θάρσει, *Od.* Π. 436.

Τηλεκλειτὸς, *Od.* Λ. 307.

v. 547.

Ὕπαρ, τό, est oppositum τῷ ὄναρ, & notat rem veram, quæ non est somnium: was nicht ein Traum, sondern Wahrheit ist. Est vox composita ex ὕπνος, & αἴρω, ut sit ὕπνου ἄρσις, somni sublatio, διὰ τὴν ἐγρήγορσιν, *quasi* ὕπνας. nam non ponitur hæc vox, nisi in relatione ad somnium & somnum.

Οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλὸν, Non somnium hoc est, sed res vera bona. & dicit sic, quia res somnio figurata certissime & citissime futura est. Conf. SCHIER *Not. in Moschi Idyll. p.* 155.

Ὅ τοι τετελεσμένον ἔσται, quæ (res) tibi eveniet plene.

v. 549.

Ἐγὼ δέ τοι αἰετὸς ὄρνις Ἦα πάρος, Ulysses interpretatur conjugi suæ somnium, quod illa somniarat, & in quo viderat aquilam occidentem anseres domesticos Penelopes. Ergo ἦα *h. l.* id vult: ego significabar per aquilam. Talis locus est 1. *Cor. X:* 4.

Ἦα, *Od.* Π. 472.

Νῦν αὖτε τεὸς πόσις εἰλήλουθα, nunc tuus maritus redii.

v. 550.

Ἀεικέα πότμον ἐφήσω, invisam mortem immittam. Vide ad *Od.* P. 130.

v. 551.

Μελιηδὴς ὕπνος, dulcis somnus. μελιηδέα οἶνον, *Od.* Σ. 425.

Ἀυτὰρ ἐμὲ μελιηδὴς ὕπνος ἀνῆκε, Vide ad *Od.* Σ. 198.

v. 552.

Παπτήνασα δὲ χῆνας ἐνὶ μεγάροισι νόησα, Adſpiciens vero anſeres in ædibus vidi. da ich zuſahe. παπτήνας ἕλε δίφρον, *Od.* P. 330.

v. 553.

Πυρὸν ἐρεπτομένες παρὰ πύελον, Triticum comedentes apud alveum ligneum, beym Troge. Eſt ergo ἐρέπτειν *h. l.* ἐπὶ τῇ ἔρα ἐσθίειν. λωτὸν ἐρεπτόμενοι, *Od.* I. 97.

Πυρὸς, ſupra *v.* 536.

Πύελος, ȣ, ὁ, *propr.* alveus, in quo lac aſſervatur, ut flos lactis ſuperne naſcatur. *Deinde in genere* ſic dicitur vas cavum, ex quo lavor vel veſcor, eine Schüſſel, ein runder Trog. a πυος, ȣ, ὁ, primum lac in maternis uberibus poſt partum, apud omnia animalia lactantia.

Ἧχι πάρος περ, ubi & antea. ἧχι, *Od.* Z. 94.

v. 555

Οὔπως ἐςὶν, non licet, impoſſibile eſt. *Od.* P. 286.

Ὑποκρίνασθαι ὄνειρον, declarare ſomnium. Vide ſupra ad *v.* 535.

v. 556.

Ἀποκλίνω, declino, deflecto, deflectere facio.

Ἄλλῃ ἀποκλίναντ', (*pro* ἀποκλίναντα,) hic Accuſativus non ad τὸν ὄνειρον, ſed ad explicantem & interpretantem id ſomnium, pertinet: Alio deflectentem, als einer, der den Traum auf was anders lenket und deutet: oder, der davon ab auf was anders gehet.

Ἀυτὸς Ὀδυσσεὺς πέφραδ᾽] *Ipſe Ulyſſes* venuſta ambiguitate dixit, volens intelligi a Penelope aquilam, *v.* 549. ipſe referens ad ea, quæ ante dixerat. ERN.

v. 557.

Πέφραδ᾽, ὅπως τελέει, Expoſuit, quomodo id effecturus ſit: Dixit, quomodo id efficiet. & reſpicitur *v.* 548. 549. πεφραδέειν ἐθέλυσα, ſupra *v.* 477.

Μνηςῆρσι δὲ φαίνετ᾽ ὄλεθρος, procis enim apparet cædes, *vel* oſtenditur & portenditur mors.

v. 558.

Πᾶσι μάλ᾽, Omnibus omnino.

Οὐδέ κέ τις θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξει, Vid. ad *Od.* P. 547.

v. 560.

v. 560.

Ὄνειροι ἀμήχανοι, somnia ad interpretandum difficilia. ὦ μοι ἐγὼ σέο, τέκνον, ἀμήχανος, supra v. 363.] Περὶ οὗ μηχανὴν εὑρεῖν οὐκ ἔστιν. *Schol.* Rectius autem *Eustathius*: Ἀμήχανοι δὲ ὄνειροι, πρὸς οὓς οὐκ ἔστι κρίσιν τινὰ ἀμφισμένην τεχνήσασθαι ἤτοι μηχανήσασθαι. CLARK.

Ὄνειροι ἀκριτόμυθοι, somnia nihil distincti loquentia interpretationis dubiæ: quorum oracula & effata non facile possunt explicari. Θερσῖτα, ἀκριτόμυθε, infinitum loquens: qui πολυλογίαν solam, sine judicio, sectaris, καὶ τὴν τεχνικὴν καλὰ τοῦ βασιλέως. nam sermo tuus nullam habet argumentationem; imo, quæ dicis, adversantur postulationi tuæ; quæ jubet, Græcos domum reverti. *Il.* Β. 246. Confer simul *ibid.* 796. ubi μῦθοι ἄκριτοι sunt, sententiæ & orationes innumeræ, laudabiliter.] Ἄκριτα καὶ ἀδιάπτωτα καὶ ἀδιάστατα λέγοντες. *Schol.*

v. 561.

Γίνοντ', (*pro* Γίνονται.) Sunt *vel* Dantur.

Οὐδέ τι πάντα τελείεται ἀνθρώποισι, neque omnino omnia somnia eventum habent apud homines. τελείεται, præs. Pass. a τελείω. Vide supra ad v. 305.

v. 562.

Δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσὶν ὀνείρων, Duæ etenim portæ inanium sunt somniorum, quæ sunt εἴδωλα tantum; ad similitudinem τῶν σκιῶν, quæ nec tangi nec tangere possunt. νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα, *Od.* Λ. 49.

v. 563.

Αἱ μὲν γὰρ κεράεσσι τετεύχαται, αἱ δ' ἐλέφαντι, Aliæ enim ex cornibus factæ sunt, aliæ autem ex ebore: de portis somniorum. τετεύχαται, *Od.* Ξ. 138.

Κεράεσσι. κέρας, supra v. 211.

Ἐλέφαντι, supra v. 56.

v. 564.

Τῶν οἱ μέν κ' ἔλθωσι διὰ πριστοῦ ἐλέφαντος, Horum quidem quæ vadunt per sectum ebur, i. e. per portam eburnam. λευκοτέρην δ' ἄρα μιν θῆκεν πριστοῦ ἐλέφαντος, *Od.* Σ. 195.

V. 565.

Ἐλεφαίρω, spe decipio aliquem, spe inani lacto aliquem. & quia id valde molestum est, notat & simpliciter βλάπτω, ich äffe, mache einem was zu Wasser. Est ab ἔλπω, per paragogen ἐλπαίρω, & interserto ε, mutataque tenui, ἐλεφαίρω, per usum Jonicum. Potest etiam referri ad αἴρω, ut sit: tollo aliquem spe in altum, ex qua deinde decidat.

Οἵ δ' ἐλεφαίρονται, ἔπε' ἀκράαντα φέροντες, Hæc (somnia) sperare faciunt, sed decipiunt, ferentia verba (*i. e.* res) irrita, & quorum compos quis non fit. De somniis ex porta elephantina egredientibus, quæ sunt vana: & videtur illa πύλη πριστοῦ ἐλέφαντος ab hoc verbo per allusionem ad litterarum similitudinem, scite ficta. *coll* 563. 564. somnia, quæ vanis imaginationibus & opinionibus fallunt. ἐλεφηράμενος Τυδεΐδην Ἀπόλλων οὐκ ἔλαθεν Ἀθηναίην, Apollo decipiens Diomedem, non latuit Minervam, *Il.* Ψ. 388.

Ἔπε' (*pro* ἔπεα) ἀκράαντα φέροντες, res irritas & non consequendas ferentia secum. ἔργον ἀκράαντον, opus ad effectum suum non perveniens, *Il.* Β. 138. θεοπροπίην ἀκράαντον, vaticinium irritum, *Od.* Β. 202.

V. 566.

Οἱ δὲ διὰ ξεστῶν κεράων ἔλθωσι θύραζε, Quæ vero per bene rasa & præparata cornua, *i. e.* per portam corneam egrediuntur. De somniis per portam corneam exeuntibus, & vera indicantibus.

θύραζε, supra *v.* 68. 69.

V. 567.

Οἵ ῥ' ἔτυμα κραίνουσι, βροτῶν ὅτε κέν τις ἴδηται, Hæc (somnia) vera visa & verba efficiunt, (dieselben Träume bringen Wahrheit,) hominum quando aliquis videt. δώδεκα ἀρχοὶ κραίνουσι, *Od.* Θ. 391.

Ἔτυμα. ψεύδεα — ἐτύμοισιν ὁμοῖα, supra *v.* 203.

V. 562 — 567.

Homerus confingit *h. l.* e duabus portis *somnia* ad nos exire, quorum quæ subvolant per portam corneam, vera sunt; quæ per eburneam, vana: quo significare voluit, ut *Lib. VIII. Apophthegmatum* interpretatur *Erasmus*, eas

eas demum res indubitatæ esse fidei, quas oculis contuemur; plerasque vero, quas ex alieno ore accipimus, esse fabulosas. *Corneæ* siquidem *portæ* involucro oculos designavit, ob coloris similitudinem; *eburneæ* vero loquentium os, ob candorem dentium, qui non ultimum loquelæ instrumentum sunt. RICC. *Diss. Hom. Tom. I. p.* 83. add. POTT. *Tom. I. p.* 330, 331.

v. 568.

Ἀλλ' ἐμοὶ οὐκ ἐνθένδ' οἴομαι αἰνὸν ὄνειρον Ἐλθέμεν. At mihi non inde (ex porta cornea) puto probandum somnium Venisse.

Αἰνὸν ὄνειρον, momentosum somnium.

v. 569.

Ἦ κ' ἀσπαστὸν ἐμοὶ καὶ παιδὶ γένοιτο, certe sane gratissimum id mihi & filio accideret. ὡς Ὀδυσῆ' ἀσπαστὸν ἔδυ φάος ἠελίοιο, *Od.* N. 35.

v. 570.

Supra *v.* 495.

v. 571.

Ἥδε δὴ ἠὼς εἶσι δυσώνυμος, Hæc sane aurora vadit *vel* orta est abominabilis: Hic sane est ille dies infaustus; sic vocat diem novarum nuptiarum. δυσώνυμοι υἷες Ἀχαιῶν, *Il.* Z. 255, & loquitur ibi Hecuba irata Græcis, & abominans eos. μοῖρα δυσώνυμος, *i. e.* ὁ θάνατος, *Il.* M. 116.

v. 572.

Ἥ μ' Ὀδυσῆος Οἴκου ἀποσχήσει, quæ me Ulyssis A domo removebit. τότ' ἂν οὔτοι ἀποσχέσθαι φίλον ἦεν, *Od.* I. 211.

Νῦν γὰρ καταθήσω ἄεθλον, nunc enim proponam certamen. & hinc est verbum ἀεθλοθετεῖν compositum.

v. 573.

Τοὺς πελέκεας, τοὺς κεῖνος κ. τ. λ. Secures, quas Ulysses quondam, cum esset domi, statuere solebat, &c. Narrat Penelope exercitium, quod maritus suus olim solitus fuerit instituere sagittando. Πελέκεας vocat foramina, in longo ferro infra acuto, superne facta, quæ inferiori sua acie sic defigebat in terram, ut foramen superne esset, & duodecim istæ sic dictæ secures se recta serie exciperent, ut sagitta immissa primo foramini, per omnia

transvolaret. Hoc exercitium imitandum proponebat Penelope procis suis. *δαῖε μέν οἱ πέλεκυν*, *Od.* E. 234.

v. 574.

Ἵστασχ' (*pro* *Ἵστασκε*, *Jon.* imperf. pro *ἵστη*) *ἑξείης*, Statuebat ex ordine, secures. Nimirum acies ejusmodi securis intrusa vel infixa erat ligno oblongo, ut foramen illud, cui inseri solet manubrium, superne emineret; lignum insigebatur terræ, ut foramen satis altum prostaret: & sic foramina illa præstabant vicem annulorum in scholis equestribus pendentium. nam quæ *Dacieria* ad *h. l* comminiscitur, apta quidem sunt, sed non vera. Vides & in his simplicitatem heroicam. Fortasse autem nomen *πέλεκυς* *h. l.* est translatum; ut notetur longum ferrum, infra acutum, superne autem amplo foramine præditum: ut ergo inferiori acie & superiori foramine imitaretur quasi ferream securim, eine lange eiserne Stange, unten scharf, oben mit einem Loch so groß, daß ein Pfeil durch könnte. & ars hujus exercitii erat, 1.) sic statuere recta linea & modicis intervallis istos *πελέκεας*, ut sagitta per primum foramen volans etiam inoffensa per omnes duodecim volaret. 2) non aberrare a primo foramine. 3.) ea vi mittere sagittam, ne deficeret, antequam per omnia duodecim foramina transisset. Hoc exercitio solitus fuerat Ulysses olim crebro exercere se aliosque.

Ἑξείης, *Od.* P. 450.

Δρύοχος, *ου*, *ὁ*, in plur. *οἱ δρύοχοι*, sunt ligna, infixa carinæ navis, & erecta ad latus, ut iis deinde adfigantur tabulæ. Vocantur *παρὰ τὸ*, *τὴν δρῦν*, *i. e.* *τὴν τρόπιν*; carinam, *συνέχειν ἐκαλέσαθεν.* *vel*, *παρὰ τὸ*, *ξύλα συνεκτικὰ εἶναι τρόπιος.* *τρόπις* vero est trabs illa magna & longa, quæ marinæ navi pro fundamento est, der Keil des Schiffs. Ergo *δρυόχους ὡς*, *i. e.* *κατὰ τάξιν καὶ στοῖχον*, *ὁποῖον ἔχουσιν καὶ οἱ δρύοχοι.* nam serie accurata statuebantur etiam secures istæ, ut, qui sagitta primum contingeret foramen, per omnia trajiceret.

Δώδεκα πάντας] Similiter infra *v.* 578. *δυοκαίδεκα πάντων.* Vide supra ad *Od.* E. 244. & ad *Il.* Σ. 373. & 470. CLARK.

v. 575.

v. 575.

Στὰς δ' ὄγε πολλὸν ἄνευθε, Stans autem ille valde procul.

Διαῤῥιπτάω, trajicio. ex διὰ & ῥιπτάω, jacio.

Διαῤῥίπτασκεν (*Jon.* pro διεῤῥίπτασεν) οἰϛόν, transmisit sagittam per foramina illa.

v. 576.

Μνηϛήρεσσιν ἄεθλον τοῦτον ἐφήσω, procis certamen hoc mandabo, ἐντελοῦμαι. *coll.* 572. nam ἐφίημι sæpe est, præcipio, mando. ἀεικέα πότμον ἐφήσω, supra *v.* 550.

v. 577.

Ῥηΐτατος, η, ον, facillimus, cum minimo negotio, expeditissimus. *Comparat.* ῥηΐτερος, έρα, ερον, facilior, expeditior.

Ὅς δέ κε ῥηΐτατ' (*pro* ῥηΐτατα, neutrum adverbialiter) ἐντανύσῃ βιὸν ἐν παλάμῃσι, Qui autem expeditissime tetenderit arcum manibus suis. Hæc erat una conditio; altera est *verf. seq.*

Ἐντανύω, intendo. Ponitur apud Poëtam de arcu, cujus alteri cornu nervus circumponitur, & sic arcus tenditur.

Παλάμῃσι, *Od.* E. 234.

v. 578.

Καὶ διοϊϛεύσῃ πελέκεων δυοκαίδεκα πάντων, Et sagittam transmiserit per bipennes duodecim omnes: quæ erat altera conditio. καί κεν διοϊϛεύσειας, *Od.* M. 102.

v. 579.

Τῷ κεν ἅμ' ἑσποίμην, Hunc comitarer, Ad hunc me adjungerem, Illum sequar conjux. ὅτις μοι κεῖθεν ἅμ' ἕσπετο δεῦρο κιόντι, *Od.* P. 53.

Νοσφισσαμένη τόδε δῶμα, relinquens hanc domum, ἀφεῖσα. νοσφισάμην, supra *v.* 339.

v. 580.

Κουρίδιον, In quam virgo olim nupsi. κουρίδιον δῶμα, domus, in quam virgo juvencula uxor inducta erat. ἄνδρα κουρίδιον, supra *v.* 266.

Ἐνίπλειον βιότοιο, δῶμα, plenam opibus, domum. ἐμπλείην κνίσσης τε καὶ αἵματος γαϛέρα, *Od.* Σ. 118.

v. 581.

v. 581.

Τοῦ ποτὲ μεμνήσεσθαι οἴομαι, ἔν περ ὀνείρῳ, Cujus deinde memoriam me retenturam puto, vel in somnio, (auch im Traum,) nedum vigilantem. μεμνήσεσθαι, *pro* μνήσεσθαι.

v. 583.

Supra *v.* 336.

v. 584.

Μηκέτι νῦν ἀνάβαλλε δόμοις ἔνι τοῦτον ἄεθλον, Ne amplius nunc differ & procrastina in ædibus hoc certamen. ἀνὰ γὰρ σφισι βάλλετ' ἀείδειν Φήμιος, *Od.* P. 262.

v. 585.

Πρὶν — Πρὶν, Ante — Quam. supra *v.* 475.

v. 586.

Τόξον εὔξοον, arcum bene rasum & politum & elaboratum a fabro suo. σκέπαρνον εὔξοον, *Od.* E. 237.

Τόξον — ἀμφαφόωντας, arcum — tractantes usque quaque, überall anfassend. πρὶν πάντα ἄνακτ' ἐμὸν ἀμφαφάασθαι, supra *v.* 475.

v. 587.

Πρὶν τούτους — Νευρήν τ' ἐντανύσαι, Quam isti — Nervumque adtenderint ad cornu. Vide supra ad *v.* 577.

Διοϊστεῦσαί τε σιδήρου, transmiserintque sagittam per ferrum. sunt hic ambæ conditiones. Vide ad *v.* 578.

Σίδηρον vocat τοὺς πελέκεας, per quorum foramina erat trajicienda sagitta.

v. 590.

Εἰ κ' ἐθέλοις μοι, ξεῖνε, παρήμενος ἐν μεγάροισι Τέρπειν, Si quidem velis mihi, hospes, adsidens in ædibus Oblectare te meque narrando.

Οὔ μοι ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισι χυθείη, non mihi somnus oculis superfunderetur.

v. 591.

Ἀλλ' οὐ γάρ πως ἐστὶν ἀΰπνους ἔμμεναι αἰὲν Ἀνθρώπους, Sed nequaquam possibile est, insomnes esse semper Homines. ἀΰπνους νύκτας ἴαυον, supra *v.* 340.

v. 592.

v. 592.

Ἐπὶ γάρ τοι ἑκάστῳ μοῖραν ἔθηκαν Ἀθάνατοι θνητοῖσιν, in qualibet enim re certam constitutionem & partem posuerunt Dii hominibus. Notatur ἡ κατὰ εἱρμὸν βίου διανέμησις, in nexu vitæ distributio consecutionum; ut post vigilias sequatur somnus, post somnum vigiliæ, &c. & ut homo ex quavis re capiat, quantum necesse est.

v. 594.

Ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα, Od. P. 101.

v. 595 — 597.

Ibid. 102 — 104.

v. 597.

Supra *v.* 260.

v. 598.

Ἔνθα κε λεξαίμην, Ibi sane cubaverim, *Od.* Γ. 365.

Σὺ δὲ λέξεο τῷδ' ἐνὶ οἴκῳ, tu autem cubato in hoc triclinio. Vide ad *Il.* I. 613.

v. 599.

Ἢ χαμάδις στορέσας, Vel humi in solo sternens cubile. στόρεσαν πυκινὸν λέχος, *Od.* H. 340.

Χαμάδις, supra *v.* 63.

Ἢ τοι κατὰ δέμνια θέντων, *per Tmesin* pro καταθέντων, & *Attice* pro καταθέτωσαν, *sc.* αἱ δουλίδες, vel tibi famulæ lectum ponunto. *h. l.* cubatio ἐν δεμνίοις, & cubatio humi, contradistinguuntur.

Δέμνια, supra *v.* 318.

v. 600.

Ὑπερώϊα σιγαλόεντα, *Od.* Σ. 205.

IN

IN Υ. ODYSSEÆ.

V. 1.

Ἐν προδόμῳ εὐνάζετο, in vestibulo cubabat, dormiendi causa. παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι, *Od.* E. 119.

Προδόμῳ, *Od.* O. 465.

V. 2.

Ἀδέψητος, ου, ὁ, ἡ, non subactus a coriario, non emollitus. ex α priv. & δεψέω, mollio, subigo.

Ἀδέψητον βοέην, corium bubulum non a coriario præparatum: ἀμάλακτος, ακατέργαστος, ξηρὰ βύρσα.

Βοέην, *sc.* δορὰν, bubulam, *sc.* pellem. BOS *Ell. Gr. sub Voce* Δορά.

Καμμὲν αδέψητον βοέην στόρεσ', *pro* κατεστόρεσε μὲν. Substravit quidem non subactum bubulum corium; & huic injecit vellera ovium: & deinde jacenti in his, superjecit Eurynome χλαῖναν, ad cooperiendum se. καὶ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ στόρεσαν ῥῆγός τε, λίνον τε, *Od.* N. 73

Ὕπερθε, supra, *sc.* istud corium bubulum durum, quod humi stratum erat. *Od.* Π. 47.

V. 3.

Κώεα πόλλ' οἴων, Pelles multas ovium, quibus incubabat ipse. Vide ad *Od.* P. 32.

Τοὺς ἱρεύεσκον Ἀχαιοὶ, quas mactarant Achivi. καὶ βοῦς ἱρεύσασθαι, *Od.* T. 198.

V. 4

Εὐρυνόμη δ' ἄρ' ἐπὶ χλαῖναν βάλε (*pro* ἐπέβαλε) κοιμηθέντι, Eurynome autem lænam imposuit decumbenti.

V. 5.

Μνηστῆρσι κακὰ φρονέων, procis mala cogitans, böses im Sinn habend,] Hinc inscriptus hic Liber: Τὰ πρὸ τῆς μνηστηροφονίας, notante *Eustathio.* CLARK.

V. 6.

Κεῖτ' ἐγρηγορόων, Jacebat vigilans. *pro* ἐγρηγορῶν, quod videtur esse ab ἐγρηγοράω, partic. præs. ab ἐγρηγοράω.

V. 7.

Ταὶ δ' ἐκ μεγάροιο γυναῖκες Ἤϊσαν, mulieres vero ex triclinio Abibant.

Αἱ

Αἱ μνηστῆρσιν ἐμισγέσκοντο πάρος περ, pro ἐμίσγοντο, & hæc vocis dilatatio ſimul innuit crebram conſuetudinem hujus rei. ſic, ἤγ' Ἐυρυμάχῳ μισγέσκετο, *Od.* Σ. 324.

v. 8.

Ἀλλήλῃσι γέλωτα καὶ εὐφροσύνην παρέχουσαι, Sibi invicem riſum & lætitiam exhibentes : de ancillis juvenculis & lautioribus.

v. 9.

Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι, Hujus autem commovebatur animus in pectore ſuo, *ſc.* ad indignationem & iram. Ἴρῳ δὲ κακῶς ὠρίνετο θυμὸς, *Od.* Σ. 74.

v. 10.

Μερμήριζε, deliberabat.

v. 11.

Ἠὲ μεταΐξας θάνατον τεύξειεν ἑκάστῃ, Utrum irruens mortem inferret cuique. κυρίδιῳ τευξασα πεσει φόνον, *Od.* Λ. 429.

Μεταΐξας, *Od.* P. 236.

v. 12.

Ἢ ἔτ' ἐῷ (pro ἐάοι) μνηστῆρσιν — μιγῆναι, *ſc.* αὐτὰς, An adhuc ſineret cum procis — congredi, *ſc.* eas.

Μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι, *Od.* Π. 271.

v. 13.

Ὕστατα καὶ πύματα, Noviſſima vice. neutrum plurale utrumque adverbialiter, & utrumque notat idem. Ita *Od.* Δ. 685. i e πανυ ἔχατα, ἔχατα ἐχάτων, *quaſi* : zum allerletzten mahl.

Κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὑλάκτει, *Metaphorice*, cor autem ei intus latrabat. ἱςάμενοι δὲ μάλα ἐγγὺς ὑλάκτεον, *Il.* Σ. 586. ubi de canibus ſermo.

v. 14.

Ὡς δὲ κύων ἀμαλῇσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα, *h. l.* φυλακὴν καὶ σκέπην συμμαχικὴν notat : & quidem hic *propr.* de cane. Eſt pro περιβεβηκυῖα, nam poſt Syncopen maſculini, & mutatam vocalem, περιβεβαώς, ſequuntur hæ formæ regulas contractionis, ut fœmininum fiat περιβεβῶσα. περὶ τρόπιος βεβαῶτα, *Od.* E. 130.

Ἀμαλῇσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα, mollibus pro catulis ſuis pugnans. σκύλακος νεογιλῆς, *Od.* M. 86.

Ἀμαλῇσι. per hoc Epith. teneri catuli indicantur : nam alias

aliàs ὁ σκύλαξ *in genere* canis adolescens. ἄρνα ἀμαλὴν, agnam teneram, *Il.* X. 310.

V. 15.

Ἄνδρ' ἀγνοιήσασ' (*pro* Ἄνδρα ἀγνοιήσασα) ὑλάει, Hominem non noscens latrat, canis fœta, die Hündin, die jemanden nicht kennet, billet ihn an. Vide ad *Od.* Π. 162.

Μέμονεν τε μάχεσθαι, & firmus adest ad pugnandum. μέμονεν τε μάλιστα μητέρ' ἐμὴν γαμέειν, *Od.* O. 520.

V. 16.

Ὣς ῥα τοῦ ἔνδον ὑλάκτει ἀγαιομένου κακὰ ἔργα, Sic hujus intus latrabat *cor* cum indignatione vehementi mirantis hæc facinora: μεμφομένου, χαλεπαίνοντος.

Ἀγαίω, & ἀγαίομαι, fit ab ἀγάω, (*Od.* E. 119.) sed semper fere de indignatione ponitur.

V. 17.

Στῆθος δὲ πλήξας, Pectus autem suum percutiens manu, da er sich an die Brust schlug; quod solet, si consilium aliquod nostrum reprehendimus & damnamus.

Κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ, *i. e.* ipse se reprehendit. αὐτὸν χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ, eum gravi sermone increpuit, *Il.* B. 245.

V. 18.

Τέτλαθι δὴ, κραδίη, — hic versus abiit in proverbium: gedulde dich, mein Herz! pro τλῆθι, vel τλάθι. Vid. ad *Il.* A. 586.

Καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης, du hast ja schon eher was härteres ertragen. apte hanc vocem, κύντερον, de impudentibus olim factis Cyclopis adhibet; quia parabola de cane immediate præcesserat; aliquid audacius, ἀναιδέστερον, χεῖρον, dreisters und heftigers. ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικὸς, *Od.* Λ. 426.

V. 19.

Ἤματι τῷ, ὅτε —, Eodem die, quo &c. *Od.* E. 309.

Ὅτε τοι μένος ἄσχετος ἤσθιε Κύκλωψ Ἰφθίμους ἑτάρους, quando tibi robore & impetu non sustinendus Cyclops comedebat Fortes socios. Vide ad *Od.* P. 406.

V. 20.

Ἰφθίμους ἑτάρους. ἀνδράσιν — ἰφθίμοισιν, *Od.* T. 110.

Σὺ δ' ἐτόλμας, tu autem constanti & fidente animo eras; non

non cedebas ei malo. ὅς τις τολμήσειεν ἐμοὶ σὺν μοχλὸν τρίψαι ἐν ὀφθαλμῷ, *Od.* I. 332.

Ὄφρα σε μῆτις Ἐξάγαγ' (*pro* Ἐξήγαγε) ἐξ ἄντροιο, donec te consilium prudens Eduxit ex antro Cyclopis.

v. 21.

Ὀϊόμενον θανέεσθαι; (*pro* θανεῖσθαι,) existimantem te, moriturum te esse ibi. ὀϊόμενός περ, *Od.* Ξ. 298.

v. 22.

Ἐν στήθεσσι καθαπτόμενος φίλον ἦτορ, in pectoribus alloquens suum cor, *i. e.* ἑαυτῷ λαλῶν, sich selber zuredend. αὐτίβίοις ἐπέεσσι καθαπτόμενος, *Od.* Σ. 414.] Καθαπτόμενος hic vertam potius, *demulcens. Il.* A. 582. ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσι. ERN.

v. 23.

Τῷ δὲ μάλ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε (*pro* ἔμενε) τετληυῖα, Ei autem valde in potestate ipsius cor manebat tolerans: er hielte fest an sich, und sagte oder thate nichts.

Πεῖσα, ης, ἡ, obedientia, obsequium: quando quis ad quietem suadendo perducitur. gehorsam, still seyn. a πείθω.

v. 24.

Νωλεμέως, *Od.* M. 437.

Αὐτὰρ αὐτὸς ἑλίσσετο ἔνθα καὶ ἔνθα, at ipse vertebat se huc & illuc.] Αὐτὸς *h. l.* est *corpus:* opponitur enim *animo.* Vide ad *Il.* A. 4. ERN.

v. 25.

Ὡς δ' ὅτε γαστέρ' ἀνὴρ κ. τ. λ.] Poëta, ut opinor, hac similitudine nihil aliud quam crebras corporis volutationes depingere voluit. CLARK. Verum vidit *Clarkius.* Hæc similitudo autem, etsi tenuior est, tamen ἀκρίβειαν habet, & optime exprimit jactationes crebras Ulyssis: quod & de aliis similitudinibus Homericis tenendum. ERN. Vide Hrn. Breitingers Abhandl. von Gleichn. *p.* 383. *sqq.*

Πολέος πυρὸς αἰθομένοιο, multo igne ardente.

v. 26.

Ἐμπλείην κνίσσης τε καὶ αἵματος γαστέρα, *Od.* Σ. 118.

v. 27.

Ἀιόλλω, est κινέω, *in specie* κινέω κατὰ εἴλησιν, moveo volvendo & orbes faciendo.

Ὡς δ' ὅτε γαστέρ — Ἀιόλλει, Sicut autem quando quis ventriculum mactati suis, *aut* magnum ile, refertum adipe & sanguine, (eine Blutwurst,) multo igne ardente, Huc & illuc versat & volvit: Circumagit ad ignem; beym Feuer umwendet, und sie bratet.

Μάλα δ' ὦκα λιλαίεται ὀπτηθῆναι, quam celerrime autem cupit, ut farcimen istud assetur.

v. 28.

Ὡς ἄρ' ὅγ' ἔνθα καὶ ἔνθα ἐλίσσετο μερμηρίζων, Sic, ut dictum est *v.* 24. ille huc & illuc se vertebat, deliberans. Vide etiam ad *v.* 10.

v. 29.

Vide ad *Od.* N. 376.

v. 30.

Μοῦνος ἐὼν πολέσιν, Unus multis.

Σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη, *i. e.* subito autem ei apparuit Minerva. στῆ ῥ' αὐτῶν σχεδόθεν, *Od.* Τ. 447.

v 31.

Οὐρανόθεν καταβᾶσα, De cœlo descendens.

Δέμας δ' ἤικτο γυναικὶ, *Od.* Π. 157.

v. 33.

Τίπτ' αὖτ' ἐγρήσσεις; Cur rursus vigilas? nam opus est quiete, ad firmandum corpus ad pugnam. πάννυχοι ἐγρήσσοντες, per totam noctem pervigilantes, *Il.* Λ. 550. Ρ. 660.

Πάντων πέρι κάμμορε φωτῶν, *Od.* Λ. 215.

v. 35.

Καὶ παῖς, οἷόν πού τις ἐέλδεται ἔμμεναι υἷα, Et filius (est tibi hic,) qualem sane quilibet cupit esse filium suum: ὁποῖον πᾶς ἐπιθυμεῖ ἔχειν υἱόν. θυμός μοι ἐέλδεται – Μνηστήρεσσι φανῆναι, *Od.* Σ. 163.

v. 37.

Κατὰ μοῖραν ἔειπες, *Od.* Σ. 169.

v. 38 — 40.

Supra *v.* 28 — 30.

v. 40.

Οἱ δ' αἰὲν ἀολλέες ἔνδον ἔασι, hi autem semper conferti in domo sunt.

v. 41.

v. 41.

Vide ad *Od.* Τ. 10.

v. 42.

Εἴπερ γὰρ κτείναιμι,] Vertam: *Enimvero, si maxime interfecerim.* ERN.

Διός τε σέθεν τε ἕκητι, per Jovis & tuam, o Minerva! gratiam. Ἀπόλλωνος ἕκητι, *Od.* Τ. 86.

v. 43.

Πῇ κεν ὑπεκπροφύγοιμι; Qua tandem ratione effugerem? *sc.* cognatos occisorum a me. ὅπως τὴν ὀλοὴν μὲν ὑπεκπροφύγοιμι Χάρυβδιν, *Od.* Μ. 113.

Τὸ σὲ φράζεσθαι ἄνωγα, hoc te considerare peto. Vide ad *Od.* Π. 312. Ρ. 279. (ubi pro *de* lege *te.*)

v. 45.

Σχέτλιε, O dure & difficulter cedens. Vide ad *Od.* Ν. 293.] Videtur Minerva Ulyssem increpare, quod ita diffidenter auxilium suum sibi polliceatur, facta comparatione ab hominibus, quorum quispiam alteri facile persuadet, se ei omni officio affuturum, cum tamen nihil certi a mortalibus sit exspectandum. (ita enim interpretor illud: Ὅσπερ θνητός τ' ἐστί.) Quanto ergo certius quispiam de Deo sperare illud ipsum debet; quod generaliter quidem debuit enunciari; sed maluit Poëta, relicta θέσει, ὑπόθεσιν amplecti, brevitatis caussa. Est autem ὑπόθεσις in eo, quod id de se ipsa, quæ Dea sit, dicit Minerva: quod confirmatur ex generall effato, quod de Diis poterat præstrui. Itaque eum securiorem reddit, cum eum Minervæ præsidio stipatum non solum de superandis facillime procis, sed de longe pluribus agminibus, dubitare non debeat. Tum hortatur eum ad somnum, quem ei ipsamet infundit. SPOND.

Καὶ μέν τις τε χερείονι πείθεθ' (*pro* πείθεται) ἑταίρῳ, etiam non satis valido fidit aliquis socio, & fretus eo esse solet: er verläßt sich auf ihn, und wird dreister, wenn er den nahe bey sich weißt.

Χερείονι — ἑταίρῳ, inferioris conditionis — sodali, qui non tantum pollet. *coll.* 46. 47.

v. 46.

Ὅσπερ θνητός τ' ἐστὶ, καὶ οὐ τόσα μήδεα οἶδεν, Qui mortalis

talis eſt, nec tot conſilia novit: de homine, reſpectu ad Deum.

v. 47.

Ἀυτὰρ ἐγὼ Θεός εἰμι, At ego Dea ſum.

Διαμπερὲς ἥ σε φυλάσσω Ἐν πάντεσσι πόνοις, Vide ad *Od.* N. 301.

Διαμπερὲς, *Od.* T. 442.

v. 48.

Ἐξαναφανδὸν, *idem quod* ἀναφανδὸν, & ἀναφανδὰ, *Od.* Λ. 454.

Ἐρέω δέ τοι ἐξαναφανδὸν. dicam autem tibi aperte, ohne Heel.

v. 49.

Εἴπερ πεντήκοντα λόχοι — ἀνθρώπων Νῶϊ περιςαῖεν, Si vel quinquaginta manipuli — hominum Nos circumſtarent: inquit Minerva ad Ulyſſem, *i. e.* ipſe prudens conſilium jam circumſpectum habens, & certus de eventu bono. Nam Homerus, ut Poëta, non enumerat, qui & quot auxiliati fuerint Ulyſſi ad occidendos procos, & qua clandeſtina arte eos contraxerit, filii ſui ope. Λόχοι, cohortes.] Τῶν πολεμίων συςήματα. *Schol.*

v. 50.

Νῶϊ περιςαῖεν, (*pro* περιςαίησαν,) Nos ambos circumſtarent hoſtiliter, oppugnando.

Κτεῖναι μεμαῶτες ἄρηϊ, interficere volentes ferro.

v. 51.

Καί κεν τῶν ἐλάσαιο βόας καὶ ἴφια μῆλα, Tamen eorum vi abigeres boves & pingues oves. conſequens pro antecedente. *i. e.* vinceres & fugares eos.

v. 52.

Ἀλλ' ἑλέτω σε καὶ ὕπνος, Sed capiat te & ſomnus. Vide ad *Od.* T. 511. & 515.

Ἀνίη καὶ τὸ φυλάσσειν, moleſtum etiam eſt cuſtodire. ἀνίη καὶ πολὺς ὕπνος, *Od.* O. 393.

v. 53.

Πάννυχον ἐγρήσσοντα, Per omnem noctem vigilando: Metaphora ἐκ τῶν ἀγρυπνούντων ἐν τινὶ φυλακῇ, die ganze Nacht Wache zuſtehen. τίπτ' αὖτ' ἐγρήσσεις, ſupra *v.* 33.

Πάννυχος, *Od.* Ξ. 458.

Κακῶν

Κακῶν δ' ὕπο δύσεαι ἤδη, e malis vero emerges jam nunc. *Vel*, mala ſubibis mox: timet ergo, ne vigiliæ nocturnæ eum faciant infirmiorem in craſtinum certamen cum procis.

v. 55.

Δῖα θεάων, *Od.* Σ. 189.

v. 56.

Εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε, quando eum ſomnus arripiebat & tenebat. ita *Il.* Ψ. 62. ἕνα μάρψας ἑτάρων. *Od.* K. 116.

Λύων μελεδήματα θυμῦ, ſolvens curas ſollicitas animi. ita *Il.* Ψ. 62. μελεδήματα πατρὸς ἔγειρεν ἐνὶ θυμῷ, *Od.* O. 8.

v. 57.

Λυσιμελὴς, έος, ὁ, ἡ, Membra reſolvens. Epith. *ſomni*: quia nimirum eſt ὁ λύων τὰ μέλη τῦ σώματος, qui omnia membra ſolvit ab opera ſolita, & ſic hominem omnium curarum obliviſci facit.

Ἄλοχος δ' ἄρ' ἐπέγρετο, *pro* ἐπηγείρετο, uxor vero evigilavit.

Κέδν' εἰδυῖα, honeſta, prudens, cauta. *Od.* Τ. 346.

v. 58.

Ἐν λέκτροισι καθεζομένη μαλακοῖσιν, in lectis ſedens mollibus.

v. 59.

Ἐπεὶ κλαίουσα κορέσσατο ὃν κατὰ θυμὸν, da ſie ſich ſatt geweinet.

v. 60.

Ἀρτέμιδι πρώτιστον ἐπεύξατο, Ad Dianam primum precata eſt.

Δῖα γυναικῶν, *Od.* Σ. 207.

v. 61.

Πότνα (*per Sync.* pro πότνια) Θεὰ, venerabilis Dea.

v. 62.

Ἰὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλῦσ', (*pro* βαλῦσα,) Sagitta in pectus infixa.

Αἴθε μοι ἤδη — ἐκ θυμὸν ἕλοιο, utinam (o Diana!) jam — me interficeres!

v. 63.

Ἢ ἔπειτά μ' ἀναρπάξασα θύελλα Οἴχοιτο προφέρυσα κατ' ἠερόεντα κέλευθα, vel me abripiens turbo Pergeret ferens

 me

me per caliginosas vias, & in ostia Oceani me dejiceret.

v. 64.

Οἰχοῖτο προφέρουσα, quod est idem ac, προφέροι, Asportaret *vel* Proriperet me, in mare. sic *Il.* Z. 346. ὥς μ' ὄφελε θύελλα ἀνέμου οἴχεσθαι προφέρουσα με εἰς ὄρος —, utinam tulisset me turbo venti in montem &c. ut οἴχεσθαι προφέρουσα sit idem ac προφέρειν. ἔριδα προφέρουσα, *Od.* Z. 92.

Κατ' ἠερόεντα κέλευθα, per atras vias, *i. e.* in mortem. Potest tamen & *h. l. in genere* intelligi τὸ πρὸς δύσιν καὶ ᾅδην, ubi mortuorum locus esse putabatur, versus occidentem, in Oceano. ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα, *Od.* Θ. 473. Ἠερόεις. Ζόφον ἠερόεντα, *Od.* N. 241.

v. 65.

Ἐν προχοῇς δὲ βάλοι — Ὠκεανοῖο, Fluentisque me injiciat — Oceani. ἐν προχοῇς ποταμοῦ παρελέξατο, *Od.* Λ. 241.

Ἀψοῤῥόου Ὠκεανοῖο, retro fluentis *vel* rursus eodem fluentis Oceani, ita *Il.* Σ. 399. Sic dicitur *Oceanus* ὁ κύκλῳ τῆς γῆς περινοστῶν καὶ ἀψ πάλιν ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἱκνούμενος: ὁ εἰς ἑαυτὸν ἀναλύων ἐν τῷ εἰλεῖσθαι κύκλῳ περὶ τὴν γῆν. Nisi potius fluxum & refluxum maris intelligit, die Ebbe und Flut.

v. 66.

Ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρας ἀνέλοντο θύελλαι, Sicut autem quando Bandari filias sustulerunt procellæ, venti rapidi tollebant eas a terra in aërem altum, *coll.* 77. & auferebant eas inde.

v. 67.

Τῇσι τοκῆας μὲν φθῖσαν (*pro* ἔφθισαν) θεοί, Quibus parentes perdiderunt *vel* mori fecerunt Dii.

Αἱ δὲ λίποντο Ὀρφαναὶ ἐν μεγάροισι, ipsæ autem relictæ sunt Orbæ parentibus & in statu tristi in ædibus.

v. 68.

Ὀρφαναί. ὀρφανός, ἡ, όν, orbus parente.

Κόμισσε (*pro* ἐκόμισε) δὲ δῖ' Ἀφροδίτη Τυρῷ, καὶ μέλιτι γλυκερῷ, καὶ ἡδέϊ οἴνῳ, aluit autem diva Venus Caseo, & melle dulci, & suavi vino.

v. 69.

Τυρός, *Od.* K. 234.

v. 70.

Ἥρη δ᾽ αὐτῇσιν περὶ πασέων δῶκε γυναικῶν, Juno autem ipsis præ omnibus dedit mulieribus.

v. 71.

Εἶδος καὶ πινυτὴν, Formam auguſtam & intellectum bonum, Formam majeſtatis plenam & ingenium nobile. *σοὶ δῶκε Θεὸς μέγεθός τε βίην τε καὶ πινυτὴν*, *i. e.* *σύνεσιν*, *Il.* Η. 289. & vide tria dona, ſtaturam amplam, robur virium, vim ingenii.

Μῆκος δ᾽ ἔπορ᾽ Ἄρτεμις, ſtaturam proceram autem donavit virginibus Diana. *i. e.* venando corpus exercuerant, ut læte creſcerent: nam multum deſidendo corrumpitur corpus, ne augeri poſſit naturali modo.

Μῆκος, proceritatem corporis. Vide ad *Od.* Λ. 311.

Ἄρτεμις ἁγνὴ, *Od.* Σ. 201.

v. 72.

Ἔργα δ᾽ Ἀθηναίη δέδαε κλυτὰ ἐργάζεσθαι, Opera autem Minerva docuit virgines illas egregia elaborare. *δέδαε*, *Od.* Θ. 448.

v. 73.

Προσστείχω, adeo, accedo.

Εὖτ᾽ Ἀφροδίτη δῖα προσέστιχε μακρὸν Ὄλυμπον, Quum Venus diva profecta eſt ſurſum ad excelſum Olympum.

v. 74.

Κούρῃς αἰτήσουσα τέλος θαλεροῖο γάμοιο, Puellis petitura finem lætarum nuptiarum.

Τέλος - γάμοιο, *i. e.* *γάμος*, connubium, die Vollziehung der Heurath.

Θαλερὸς γάμος, *Od.* Ζ. 66.

v. 75.

Ἐς Δία — Ad Jovem.

v. 76.

Μοῖρα *h. l.* *ἡ εὐδαιμονία καὶ εὐτυχία.*

Ἀμμορία, ας, ἡ, infortunium, *δυστυχία*. privatio boni. ab *ἄμμορος*, *Od.* Ε. 275.

v. 75. 76.

— — — (*ὁ γάρ τ᾽ εὖ οἶδεν ἅπαντα,*
Μοῖράν τ᾽ ἀμμορίην τε καταθνητῶν ἀνθρώπων.)

— — — (*ille enim bene novit omnia,*
Fortunam & infortunium mortalium hominum.)

v. 77.

Τόφρα δὲ τὰς κούρας Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο, Interea puellas Harpyæ abripuerunt. *coll.* 66. νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο, *Od.* Ξ. 371.

v. 78.

Καί ῥ' ἔδοσαν στυγερῇσιν Ἐριννύσιν ἀμφιπολεύειν, Et dederunt horrendis Erinnibus, ut cum iis versarentur. *h. l.* est tacitus ψόγος γάμου, quasi satius sit consociari cum Furiis, quam cum re nuptiali. Ceterum hoc vult: raptæ sunt clam ex terra sua per prædones, & in servitutem abductæ, ubi in perpetuo sunt mœrore. εἰ κεῖνός γ' ἐλθὼν τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύοι, *Od.* Τ. 127.

Στυγερῇσιν Ἐριννύσιν, *i. e.* ταῖς φρικταῖς, & quasi κρυεραῖς καὶ ῥιγεδαναῖς. στυγερὸς γάμος, *Od.* Σ. 271.

v. 79.

Ὥς (*pro* Οὕτως) ἔμ' ἀϊστώσειαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες, Sic utinam me tollant e medio Dii, δι' ἁρπαγῆς δηλαδή. οἱ δ' ἄμ' ἀϊστώθησαν ἀολλέες, *Od.* Κ. 259.

v. 80.

Ἐϋπλόκαμος, *Dianæ* Epith.

Ἠέ μ' — βάλοι Ἄρτεμις, Vel me — percutiat subita morte Diana. Vide ad *Od.* Ρ. 251. & 494.

v. 81.

Ὄφρ' Ὀδυσῆα ὀσσομένη, καὶ γαῖαν ὕπο στυγερὴν ἀφικοίμην, Ut, Ulyssem in animo mihi præsentem habens, terram sub odiosam abirem: inquit Penelope, mortem sibi precans, ut vel moriatur ἀνειδωλοποιουμένη καὶ μὴ λαθομένη τῆς πίστεως, καὶ ἔχουσα μνήμην τοῦ ἀρίστου ἀνδρὸς ἐγγεγραμμένην ἀνεξάλειπτον εἰς ψυχήν. Apparet ergo, τὸ ὄσσεσθαι maxime dici de spectatione mentis; si aliquid, absens jam, velut præsens imaginamur, aut prævidemus, aut in animo gestamus infixum. δὴ γὰρ κακὸν ὄσσετο θυμῷ, *Od.* Σ. 153.

Γαῖαν ὑπὸ στυγερὴν ἀφικοίμην, *i. e.* τὴν κατὰ τὸν ᾅδην, τὸν τάφον, damit ich unter die kalte Erde kâme, *i. e.* sturbe.

v. 82.

Μηδέ τι χείρονος ἀνδρὸς ἐϋφραίνοιμι νόημα, inquit Penelope nuptias novas timens: Nec deterioris, quam Ulysses fuit,

fuit, viri exhilarem sensum; Neque gaudium præbeam voluntati viri deterioris; μὴ ἴλεγω μιγεῖην ἀνδρὶ, ne exhilarem aliquem horum invisorum mihi procorum συνουσίᾳ ἐμῇ.

v. 83.

Ἀλλὰ τὸ μὲν καὶ ἀνεκτὸν ἔχει κακὸν, ὁππότε —. Sed hoc quidem vel tolerabile & non omnino disperdens malum habet aliquis, si —, das ist doch noch auszustehen. ἦ δὴ λοίγια ἔργα τάδε ἔσσεται, οὐδ' ἔτι ἀνεκτὰ, das wird ja gewiß verderblich Ding werden, das nicht zu ertragen ist: nicht auszustehen, *Il.* A. 573. χρειὼ γὰρ ἱκάνεται οὐκ ἔτ' ἀνεκτὸς, necessitas enim urget jam non tolerabilis, *i. e.* ἀνάγκη, *Il.* K. 118.

v. 84.

Ἤματα, Interdiu, bey Tage.

Πυκινῶς ἀκαχήμενος ἦτορ, frequenter dolens corde. ἐπεὶ πυκινῶς ἀκάχημαι, *Od.* Υ. 95.

v. 85.

Νύκτας, Noctu, bey Nacht.

Ὕπνος ἔχῃσιν, somnus *eum* occupet.

Ὁ γάρ τ' ἐπέλησεν ἁπάντων Ἐσθλῶν ἠδὲ κακῶν, hic enim oblivisci facere solet omnium Bonorum & malorum.

v. 86.

Ἐπεὶ ἂρ βλέφαρ' (*pro* βλέφαρα) ἀμφικαλύψῃ, postquam palpebras contexerit.

v. 87.

Αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ ὀνείρατ' ἐπέσσευεν κακὰ δαίμων, At mihi & somnia immisit mala Deus. τόσα γάρ μοι ἐπέσσευεν κακὰ δαίμων, *Od.* Υ. 129.

Ὀνείρατ', *pro* ὀνείρατα. ὄνειρον, *Od.* Υ. 568.

v. 88.

Τῇδε γὰρ αὖ μοι νυκτὶ παρέδραθεν εἴκελος αὐτῷ, Hac enim rursus nocte juxta me dormivit similis ipsi: inquit Penelope, narrans somnium de marito suo. εἴ πως ἱμείραιτο παραδραθέειν φιλότητι, *Il.* Ξ. 163. inquit Juno, sollicitatura Jovem ad congressum conjugalem dolose. *pro* παραδραθεῖν, aor. 2. infinit. v. παραδαρθάνω, juxta dormio.

v. 89.

Τοῖος ἐὼν, οἷος ἦεν ἅμα στρατῷ, Talis existens, qualis erat,

erat, cum iret una cum exercitu. *i. e.* armatus & αἰχμάζων, non vero nudus & ὠμογέρων, qualis nunc.

v. 90.

Χαῖρε, *pro* Ἔχαιρε, Gaudebat.

Ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην ὄναρ ἔμμεναι, ἀλλ' ὕπαρ ἤδη, quoniam non opinabar ſomnium eſſe, ſed rem veram jam: inquit Penelope, narrans ſomnium ſuum de marito ſuo abſente. & ex *h. l.* Etymologia vocis ὕπαρ eſt manifeſta per ἤδη; non opinabar ſomnium id eſſe, ſed me vigilare jam, & rem veram videre. Vide ad *Od.* Τ. 547.

v. 92.

Τῆς δ' ἄρα κλαιούσης ὄπα σύνθετο δῖος Ὀδυσσεύς, Illius autem flentis vocem attendebat nobilis Ulyſſes: audiebat cum adfectu. ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον, *Od.* Τ. 268.

v. 93.

Μερμήριζε, ſupra *v.* 10.

Δόκησε δέ οἱ κατὰ θυμὸν, viſa eſt autem ei in animo ſuo, es kam ihm ſo vor, als ob ſie ꝛc.

v. 94.

Ἤδη γινώσκουσα παρεστάμεναι κεφαλῆφι, Jam ſciens omnia & agnoſcens adſtare capiti.

Παρεστάμεναι, *pro* παρεστάναι, præſens eſſe.

v. 95.

Χλαῖναν μὲν συνελὼν καὶ κώεα, Pallium quidem complicans & vellera, er nahm es zuſammen, und legte es beyſeite, συνάξας, συνειλήσας. ἀμφοτέρας δ' ὀφρῦς σύνελεν (*pro* συνεῖλεν) λίθος, utrumque ſupercilium abſumſit lapis, *Il.* Π. 740.

Κώεα, ſupra *v.* 3.

Τοῖσιν ἐνεύδεν, in quibus dormierat, quibus incubabat ante. & ea erant κώεα, vellera, pelles villoſæ, ſub corpore, & χλαῖνα ad tegendum corpus. μαλακῶς ἐνεύδειν, molliter incubare, *Od.* Γ. 350. ubi narrantur regia ſtragula.

v. 96.

Ἐς μέγαρον κατέθηκεν ἐπὶ θρόνου, In domum depoſuit in ſella, utpote pretioſiora.

Ἐκ δὲ βοείην θῆκε θύραζε φέρων, Extra domum *vel* conclave vero foras extulit bovinam pellem & depoſuit, utpote

pote vilius. Vide HOOG. *ad* VIG. *C. VI. S. II. R. V.* (*N.* 57.)

Βοείην, corium bubulum. βοέην, supra *v.* 2.

v. 97.

Θύραζε, *Od.* Υ. 566.

Διὶ δ' εὔχετο, χεῖρας ἀνασχών, vides hic preces matutinas. Conf. *Od.* Ρ. 239.

v. 98.

Ζεῦ πάτερ,] Intelligendum, Jove appellando, rege Deorum, una appellari Deos Deasque in cœlo omnes. ERN.

Εἴ μ' ἐθέλοντες — ἤγετ' (*pro* ἤγετε) ἐμὴν ἐς γαῖαν, si me propitii — Duxistis meam in terram.

Ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν, super terram firmam & super mare, ἐπὶ γῆν καὶ θάλασσαν. ita *Il.* Ξ. 308.

v. 99.

Ἐπεί μ' ἐκακώσατε λίην, postquam me malis adfecistis nimis. κακῶσαι, *Od.* Π. 212.

v. 100.

Φήμην τίς μοι φάσθω ἐγειρομένων ἀνθρώπων, precatur Ulysses, ut sibi aliquis in domo ex iis, qui jam e somno essent excitati, aut vigiles, vocem ominosam forte fortuna proferat. & ea Φήμη sequitur *v.* 105. 111 — 120. ubi eadem dicitur σῆμα, tessera, & κλεηδών: & recte Φήμη, ὡς μέλλον τι σημαίνουσα, dicitur σῆμα. χαῖρε δὲ φήμῃ Ὀδυσσῆος φίλος υἱός, gaudebat autem hac ominosa oratione filius Ulyssis, *Od.* Β. 35. & Φήμη inest *v.* 33. 34. ubi Telemachus hanc laudationem & bene precationem excipit ὡς ἀγαθὸν οἰωνόν, & surgit lætus ad concionandum. Conf. WOLF. *Cur. Philol. ad Matth. III:* 17. φωνὴ ἐκ τῶν οὐρανῶν.

v. 101.

Ἔνδοθεν, Ab intus, *Od.* Α. 74.

Ἔκτοθεν, *Od.* Ρ. 278.

Ἔκτοθεν δὲ Διὸς τέρας ἄλλο φανήτω, ab extra autem Jovis signum aliud ostendatur. Ulysses vult *in* domo audire vocem aliquam humanam ominosam, *extra* domum autem animadvertere aliud signum divinum. *coll.* 103. ubi est posterius, & 105 — 120. est prius. & Jovis erat tonitru auditum, cum in cœlo nulla esset nubes.

Φανήτω,

Φανήτω, edatur. aor. 2. imperat. Paff. v. Φαίνω.

v. 102.

Μητίετα Ζεύς, Od. Π. 298.

v. 103.

'Αυτίκα δ' ἐβρόντησεν, Vid. ad Od. Ξ. 305.

'Απ' αἰγλήεντος 'Ολύμπου, coll. 113. ubi idem 'Ολυμπος dicitur ἀστερόεις, ut appareat, cur dicatur αἰγλήεις. Vide ad Il. A. 532.

v. 104.

'Υψόθεν ἐκ νεφέων, i. e. de coelo, ubi esse aliàs solent nubes. ὑψόθεν ἐκ πέτρης, Od. P. 210.

v. 102 — 104

Tonitru omnium fignorum cœleftium *nobiliffimum* & maxime *ominofum* erat. *Fauftum* autem vel *infauftum* habebatur, ut cetera figna, juxta pofituram: fi enim auditum fuiffet a dextera, *felix*, fin vero a finiftra, *infelix* portentum dicebatur. *Tonitru* nitido & fereno cœlo *fauftum* erat omen, quod Jupiter edidiffe dicitur ab *Homero*, ut fupplices certiores redderet, fe illorum preces exaudiiffe; poftquam enim dixerat, Ulyffem Deo fupplicaffe, ut fuis inceptis in Penelopes procos adfpirare dignaretur figno felici, pergit Poëta:

'Ως ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεύς.
'Αυτίκα δ' ἐβρόντησεν ἀπ' αἰγλήεντος 'Ολύμπου
'Υψόθεν ἐκ νεφέων· γήθησε δὲ δῖος 'Οδυσσεύς.
Sic dixit precatus: hunc autem audivit confiliarius Jupiter.
Statimque tonuit a fplendido Olympo
Ab alto ex nubibus: lætatus autem eft divinus Ulyffes.

POTT. Tom. I. p. 354. Vide etiam WOLFII *Cur. Philol. ad Joh. XII:* 29. 'Ο οὖν ὄχλος ὁ ἑστὼς καὶ ἀκούσας, ἔλεγε βροντὴν γεγονέναι.

v. 105.

Φήμη, fupra v. 100.

Φήμην δ' ἐξ οἴκοιο γυνὴ προέηκεν, Ominofam vocem vero ex domo mulier edidit. ποδα δὲ προέηκε φέρεσθαι, Od. T. 468.

'Αλετρὶς, ίδος, ἡ, molitrix.

v. 106.

Πλησίον φήμην ἐξ οἴκοιο γυνὴ προΐηκε; Proxime omen verbale e domo mulier emifit. πλησίον b. l. poffit videri adver-

adverbialiter de *tempore* positum, pro αὐτίκα, ἰυθὺς, immediate post auditum tonitru: potest tamen etiam de *loco*, non procul ab Ulysse. Vide ad *Od.* Σ. 399.

Ἔνθ' ἄρα οἱ (*pro* αὐτῷ) μυλαὶ εἵατο, (*pro* ἧντο,) ibi ei molæ erant. μύλη, *Od.* Η. 104.

v. 107.

Δώδεκα πᾶσαι] Vide supra ad *Od.* Ε. 244. & ad *Il.* Σ. 373. 470. CLARK.

Τῇσι (*pro* Ταῖς, *scil.* μύλαις) δὲ δώδεκα πᾶσαι ἐπεῤῥώοντο γυναῖκες, Ad has (molas) autem duodecim omnino mulieres strenue movebant se & opus faciebant. ἀμβρόσιαι χαῖται ἐπεῤῥώσαντο ἀπὸ ἀθανάτοιο κρατὸς ἄνακτος, de Jove annuente, *Il.* Α. 529. divini capilli movebant se valde a capite immortali Domini. Conf. ARNAUD *Lect. Græc. p.* 51.

v. 108.

Ἄλφιτα, *Od.* Τ. 197.

Ἄλειαρ, ατος, τὸ, farina triticea, Weizen-Meel, quod & τὸ ἄλευρον dicitur. nam τὸ ἀπὸ κριθῶν dicitur propr. ἄλφιτον.

Ἄλφιτα τεύχουσαι καὶ ἀλείατα, Farinam hordeaceam præparantes & triticeam: Farinas facientes ex hordeo & frumento.

Μυελὸν ἀνδρῶν, medullam virorum, *i. e.* cibum maxime roborantem homines. ita *Od.* Β. 290.

v. 109.

Αἱ μὲν ἄρ' ἄλλαι εὗδον, Ceteræ quidem cubitum ierant.

Καταλέω, comminuo plane molendo, ex κατὰ & ἀλέω, molo, comminuo frumenta in farinam tenuem.

Ἐπεὶ κατὰ πυρὸν ἄλεσσαν, *pro* κατήλεσαν, cum mola comminuissent triticum, ad panes inde conficiendos.

Πυρὸν, *Od.* Τ. 536.

v. 110.

Ἡ δὲ μί' (*pro* μία) οὔπω παύετ', (*pro* παύετο,) Una vero ancillarum nondum quiescebat ab opere molendi.

Ἀφαυροτάτη δ' ἐτέτυκτο, *sc.* γυνὴ, de molitricibus duodecim, ex quibus undecim jam dormiebant, una autem hæc nondum, quia suum pensum nondum absolverat; nam

nam erat inter reliquas infirmissima. μήτι μευ ἠΰτε παιδὸς ἀφαυρῦ πειρήτιζε, ἠὲ γυναικὸς, *Il.* H. 235.

Ἐτέτυκτο, erat. τέτυκτο, *Od.* T. 226.

V. III.

Ἡ ῥα μύλην στήσασα, Quæ molam stare faciens, da sie die Mühle stille stehen ließ. Una istarum ancillarum precata interitum procis inducitur, propter quos tam assidue in molendo exerceretur. *coll.* 118. 119. Fuit ergo apud antiquissimos opus ancillarum vilium. ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν, *Od.* T. 11.

Ἔπος φάτο, σῆμα ἄνακτι, loquebatur aliquid, quod in omen verti posset ab hero suo.

V. 112.

Ζεῦ πάτερ, ὅστε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσεις,
Jupiter pater, qui Diis & hominibus imperas.

V. 113.

Ἦ μεγάλ' ἐβρόντησας, Certe valde tonuisti. Vide supra ad *v.* 103.

Ἀπ' οὐρανῦ ἀστερόεντος, *coll.* 103. & sic dicitur περιεκτικῶς, gestirnet. ita *Od.* M. 380.

V. 114.

Οὐδέ ποθι νέφος ἐστί, Neque usquam ulla nubes est. Ex quo apparet, ἐκ νεφέων *v.* 104. Attice dici τόπον τῶν νεφέων, *i. e.* τὸν οὐρανὸν, vel τὰ ἄνω in genere: nam tonitru hoc fiebat præter naturam, sudo cœlo, *v.* 103. & Attici ponere solent rem in loco contentam, pro loco continente eam.

Τέρας νύ τεῳ (*pro* τινὶ) τόδε φαίνεις, de signo audito. Vide supra ad *v.* 101.

V. 115.

Κρῆνον νῦν καὶ ἐμοὶ — ἔπος, ὅ, ττι κεν εἴπω, Effectum da nunc & mihi — id verbum, quod dixero: Annue, o Jupiter! & mihi hoc, quod rogavero. οἱ ῥ' ἔτυμα κραίνουσι, *Od.* T. 567.

Ἐμοὶ δειλῇ, misera & labore fessa molitrix precatur Jovem: mihi miseræ, *sc.* perfice votum: mir armen Weibe. ὦ δειλ', *Od.* Σ. 388.

V. 116.

Μνηστῆρες πύματόν τε καὶ ὕστατον ἤματι τῷδε — ἑλοίατο δαῖτ',
Proci

Proci nunc noviſſima vice die hoc — epulati ſint. ὕϛατα καὶ πύματα, ſupra *v.* 13.

v. 117.

Ἑλοίατο (*Jon.* pro ἕλοιντο) δαῖτα, ſumſerint cibos.

Δαῖτ' ἐρατεινήν, *Od.* Θ. 61.

v. 118.

Οἵ δή μοι καμάτῳ θυμαλγέϊ γοῦνατ' ἔλυσαν, Qui mihi labore ærumnoſo vires confecerunt: fecerunt, ut vires me deficerent laſſitudine, ſie haben mich ganz abgemattet.

Καμάτῳ θυμαλγέϊ, defatigatione animum cruciante. λώβης — θυμαλγέος, *Od.* Σ. 346.

Κάματος. ἡμέτερον κάματον, *Od.* Ξ. 417.

v. 119.

Ἄλφιτα τευχούσῃ, Farinas molenti. Vide ſupra ad *v.* 108.

Νῦν ὕϛατα δειπνήσειαν, nunc ultima vice cœnent: quæ eſt imprecatio. Vid. ad *v.* 116.

Δειπνήσειαν, *Od.* Ι. 155.

v. 120.

Χαῖρεν δὲ κλεηδόνι δῖος Ὀδυσσεύς, *Od.* Σ. 116.

v. 121.

Ζηνός τε βροντῇ, Joviſque tonitru.

Φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείτας, putabat enim, ſe puniturum & ulturum eſſe procos ſceleratos, qui omnia divina & humana jura obterebant. ſic, Φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείτην, putabat enim, ſe ulturum eſſe hunc peccatorem magnum, Paridem Menelaus, *Il.* Γ. 28.

v. 123.

Ἀγρόμεναι δμωαὶ, Convenientes ancillæ.

Ἀνέκαιον — πῦρ, accendebant — ignem.

Ἐπὶ, in, auf.

Ἐπ' ἐσχάρῃ, in foco. ἐπ' ἐσχαρόφιν, *Od.* Υ. 389.

Ἀκάματος, ου, qui non defatigatur. Epith. *ignis*: nam quamdiu eſt ignis, & non extinguitur, continuo vorat materiam combuſtibilem, nec ipſe per ullam materiæ ejusmodi multitudinem ſuperatur. Vide etiam ad *Il.* Ε. 4.

v. 124.

Εὐνῆθεν ἀνίϛατο, e lecto ſurgebat.

Ἰσόθεος φὼς, Epith. *Telemachi.* ita *Od.* Α. 324.

v. 125.

v. 125.

Εἵματα ἑσσάμενος, Vestes induens sibi, *Od.* Β. 3.

Περὶ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμῳ, ensemque acutum circumposuit humero, *ibid.*

v. 126.

Ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα, *Il.* Β. 44. Vid. etiam ad *Od.* Ν. 225.

v. 127.

Od. O. 550.

v. 128.

Ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, ad limen progressus, auf oder an die Thürschwelle trettend.

v. 129.

Μαῖα, *Od.* Τ. 500.

Πῶς ξεῖνον ἐτιμήσασθ' ἐνὶ οἴκῳ; quomodo hospitem tractastis honorifice in domo?

v. 130.

Εὐνῇ καὶ σίτῳ, Mit Lager und Kost.

Ἦ αὔτως κεῖται ἀκηδής; an jacet, ut vile quid, incuratus? ohne Pflege und Vorsorg für ihne. ἔντεα — ἀκηδέα, *Od.* Τ. 18.

v. 131.

Πινυτή περ ἐοῦσα, Vid. ad *Od.* Λ. 444.

v. 132.

Ἐμπλήγδην, *adv.* irruendo velut in rete improvisum, ἀκρίτως, ὅπως ἂν καὶ τύχοι. ab ἐμπλήσσειν, *i. e.* ἐμπίπτειν, τοῖς πράγμασιν. *Vel* &, δίκην ἐμπλήκτου τινός: ἔμπληκτος δὲ, ὁ ἄστατος καὶ οἱονεὶ ἔσω πεπληγμένος, καὶ οὐ κατὰ φύσιν φρονῶν: quemadmodum ἔκπληκτος est ὁ ἔξωθεν πεπληγμένος κατὰ τοὺς ἐμβροντήτους καὶ ἐκπεπταγμένους, καὶ ἔκθαμβος. *Denique*, cum studio cæco, *avec un empressement sans discernement: par boutade.*

Ἐμπλήγδην ἕτερόν γε τίει κ. τ. λ. Magno & cæco studio alium deteriorem in pretio habet, aliumque meliorem nihili æstimat. Contextus hanc hujus rei rationem ostendit: si quis venit, qui de marito ejus, patre meo, aliquid nunciat, etsi cum mendacio, eum accurate statim excipit & curat; alium mentiri nescium, licet indigum & dignum auxilio, nihil respicit. Sic etiam in eo,

quo

quo vituperare matrem videtur Telemachus, τὴν ἀγαν φιλανδρίαν ejus prædicat.

V. 133.

Χείρονα, Viliorem. χείρονος ἀνδρὸς, supra *v.* 82.

Τὸν δὲ τ' ἀρείον' (*pro* ἀρείονα) ἀτιμήσασ' (*pro* ἀτιμήσασα) ἀποπέμπει, alium autem præstantiorem negligens omittit: meliorem vero contemnens dimittit sine honore habito.

Ἀρείων, *Od.* Τ. 184.

V. 135.

Οὐκ ἄν μιν νῦν, τέκνον, ἀναίτιον αἰτιόῳο, Ne eam nunc, fili! insontem culpes. τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιόῳτο, facile vel insontem culpaverit, *Il.* Λ. 653.

Αἰτιόῳο, pro αἰτιάοιο, *contr.* αἰτιῷο, & distracto circumfl. per insertum ο. ne accuses eam; *h. l.* accusativus *personæ* est expressus, sicut & alibi. ἄλλοι μέν σε καὶ αἰτιάασθαι (pro αἰτιᾶσθαι, distracto circumflexo; & deest αὐτὸν) ἄνωγα, aliâs te eum accusare & vituperare hortor, *Il.* Κ. 120. πάντες δ' ᾐτιόωντο Κρονίωνα, omnes accusabant Jovem. pro ᾐτιῶντο, *Il.* Λ. 78. αἰτιόῳτο, *ibid.* 653. οἷον δή νυ Θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται; qua tandem ratione Deos accusant mortales? pro αἰτιῶνται; ex αἰτιάονται, *Od.* Α. 32.

V. 137.

Σίτου δ' οὐκέτ' ἔφη πεινήμεναι, Panem, *i. e.* Cibum autem non amplius dixit se esurire.

Εἴρετο γάρ μιν, interrogabat enim eum. *Od.* Ρ. 120.

V. 138.

Ἀλλ' ὅτε δὴ κοίτοιο καὶ ὕπνου μιμνήσκοιτο, Sed quum de cubili & somno cogitaret. τοῦ γάρ τε ξεῖνος μιμνήσκεται ἤματα πάντα, *Od.* Ο. 54.

V. 139.

Ἡ μὲν δέμνι' ἄνωγεν ὑποστορέσαι δμωῇσιν, Illa quidem spondas præcepit substernere ancillis: ne stratum humi esset.

Δέμνια, *Od.* Τ. 599.

Ὑποστορέω, substerno, suppono strato.

V. 140.

Ὥς τις πάμπαν ὀϊζυρὸς καὶ ἄποτμος, nam infelices præ tristitia, vel ut placent fatum suum adversum, respuunt sæpe commoditates. πάμπαν, *Od.* Τ. 369.

'Οϊζυρός. ὀϊζυρῇ — νύκτες, *Od.* Π. 38.

"Αποτμος. δῖον ἀπότμου παιδὸς, *Il.* Ω. 388. ἀποτμότατος, *Od.* Α. 219.

V. 141.

'Ουκ ἔθελ' ἐν λέκτροισι καὶ ἐν ῥήγεσσι καθεύδειν, Noluit (hospes iste) in laute apparato lecto dormire. Vide supra ad *v.* 58.

'Ρηγεα, *Od.* Τ. 338.

V. 142.

'Εν ἀδεψήτῳ βοέῃ, in cruda bovina. ita supra *v.* 2. Intelligitur his locis corium, sicut est detractum a corpore bovis, nullo artificio præparatum.

Κώεσιν οἰῶν, Vide ad *v.* 95.

V. 143.

Δαρθέω, dormio. *transposite* deinde dicitur δαρθέω, & δαρθάνω.

"Εδραθεν ἐν προδόμῳ, Dormivit in vestibulo.

'Εν προδόμῳ, supra *v.* 1.

Χλαῖναν δ' ἐπιέσσαμεν ἡμεῖς, lænam autem ei superposuimus nos, qua se tegeret dormiens: ἐπεβάλομεν, tegumenti causa.

V. 144.

Δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει, *Od.* Τ. 503.

V. 145.

"Αμα τῷ γε κύνες πόδας ἀργοὶ ἕποντο, *Od.* Ρ. 62.

V. 147.

Δμωῇσιν ἐκέκλετο, ancillis claris verbis mandabat. Vide ad *Od.* Τ. 418.

Δῖα γυναικῶν, supra *v.* 60.

V. 149.

'Αγρέω, colligere & captare studeo, consector. Apud Poëtam imperativus solus occurrit, hortandi vim habens, ἄγρει, age quæso, *Il.* Ε. 765. Est ergo idem quod σπεῦδε, sey dahinter oder darüber her; & est desumtum a venantibus, qui acriter festinando & instando perficiunt, quod volunt; quique etiam ad studium intentum se invicem hortantur: agedum, agesis. & in plurali, ἀγρεῖτε, agitedum, σπουδαίως ἄγετε. & sequitur semper alius imperativus de re ipsa agenda.

Δμωαὶ

Δῶμα κορήσατε, conclave *vel* domum verrite. a κορέω, verro, purgo.

Πιπνύσσαι, ſtudioſe, πονησάμεναι. Ἥφαιστον ποιπνύοντα, ſedulo miniſtrantem, der ſichs recht angelegen ſeyn ließ zu bedienen, *Il.* A. 600. αἱ μὲν ὕπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυον, illæ ſub & coram rege ſuo miniſtrabant ſtrenue: ἐπονεῦντο ἔμπροσθεν τοῦ Ἡφαίστου, *Il.* Σ. 421. πονεῖσθαι & ῥώεσθαι, *ibid.* 417. ſunt fere idem, *i. e.* ἐῤῥωμένως καὶ μάλα πόνῳ ποιεῖν τι. οἱ δ' ἄρα πάντες ἐποίπνυον, *i. e.* ἐπόνουν, *Od.* Γ. 430.

V. 150.

Ῥαίνω, conſpergo guttatim, rigo. a ῥάω, frango, comminuo: nam ipſa adſperſio fit minutatim.

Ῥάσσατέ τ', *pro* Ῥάνατέ τε, Conſpergiteque aqua: & id fiebat vel refrigerii cauſa: vel eſt ὕστερον πρότερον, ut conſperſio præceſſerit ante verrendum. πύργοι αἵματι ἐῤῥάδατο, muri ſanguine conſperſi & rigati erant, *Il.* M. 431.

Θρόνοις εὐποιήτοισι, ſedilibus bene elaboratis & confectis. εἵματα εὐποίητα, *Od.* N. 369.

Τάπητας βάλλετε πορφυρέους, tapetes Ponite purpureos.

V. 151.

Αἱ δὲ σπόγγοισι τραπέζας Πάσας ἀμφιμάσασθε, aliæ vero ſpongiis menſas Omnes circumatterite. ſic σπόγγοις πολυτρήτοισι τραπέζας ἔνιζον, abſtergebant menſas, *Od.* A. 111. σπόγγῳ δὲ ἀμφαπωμόργνυ πρόσωπα καὶ χεῖρε, de Vulcano, qui poſt opus fabrile factum abſtergebat ſibi ſpongia faciem totam & manus ambas, *Il.* Σ. 414.

V. 152.

Ἀμφιμάομαι, circum contrecto & tango accurate. ex ἀμφὶ & μάω, quatenus notat, tango cupide.

Καθήρατε δὲ κρητῆρας, purgate autem crateras. κὰκ δ' οἱ πρόσωπα καλὰ κάθηρεν, *Od.* Σ. 191.

V. 153.

Δέπα ἀμφικύπελλα, Vide ad *Od.* O. 102.

Δέπα (*Od.* T. 62.) τετυγμένα, pocula bene elaborata. χρύσεα δῶρα τετυγμένα, *Od.* Π. 185.

V. 154.

Ταὶ δὲ μεθ' ὕδωρ Ἔρχεσθε κρήνηνδε, aliæ autem, ut aquam petatis, Ite ad fontem, gehet nach Waſſer zum Brunnen.

 Καὶ

Καὶ οἴσετε θᾶσσον ἰοῦσαι, & apportate cito euntes. θᾶσσον, Od. Π. 130.

v. 155.

Οὐ γὰρ δὴν μνηστῆρες ἀπέσσονται μεγάροιο, Non enim diu proci aberunt a domo, werden nicht wegbleiben.

v. 156.

Ἀλλὰ μάλ' ἦρι νέονται, Sed valde mane redeunt, *vel* redibunt, ἅμα ὄρθρῳ. & id tempus bonum ad supplicandum Diis, διὰ τὸ νηφάλιον τοῦ καιροῦ. Vide ad *Od.* Τ. 320.

Ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἑορτή, quia etiam omnibus est communis dies celeber & festus. *sc.* ἡ νουμηνία, novilunium, quod erat πάνδημος ἑορτή. Apollini, *i. e.* Soli, sacrum erat id solenne.

Πᾶσιν ἑορτή, feriæ publicæ, non procis solis.

v. 157.

Ἐπίθοντο, paruerunt.

v. 158.

Αἱ μὲν εἴκοσι βῆσαν ἐπὶ κρήνην μελάνυδρον, Viginti quidem iverunt ad fontem nigræ aquæ: nam pura & profunda aqua videtur nigra. Vide ad *Il.* Ι. 14.

Μελάνυδρος, ου, nigricantis aquæ. Epith. *limpidæ & altæ aquæ.*

v. 159.

Αἱ δ' αὐτοῦ κατὰ δώματ' ἐπισταμένως πονέοντο, Aliæ vero illic in ædibus scienter opus faciebant, quod cuique erat faciendum: sie arbeiteten geschicklich. Vid. ad *Od.* Ρ. 258.

Ἐπισταμένως, accurate, *Od.* Τ. 457.

v. 160.

Ἐς δ' ἦλθον, *pro* Εἰσῆλθον, Introierunt. ita *Od.* Α. 144.

Μνηστῆρες ἀγήνορες, *Od.* Ρ. 65.

v. 161.

Εὖ καὶ ἐπισταμένως κέασαν ξύλα, Bene & scite findebant ligna. ξύλα - νέον κεκεασμένα χαλκῷ, *Od.* Σ. 308.

v. 162.

Ἐπὶ δέ σφισιν ἦλθε συβώτης, illis vero successit, *vel* post eas autem venit, subulcus.

v. 163.

Τρεῖς σιάλους κατάγων, Tres pingues sues adducens. ἱερεύων δὲ σύας σιάλους, *Od.* Ρ. 181.

Οἱ

Οἱ ἔσαν μετὰ πᾶσιν ἄριστοι, qui erant inter omnes præstantissimi.

v. 164.

Καὶ τοὺς μὲν ῥ' εἴασε καθ' ἕρκεα καλὰ νέμεσθαι, Et hos quidem sivit ad septa aulæ interiora pulchra pasci. αἱ δὲ (σύες) νέμονται, Od. N. 407.] Sensus est, ut puto, *sivit in atrio pulchro errare.* Melanthius contra capras in porticu alligat, *v.* 176. Sic sidera dicuntur in cœlo νέμεσθαι, *errare.* Et sic cepit *Pseudodid.* qui interpretatur διατρίβειν. ERN.

Καθ' ἕρκεα καλὰ, ad septa pulcra, an dem schönen Gemäuer um den Schloß-Hof: ubi multæ herbæ crescebant ad murum. λιπε δ' ἕρκεά τε, μέγαρόν τε, *Od.* P. 604.

v. 165.

Μειλιχίοισι, *sc.* ἔπεσι, *Od.* T. 415.

v. 166.

Ξεῖν', ἦ ἄρ τί σε μᾶλλον Ἀχαιοὶ εἰσορόωσιν; Hospes! num jam te magis nobiles isti adolescentes suspiciunt? & hoc εἰσορᾶν est ἀγάπης καὶ τιμῆς δηλωτικόν.

v. 167.

Ἦε σ' ἀτιμάζουσι κατὰ μέγαρ', ὡς τὸ πάρος περ; An te despiciunt *vel* nullo honore dignum putant, (halten dich verächtlich,) in ædibus, sicut ante? αἵ τέ σ' ἀτιμάζουσι, *Od.* T. 498.

v. 169.

Αἲ γὰρ δὴ — Θεοὶ τισαίατο (*Jon.* pro τίσαιντο) λώβην, Utinam tandem — Dii punire vellent injuriam: Utinam ulciscerentur & rependerent contumeliam. φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείτας, supra *v.* 121.

Λώβη, *Od.* T. 373.

v. 170.

Ἣν οἵδ' ὑβρίζοντες ἀεικέα μηχανόωνται, Quam hi injuriosi indignam machinantur.

Ὑβρίζοντες, insolenter agentes. ἀλλὰ μάλ' ὑβρίζεις, *Od.* Σ. 380.

Ἀεικέα - λώβην. ἀεικέα πότμον ἐφῆσω, *Od.* T. 550.

Μηχανόωνται. ἀτάσθαλα μηχανόωντας, *Od.* Σ. 142.

v. 171.

Οἴκῳ ἐν ἀλλοτρίῳ, Domo in aliena.

'Οὐδ' αἰδῶς μοῖραν ἔχουσι, nec quidquam reverentur; neque pudoris ullam particulam habent, nihil eos pudet, sie haben gar keine Scham im Leibe.

v. 173.

'Αγχίμολον δέ σφ' ἦλθε Μελανθιος, Prope autem ad eos accessit Melanthius. ἀγχίμολον δὲ μετ' αὐτὸν, Od. P. 336.

'Αιπόλος αἰγῶν, Od. P. 369.

v. 174. 175.

Ibid. 213. 214.

v. 176.

Καὶ τὰς (αἶγας) μὲν κατέδησεν ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ, Et has quidem alligavit in porticu valde sonante.

'Αιθούσης ἐριδούπου, Od. O. 191.

v. 177.

Κερτομίοισι, mit spöttischen Worten. sc. ἔπεσι. Od. I. 474.

v. 178.

"Ἔτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνιήσεις κατὰ δῶμα 'Ανέρας αἰτίζων; an etiam nunc hic molestia afficies in domo Homines nobiles mendicans? Vide ad Od. T. 66.] 'Ανιήσεις conjunxerim cum ἄνδρας: molestus eris viris mendicando? ERN.

v. 179.

'Αἰτίζων, Od. T. 273.

'Αλλ' οὐκ ἔξεισθα (pro ἔξεις) θύραζε; an non exis foras?

Θύραζε, supra v. 97.

v. 180.

Πάντως οὐκέτι νῶϊ διακρινέεσθαι ὀΐω, Profecto jam non nos ambos diremtum iri puto. Vid. ad Od. Σ. 148.

Πάντως, Od. T. 91.

v. 181.

Πρὶν χειρῶν γεύσασθαι, Priusquam manus gustemus. & dictum quasi ἐπὶ ἀγαθῆς τινος βρώσεως. Ceterum κληδονίζεται h. l. i. e. ominose loquitur, contra se ipse: nam id passus est paullo post gravissime. Ergo hæc erat Φήμη, ominosa vox, alterius rei caussa missa, aliam vero futuram vaticinans. ἔμελλεν — πρεπωδὸς γεύσεσθαι, Od. P. 413.

'Επεὶ σύ περ οὐ κατὰ κόσμον 'Αιτίζεις, quia tu non, ut decet, Mendicas: ἀκοσμίως καὶ ἀνευλάκτως, non ex more; bittest nicht ordentlich, und wie es eine Art hat. ἀλλ' τάδ' οὐ κατὰ κόσμον ὀΐομαι, Od. Ξ. 363.

v. 182.

v. 182.

Εἰσὶν δὲ καὶ ἄλλαι δαῖτες Ἀχαιῶν, ſunt autem & aliæ epulæ Achivorum, maxime hodie, in feſto die Apollinis; ad eas epulas te conferre quoque potes mendicans.

v. 184.

Od. P. 491.

v. 185.

Τοῖσι δ' ἐπὶ τρίτος ἦλθε, His autem tertius ſucceſſit, poſt eos venit. Vide ſupra ad *v.* 162.

Ὄρχαμος ἀνδρῶν, Philoetius. Vid. ad *Od.* Π. 36.

v. 186.

Βοῦν στεῖραν μνηστῆρσιν ἄγων, Juvencam plenis viribus procis adducens. Vid. ad *Od.* Λ. 30.

v. 187.

Πορθμεὺς, έως, ὁ, portitor, qui διὰ πορθμοῦ ἄγει τοὺς περαιουμένους, qui homines tranſportat trans fretum. Idem dicitur ὁ πορθμεύτης, ου, & pretium pro trajectione ſolvendum, dicitur τὸ πορθμεῖον, quod & ὁ ναῦλος & τὸ ναῦλον, ab ἡ ναῦς. navigium ejusmodi dicitur τὸ πορθμίον.

Διάγω, transporto, transduco, überbringen.

Πορθμῆες δ' ἄρα τούς γε διήγαγον, Portitores vero eos, uti ſoliti erant, transportabant, die Fahrleuthe ſezten oder führten ſie über.

Τούς γε — τὰ μὲν] Notanda tironibus varietas. Primum fœminino & maſculino ſubjicitur maſculinum, quod id genus prævalet, deinde neutrum. ERN.

v. 188.

Od. Π. 228.

v. 189.

Vide ſupra ad *v.* 176.

v. 190.

Αὐτὸς δ' αὖτ' ἐρέεινε συβώτην, Ipſe autem interrogabat ſubulcum. μηδ' ἐρέεινε, *Od.* Τ. 42.

v. 193.

Ποῦ δέ νύ οἱ γενεὴ καὶ πατρὶς ἄρουρα; quæ eſt patria ejus? *Od.* Α. 407.

v. 194.

Δύσμορος, Infelix. Δυσμόρῳ, *Od.* Π. 139.

Ἦτε

Ἦτε ἔοικε δέμας βασιλῆϊ ἄνακτι, certe fimilis eft figura corporis principali viro. Ergo & in corpore regalis & principalis quædam ineft ftructura, a plebe diverfa. *in genere* δέμας eft, corpus, perfona. δέμας δ' ἤϊκτο γυναικὶ, fupra *v.* 31.] Nil impedit, intelligi Ulyffem: *Similis eft fpecie corporis regi domino noftro.* Dominos ἄνακτας dici, notiffimum eft. ERN.

v. 195.

Ἀλλὰ Θεοὶ — οἰζὺν] Senfus eft: Sed intelligi poteft, quam proclives Dii fint ad homines miferiis mergendos, cum etiam regibus decernant atque immittant miferiam. IDEM

Δυάω, in ærumnas conjicio, calamitate afficio, ich bringe in Noth und Herzeleid. a δύη, ης, *Od.* Σ. 80.

Ἀλλὰ Θεοὶ δυόωσι (pro δυάσι, *contr.* δυῶσι, & diftracto circumflexo per infertum ο) — ἀνθρώπυς, Sed Dii malis & infortuniis & mœroribus immergunt — homines, εἰς δύην καὶ κακοπάθειαν ἄγυσι, κακοποιῦσι διὰ δύης.

Πολυπλάγκτυς ἀνθρώπυς, multum jactatos peregre homines. *fc.* malis afficiunt. πολυπλάγκτῳ γὰρ ἔοικεν, *Od.* P. 511.

v. 196.

Ὁππότε καὶ βασιλεῦσιν ἐπικλώσονται (medium *Attice*, loco activi) οἰζὺν, Cum etiam principibus magnis adjungere folent miferiam. ὥς γάρ οἱ ἐπέκλωσεν τάγε δαίμων, *Od.* Π. 64.

Ὀϊζὺν, ærumnam, *Od.* P. 563.

v. 197.

Ἦ, Dixit.

Δεξιτερῇ δειδίσκετο χειρὶ παρασὰς, dextra manu data excipiebat eum adftans, ἐδέχετο δεξιωσάμενος αὐτὸν. δέπαϊ χρυσείῳ δειδίσκετο, *Od.* Σ. 120.

v. 199. 200.

Ibid. 121. 122.

v. 201.

Ζεῦ πάτερ, ὔτις σεῖο Θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος, Jupiter pater! nullus Deorum plus damni dat, quam tu. ita *Il.* Γ. 365.

v. 202.

Οὐκ ἐλεαίρεις ἄνδρας, Non mifereris virorum.

Ἐπὴν

Ἐπὴν δὴ γείνεαι αὐτὸς, postquam generasti ipse eos. (reges eos & principales viros fecisti.)

v. 203.

Μισγέμεναι (*Attice* pro μίσγειν) κακότητι καὶ ἄλγεσι, Immiscere miseriæ & doloribus. sie in Unglück und Kummer zu setzen. Vel Μισγέμεναι est *pro* μισγῆναι, misceri & volutari eos miseria & ærumnis.

Κακότητι, *Od.* Τ. 360.

Ἄλγεσι λευγαλέοισιν, ærumnis perniciosis. Sermo est de hominibus, quos Jupiter creavit, ut immisceantur infortunio & ærumnis mortiferis, πάχῳ λευγαλέῳ ἐναλίγκιος, *Od.* Ρ. 337.

v. 204

Ἰδίω, sudo, humidus fio. ab ἴδος, εος, τὸ, sudor, der Schweiß. quod a τὸ ὕδος, aqua, humiditas.

Ἴδιον, ὡς ἐνόησα, Sudabam, cum animadverterem, *sc.* te & statum tuum, ex quo mihi memoria heri mei redibat in mentem: mir brach ein Angst-Schweiß aus, ἱδρῶσα ἐξ ἀγωνίας.

Δεδάκρυνταί δέ μοι ὄσσε, lacrimis autem perfusi sunt mihi oculi. δεδάκρυνται δὲ παρειαὶ, *Il.* Χ. 491. & genæ lacrimis perfusæ sunt.

v. 205.

Μνησαμένῳ Ὀδυσῆος, Recordanti Ulyssis.

v. 206.

Τοιάδε λαίφε' (*pro* λαίφεα) ἔχοντα, Talibus pannis indutum. Vide ad *Od.* Ν. 399.

Κατ' ἀνθρώπους ἀλάλησθαι, *Od.* Ο. 276.

v. 207.

Εἴπου ἔτι ζώει, καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο, Sicubi adhuc vivit, & videt lumen solis.

v. 208.

Εἰ δ' ἤδη τέθνηκε, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν, *sc.* ἐστὶ, Si autem jam mortuus est, & in Orci ædibus.

v. 209.

Ὤμοι ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, *sc.* ἕνεκα, Hei mihi deinde ob Ulyssem nobilem!

v. 210.

Ὅς μ' ἐπὶ βουσὶν εἷσ', (*pro* εἷσε,) qui me bubus Præ-

 posuit

posuit & præfecit. pro ἐφῖσε.. ἐπὶ θρόνε εἶσε, jussit eum considere in sella, *Od.* H. 169.

Ἔτι τυτθὸν ἐόντα, me adhuc puerulum.

Κεφαλλῆνες, ων, οἱ, erant sub Ulysse rege, dicti ab insula majore, ἡ Κεφαλληνία, ἡ ἀντίκειται ταῖς Ἐχινάσιν: nam omnes sub Ulysse insulæ dictæ hoc nomine. Conf. PALM. *Græcia ant. Descr. Lib. IV. Cap. XXIV.*

V. 211.

Νῦν δ' αἱ μὲν γίνονται ἀθέσφατοι, Nunc autem illa (*sc.* armenta) valde augentur numero. αἱδε δὲ νύκτες ἀθέσφατοι, *Od* O. 391.

Οὐδέ κεν ἄλλως, nec sane melius] Non *aliter* vertendum est, (nec enim inde commodus oritur sensus.) sed *facile*, *temere.* Laudat prosperum successum curæ suæ: nec temere cuiquam tam numerosa soboles boum succreverit. In ἀνδρὶ intell. τινί. ERN.

V. 212.

Ὑποσταχύομαι, succresco & augeor in modum spicarum, ich vermehre mich, habe Zuwachs. Simplex est σταχύομαι, & σταχυόομαι, in spicam abeo, spicis densor. a στάχυς, υος, ὁ, spica frumenti.

Οὐδέ κεν ἄλλως Ἀνδρί γ' ὑποσταχύοιτο βοῶν γένος, neque sane aliter (*i. e.* majori numero, quam herus meus habet,) Viro augeri possit grex boum, ἀυξοίτο δίκην σταχύων, ὧν ἕκαστος ἐξ ἑνὸς κόκκυ πολύχυς γίγνεται τὸν καρπόν. es könnten sich ja wohl die Rinder bey niemandem stärker vervielfältigen, als sie hier in kurzer Zeit vervielfältiget sind. *coll* 211. Vel, es kan kein Land-Herr mehrere zugleich haben, als hier stehen. Ceterum est præs. opt. in terminatione Attica, cujus ο productum in ω; & jota subscriptum, *pro* οιτο.

Βοῶν γένος εὐρυμετώπων, genus & propagatio boum lata fronte. Vide ad *Od.* M. 355.

V. 213.

Τὰς (βόας) δ' ἄλλοι με κέλονται ἀγινέμεναι σφίσιν αὐτοῖς, Has (boves) autem alii *vel* alieni jubent me, ut adducam eas ipsis.

Ἀγινέμεναι, forma Attica, *pro* ἀγινεῖν, adducere. τὸν δὲ πάροιθεν ἀγίνεσκον νέοι ἄνδρες, *Od.* P. 294.

V. 214.

Ἔδμεναι, Ad edendum.

Οὐδέ τι παιδὸς ἐνὶ μεγάροις ἀλέγουσιν, neque filii herilis ullam rationem habent. δμῶας, κύνας, οὐκ ἀλεγύνεις, Od. Τ. 154.

V. 215.

Οὐδ' ὄπιδα τρομέουσι θεῶν, Neque vindictam verentur Deorum. τρομέεις καὶ δείδιας αἰνῶς, Od. Σ. 79.

Ὄπιδα. Vid. ad Od. Ξ. 88.

Μεμάασι, cupiunt.

V. 216.

Κτήματα δάσσασθαι — ἄνακτος, die Güter des Herrn unter sich zu theilen.] Hic quoque ἄνακτος est potius *domini*, quam *regis*. Vide supra ad *v.* 194. ERN.

V. 218.

Αὐτὰρ ἐμοὶ τόδε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι πόλλ' (*pro* πολλὰ) ἐπιδινεῖται, At mihi hoc animus in pectore meo Crebro agitat & volvit. Est *h. l.* eadem constructio, quæ Od. Π. 63. φησὶ δὲ πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστεα δινηθῆναι, nisi quod πολλὰ *h. l.* est adverbialiter. Verbum autem est Passivum utrobique: εἰς πολλὰ στρέφεται.

Μάλα μὲν κακὸν, es ist was sehr schlimmes.

Υἷος ἐόντος, *i. e.* ζῶντος, filio incolumi.

V. 219.

Ἄλλων δῆμον ἱκέσθαι, Aliorum populum adire.

Ἰόντ' αὐτῇσι βόεσσιν, euntem cum ipsis bobus.

V. 220.

Ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς, Viros ad alienos, Od. Ξ. 231.

Τὸ δὲ ῥίγιον, sed hoc multo pejus. πολὺ ἔσσεται ῥίγιον ἔσται, Od. Ρ. 191.

Αὖθι μένοντα, hic manentem.

V. 221.

Βουσὶν ἐπ' ἀλλοτρίῃσι καθήμενον ἄλγεα πάσχειν, Boves apud alienas morantem dolores pati.

V. 222.

Καί κεν δὴ πάλαι ἄλλον ὑπερμενέων βασιλήων Ἐξικόμην φεύγων, Et sane jam dudum ad alium præpotentium regum Confugissem, ich hätte schon längst zu einem andern grossen Herrn meine Zuflucht genommen. Vid. ad Od. Ν. 205.

Πάλαι,

Πάλαι, *Od.* Τ. 282.

v. 223.

Ἐξικόμην φεύγων, Iviſſem fugiens. Vid. ad *Od.* Ν. 206.

Ἐπεὶ οὐκέτ' ἀνεκτὰ πέλονται, nam jam non ſunt hæ res tolerabiles. ἀλλὰ τὸ μὲν καὶ ἀνεκτὸν ἔχει κακὸν, ὁππότε —, ſupra *v.* 83.

v. 224.

Ἀλλ' ἔτι τὸν δύστηνον ὀΐομαι, Sed adhuc illum infelicem in animo habeo. δύστηνος, *Od.* Τ. 354.

Ὀΐομαι, *i. e.* ἐλπίζω.

v. 225.

Μνηστήρων σκέδασιν κατὰ δώματα θείη, procorum diſpulſionem per ædes faceret: faceret, ut diverſi diſcederent quiſque ad ſua. Nam hoc ſolum optabatur: ſed Ulyſſes ἐπανελθὼν οὐ σκεδάσει αὐτοὺς, ἀλλὰ πάντας ἀνελεῖ. ita *Od.* Α. 116.

v. 227.

Βουκόλ', *pro* Βουκόλε. *coll.* 185. Vide ad *Od.* Λ. 292.

Ἐπεὶ οὔτε κακῷ οὔτ' ἄφρονι φωτὶ ἔοικας, quandoquidem neque ignavo & prorſus ignobili neque inſipienti viro ſimilis es: ἀλλὰ φρονίμῳ, καὶ δεινῷ λαλῆσαντι τὰ εἰς συμφέρον αὐτῷ.

v. 228.

Γινώσκω δὲ καὶ αὐτὸς, ὅ τοι πινυτὴ φρένας ἵκει, Cognoſco autem & ipſe, quod tibi prudentia in pectore habitat. φρόνησις: immo & ipſe intelligo, quod vir prudens & intelligens ſis. εἰδὼς καὶ πινυτὸν, ſupra *v.* 71.

v. 229.

Τοὔνεκά τοι ἐρέω, καὶ ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι, Ideo tibi id dicam, addito jurejurando ſancto.

v. 230. 231.

Od. Ρ. 155. 156.

v. 232.

Ἦ σέθεν ἐνθάδ' ἐόντος ἐλεύσεται οἴκαδ' Ὀδυσσεύς, Certe, te hic præſente, veniet domum Ulyſſes.

v. 233.

Σοῖσιν δ' ὀφθαλμοῖσιν ἐπόψεαι, Tuisque oculis videbis & ſpectabis. ὄχετ' ἐποψόμενος κακοίλιον, *Od.* Τ. 597.

v. 234.

v. 234.

Κλεινομένους μνηστῆρας, Interfici procos, si redierit Ulysses.

Οἱ ἐνθάδε κοιρανέουσι, qui hic dominantur & regnant. ut ergo κοιρανεῖν & herum esse, notare possit. ὥς ὅγε κοιρανέων δίεπε στρατόν, commandirend, *Il.* Β. 207. ἀνὰ μάχην κοιρανέοντα, *Il.* Ε. 824. *i. e.* ἀρχικῶς διαπραττόμενον, ubi sermo est de Marte, quod loco summi ducis in prælio versetur.

v. 235.

Ἐπιβουκόλος, ὁ, ὁ, idem qui βουκόλος, ὁ ἐπιστάτων βοῶν, ὁ ἐπὶ βουσὶ τεταγμένος. Re ipsa autem in Poëta is erat villicus & præfectus pastorum, subpastores suos habens: unde & ὄρχαμος ἀνδρῶν dictus. Vide & ad *Od.* Γ. 422.

v. 236.

Αἲ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τελέσειε Κρονίων, Utinam quidem, o hospes, hanc rem effectam daret, & hoc verbum tuum re ipsa firmaret Saturnius!

v. 237.

Γνοίης, οἵη ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἕπονται, Cogniturus esses, qualis & quanta mea vis & meæ manus adessent mihi.] Ἕπεσθαι *h. l.* est comitari in negotio aliquo, *adjuvare.* Videres, quam fortem me adjutorem haberes. ERN.

v. 238.

Ὡς δ' αὔτως, *pro* Ὡσαύτως δὲ, Eodem autem modo. ita *Od.* Ι. 31.

Ἐπεύξατο, supra *v.* 60.

v. 238. 239.

Vide ad *Od.* Ξ. 423. 424.

v. 241.

Θάνατόν τε μόρον τε, *Od.* Π. 421.

v. 242.

Ἤλυον, Parabant. τῷ δ' ἤλυεν αὐτὸς ὄλεθρον, *Od.* Π. 448.

Αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀριστερὸς ἤλυθεν ὄρνις, at iis sinistra venit avis: quod erat omen adversum, infelix augurium. *coll.* 245.

v. 243.

Αἰετὸς ὑψιπέτης, Aquila alte volans. *Il.* Μ. 201.

Ἔχε

Ἔχε (*pro* εἶχε) δὲ τρήρωνα πέλειαν, tenebat vero pavidam columbam. πέλειαι τρήρωνες Διὶ ἀμβροσίην φέρουσι, *Od.* Μ. 62. 63.

V. 245.

Συνθέω, una curro, una procedo celeriter, procedo feliciter.

Ὦ φίλοι, οὐχ ἡμῖν συνθεύσεται ἥδε γε βουλὴ, *i. e.* οὐ συνδραμεῖται ἡμῖν τὸ βουλευθὲν, ἀλλὰ σκεδασθήσεται ἀφ' ἡμῶν, καὶ οὐκ ἂν ἴδοιμεν αὐτό. Est ergo elegans verbum Metaphoricum, εἰς κώλυσιν βουλῆς apte positum: wir werden mit dem Anschlag nicht fortkommen.] Facete dictum, notat *Eustathius:* οὐ συνδραμεῖται ἡμῖν. Non pro cupiditate nostra nobis procedet consilium. *Hesych.* συνθεύσεται, συνδραμεῖται, συνοίσει. ERN.

V. 246.

Τηλεμάχοιο φόνος, Telemachi occisio.

Μνησώμεθα δαιτός, recordemur convivii. δόρπου μνησώμεθα, *Od.* Δ. 213.

V. 247.

Τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος, *Od.* Σ. 50. & 289.

V. 249 — 251.

Od. Ρ. 179 — 181.

V. 252.

Σπλάγχνα δ' ἄρ' ὀπτήσαντες ἐνώμων, Viscera vero assata distribuebant. σπλάγχνα, *Od.* Μ. 364.

Ὀπτήσαντες. ὀπτηθῆναι, supra *v.* 27.

Ἐνώμων, *i. e.* παρεῖχον. *coll.* 253. ubi ἔνειμε eodem sensu. νώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπισταδὸν, *Od.* Σ. 424.

V. 253.

Ἐγκεράω, infundo.

Ἐν δ' ἄρα οἶνον κρητῆρσιν κερόωντο, vinumque deinde Crateribus infundebant. *pro* ἐνεκερῶντο. οἶνον ἐγκεράσασα, *Il.* Θ. 189.

Κύπελλα δὲ νεῖμε (*pro* ἔνειμε) συβώτης, pocula vini autem dabat subulcus, cuique unum ebibendum. *coll.* 252. ubi eodem sensu est ἐνώμων, distribuebant.

V. 254.

Σῖτον δέ σφ' ἐπένειμε Φιλοίτιος, Panem *vel* Cibum vero ipsis distribuit Philoetius. Vid. ad *Il.* Ι. 216. Ω. 625.

Ὀρχα-

Ὄρχαμος ἀνδρῶν, supra v. 185.

v. 255.

Καλοῖς ἐν κανέοισιν, Il. I. 217. Ω. 626.

Ἐῳνοχόει δὲ Μελανθεύς, vinum autem infundebat Melanthius: qui quidem erat servus conditione; inter procos tamen, ob sororem suam formosam & dilectam a quibusdam procorum, hominem honestum agebat; quæ erat ejus ἀγλαΐα. Vide ad *Od.* Ο. 141.

v. 256.

Od. Ρ. 98.

v. 257.

Καθιδρύω, sedere facio. ex κατὰ & ἱδρύω, *idem.*

Τηλέμαχος δ' Ὀδυσῆα καθίδρυε, Telemachus autem Ulyssem adsidere fecit.

Κέρδεα νωμῶν, astutias volvens animo. *i. e.* κινῶν, στρέφων εἰς νοῦν. σπλάγχνα — ἐνώμων, supra *v.* 252.

Κέρδεα, *Od.* Τ. 285.

v. 258.

Ἐντὸς ἐϋσταθέος μεγάρου, Intra bene fundatam domum. Vid. ad *Il.* Σ. 374.

Παρὰ λάϊνον οὐδόν, juxta lapideum limen triclinii illius magni, ubi epulabantur proci. Vide ad *Od.* Ρ. 30.

v. 259.

Δίφρον ἀεικέλιον καταθεὶς, (utpote mendico,) ὀλίγην τε τράπεζαν, Sellam vilem ponens ei, parvamque mensam. ἀεικελίῳ ἐνὶ κοίτῃ, *Od.* Τ. 341.] Est ἀεικέλιος *h. l.* εὐτελής, contrarium τῷ εὐπρεπεῖ. Eo verbo *Homerus* sæpe utitur & varie in *Odyssea*, semel tantum in *Iliade*, quod sciam. Ceterum virtus loci est in eo, quod utrumque verbum est exquisitius ceteris, v. c. εὐτελὴς & μικρός. ERN.

v. 260.

Πὰρ δ' ἐτίθει σπλάγχνων μοίρας,] Apud *Eustathium*, μοῖραν. CLARK. Μοῖραν placet Nam singulis singulæ portiones datæ sunt, nisi quem præcipue honorare vellent, quod facere voluisse Telemachus non videtur. Vide v. 293. Sed μοίρας potest etiam pro singulari positum intelligi. Ceterum σπλάγχνα ut *viscera* de carne accipienda. ERN.

v. 262.

v. 262.

Ἐνταυθοῖ νῦν ἧσο, Iſtic nunc ſede. *h. l.* dicitur amice. Vide ad *Od.* Σ. 104.

Μετ' ἀνδράσιν οἰνοποτάζων, cum dominis vinum potans. τῷ ὅγε οἰνοποτάζει ἐφήμενος, *Od.* Ζ. 309. ubi talem vitam virgo regia comparat cum Deorum vita. βασιλεῦσιν ὑπέσχεο οἰνοποτάζων, principibus pollicebaris ad vinum ſedens, *Il.* Υ. 84. nam vinum fere facit homines glorioſos.

v. 263.

Κερτομίας δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ καὶ χεῖρας ἀφέξω Πάντων μνηστήρων, Facetas irriſiones autem a te ipſe ego & manus arcebo Omnium procorum, ich will dich vor den Spotten und Gewaltthätigkeiten aller Freyer ſchon ſchützen. οἶδα καὶ αὐτὸς ἠμὲν κερτομίας ἠδὲ ἀἴσυλα μυθήσασθαι, inquit Æneas ad Achillem: novi & ego ſcommata & flagitioſa loqui, *Il.* Υ. 202.

Ἀφέξω. οὐδὲ τροφοῦ οὔσης σεῦ ἀφέξομαι, *Od.* Τ. 489.

v. 264.

Ἐπεὶ οὔτοι δήμιός ἐστιν Οἶκος ὅδ', ἀλλ' Ὀδυσῆος, quia non publica eſt Domus hæc, ſed eſt propria Ulyſſi. Poteſt tamen & eſſe *h. l.* non eſt domus plebeja, & unius ex multis, ſed principis ſummi. Prior tamen explicatio præſtat; ſequitur enim: ἐμοὶ δ' ἐκτήσατο κεῖνος, inquit Telemachus: eſt meum patrimonium, in quod nullum jus eſt aliis. κριτοὶ αἰσυμνῆται ἐννέα δήμιοι, *Od.* Θ. 259. δήμιον, ἢ ἴδιον; publicumne eſt negotium, an privatum? *Od.* Δ. 314.

v. 265.

Ἐμοὶ δ' ἐκτήσατο κεῖνος, inquit Telemachus de domo ſua, quam pater Ulyſſes poſſederat. *i. e.* χάριν ἐμοῦ.

v. 266.

Ὑμεῖς δὲ, μνηστῆρες, ἐπίσχετε θυμὸν ἐνιπῆς Καὶ χεῖρας, Vos autem, proci! cohibete *aut* continete animum a convicio *vel* increpatione Et manus veſtras, *ſc.* a factis: enthaltet euch ſchmähliger Worten und Thaten. οὐ πως ἦν, οἷον ἐόντα ἐν δίφρῳ, ἔγχει ἐφορμᾶσθαι, καὶ ἐπίσχειν ἵππους, fieri non poterat, ut, ſolus in curru exiſtens, haſta valide pugnaret, & ſimul obtineret & regeret equos, *Il.* Ρ. 465.

Ἐνιπή.

Ἐνιπή. ἔδδεισεν γὰρ ἐμὴν ἔκπαγλον ἐνιπὴν, *Od.* K. 448.

v. 267.

Ἵνα μή τις ἔρις καὶ νεῖκος ὄρηται, ne rixa & jurgium oriatur.

v. 268. 269.

Od. Σ. 409. 410.

v. 271.

Καὶ χαλεπόν περ ἐόντα δεχώμεθα μῦθον, Et quantumvis molestum feramus hoc verbum.

v. 272.

Μάλα δ' ἧμιν ἀπειλήσας ἀγορεύει, valde autem in nos invehens loquitur. ὃ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἀπειλήτην στήσειν πόλεμον, *Od.* Λ. 312.

v. 273.

Εἴασε, sivit.

v. 274.

Τῷ κέ μιν ἤδη Παύσαμεν ἐν μεγάροισι, alioquin eum jam desinere fecissemus, *sc.* a loquendo, per cædem.

Λιγὺν περ ἐόντ' ἀγορητὴν, canorum valde concionatorem. *h. l.* λιγὺς *Metaphorice* positum, *pro* audacem. Νέστωρ ἡδυεπὴς, λιγὺς Πυλίων ἀγορητὴς, suavis dicendo, clare sonans concionator, *Il.* A. 248. Populi enim antiqui non absoluto principum suorum imperio, sed consiliis & suasionibus eorum, regebantur.

v. 275.

Ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων, *sc.* Telemachus. ita *Od.* P. 488.

v. 276.

Præconum inter alia quoque fuit, ut *per urbem circumducerent victimas*, solenniter immolandas.

Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ θεῶν ἱερὴν ἑκατόμβην
Ἦγον. — — — — —

Præcones autem per civitatem sacram hecatomben
Duxerunt. — — — —

Idem factum *Il. III.* 245. Conf. *Cel.* MOSEBACH *de Præconibus Veterum Comment. p.* 65.

v. 277.

Ἀγέροντο, conveniebant, *Od.* A. 36.

v. 278.

Ἄλσος ὑπὸ σκιερὸν, Luco sub umbroso. ἐν νέμεϊ σκιερῷ, in nemore opaco, *Il.* Λ. 480.

Ἄλσος, *Od.* P. 208.

Ἑκατηβόλος, *Od.* Θ. 339.

v. 279.

Οἱ δ' ἐπεὶ ὤπτησαν κρέ' ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο, Hi autem postquam assarunt carnes superiores & exteriores, & detraxerunt. ὀπτήσαντες, supra *v.* 252.

Κρέ (*pro* κρέα) ὑπέρτερα, sic vocantur respectu viscerum. ita *Od.* Γ. 65. γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεύς, genere quidem superior est ille, er ist von höherer Geburt; præstat te εὐγενείᾳ, *Il.* Λ. 785. ἵνα ὑπέρτερον εὖχος ἄρησθε, ut superiorem & majorem gloriam feratis, *i. e.* ut vincatis, *ibid.* 290.

Ἐρύσαντο, *Od.* Ξ. 431.

v. 280.

Μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα, de procis, in domo Ulyssis sacrificantibus; cum reliqui nobiles cives in luco Apollinis essent & sacra facerent. Vide ad *Od.* N. 26.

v. 281.

Vide ad *Od.* P. 258.

v. 282.

Ἴσην, (μοῖραν,) ὡς αὐτοί περ ἐλάγχανον, Æqualem, (portionem,) sicut ipsi nanciscebantur. sermo est de convivio, ubi sectæ carnes in æquales portiones distribuebantur. nam de *sorte* h. l. cogitare, nimis fortasse anxium esset. generalis ergo notio *nanciscendi* h. l. est.

v. 284 — 286.

Od. Σ. 345 — 347.

v. 287.

Ἦν δέ τις ἐν μνηστῆρσιν ἀνὴρ, ἀθεμίστια εἰδὼς, hæc phrasis signat eum, qui data opera callet nefaria agere. τῷ μή τίς ποτε πάμπαν ἀνὴρ ἀθεμίστιος εἴη, *Od.* Σ. 140.

v. 288.

Σάμῃ δ' ἐνὶ οἰκία ναῖεν, in Same vero habitabat.

v. 289.

V. 289.

Ὃς δή τοι κτεάτεσσι πεποιθὼς πατρὸς ἑοῖο, Qui divitiis fretus patris sui. κτεάτεσσι, *Od.* Ρ. 471.

Πεποιθὼς, confidens.

V. 290.

Μνάσκετ' (pro Μνάσκετο, quod pro Ἐμνάσκετο, quæ forma est *Jonica* imperfecti, pro Ἐμνάετο) Ὀδυσσῆος δὴν οἰχομένοιο δάμαρτα, Ambiebat Ulyssis diu absentis uxorem: Δαμαρ, *Od.* Δ. 126.

V. 291.

Μνηστήρεσσιν ὑπερφιάλοισι, supra v. 12.

V. 292.

Μνηστῆρες ἀγήνορες, Vid. ad *v.* 284.

V. 293.

Μοῖραν μὲν δὴ ξεῖνος ἔχει πάλαι, Portionem suam ciborum jam hospes habet dudum: er hat nun schon sein Theil. ut igitur πάλαι *h. l.* brevissimum tempus præteritum notet; sicut & Germani solent ponere. Vide supra ad *v.* 222.

Ὡς ἐπέοικεν, sicut moris est. Vid. ad *Od.* Ξ. 511.

V. 294.

Οὐ γὰρ καλὸν ἀτέμβειν, οὐδὲ δίκαιον, Ξείνους Τηλεμάχου, non enim pulcrum est lædere, neque ex more bono, Hospites Telemachi. zu berauben, ihnen das gebührende zu entziehen. ὡς μή τις μοι ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης, *Od.* Ι. 549.

Οὐ γὰρ καλὸν, *Od.* Σ. 286.

V. 296.

Ἀλλ' ἄγε οἱ καὶ ἐγὼ δῶ ξείνιον, Sed age, ei & ego dem hospitale munus.

V. 297.

Ὄφρα καὶ αὐτὸς Ἠὲ λοετροχόῳ δώῃ γέρας, ἠέ τῳ (*pro* τινι) ἄλλῳ Δμώων, ut & ipse Aut balneatori habeat quod det honoris causa, aut alicui alii Ministrorum. λοετροχόος notat *h. l.* servum balneo præpositum; & loquitur *quasi* daturus ei nummos. λοετροχόον τρίποδα, *Od.* Θ. 435. λοετροχόος, qui aquam ad lavandum effundit: estque vel *vas* vel *homo*.

Γέρας *h. l.* est δῶρον simpliciter, ein Trinkgeld, honor,

 quī

qui habetur alicui citra necessitatem ob ministeria nobis ab eo præstita. *coll.* 293. *sqq.*

v. 299.

Ἔῤῥιψε βοὸς πόδα, projecit os magnum bubulum. einen abgegessenen Knochen vom vorder Viertheil eines Ochsen, den Röhrknochen vom Vorderblat. ἔῤῥιψε θύραζε, *Od.* M. 254.

Χειρὶ παχείῃ, *Od.* T. 448.

v. 300.

Κείμενον, Jacens. *sc.* ἐν κανέῳ.

Ἐκ κανέοιο λαβὼν, ex patina (aus der Schüssel) sumens.

Ὁ δ' ἀλεύατ' (*pro* ἀλεύατο, *sc.* τὴν βολὴν,) Ὀδυσσεὺς, evitavit autem (*sc.* jactum,) Ulysses. ὁ τῶν μὲν ἔπειτα ἀλεύατο πυλὺν ὅμιλον, *Od.* P. 67.

v. 301.

Ἦκα παρακλίνας κεφαλὴν, Paullulum declinans caput. παρὰ λεχέεσσι κλιθῆναι, *Od.* Σ. 212.

Ἦκα, *Od.* Σ. 91. & 93.

Μείδησε δὲ θυμῷ Σαρδάνιον μάλα τοῖον, er verzog im Zorn den Mund, als ob er lächelte; ut solet indignans sæpe ridentis speciem præbere.

v. 302.

Σαρδάνιος, ε, ὁ, ἡ, quod & Σαρδόνιος scribitur. Ponitur de risu, γελᾶν σαρδάνιον, scil. γέλωτα, vel ut neutrum adverbialiter positum putetur: si quis ridet vel ridere videtur, cum tamen animo intus male sit. μείδησε — τοῖον, de Ulysse, quem personatum procus, conjecto in eum magno osse, vulnerare voluerat, ipse autem ictum levi declinatione corporis vitaverat. os igitur irati Ulyssis diducebatur, quasi arrideret, at risus verus non erat. Eandem rem exprimit Poëta *v.* 347. οἱ δ' ἤδη γναθμοῖσι γελώων (*pro* ἐγέλων) ἀλλοτρίοισι, illi autem jam ridebant malis alienis, *i. e.* non verus erat risus, sed gestus tantum ridentium: maxillæ eorum & animi non congruebant; perturbati & anxii potius erant animis, quam hilares, & is vultus ergo erat *alienus.* Idem sentit *Horatius, Lib. II Sat. III.* 72. Talem risum, non verum nec ex animo ad hilaritatem diffuso ortum, risit Juno, *Il.* O. 101 — 103.

Μάλα

Μάλα τοῖον, omnino tale,] Quid est: subrisit Sardanium *omnino tale?* Immo, *subrisit plane Sardonium risum.* Μάλα τοῖον eleganter auget, sic ut & οἷος adjectivis additur eadem vi, ut apud *Plat. Apol. Socr.* ἀπέχθειαι οἷαι χαλεπώταται; & apud *Herodot. IV.* 28. ἀφόρητος οἷος κρυμός. Quod in nonnullis est μέγα pro μάλα, videri potest e glossa natum. ERN.

Ἐΰδμητον — τοῖχον. ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν, *Od.* H. 100.

Βάλε τοῖχον, er traf die Wand.

v. 301. 302.

De *risu Sardonio* dicturus, ex immensa ac plerumque supervacanea diversarum interpretationum copia nonnullas, quæ videntur probabiliores, afferam. Itaque narrat Homerus *risum Sardonium risisse* Ulyssem in mendici speciem a Minerva tactu virgæ transformatum, postquam Ctesippus, petulantia inter procos insignis, pedem bovis e canistro sumtum in eum est ejaculatus; ipse vero capite commodum deflexo ictum declinavit.

— — — — μείδησε δὲ θυμῷ

Σαρδάνιον μάλα τοῖον. — — —

Eustathius putat dictum παρὰ τὸ σεσηρέναι τὰ χείλη, *a diducendo labia:* qui enim sic ridet, intus aut ira aut molestia discruciatur, adeo ut *risus Sardonius*, sive *Sardanius*, idem sit ac subamarulentus. *Pausanias* in *Phocicis* tradit, insulam Sardoam serpentes gignere innoxios, ac præterea a venenis herbarum prorsus esse immunem, nisi quod unam alit exitialem apii specie, quæ juxta fontes quidem proveniat, non inficiat tamen fontium aquas, sed, si quis eam ederit, ridentem emori. At, *Zenodoto* teste, gens fuit in Sardinia, quæ immanitate barbara senes septuagesimum annum prætergressos Saturno sacrificaret, cogeretque ridere. Quæ sane interpretatio & *Daceriæ* & mihi ceteris omnibus videtur præferenda. Eodem Libro *paullo inferius* proci mox perituri effuse riserunt; quem risum tanquam fatalem & *Sardonio* similem Minerva ipsis immisit, quod pernicies a fatis destinata nihil tale opinantibus jam immineret.

— — μνηστῆρσι δὲ Παλλὰς Ἀθήνη

Ἄσβεστον γέλον ὦρσε, παρέπλαγξεν δὲ νόημα.

'Οι δ' ἤδη γναθμοῖσι γελώων ἀλλοτρίοισιν.
Diva procis movit validum Tritonia risum
Haud compescendum, ac animum stupefecit, at illi
Jam malis mente amoti risere alienis.

Qui non ex animo rident, eleganter dicuntur a Poëta *malis* sive *maxillis ridere* non *suis*, sed *alienis*. Quem *Homericum* locum expressit *Horatius*: (Lib. II. Sat. III.)

Cum rapiet in jus malis ridentem alienis.

RICC. *Diss. Hom. Tom III. p.* 213. *sq.* Vide etiam ERASM. *Adag. Opus Chil. III. Cent. V.* 1. *Risus Sardonius.*

v. 303.

Ἠνίπαπε μύθῳ, increpuit sequentibus verbis. Vide supra ad *v.* 17.

v. 304.

Ἦ μάλα τοι τόδε κέρδιον ἔπλετο θυμῷ, sane omnino hoc vitæ tuæ magis utile erat. *coll.* 306. ut ergo *h. l.* θυμὸς vitam denotet, ut sæpe.

Κέρδιον, *Od.* Υ. 283.

v. 305.

Οὐκ ἔβαλες τὸν ξεῖνον, deest ὅτι, quod: daß du ihn nicht getroffen hast.

Ἀλεύατο γὰρ βέλος αὐτός, evitavit enim jactum ipse. βέλος *h. l.* notat τὴν βολὴν, den treffenden Wurf. *coll.* 299. nam id conjectum erat magnum os.

Ἀλεύατο, supra *v.* 300.

v. 306.

Ἦ γάρ κέν σε μέσον βάλον ἔγχεϊ, Certe enim te medium percussissem hasta.

Ἔγχεϊ ὀξυόεντι, hasta acuta. Vide ad *Od.* Υ. 33.

v. 307.

Καί κέ τοι ἀντὶ γάμοιο πατὴρ τάφον ἀμφεπονεῖτο, Et tibi pro nuptiis pater tuus sepulturam curasset: loco nuptiarum epulum funebre curasset parandum, una cum aliis pompis & solennibus funeralibus. τάδε δ' ἀμφιπονησόμεθα, hæc autem curabimus, *Il.* Ψ. 159. τὸν μὲν Τυδείδης ἀμφεπονεῖτο, θαρσύνων ἔπεσιν, circa hunc laborabat multum Diomedes, hortando eum verbis, *ibid.* 681.

Τάφος. σὺ δέ κεν τάφῳ ἀντιβολήσαις, tu fortasse ad epulum funebre possis occurrere, *Od.* Δ. 547. δαίνυ τάφον

Ἀργείοις

'Αργείοις μητρὸς καὶ 'Αιγίσθυ, præbebat Argivis epulum in funere matris & Ægisthi, *Od.* Γ. 309.

v. 308.

Τῷ μή τις μοι ἀεικείας ἐνὶ οἴκῳ Φαινέτω, ideo ne quis mihi iniquitates suas (ungebührliches Verhalten) *vel* injurias in domo Ostendat *aut* Exhibeat: niemand bezeige sich ungebührlich und unanständig. τοῖο δ' Ἀπόλλων πᾶσαν ἀεικείην ἄπεχε χροΐ, hujus a corpore arcuit Apollo omnem fœdam formam, quæ existere potuerat per dilacerationem in raptando, *Il.* Ω. 19.

v. 309. 310.

Od. Σ. 227. 228.

v. 311.

'Αλλ' ἔμπης τάδε μὲν καὶ τέτλαμεν εἰσορόωντες, At omnino ista quidem sic ferimus & toleramus conspicientes. pro τλάμεν, per reduplicationem Jonicam, quasi a τέτλημι. das erdulden wir noch so, und können es aushalten mit anzusehen. *sc.* id quod *v.* 312. 313. est.

Ἔμπης, *Od.* Τ. 356.

v. 312.

Μήλων σφαζομένων, οἴνοιό τε πινομένοιο, Pecudibus jugulatis, vinoque potato.

v. 313.

Καὶ σίτυ, Et cibo *consumto.* Deest participium simile præcedentibus; quia τὸ σῖτον erat minimum ex his tribus pereuntibus: priora duo erant majora, & μῆλα per tropum includunt omnia alia pecora mactata.

Χαλεπὸν γὰρ ἐρυκακέειν ἕνα πολλὺς, difficile enim, ut unus multos cohibeat. ἀιχ' ἐθέλῃς τὸν θυμὸν ἐρυκακέειν καὶ ἐπείγων, *Od.* Λ. 104.

v. 314.

Μηκέτι μοι κακὰ ῥέζετε δυσμενέοντες, ne amplius mihi mala facite infensi. Vid. ad *Od.* Β. 72.

v. 315.

Εἰ δ' ἤδη μ' αὐτὸν κτεῖναι μενεαίνετε χαλκῷ, Sin jam me ipsum interficere cupitis ferro.

v. 316.

Κέρδιον, supra v. 304.

v. 317 — 319.

Od. Π. 107 — 109.

v. 320.

Ibid. 393.

v. 321.

Ὀψὲ, *Od.* M. 439.

Δαμάστωρ, ορος, ὁ, nobilis Ithacensis, Agelai, unius ex procis, pater, qui hinc Δαμαστορίδης dicitur.

v. 322 — 325.

Od. Σ. 413 — 416.

v. 326.

Φαίην, dicere vellem. *Il.* Z. 285. dicerem sane, putarem, existimaverim certe.

v. 327.

Μῦθον — Φαίην Ἤπιον, denn möchte ich wohl ein schicklich Wort sagen: verbum aptum. Quia autem hoc consilium, a procorum uno datum, re vera erat νήπιον, hinc Poëta ita apte posuit voces, ut ν ante ἤπιον tamen audiretur, & ipse consilii auctor fateri videretur invitus, esse id νήπιον. nam nondum constabat, nunquam rediturum esse Ulyssem. ἀνάκλεσιν ἤπια εἰδώς, *Od.* O. 556.

Εἰ σφῶϊν κραδίῃ ἅδοι ἀμφοτέροισιν, si eorum cordi placere possit, ambobus, wenn es beyden wohlgefallen wollte. καί οἱ ἅδοι αὐτόθι μίμνειν, *Od.* Z. 245.

v. 328.

Ὄφρα μὲν ὑμῖν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐώλπει Νοστῆσαι Ὀδυσῆα, Quamdiu *vel* Dum animus vester sperabat Rediturum esse Ulyssem. πρὶν μὲν γάρ μοι θυμὸς ἐώλπει οἶον ἐμὲ φθίσεσθαι, antea enim opinabar & credebam, me solum periturum esse, *Il.* T. 328.

v. 329.

Supra *v.* 239.

v. 330.

Τόφρ' οὔτις νέμεσις — ἦν, Tamdiu nulla erat reprehensio, Tamdiu reprehendi non poterat, Tamdiu non vitio dandum ei fuit, so lang war es ihr nicht zu verdenken. τούτῳ δ' οὐ νέμεσις, Δαναῶν κακὸν οἶτον ἀείδειν, hic reprehendi non potest, quod canit infortunium Græcorum,

Od.

Od. Λ. 350. νέμεσις δέ μοι ἐξ ἀνθρώπων ἔσσεται, die Welt wird es mir gar sehr verdenken, *Od.* Β. 136.

Μενέμεν τ' — ἰσχέμεναί τε Μνηστῆρας κατὰ δῶμα τ', quod manebat domi & exspectabat maritum — & morabatur distinebatque Procos in domo sua, nec aliquem ex iis sponsum sibi eligebat: daß sie wartete, und die im Hause sich einfindenden Freyer aufhielt von einer Zeit zur andern.

Ἰσχέμεναι, Attica paragoge infinitivi, pro ἴσχειν, quod pro ἐπέχειν, aufzuzögern, aufzuhalten, protelare. λαβῆς ἴσχεσθαι, supra *v.* 285.

V. 331.

Κέρδιον, *v.* 316.

V. 332.

Εἰ νόστησ' (*pro* νόστησε) Ὀδυσσεύς, καὶ ὑπότροπος ἵκετο δῶμα, utraque phrasis est eadem. οὐκ οἶδα, εἰ ἔτι αὖτοις ὑπότροπος ἵξομαι αὖτις, nescio, an rursus illis redux venturus sim retro, *Il.* Ζ. 367.

V. 333.

Νῦν δ' ἤδη τόδε δῆλον, Nunc vero jam hoc manifestum est.

Ὅτ' οὐκέτι νόστιμός ἐστιν, *Od.* Τ. 85.

V. 334.

Παριζόμενος, adiens, accedens, adstans vel adsidens.

Κατάλεξον, nuncia.

V. 335.

Γήμασθ', *pro* Γήμασθαι, Nubat *ei.*

Πλεῖστα πόρῃσιν, *Od.* Π. 77.

V. 336.

Ὄφρα σὺ μὲν χαίρων πατρώϊα πάντα νέμηαι, Ut tu quidem gaudens omnia possideas iisque fruaris, quæ pater tuus habuit. ὄφρα νέμηαι τὸ τέμενος, ut pro parte tua propria habeas, & colas partem illam, *Il.* Υ. 185.

Πατρώϊα πάντα, *Od.* Ρ. 80.

V. 337.

Ἔσθων καὶ πίνων, *h. l.* summum bonum hominis in eo ponitur, ex persona loquentis.

V. 339.

Οὐ μὰ Ζῆν', (pro Ζῆνα,) — καὶ ἄλγεα πατρὸς ἐμοῖο, jurat

jurat Telemachus per Jovem , & per casus duros patris sui , se non morari nuptias novas matris suæ.

V. 340.

Ὅς πȣ τῆλ' Ἰθάκης ἢ ἔφθιται, ἢ ἀλάληται, Qui alicubi procul ab Ithaca aut periit, aut vagatur. τῆει τοκῆας μὲν φθῖσαν Θεοὶ, supra *v.* 67.

Ἀλάληται, oberrat. καὶ ἀνθρώπȣς ἀλάλησθαι, supra *v.* 206.

V. 341.

Οὔτι διατρίβω μητρὸς γάμον, Non remoror & impedio & procrastino matris meæ nuptias. μή τι διατρίβειν τὸν ἐμὸν χόλον, ἀλλὰ ἐᾶσαι, nequaquam retarda iram meam, sed permitte mihi eam. infin. loco imperat. *Il.* Δ. 42. ἐπὶ δὲ ῥίζαν βάλε πικρὴν, χερσὶν διατρίψας, *Il.* Λ. 846. ubi *proprie* positum : imposuit vulneri radicem amaram , quam manibus comminuerat & diffregerat. ȣ̓ χρὴ διατρίβειν, non oportet moras nectere , *Il.* Τ. 150. differre rem gerendam : ubi ἐπὶ ἀργίας ponitur *Elliptice*, ut desit τὸν χρόνον, ἢ, τὸ ἔργον. ὄφρα κεν ἥγε διατρίβῃ Ἀχαιȣ̃ς ὃν γάμον, *Od.* Β. 204. quamdiu quidem hæc differet nobiles adolescentes, quod attinet nuptias suas. ubi est χρονοτριβεῖν καὶ ἀναβάλλεσθαι, cum duplici Accusativo. & 265. τὰ δὲ πάντα διατρίβȣσιν Ἀχαιοὶ, μνηστῆρες δὲ μάλιστα, ista omnia remorantur & impediunt cives mei, maximeque proci : inquit Telemachus. & 404. μὴ δηθὰ διατρίβωμεν ὁδοῖο, ne diutius remoremur & differamus profectionem. ubi est Genitivus rei.

V. 342.

Πότι δ' ἄσπετα δῶρα δίδωσι, insuper etiam infinita dona dat. ἄσπετα δῶρα, *Od.* Ν. 135.] Πότι favere videtur lectioni, δίδωμι. Sensus est : ipse hortabor nubere , atque adeo insuper dona dabo matri abeunti. In altera lectione πότι friget. ERN.

V. 343.

Αἰδέομαι δ' ἀέκȣσαν ἀπὸ μεγάροιο δίεσθαι, Vereor autem invitam (matrem) a domo pellere. αἰδέομαι, *Od.* Σ. 183.

Δίεσθαι, *Od.* Ρ. 398.

V. 345.

Ibid. 399.

V. 346.

V. 346.

Μνηστῆρσι δὲ Παλλὰς Ἀθήνη Ἄσβεστον γέλων ὦρσε, Procis vero Pallas Minerva, *i. e.* stultitia eorum ipsis, Clarum risum oriri fecit *vel* concitabat. & est ea Metaphora ab igne lucente & ardente; apta etiam διὰ τὴν ἐν τοῖς γέλωσι θερμότητα. ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσι, *Od.* Θ. 326.

Παρέπλαγξεν δὲ νόημα, & fecit, ut essent alienata mente; errare fecit cogitationes & mentem eorum, sie verrückte ihnen die Köpfe. fecit, ne rem præsentem cogitarent. παραπλάγξασα Μαλειῶν, *Od.* Τ. 187.

V. 347.

Οἱ δ' ἤδη γναθμοῖσι γελώων (pro ἐγέλαον, ἐγέλων, interserto novo ω, ut partim contractio distrahatur loco aliâs usitati ο μικρὸ, cui hic obstat metrum, partim ut impensum risum etiam vox ipsa designet.) ἀλλοτρίοισιν. Hi autem jam malis ridebant alienis: quod est *proverbium* de risu non vero, non ex lætitia quadam orto, sed simulato & quasi coacto: de risu insulso & inepto, nihil suavitatis naturalis habente. Sic dicitur & γελᾷν ξένοις παρειαῖς, si quis ridet, ubi vere rideri non solet, e. c. ex ira, aut ἀμηχανίᾳ & difficultate, &c. nam membrum illud, quod invitum & præter naturam agit, id pro proprio non habetur quasi, sed pro alieno. Sic dicitur aliquis ἐσθίειν γναθμοῖς ἀλλοτρίοις, si quis coactus & præter appetitum edit. Ergo *h. l.* risus coactus, non lætus, ubi os videbatur ridere, animo clam male erat. *coll.* 349. Conf. *Horat. Lib. II. Sat. III.* 72.

Γναθμὸς, *Od.* Σ. 29.

V. 348.

Αἱμοφόρυκτος, υ, ὁ, ἡ, sanguine permixtus, sanguine oppletus, αἱμοβαφής. Est *per Sync.* ex αἱματοφόρυκτος: nam ex solo αἷμα deberet esse αἱμαφόρυκτος. ex αἷμα & φορύσσω, *Od.* Σ. 335.

Αἱμοφόρυκτα δὲ δὴ κρέα ἤσθιον, Cruentatas autem jam carnes edebant; quales esse solent crudæ. Ceterum τὰ αἱματηρὰ σύμβολα nihil fausti portendunt.

V. 349.

Ὄσσε δ' ἄρα σφέων δακρυόφιν (pro δακρύων) πίμπλαντο, oculi

oculi vero ipsorum Lacrimis replebantur. ἰχθύες φεύγοντες πιμπλᾶσι μυχὺς λιμένος, pisces fugientes implent sinus in portu, *Il.* Φ. 23. μένεος δὲ φρένες πίμπλαντο, (imperf. omisso augmento *Jonice*,) & robore implebantur pectora, *Il.* A. 104. *Od.* Δ. 662. ἀμφὶ δὲ χαῖται πίμπλαντο, *sc.* κονισσάλυ, *Il.* X. 402. comæ (tracti per terram Hectoris) circum implebantur pulvere. ubi quidam male legunt πίλναντο, admovebantur.

Γόον δ' ὠΐετο θυμός, *i. e.* ἐφαντάζετο θρήνυς ἡ ψυχή, animus eorum præsagiebat sibi, etsi indistincte, luctum: ihrer Seele fieng an, was zu anen, und traurig zu werden, so daß auch die Augen übergiengen. sic & *Od.* K. 248.

v. 350

Θεοκλύμενος θεοειδής, *Od.* O. 271.

v. 351.

Ἆ δειλοὶ, Ah miseri! ἆ δεῖλ', *Od.* Σ. 388.

Τί κακὸν τόδε πάσχετε; quodnam malum hoc patimini? wie gehet es euch so übel? quid hoc mali est, quod vobis accidit? wie kommt ihr zu der Begebenheit mit euch? wie wirds mit euch so übel bestellet?

v. 352.

Νυκτὶ μὲν ὑμέων Εἰλύαται κεφαλαί, umbræ quidem vestra Involuta sunt capita. *Jonice* pro Εἰλυνται, κεκαλυμμένα εἰσί; ἐκ κεφαλῆς εἰς πόδας ἐσκοτωμένοι φαίνεσθε κατὰ τὺς ἐν ᾅδυ ὄντας, ihr sehet so schattig aus, wie Gespenster. εἴλυτο δὲ πάντα ἁλὸς ἄχνῃ, *Od.* E. 403.

Νέρθε, & νέρθεν, infra, *Od.* Λ. 301.

v. 353.

Οἰμωγὴ δὲ δέδηε, Ejulatus autem accensus est, Ululatus vero exarsit: qualis gemitus inceditur ab iis, qui in pugna occiduntur. πάντη περί σε στέφανος πολέμοιο δέδηε, undique circum te corona pugnæ ardet & accensa est, *Il.* N. 736.

Οἰμωγή, *Il.* Δ. 450.

Δεδάκρυνται δὲ παρειαὶ, & lacrimis perfusæ sunt genæ, δεδάκρυνται δέ μοι ὄσσε, supra *v.* 204.

v. 354.

Αἵματι δ' ἐῤῥάδαται τοῖχοι, Sanguine autem conspersi sunt parietes. Vide supra ad *v.* 150.

Μεσόδμαι

Μεσόδμαι videntur *h. l.* esse interstitia inter columnas ad parietem. Vid. ad *Od.* T. 37.

v. 355.

Εἰδώλων δὲ πλέον πρόθυρον, Simulacrorum *vel* Umbrarum autem (quasi essent animæ jam mortuorum) plenum est vestibulum & pars ad januam domus *vel* conclavis magni. εἴδωλον, *Od.* Λ. 601.

Πρόθυρον, Vid. ad *Od.* Σ. 385.

Πλείη δὲ καὶ αὐλή, *sc.* εἰδώλων, plena & ipsa quoque aula.

v. 356.

Ἱεμένων Ἔρεβόσδε ὑπὸ ζόφον, Quæ cupiebant venire ad inferos. manifesto utrumque est idem. Vide ad *Od.* M. 81.

v. 357.

Ἠέλιος δὲ Οὐρανοῦ ἐξαπόλωλε, nam sol Ex cœlo omnis periit, vel per eclipsin magnam, vel vobis mox morituris. Ceterum τέλειος ἀφανισμὸς indicatur per præpositionem ἐξ. ἅμα πάντες Ἰλίου ἐξαπολοίατο, simul omnes funditus pereant ex Ilio, *Il.* Z. 60. νῦν δὲ δὴ ἐξαπόλωλε δόμων κειμήλια καλά, nunc vero prorsus jam perierunt ex ædibus res pretiosæ, *Il.* Σ. 290.

Κακὴ δ' ἐπιδέδρομεν ἀχλύς, mala autem inducta est cœlo caligo: qualis caligo oritur in aëre in totali defectu solis, qualis nunc re vera erat, bey einer ganzen Sonnen-Finsterniß: quæ simul erat omen mortis procorum. λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη, *Od.* Z. 45.

Κακὴ — ἀχλύς, infausta & mali ominis — caligo. ἀχλύς, *Od.* H. 41.

v. 358.

Πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν, omnes super ipso suaviter riserunt.

v. 359.

Od. Π. 345.

v. 360.

Ἀφραίνει ξεῖνος, Desipit & mente mota est hospes. εἰ ἔτι σε ἀφραίνοντα κιχήσομαι, si iterum te sine mente agentem deprehendero: inquit Ulysses ad Thersitem, *Il.* B. 258. ἀφραίνεις, Μενέλαε, inquit Agamemnon amicissime ad fratrem suum: mente tua non uteris, *Il.* H. 109.

Νέον

Νέον ἄλλοθεν εἰληλουθώς, qui modo peregre advenit.

v. 361.

Ἀλλά μιν αἶψα, νέοι, δόμου ἐκπέμψασθε θύραζε, At eum celeriter, juvenes ! e domo educite foras.

Θύραζε, supra v. 179.

v. 362.

Εἰς ἀγορὴν ἔρχεσθαι, In forum & concionem ut eat: *conduisez-le à la place publique*,] Ces Poursuivants ont pris au pied de la lettre ce que Theoclymene leur a dit: *Je vous voi tous envelopez d'une nuit obscure, le soleil a perdu sa lumiere, & d'épaisses tenebres ont chassé le jour.* Ils ne voient pas que c'est une prophetie. C'est-pourquoi ils ordonnent, en se mocquant, qu'on le mene à la place publique, où il se convaincra qu'il est jour, & qu'il n'est pas nuit. DAC.

Ἐπεὶ τάδε νυκτὶ ἐΐσκει, quia hæc nocti similia putat: *puisqu'il prend ici le grand jour pour la nuit.* DAC. δέμας δ' ἤϊκτο γυναικὶ, supra v. 31.

v. 363.

Vide ad v. 350.

v. 364.

Οὔτι σ' ἄνωγα ἐμοὶ πομπῆας ὀπάζειν, nequaquam a te postulo, ut mihi deductores addas. πομπῆες ἀγαυοὶ, *Od.* N. 71.

v. 365.

Εἰσί μοι ὀφθαλμοί τε καὶ οὔατα καὶ πόδες ἄμφω,] Cette réponse de Theoclymene est en même temps plaisante & serieuse, καὶ ἀστεῖος καὶ γοργὸς ὁ λόγος, dit fort bien *Eustathe.* Il a les yeux bons; il se conduira bien lui même. Il a les oreilles bonnes; il entend qu'on veut qu'il sorte; il sort. Il a les pieds bons; il marchera bien tout seul. Mais les Poursuivants ont des yeux pour ne point voir, des oreilles pour ne pas entendre, & des pieds pour ne plus marcher. DAC.

v. 366.

Καὶ νόος ἐν στήθεσσι τετυγμένος οὐδὲν ἀεικής, Et mens mihi in pectore est structa non inique & prave, ich bin gar nicht etwa verrückt im Kopf: νοῦς ἐστίν μοι ἔντυκτος, so wie er seyn muß, bene structus. & sic plene dictum: ergo

ergo alibi ad τετυγμένον semper subintelligendum, οὐκ ἀεικὲς, vel εὖ. δέπα τετυγμένα, supra υ. 153.

V. 367.

Τοῖς (sc. ποσὶν ἐμοῖς) ἔξειμι θύραζε, præsens pro futuro: His exibo.

Ἐπεὶ νοέω κακὸν ὔμμιν Ἐρχόμενον, quia prævideo & intelligo malum vobis vel ad vos Adventans celeri quasi passu. & id malum pœnæ velut ἔμψυχον sistitur.

V. 368.

Τό κεν ὔτις ὑπεκφύγοι, quod sane nullus effugiat. Vid. ad Od. Π. 372.

Οὐδ' ἀλέαιτο, pro ἀλέαιτο, neque vitet. θάνατον θεόθεν δ' οὐκ ἔς' ἀλέασθαι, Od. Π. 447.

V. 370.

Ἀνέρας ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανάασθε, Viros contumeliose & improbe tractantes, nefaria molimini. Vide ad Od. P. 588.

V. 371.

Ὣς εἰπὼν, ἐξῆλθε δόμων] Ἐξέρχεται οὗτος ἐκ τῆς οἰκίας οἰκονομικῶς. Schol. ad υ. 357. supra, ne Procorum videlicet cædi intersit. CLARK.

Δόμων εὖ ναιεταόντων, Vide ad Od. Υ. 30.

V. 372.

Ἵκετο δ' ἐς Πείραιον, Venit autem ad Piræum,] Cui nimirum Telemachus eum excipiendum mandarat, supra Od. O. 539. uti & notavit Barnesius. CLARK.

Ὁ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο, qui eum libens excepit. ὅτε με πρόφρων ὑπέδεξο, Od. Ξ. 54.

V. 374.

Τηλέμαχον ἐρέθιζον, ἐπὶ ξείνοις γελόωντες, Telemachum irritabant, de hospitibus ridentes: sie lacheten wegen der Gästen und Fremden.

V. 375.

Νέων ὑπερηνορεόντων, Od. P. 482.

V. 376.

Κακόξενος, & κακόξεινος, ου, ὁ, ἡ, malos habens & recipiens hospites. οὔτις σεῖο κακοξεινώτερος ἄλλος, i. e. κακῶν ξείνων ὑποδοχεὺς εἶς.

v. 377.

'Επίμαστος, ου, ὁ, ἡ, qui quærit cibum manducandum. ἐπαίτης (mendicus) τροφὴν μαστεύων, i. e. ἐπιζητῶν.

'Επίμαστον ἀλήτην, famelicum erronem, cupidum & famelicum mendicum, qui a domo ad domum vagatur cibum rogitans. Vid. ad *Od.* Σ. 392.

v. 378.

Σίτου καὶ οἴνου κεχρημένον, Pane & vino indigentem. ὅτευ κεχρημένος ἔλθοι, *Od.* T. 77.

v. 379.

"Εμπαιος, ου, ὁ, ἡ, peritus, callens, plenus curæ argutæ de aliqua re. nam est a παίω, quod & cudo, ferio cum cura, notat. ὁ ἔμπειρος καὶ ἐντριβής: ὁ πολλοῖς προσπεπαικὼς πράγμασιν.

"Εμπαιος ἔργων, peritus & callens operum, cum cura versans in opere.

"Εμπαιος βίης, robore & virtute militari præditus.

'Αλλ' αὔτως ἄχθος ἀρούρης, sed sic frustraneum & inutile onus *vel* pondus terræ. sic vocatur homo ad nullum opus utilis; simulque magnus corpore & βαναῦσος. sic & *Il.* Σ. 104. ἧμαι παρὰ νηυσὶν ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης, inquit Achilles otii impatiens de se: sedeo in castris inutile pondus terræ, nec cuiquam bonæ rei inservio: ut notetur ἀπραξία παντελὴς ἐξ ἀργίας, simulque τὸ βριθὺ μέγεθος τοῦ "Ηρωος connotetur. ὄβριμον ἄχθος ὕλης ἀζαλέης, *Od.* I. 233.] Cela est plaisant, dit contre Ulysse un moment avant qu'il execute le plus grand de tous les exploits. DAC.

v. 380.

"Αλλος δ' αὖτέ τις οὕτος ἀνέσῃ μαντεύεσθαι,] Cette raillerie est encore fort plaisante contre un Prophete dont sa prophetie va s'accomplir. DAC.

v. 381.

'Αλλ' εἴ μοι πείθοιο, Sed si mihi obsequi velis.

Κέρδιον, supra *v.* 331.

v. 382.

Πολυκληΐς, ἴδος, ἡ, Epith. *navis magna & bellica*, quæ multos habet remiges ordine sedentes ad κληΐδας nauticas. ex πολὺς & κληΐς, i. e. ἡ ναυτικὴ καθέδρα. sunt ergo naves

naves πολυκλήϊδες, αἱ πολυκάθεδροι, die viele Ruder-Plätze haben. Vide etiam ad *Il.* B. 74. & 175.

v. 383.

Σικελοὶ, ῶν, οἱ, Siculi, Siciliam habitantes. Fuerunt olim ἐμπορικοὶ καὶ ἀνδραποδισαὶ, ut ex *h. l.* apparet. Noti ergo Siculi Homero: ut si voluisset historicum agere, non poëtam, nominasset sane Siciliam suo proprio nomine, sed maluit Poëtice ἐκτοπίζειν loca illa errorum Ulyssis.

Ἐς Σικελῶς πέμψωμεν, Ad Siculos deportandos curemus.

Ὅθεν κέ τοι ἄξιον ἄλφοι, unde sane tibi dignum pretium pariat. ἵνα μοι βίοτον πολὺν ἄλφοι, *Od.* P. 250.] Il paroît par ce passage que les esclaves se vendoient mieux en Sicile qu'ailleurs, parce que ses habitants étant fort riches par leur commerce, ils achettoient des esclaves pour faire travailler leurs terres. DAC.

Ἄξιον, vel est neutrum, *i. e.* τὴν ἀξίαν τιμὴν. vel est masculinum *Elliptice*, ἄξιον ὦνον. ἄξιος ergo, a fut. ἄξω, est, opera portandi dignum, tragens oder führens werth, quod cum lucro portatur.

v. 384.

Ὁ δ' ἐκ ἐμπάζετο μύθων, supra *v.* 275.

v. 385.

Ἀλλ' ἀκέων πατέρα προσεδέρκετο, Sed silens patrem adspectabat, tacitus patrem adspiciebat. ὅτ' ἀοιδὸν ἀνὴρ ποτιδέρκεται, *Od.* P. 518.

Ἀκέων, supra *v.* 184.

Δέγμενος αἰεὶ, exspectans semper. δέγμενοι, observantes, *Il.* Σ. 524. δέγμενος, *Il.* B. 794. & I. 191.

v. 386.

Vide supra ad *v.* 29. & 39.

v. 387.

Καταντηςι & ςιν, *adv.* ortum ex καταντηστος, ὁ, ἡ, occurrens, oppositus. interserto sigma. e regione, gegen über.

Ἡ δὲ καταντηστιν θεμένη — δίφρον, E regione autem ponens — sellam. *sc.* in conclavi αὐλικοῦ τοῦ ἀνδρεῶνος, in einem Zimmer, das dem Saal der versammleten Mannspersohnen gegen über lag.

Περικαλλέα δίφρον, valde pulcram sellam.

v. 390.

Δεῖπνον μὲν γὰρ τοίγε γελοιῶντες (*pro* γελῶντες) τετύκοντο; Prandium etenim illi ridentes fecerunt. τετύκοντό τε δαῖτα, *Od.* Π. 478.

v. 391.

Ἡδύ τε καὶ μενοεικὲς δεῖπνον, Suaveque & lautum prandium. ζωὴν — μενοεικέα πολλὴν, *Od.* Π. 429.

Ἐπεὶ μάλα πόλλ' ἱέρευσαν, quippe valde multa mactaverant.

v. 392.

Δόρπυ δ' οὐκ ἄν πως ἀχαρίστερον ἄλλο γένοιτο, Cœna sane nunquam quidquam injucundius fingi possit, quam illa erat, quæ procis suprema parata est: mors nimirum circa cœnæ horam. οὐκ ἀχάριστα μεθ' ἡμῖν ταῦτ' ἀγορεύεις, *Od.* Θ. 236.

v. 393.

Οἷον δὴ τάχ' ἔμελλε Θεὰ καὶ καρτερὸς ἀνὴρ Θησέμεναι; Qualem sane mox erant Dea & fortis vir Appositurі *vel* Facturi.

v. 394.

Θησέμεναι, *pro* Θήσειν.

Πρότεροι γὰρ ἀεικέα μηχανόωντο, ipsi enim priores mala struxerant. ἀεικέας λώβην μηχανόωνται, supra v. 170.

IN

IN Φ. ODYSSEÆ.

V. 1.

Τῇ δ' ἄρ ἐπὶ] Vocula ἄρ vim habet in ſententia connectenda cum eo, quod præceſſit ſupra, *T.* 572. *&c.* ubi conſilium certaminis hujus Procis proponendi enarrabat Hoſpiti Penelope. Ad quod quidem conſilium exequendum, tempus jam idoneum ei viſum eſt. Τίθησι δὲ τὸ τόξον, ἵνα ἐὰν μὲν πλείους ἐντείνωσι, στασιάσωσιν. ἐὰν δὲ μηδεὶς, ἀνάξιοι τῆς μνηστείας φανῶσιν. *Schol.* CLARK.

V. 3.

Τόξον μνηστήρεσσι θέμεν, (*Jon.* pro θεῖναι,) Arcum procis ponere, ad certandum.] Hinc inſcriptus hic Liber, Τόξου θέσις· notante *Euſtathio.* IDEM.

Πολιόν τε σίδηρον, *Il.* I. 366. Ψ. 261.] Λέγει δὲ νῦν σίδηρον τοὺς προῤῥηθέντας πελέκεας. *Euſtath.* Vide ſupra *T.* 573. IDEM.

V. 4.

'Αέθλια, plur. pro ſing. prœmium, *ſc.* nuptias ſuas.

Καὶ φόνου ἀρχὴν, & ſecuturæ cædis primum initium, die erſte Veranlaſſung zum erfolgenden Blutbad.] Non a conſilio Penelopæ, ſed Minervæ: *ut inde fieret cædis occaſio & initium.* ERN.

V. 5.

Κλίμακα δ' ὑψηλὴν προσεβήσατο οἷο δόμοιο, Per gradus autem altos aſcendit ſuæ domus, ſie ſtieg die Treppe hinauf. Vid. ad *Od.* A. 330.

V. 6.

"Ειλετο δὲ κληῖδ' (*pro* κληῖδα) ἐυκαμπέα, Cepitque clavem bene curvam. δρέπανον ἐυκαμπὲς, *Od.* Σ. 367.

Χειρὶ παχείῃ, *Od.* Υ. 299.] *Manu craſſa* non bene convenit fœminæ pulcræ & reginæ. Si ad pulchritudinem refertur, intelligenda eſt manus carnoſa, non macilenta, *i. e.* pulchra: unde & ἐυπαχὺς in laudem dicitur. Ita non erit neceſſe, ut cum veteribus apud *Euſtathium* dicamus, aut ἀκυρολογίαν eſſe, quod χεὶρ παχεῖα viris modo conveniat, aut totum hoc temere poſitum eſſe ac redundare. ERN.

v. 7.

Καλὴν, χαλκείην, Pulchram, æream. Alii legunt; χρυσείην, inauratam.

Κώπη δ' (ἐξ) ἐλέφαντος ἐπῆεν, & manubrium (der Griff oben, statt unsers Rings oben am Schlüssel) eboris superne erat; superne erat manubrium eburneum: de clave quadam in domo principali. κώπησιν ἀλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν τύπτε, *Od.* M. 214.

Ἐλέφας, *Od.* T. 56.

v. 9.

Ἔσχατον θάλαμον, Postremum thalamum, das hinterste Zimmer. οἰκέομεν ἐν πόντῳ ἔσχατοι, *Od.* Z. 205.

Ἔνθα δέ οἱ κειμήλια κεῖτο ἄνακτος, ubi res pretiosæ servabantur domini sui. κειμήλια, *T.* 295.

Complures erant θάλαμοι, veluti *promtuaria*, in quibus variæ res reponebantur; unde ἔσχατος θάλαμος, *ultimus thalamus*, in Ulyssis æde recensetur. Arma ibi collocata quæ Melanthius depromsit, *Od. XXII.* 142. *sq.* uti & in Alexandri thalamo, *Il. VI.* 321. Sed enim *Od. II* 337. *sqq.* in thalamo etiam Ulyssis ponitur aurum, argentum, vestis, vinum, oleum. Præerat veluti custos ancilla, uti Euryclea apud Ulyssem, *loc. cit.* 345. *sqq.* FEITH. *L. III. C. XI.* §. *X.*

v. 10.

Πολύκμητός τε σίδηρος, est *vel* ὁ ἀκατέργαστος, περὶ ὃν πολλά ἐστιν καμεῖν, ferrum rude, circa quod multum est laboris, si ex eo fiunt opera: *vel* &, ὁ εἰς ἔργα ἤδη χαλκευθεὶς καμάτῳ πολλῷ. & si talia opera sunt ξίφη καὶ ἔγχη, πολύκμητος intelligi potest, δι' οὗ πολλοὶ ἂν κάμοιεν, *i. e.* θάνοιεν. Sed præstat intelligere *generaliter*, circa quem multum laboris & defatigationis est, vel cum fit, vel cum utimur eo; arbeits-voll. Vid. etiam ad *Od.* Ξ. 324.

v. 11.

Παλίντονος, ου, ὁ, ἡ, retro tensus. a πάλιν, retro. & duplex est notio hujus adjectivi. 1.) si nervus ab altero cornu est demtus, ut uni tantum cornu adhæreat adhuc, & arcus sic sit remissus: quod semper fiebat extra usum, ne arcus perpetua intensione elasticitatem suam

ſuam perderet. Hæc notio locum habet *Il.* Κ. 459. & *h. l.* ubi manifeſto eſt ſermo de arcu remiſſio. 2.) ſi arcus jam eſt tenſus, & nervus alteri cornu circumpoſitus, ſagittaque ad jaculandum impoſita, ſi deinde nervus manu retro trahitur, ut ſagittam protrudat. Hic ſignificatus ſine dubio eſt *Il.* Θ. 266. Ο. 443. ubi ſermo eſt de ſagittario, qui dicitur *παλίντονα τόξα τιταίνων*, retro tractum nervum tendens, & ad protrudendum ſagittam attrahens retro ad ſe.

Φαρέτρη, *Od.* Ι. 314.

v. 12.

Ἰοδόκος, ου, ὁ, ἡ, eſt *δοχεῖον τῶν οἰςῶν, δεχόμενον τοὺς βλάπτειν δυναμένους ἰοὺς*, in quod induntur ſagittæ. Vide etiam ad *Il.* Ο. 444.

Στονόεντες οἰςοί, letiferæ ſagittæ, *ςόνον βεβλημένοις ποιοῦντες. ἰυνὴ — ςονόεσσα*, *Od.* Τ. 595.

v. 13.

Δῶρα, τά οἱ ξεῖνος Λακεδαίμονι δῶκε τυχήσας, Dona, quæ ei hoſpes Lacedæmone dedit forte fortuna factus, *κατὰ τύχην συναντήσας καὶ ποιητὸς ξεῖνος. τύχησε γὰρ ἐρχομένη νηῦς*, *Od.* Τ. 291.

v. 14.

Ἴφιτος, ου, ὁ, princeps Theſſalus, filius Εὐρύτου, unde Εὐρυτίδης dictus, occiſus ab Hercule: ante tamen dederat Ulyſſi arcum egregium dono.

Ἐπιείκελος *ἀθανάτοισι*, *Od.* Ο. 413.

v. 15.

Μεσσήνη, ης, ἡ, & *per Apoc.* ἡ Μέσση. Trojanis temporibus fuit pars Laconiæ: poſtea fuit urbs ſeparata, cum ſua regione, & bella gravia geſſit cum Spartanis, donec rurſus eſt ſubacta. Eo tempore erat ſub Menelao. & *ἀκρόπολις* ejus partis fuit ἡ Ἰθώμη, *Il.* Β. 582. a multis columbis *πολυτρήρων* dicta. Conf. *Strabo*, *Geograph. Lib. VIII.*

Τὼ δ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοιιν, Hi nempe in Meſſena occurrebant ſibi, amice. eſt dualis aor. 2. a *σύμβλημι*, ſie traſen einander an. & hic verſus laudatur, quia eſt *ὁλοσπόνδειος*, ſimilis ſtantibus in occurſu mutuo amicis. *συμβλήμενος ἢ ἐν ἀγυιῇ*, *Od.* Ο. 440.

v. 16.

Δαΐφρων, *Od.* O. 518.

v. 17.

Ἦλθε μετὰ χρεῖος, τό ῥά οἱ πᾶς δῆμος ὄφελλε, (*pro* ὤφελλε,) Venit ad reposcendum debitum, quod ei totus populus debebat: Venit ad debitum repetendum, quod ei publice debitum erat. χρεῖος *h. l.* non est τὸ δανεισθὲν, mutuo datum, ἀλλὰ τὸ ἐξ ἁρπαγῆς, ἣν οἱ Μεσσήνιοι κατὰ Ἰθακησίων ἔπραξαν. ἦλθον Τειρεσίαο κατὰ χρέος, *Od.* Λ. 478.

Etsi *furta* ac *rapinæ* in more erant illius temporis, atque adeo in laude; *de iis* tamen *actiones* fuerunt intentæ *repetundis*. Cum enim Messenii Ithacensibus trecentas boves abstulissent, Ulysses communi Senum consilio ac auctoritate, pro legatione eas ivit repetitum, μετὰ χρεῖος; ac si rerum ablatarum dominium non esset ad eos translatum voluntate possidentium, sed veluti a repetituris ad tempus commodatum. Alioquin etiam *pari rapina sibi satisfaciebant:* uti Nestor *Il. XI.* 687. ait, Pylios, ab Epeis injuria affectos, magnam ex illorum agro egisse prædam, quam expeditionis principes diviserunt.

— — πολέσιν γὰρ Ἐπειοὶ χρεῖος ὄφειλον,
— — *multis enim Epeï debitum debebant.*

ea quidem lege, ut quibus plus erat ab hostibus ablatum, majorem sortirentur partem; quemadmodum Neleus rex, pro abreptis sibi quatuor equis ἀθλοφόροις, *cursu præcellentibus*, habuit armentum boum, gregem ovium cum pastoribus. *Il. XI.* 695. *sqq.* Inde Antinoi pater insequutus prædones Taphios, rapinis infames, *Od. XVI.* 426. *sqq.* etsi idem iram Ithacensium subiit, quod socios Thesprotos læsisset: parumque abfuit, quin facultatibus suis omnibus mulctaretur. Primus vero prædones mari persecutus dicitur Minos, Cretensium rex, apud *Thucydidem*, *Lib. I.* FEITH. *L. II. C. IX.* §. *III.*

v. 18.

Μῆλα — ἄειραν, Pecudes — sustulerant, ληϊσάμενοι nimirum.

v. 19.

Νηυσὶ πολυκλήϊσι, Vid. ad *Od.* Υ. 382.

Τριηκόσια, *pro* τριακόσια, *sc.* μῆλα, trecentas, pecudes. καί κε τριηκοσίοισιν ἐγὼν ἄνδρεσσι μαχοίμην, *Od.* N. 390.

Νομῆας,

Νομῆας, paſtores. νομῆες, *Od.* Υ. 175.

V. 20.

Ἐξεσία, ας, ἡ, emiſſio, *in ſpecie* legati alicujus, legatio: ἡ δημοσία πρεσβεία καὶ ἔκπεμψις. ἡ εἰς πρεσβείαν ἔκπεμψις καὶ ἀποστολή. ab ἐξίημι, emitto

Τῶν ἕνεκ' ἐξεσίην πολλὴν ὁδὸν ἦλθεν Ὀδυσσεὺς, Horum gratia legationem longum iter ivit Ulyſſes: nam pater eum miſerat legatum, & alii Senatores. δέπας, ὅ οἱ Θρῆκες πόρον ἄνδρες ἐξεσίην ἐλθόντι, poculum, quod ei Thraces dederant legato ad ſe. *ſc.* Priamo, cum eſſet adhuc juvenis ſub vivo patre, *Il.* Ω. 235. hanc legationem ulterius non narrat Poëta, ne præter neceſſitatem evagetur narrando. Nonus liber Iliadis ab antiquis inſcribitur Ἐξεσία: & in illo libro vis eloquentiæ eſt maxima. Ceterum donatio legatorum ex his ambobus locis apparet.

V. 21.

Παιδνὸς, ὁ, ὁ, idem qui ὁ παῖς, quando *Subſtantive* ponitur: ſed adultus παῖς, circa annum decimum quartum; qui aliâs dicitur ἀντίπαις vel βούπαις. Ceterum eſt a Genitivo παιδός.

Πρὸ γὰρ ἧκε πατὴρ, miſit enim eum legatum pater.

Ἄλλοι τε γέροντες, aliique principes,] Γέροντες *h. l.* ſunt proceres populi Ithacenſis, ἡ γερουσία. ERN.

V. 22.

Ἵππους διζήμενος, equas quærens. διζήμενος, *Od.* Π. 391.

Αἱ οἱ ὄλοντο, quas perdiderat *vel* amiſerat.

V. 23.

Δώδεκα θήλειαι. θήλειαι τοκάδες, *Od.* Ξ. 16.

Ὑπὸ δ' ἡμίονοι ταλαεργοί, ſub earum uberibus autem lactabantur mulæ opus faciendum patienter & fortiter ſuſtinentes. ita *Od.* Δ. 636.

V. 24.

Αἱ δή οἱ καὶ ἔπειτα φόνος καὶ μοῖρα γένοντο, Quæ (mulæ) tamen ei etiam deinde occaſio fuerunt, ut occideretur: Quæ ſane ei poſtea fuerunt cauſſa, cur interficeretur.

V. 25.

Καρτερόθυμος, *Hercules:* forti & conſtanti animo, cujus animus in ſuſtinendis malis non frangitur, *Il.* E. 277. Ξ. 512.

v. 26.

Φῶθ', *pro* Φῶτα, Virum.

Ἐπίϛωρ, ορος, ὁ, auctor, conditor peritus, qui callet aliquam rem, der ſich worauf verſtehet.

Μεγάλων ἐπιίϛορα ἔργων, *ſc.* Herculem: auctorem magnorum facinorum; qualis poſtea dictus eſt ὁ μεγαλουργός, & ex hoc compoſito apparet vis generalis τῦ ἵϛωρ, qui ſcit & facere poteſt aliquid.

v. 28.

Σχέτλιος, Audax, Improbus. Vid. ad *Od.* Υ. 45.

Οὐδὲ Θεῶν ὄπιν ᾐδέσατ', neque Deorum ultionem reveritus eſt. ὄπις ergo in Poëta ponitur de vindicta divina, ſequente mala opera. ὐδ' ὄπιδα τρομέουσι Θεῶν, *Od.* Υ. 215.

Ἠιδέσατ', *pro* ᾐδέσατο. αἰδέομαι, *ibid.* 343.

Οὐδὲ τράπεζαν, neque menſam hoſpitalem: nam hoſpitalis menſa quovis modo ſacra erat.

v. 29.

Τὴν δή οἱ παρέθηκεν, Quam ei tamen ipſe appoſuerat.

Πέφνε, occidit.

v. 30.

Ἵππυς — κρατερώνυχας. λύκοι κρατερώνυχες, ἠδὲ λέοντες. *Od.* Κ. 218.

v. 31.

Τὰς ἐρέων, Has (equas) quærens, interrogando. *coll.* 22. διζήμενος. & eſt præſ. partic. ab ἐρέω.

Ὀδυσῆϊ συνήντετο, Ulyſſi occurrit. ὥς ἄν τις σε συναντόμενος μακαρίζοι, *Od.* Τ. 311.

v. 32.

Τὸ (τόξον) πρὶν μὲν ἐ' ἰφόρει μέγας Εὔρυτος, der führete vorher dieſen Bogen.

v. 33.

Κάλλιπ', Reliquit.

v. 34.

Ἄλκιμον ἔγχος, *Od.* Υ. 127.

v. 35.

Ἀρχὴν ξεινοσύνης, Principium hoſpitii, & hoſpitalis juris: primum ejus gradum. nam habet ξενία & τέλος, *i. e.* perfectum gradum. *h. l.* eſt eine Stiftung der Gaſtrechts-Verwandſchaft.

Ξεινοσύ-

Ξενοσύνη, & ξεινοσύνη, ης, ἡ, hospitium, hospitalis necessitudo & amicitia. ἀρχὴν ξεινοσύνης προσκηδέος, ad initium & institutionem hospitalitatis curam mutuam adferentis.

Προσκηδὴς, έος, ὁ, ἡ, ad curam pertinens, necessarius. ξεινοσύνης προσκηδέος, hospitii conjunctionem & necessitudinem facientis: κηδεμονικῆς, ἐμφρόντιδος. Cui opp. τὸ ἀκηδές.

V. 36.

'Ουδὲ τραπέζῃ Γνώτην ἀλλήλων, neque in mensa Cogniti ambo sunt inter se, *vel* Ambo agnoscebant se. *i. e.* γνῶσιν ἔχον ὁ εἷς τοῦ ἑτέρου.

V. 37.

Vide supra ad *v.* 14.

V. 39.

'Ερχόμενος πόλεμόνδε, Jens *vel* Proficiscens ad bellum.

V. 40.

Ηιρεῖτ', *pro* ἡρεῖτο, Secum sumserat, hatte mitgenommen.

'Αυτοῦ, ibi.

Μνῆμα ξείνοιο φίλοιο, in memoriam hospitis cari: quod vulgo τὸ μνημόσυνον dici solet. μνῆμ' 'Ελένης χειρῶν, *Od.* Ο. 126.

V. 41.

Κέσκετ', *pro* Κέσκετο, quod *Jonica forma* imperf. Med. pro ἐκεῖτο, Jacebat, Repositus erat.

Φόρει (*pro* ἐφόρει) δέ μιν (τοῦτο τὸ τόξον) ἧς ἐπὶ γαίης, gestabat autem eum (arcum) sua in terra, quo usque ibi fuit.

V. 42.

Δῖα γυναικῶν, *Od.* Τ. 147.

V. 43.

Δρύϊνος, ου, ὁ, ἡ, quernus, faginus, von Eichen oder Buchen. a δρῦς, υὸς, ἡ, quercus, fagus.

'Ουδόν τε δρύϊνον προσεβήσατο, Limenque quernum adscendit.

V. 44.

Od. Ρ. 341.

v. 45.

Ἐν δὲ σταθμοὺς ἄρσε, *pro* ἐνῆρσε, Poſteſque inſeruit, er hat die Pfoſten (der Thüren) eingefüget. σταθμὸν ἐν ἐναρμὸς, *Od.* Ε. 236.

Θύρας δ' ἐπέθηκε φαεινάς, & adjunxit iis januas ſplendidas.

v. 46.

Ἱμάντα θοῶς ἀπέλυσε κορώνης, lorum celeriter ſolvit a cornice januæ. *coll.* 241. ubi hic ἱμὰς vocatur δεσμός.

Ἀπέλυσε κορώνης, ſolvit ab annulo januæ: nam id lorum conſtrictum erat nodo.

Κορώνη. οἱ δὲ κορώνῃσιν ἴκελοι, *Od.* Ξ. 308.

v. 47.

Ἐν δὲ κληῖδ' (*pro* κληῖδα) ἧκε, (*pro* ἐνῆκε,) Clavemque inſeruit. Vide ſupra ad *v.* 6.

Ἀνακόπτω, tundendo removeo. ex ἀνὰ & κόπτω, tundo.

Θυρέων (*pro* θυρῶν) δ' ἀνέκοπτεν ὀχῆας, (plur. pro ſing.) januæ repulit *vel* removit vi peſſulum, ſie ſtieß den Riegel zurük, ut aperiret ſe janua.

Ὀχῆας, repagula. ὀχεὺς, *Il.* Γ. 372. ζωστῆρος ὀχῆες χρύσειοι συνεῖχον, cinguli fibulæ aureæ cohærebant, *Il.* Δ. 132. Υ. 414. μακρὸν ὀχῆα, longum peſſulum, portæ intra obtendi ſolitum, ut clauſa eſſet, *Il.* Μ. 121. 291. δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες εἶχον ἐπημοιβοὶ, duo peſſuli intra cohibebant portam invicem transverſi. *Il.* Μ. 455. ἀπῶσαν ὀχῆας, removerunt peſſulos in porta, ſie ſchoben die Riegel weg, *Il.* Φ. 537. ſic ἀπῶσεν ὀχῆας, *Il.* Ω. 446.

v. 48.

Ἄντα τιτυσκομένη, Cum contenderet contra peſſulum forium: contento ſtudio dirigens clavem contra; vorwärts geradehin richtend. τιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆες, *Od.* Θ. 556.

Τὰ δ' ἀνέβραχεν, ἠΰτε ταῦρος, reſonuerunt autem januæ, quantum taurus, cum aperirentur. ἄνοιξιν τῶν θυρῶν exprimit, quando validæ & firmæ januæ poſt longum intervallum aperiuntur clave. Vides ſimul, ἐπὶ πυρείας φωνῆς κυριολεκτεῖσθαι hoc verbum. ἀνέβραχε τεύχεα, cum dejicerentur in terram, *Il.* Τ. 13.] Τὰ referendum

ad

ad θύρετρα, etsi non præcedit hæc vox, sed sequitur, & intelligi potest in θυρέων. ERN.

Ἤΰτε ταῦρος] *Scil.* mugiens. Nam januæ etiam dicuntur μυκᾶν apud Homerum, *Il.* Ε. 749. & alibi. IDEM. Vid. Hrn. Breitingers Abhandl. von Gleichn. *p.* 27.

V. 49.

Βοσκόμενος (ἐν) λειμῶνι, Pascens in prato.

Τόσ' (*pro* τόσα) ἔβραχε καλὰ θύρετρα, tam graviter sonabant (kracheten) ostia.

Θύρετρα, *Od.* Σ. 384.

V. 50.

Πληγέντα κληῖδι, Graviter mota & impulsa a clave. *coll.* 47. ἐν δὲ κληῖδα ἧκε, θυρέων δ' ἀνέκοπτεν ὀχῆας, immisit clavem in claustrum, & januæ repagula repulit.

Πετάσθησαν δέ οἱ ὦκα, *sc.* τὰ θύρετρα, apertæque sunt ei cito, *sc.* januæ.

V. 51.

Ἡ δ' ἄρ' ἐφ' ὑψηλῆς σανίδος βῆ, Ipsa vero ad altam tabulam ibat; *i. e.* in asserem illum, vel potius in asseres illos, more plutei junctos & a solo elevatos, in quibus stabant cistæ vestimentis impletæ, ne vitium contraherent, si in nudo & fortasse uliginoso solo conclavis starent. In hoc pulpitum adscendit Penelope, ut posset arcum contingere, qui ad parietem ex clavo pendebat. σείων κολλητὰς σανίδας, movens januam ejus, *i. e.* aperiens, *vel* & pulsans, *Il.* I. 579. οὐδὲ πύλαις εὗρε ἐπικεκλιμένας σανίδας, nec invenit introitui in urbem oppositas januas, *i. e.* non invenit portas occlusas, *Il.* M. 121. & 453. ἰθὺς σανίδων φέρε λᾶαν, contra portas tulit saxum, ut eo effringeret portam. κληϊσταὶ δ' ἔπεσαν (*pro* ἐπῆσαν) σανίδες πυκινῶς ἀραρυῖαι δικλίδες, claustris munitæ inerant januæ arcte & artificiose aptatæ duplices: de cella regia, *Od.* B. 344. αὖτις ἂψ ἐπιθεῖναι σανίδας πυκινῶς ἀραρυίας, rursus opponere januas arctas, *Il.* Φ. 535. ubi est infinit. pro imperat. κλείσατε τὰς πύλας, claudite portas.

Ἔνθα δὲ χηλοὶ ἕστασαν, ubi arcæ stabant. χηλὸν — κομίζειν, *Od.* N. 68.

V. 52.

Ἐν δ' ἄρα τῇσι θυώδεα εἵματα κεῖτο, in iis vero suaviter olentes

olentes vestes jacebant. ἐκ θαλάμοιο θυώδεος, ex thalamo suo odorato, prodibat Helena, *Od.* Δ. 121. ubi diæta reginæ magnificæ describitur, fragrans fortasse ob asseres cedrinos, quibus pavimentum aut parietes erant inducti; *vel* quia assidue odores ibi spargebantur & urebantur.

v. 53.

Ὀρεξαμένη, extendens manum suam.

Ἀπὸ πασσάλου αἴνυτο τόξον, *i. e.* ἔλαβεν, a clavo sumsit arcum, Penelope. ἀλλά μοι Ὀδυσσῆος πόθος αἴνυται, *Od.* Ξ. 144.

Πάσσαλος, *Od.* Θ. 105.

v. 54.

Γωρυτὸς, οῦ, ὁ, theca arcus, a ἐρύειν, trahere. pro χωρυτὸς, *i. e.* χωρῶν τόξον ῥυτὸν, capiens in se arcum tractum vel trahendum in sagittando: τοξοθήκη, θύλακος, das Bogen-Futteral.

Αὐτῷ (σὺν) γωρυτῷ, quæ præpositio omittitur *Attice.*

Ὅς οἱ περίκειτο φαεινὸς, quæ eum (arcum) circumdabat splendida. *i. e.* πέριξ ἔκειτο, καὶ περιεῖχεν ἐντός.

v. 55.

Ἑζομένη δὲ κατ' αὖθι, Sedensque ibi. Vid. ad *Od.* K. 567.

v. 56.

Κλαῖε μάλα λιγέως, sie weinete mit lauter Stimm. Vid. ad *Od.* Π. 216.

Ἐκ δ' ᾕρει τόξον ἄνακτος, *pro* ἐξῄρει, & extulit arcum regis, *sc.* ex arcula, in qua erat conditus, aus dem Futteral: ἐξήγαγε, ἐξέβαλε. τῶν ἐξαιρεύμην μενοεικέα, *Od.* Ξ. 232.

v. 57.

Od. T. 251.

v. 58.

Μνηστῆρας ἀγαυοὺς, *ibid.* 488. & 496.

v. 59. 60.

Vide supra v. 11. 12.

v. 61.

Ὄγκιον, ου, τὸ, theca, in qua sagittæ adservabantur. *deinde in genere* cista, in qua ferramenta adservabantur, habet nomen a primaria aliqua bonorum ferramentorum parte, a cuspidibus sagittarum, quæ munitæ erant ὄγκοις,

von

von dem spitzigen Eisen der Pfeilen, an welchem Wiederhaken, ὄγκοι, sitzen. imo & tota ἀκὶς, prominens cuspis sagittæ, vocata est ὄγκος. Est ergo *primario* βελοθήκη: *deinde in genere* σιδηροθήκη.

Τῇ δ' ἄρ' ἅμ' ἀμφίπολοι φέρον ὄγκιον, κ. τ. λ. *coll.* 76 81. Ergo *h. l.* erat cista, in qua duodecim illi πελέκεις ferrei adservabantur, ad eum usum fabricati olim, ut quis per duodecim illa foramina sagittam trajiciat in certamine ludicro. nam ejusmodi instrumenta, adhibita ad certandum, dicuntur ἀέθλια.

v. 62.

Ἔνθα σίδηρος Κεῖτο πολὺς, καὶ χαλκὸς, ubi instrumenta ferrea Jacebant multa, & vasa aënea.

Ἀέθλια τοῖο ἄνακτος, præmia, quæ olim certando consecutus erat herus. *vel* &, quæ olim ponere solebat aliis certantibus. Vide ad *v.* 4.

v. 63.

Δῖα γυναικῶν, *v.* 42.

v. 64 — 66.

Od. Σ. 208 — 210.

v. 69.

Μνηστῆρες ἀγήνορες, *Od.* Τ. 284.

Οἳ τόδε δῶμα Ἐχράετ' (*pro* Ἐχράετε) ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν, qui hanc domum ingruistis comedendo & bibendo absumere. τίς τοι κακὸς ἔχραε Δαίμων; *Od.* Κ. 64.

Ἐμμενὲς αἰεὶ, ex omni vi & sine remissione. Vide ad *Od.* Ι. 386.

v. 71.

Ἐπισχεσία, ας, ἡ, prætentio, prætextus, πρόφασις, der Vorwand, das Vorgeben.

Οὐδέ τιν' ἄλλην Μύθου ποιήσασθαι ἐπισχεσίην ἐδύνασθε, neque aliquam aliam Facti vestri facere prætentionem poteratis: neque aliquem alium Rei & consilii vestri fingere prætextum poteratis; quam, vos id facere, ut me cogeretis ad alicui vestrum nubendum. *coll.* 111.

Μῦθος *h. l.* res verbis consona, consensus plurium ad rem aliquam gerendam. Hinc Recentiores etiam τὴν στάσιν, seditionem, dixere μῦθον, eine Meuterey, conspiration, complott.

v. 72.

Ἀλλ' ἐμὲ ἱέμενοι γῆμαι, Nisi quod cupidi sitis ducere me uxorem: hæc una & sola est πρόφασις vestra.

Θέσθαι τε γυναῖκα, facereque uxorem.

v. 73.

Ἐπεὶ τόδε φαίνετ' (*pro* φαίνεται) ἄεθλον, postquam hoc certamen ostenditur cum certaminis præmio, εἰς φῶς ἐκκεῖται, ὁποῖα τὰ ἐν τοῖς ἀγῶσι προκείμενα ἔπαθλα. hoc præmium, *i. e.* ipsa Penelope. Sensus est: ἐπειδὴ ὁ ἀγὼν ἐπ' ἐμοί ἐστι, καὶ ἐπὶ τῷ ἐμὲ γῆμαι, de nuptiis meis; καὶ ἐγὼ κεῖμαι προφανῶς (aperte) τοῦ ἀγῶνος ἔπαθλον.] Τὸ ἐμὲ γῆμαι. *Schol.* Eodem modo explicat & *Eustathius*. At fortasse per ἄεθλον hic intelligetur Arcus certamen, Procis a *Penelope* jam proponendum. Vide infra ad *v.* 91. 135. & 180. item supra ad Τ. 572. Vide autem & infra ad *v.* 106. CLARK. Mihi *Eustathii* ratio melior videtur. Φαίνετο est *extitit*, *ortum est*, sive *propositum est*: eamque plane firmat *v.* 105. 106. Nam ibi clare ipsa Penelope est τὸ ἄεθλον, quod φαίνετο. ERN.

v. 74.

Θήσω γὰρ μέγα τόξον, Ponam enim magnum arcum, ich will den aufgeben zur Probe.

v. 75 — 79.

Od. Τ. 577 — 581.

v. 81.

Supra *v.* 3.

v. 82.

Ἐδέξατο τόξον, er nahm den Bogen.

Κατέθηκεν, deposuit.

v. 83.

Βουκόλος, Vid. ad *Od.* Υ. 227.

Κλαῖε (*pro* Ἔκλαιε) — ἄλλοθ', (*pro* ἄλλοθι,) Flebat — alibi, an einer andern Ecke. ἄλλοθ' ὀλέσθαι, *Od.* Σ. 400.

v. 84.

Vid. ad *Od.* Τ. 90.

v. 85.

Νήπιοι ἀγροιῶται, Stulti *vel* Imperiti rustici. Vid. ad *Od.* Λ. 292.

Ἐφημέ-

Ἐφημέρια φρονέοντες, in unum tantum diem curam suam intendentes: die ihr nur auf einen Tag denket: μόνα τὰ σήμερον φρονοῦντες, τὸ παρὸν μόνον καὶ παραυτίκα (præsens & momentaneum) σκοπούμενοι, πρόνοιαν δὲ τοῦ μέλλοντος ἢ τοῦ ἀπόντος μὴ τιθέμενοι. Sic Antinous loquitur ad socios suos procos, quasi ob rusticitatem suam non respiciant gratiam futuri domini sui: nam Antinous sperabat maxime, Penelopen, & cum ea regiam dignitatem, fore mox suam. οὐκ ἂν ἐφημέριος γε καταβάλοι δάκρυ παρειῶν, per illum totum diem, quo scil. biberit id medicamen, flere & lugere non queat: tanta vis exhilarandi inest. *Od.* Δ. 223.] *Qui vivez au jour la journée, & qui ne voyez que ce qui est à vos pieds.* C'est ce que signifie ici ἐφημέρια φρονέοντες, *quotidiana cogitantes.* Il leur reproche deux choses: leur condition qui fait qu'ils sont très-contents de vivre & de gagner leur pain de chaque jour; & leur aveuglement qui les empêche de voir ce qui les menace. Ils s'amusent à pleurer sur un arc, qui les fait souvenir d'Ulysse. DAC.

v. 86.

Ἆ δειλώ, *h. l.* est indignationis & increpationis formula: O infelices! Vid. ad *Od.* Υ. 351.

Τί νυ δάκρυ κατείβετον; cur lacrymas funditis?

v. 87.

Ἠδὲ γυναικὶ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὀρίνετον; & mulieri Animum in pectore commovetis, perturbatis?

v. 88.

Ἧι τε καὶ ἄλλως κεῖται ἐν ἄλγεσι θυμός, cui utique & aliâs Jacet in doloribus animus, *i. e.* ἀπεγνωκεῖ διὰ τὸ πολὺ τοῦ ἄλγους, die so schon niedergeschlagen und geängstet genug ist.

Ἐπεὶ φίλον ὤλεσ' ἀκοίτην, postquam suum amisit maritum.

v. 89.

Ἀλλ' ἀκέων (*h. l.* manifesto est usus adverbialis,) δαίνυσθε καθήμενοι, Sed sedete tacite & epulamini. ἀλλ' ἀκέων πατέρος προσδέρκετο, *Od.* Υ. 385.

θύραζε, *ibid.* 367.

v. 90.

Κλαίετον ἐξελθόντε, Flete, egressi extra domum.

Κατ'

Κατ' αὐτόθι τόξα λιπόντε, *pro* καταλιπόντε, arcu hic relicto. Τόξα] Νῦν, τὴν σύμπασαν σκευήν. *Schol.*

v. 91.

Μνηστήρεσσιν ἄεθλον ἀάατον, Procis certamen difficile & non decipiendum. Procus sic vocat arcum propositum, in cujus tensione consistebat fortuna eorum: den untrieglichen. ὄμοσσον ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ, jura aquam Stygis, quæ decipi non potest, & ubi error gravem offensionem parit. Nam Dii jurant hanc aquam, quasi in Tartara præcipitandi, si pejerarint, *Il.* Ξ. 271.] Incipit sinistre de hoc certamine ominari Antinous, utpote quod vix ab ullo procorum possit perfici, siquidem Ulysseum in eo robur requiratur, quale nulli eorum suppetit, quantumque ipse in Ulysse animadvertisse meminit. Id autem dixit, quasi plus sibi quam reliquis tribuens: siquidem quantum aliis laudis hac in parte detrahit, tantum sibi ipse tacite arrogat, ut etiam docet *in seqq.* Homerus, cum dicit, eum sperare, se hoc certamine victorem extiturum. SPOND.

v. 92.

Ῥηϊδίως, *Od.* Π. 198.

Τόξον εὔξοον, *Od.* Τ. 586.

Ἐντανύεσθαι, tendi. Vide supra ad *v.* 75.

v. 93.

Οὐ γάρ τις μέτα (*pro* μέτεστι) τοῖος ἀνὴρ ἐν τοῖσδεσι πᾶσιν, Non enim aliquis adest talis vir inter hos omnes.

v. 94.

Ὄπωπα, vidi, *Od.* Ρ. 371.

v. 95.

Καὶ γὰρ μνήμων εἰμὶ, Etenim memor sum. Φόρτου μνήμων, *Od.* Θ. 163.

Παῖς δ' ἔτι νήπιος ἦα, puer autem adhuc eram tunc, antequam Ulysses ad bellum proficisceretur.

v. 96.

Τῷ δ' ἄρα θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐώλπει, ejus autem animus in pectore sperabat. Vid. ad *Od.* Υ. 328.

v. 97.

Νευρὴν ἐντανύσειν, Se nervum ad cornu tendere posse *vel* adtensurum esse. Vid. ad *Od.* Τ. 587.

Διοϊστεύ-

Διοϊςεύσειν τε σιδήρυ, sagittamque transmissurum per ferrum. Vid. *ibid.*

V. 98.

Ἦτοι οϊςῦ γε πρῶτος γεύσεσθαι ἔμελλεν Ἐκ χειρῶν Ὀδυσῆος, Sane sagittam primus gustaturus erat Ex manibus Ulyssis: primus erat ea sagitta occidendus; & apta hæc metaphora. πρὶν χειρῶν γενέσθαι, *Od.* Υ. 181.

V. 99.

Ὃν ποτ' ἀτίμα, (*pro* ἠτίμα, imperf.) quem olim contumelia afficiebat.

V. 100.

Ἐπὶ δ' ὄρνυε πάντας ἑταίρους, *pro* ἐπώρνυε, & concitabat contra eum omnes suos socios. ἤδη γάρ οἱ ἐπώρνυε μόρσιμον ἦμαρ, jam enim in eum concitabat & accelerare faciebat Minerva fatalem diem, *Il.* Ο. 613. ἐπὶ δ' ὤρνυτο θεῖος Ἐπειός, irruebat in eum celeriter, *Il.* Ψ. 689. & 759. Ὀδυσσεύς, concito cursu sequebatur eum Ulysses.

V. 101.

Ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο, *Od.* Σ 404.

V. 102.

Ἦ μάλα με Ζεὺς ἄφρονα θῆκε Κρονίων, certe valde me Jupiter incogitantem fecit Saturnius.

V. 103.

Πινυτή περ ἐοῦσα, *Od.* Υ. 131.

V. 104.

Ἄλλῳ ἅμ' ἕψεσθαι, Se alii adjuncturam esse. ἢ ἤδη ἅμ' ἕπωμαι Ἀχαιῶν, *Od.* Τ. 528.

Νοσφισσαμένη τόδε δῶμα, supra *v.* 77.

V. 105.

Αὐτὰρ ἐγὼ γελόω, (pro γελάω, *contr.* γελῶ, & distracto rursus circumflexo per ο,) At ego rideo.

Καὶ τέρπομαι ἄφρονι θυμῷ, & oblector mente inscitiis plena, mit Unverstand. *Je ne pense qu'à rire, qu'à me divertir, & qu'à être simple spectateur d'un combat qui me doit coûter si cher. Non, non! comme vous allez faire vos efforts pour m'enlever Penelope, il faut que je fasse aussi les miens pour la retenir.*] C'est-à-dire, cela ne fera pas ainsi; je ne ferai pas spectateur inutile. Comme vous allez faire tous vos efforts pour m'enlever Penelope, il

faut que je fasse aussi les miens pour la retenir. On a vû toutes les marques de tendresse que Telemaque a donées à sa mere. En voici une nouvelle bien singuliere & bien au dessus des autres. Il va se mettre au nombre des amants de Penelope, & se déclarer le rival des Princes; ils entrent en lice pour l'emmener, & il y entre pour la retenir: cela est bien neuf. DAC.

V. 106.

Ἐπεὶ τόδε φαίνετ' ἄεθλον, supra *v.* 73.

V. 109.

Ἤπειρος, *Od.* Σ. 83.

V. 110.

Καὶ δ' αὐτοὶ τόδε γ' ἴστε, (*pro* ἴσατε,) Et sane ipsi hoc scitis.

Τί με χρὴ μητέρος αἴνου, quid opus *vel* necesse est, ut ego laudem matrem meam? Vid. ad *Od.* Ξ. 508.

V. 111.

Μύνη, ης, ἡ, tergiversatio, hæsitatio, excusatio, remansio a re proposita. a μύνω, *vel* μύνομαι, gestu aliquo significo, tergiversor tacita causatione aliqua, προφασίζομαι. quod a μύω, quatenus aliquam dedignationem, aut declinationem & hæsitationem dubitantis innuit.

Ἀλλ' ἄγε, μὴ μύνῃσι (*pro* μύναις) παρέλκετε, Sed agite, ne tacitis remoris & dilationibus mutis extrahite rem: ne prætextibus, προφάσεσι, (Ausflüchte, Vorwände,) differte rem. Eos εἰς ἀπροφάσιστον ἐρεθίζει σπουδὴν, ad studium nullis excusationibus & tergiversationibus obnoxium. Alii μύνη, *Æolice* mutato ο in υ, & retracto itidem *Æolice* accentu, factum dicunt ex ἡ μονή] Sane μύνη & μονὴ hactenus habent communem originem, quod μένω & μύνω ducuntur e μάω, (unde μαω, μέω, μύω, μένω, μύνω) quod est *comprimo*, unde & utriusque vis ducitur. ERN.

Παρέλκετε. ἕνεκα τῶν μὲν δῶρα παρέλκετο, *Od.* Σ. 281.

V. 112.

Τανυστὺς, ύος, ἡ, tensio, extensio. Est nomen Poëticum, sicut ἡ ἐδητὺς, βρωτὺς, ὀρχηστὺς, &c.

Μηδ' ἔτι τόξου δηρὸν ἀποτρωπᾶσθε τανυστύος, neque jam arcus Diutius differte tensionem, *vel* avertite vos a tensione

ſione arcus, entziehet euch nicht länger. οἱ δέ κ' ἀπολεπῶσι θεοὶ, Od. Π. 405.

V. 113.

Αὐτὸς ἐγὼ τοῦ τόξου πειρησαίμην, ipſe ego hunc arcum experiar.

V. 114.

Εἰ δέ κεν ἐντανύσω, (aor. 1. ſubj. ſc. τὸ τόξον,) διοϊςεύσω τε σιδήρου, Vide ad v. 97.

V. 115.

Οὔ κέ μοι ἀχνυμένῳ τάδε δώματα πότνια μήτηρ Λείποι, Non ſane mihi dolenti has ædes veneranda mater Relinqueret.

V. 116.

Ἄμ' ἄλλῳ ἰοῦσ', (pro ἰοῦσα,) cum alio ſponſo abitura.

Ὅτ' ἐγὼ καλόπισθε λιποίμην, ſic ut ego relinquerer, quando ego relinquerer. καλόπισθε, Od. M. 148.

V. 117.

Οἷός τ' ἤδη πατρὸς ἀέθλια καλ' ἀνελέσθαι, Valens jam patris præmia victorialia etiam capere; Talis jam eſt, qui poſſit certaminum præmia pulcra tollere, ſicut pater ejus: qui valeat ἀεθλεύειν καλὰ τὸν πατέρα, Vid. ad Od. Υ. 160.

Ἀέθλια, ſupra v. 62.

Ἀνελέσθαι. ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρας ἀνέλοντο θύελλαι, Od. Υ. 66.

V. 118.

Ἦ, Dixit.

Καὶ ἀπ' ὤμοιιν χλαῖναν θέτο φοινικόεσσαν, de regio juvene. Vid. ad Od. Ξ. 500.

V. 119.

Ὀρθὸς ἀναΐξας, Erectus exſurgens, i. e. celeriter ſurgens, ut ſtaret erectus.

Ἀπὸ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμων, enſemque acutum depoſuit ab humeris.

V. 120

Πρῶτον μὲν πελέκεας ςῆσεν, Primum quidem ſecures ſtatuit ordine. Vide ad v. 76.

Διὰ τάφρον ὀρύξας, fodiens foſſam: de non alta foſſa,

in quam impegit Telemachus secures suas, ut firmiter starent ordine.

Διορύσσω, perfodio. διορύξας τάφρον, fossam in longitudinem ducens.

V. 121.

Πᾶσι μίαν μακρὴν, Omnibus unam longam.

Καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνεν, de fossa ducenda per lineam rectam. Vide supra ad *v.* 44.

V. 122.

Νάσσω, *fut.* νάξω, condenso, cogo.

Ἀμφὶ δὲ γαῖαν ἔναξε, Et circa terram condensavit, ἐπίλησεν, ἢ πατήσας ἢ χερσὶν συμπιλήσας.] Ingestam utrimque terram pedibus compressit, ut immobiles starent secures. ERN.

Τάφος, & Θάμβος, ου, ὁ, stupor, admiratio ingens.

Τάφος δ' ἕλε πάντας, ein unschlüßiges Erstaunen hielt und nahm ein alle.

V. 123.

Εὐκόσμως, *adv.* ordine, ordinate, apte.

Ὡς εὐκόσμως στῆσε, Quam accurato ordine statuerit illas.

Πάρος δ' οὐ πώποτ' ὀπώπει, nam antea id Telemachus nunquam viderat, ut nunc id imitaretur: ergo ex propria solertia id fecerat. ὄπωπα, supra *v.* 94.] Quippe quo tempore ludo hoc sese exercitabat *Ulysses* (supra *T.* 573.) *Telemachus* nondum natus, aut omnino infans erat. Infantem enim adhuc reliquerat *Ulysses* ad bellum Trojanum proficiscens. Vide supra ad Λ. 447. CLARK.

V. 124.

Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰών, stetit vero ad limen *vel* ad januam accedens.

Καὶ τόξου πειρήτιζεν, & arcum tentabat; an possit tendere eum. ἑκάστου πειρητίζων, *Od.* Π. 313.

V. 125.

Τρὶς μέν μιν πελέμιξεν, de arcu, quem quis conatur curvare, & deprimere ejus cornu, ut nervus possit jungi ei. βαθεῖαν πελεμιζέμεν ὕλην, ad concutiendum & dejiciendum altam sylvam, *Il.* Π. 766. & sermo est de ventis vehementibus, qui non tantum quatiunt, sed & frangunt, arbores altas. καρδίη ἀσπαίρουσα ἐρίαυχον πελέμιξεν

μιξεν ἔγχεος, cor vehementer palpitans, cui hasta hostilis erat infixa, extremum hastile tremere fecit, *Il.* N. 443. οὐδὲ δύναντο (οἱ) ἀμφ' αὐτῷ πελεμίξαι, neque poterant ii, qui circa eum erant hostes, movere loco eum, *Il.* Π. 108. ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη, is vero retro cedens repulsus est, *i. e.* πελεμιχθεὶς ἀνεχώρησε, *Il* Δ. 535. Ἐρύσσεσθαι μενεαίνων, *coll.* 125. se attracturum esse nervum arcus in alterum ejus cornu, (daß er den Bogen spannen möge,) omni vi cupiens & nitens: se attracturum esse nervum super cornu alterum arcus, sibi firmiter proponens.

V. 126.

Τρὶς δὲ μεθῆκε βίης, Ter autem remisit robur in arcu tendendo, er ließ mit seiner Gewalt nach, weil sie vergeblich war; er sezte drey mahl ab.

Ἐπιελπόμενος τόγε θυμῷ, sperans id animo. μὴ δὴ ἐπιέλπεο, mache dir darauf keine Hofnung, hoffe ja nicht darauf, *Il.* Δ. 545.

V. 127.

Supra *v.* 97.

V. 128.

Καί νύ κε δή ῥ' ἐτάνυσσε βίῃ τὸ τέταρτον ἀνέλκων, Et fortasse tamen tetendisset arcum, vi quarta vice attrahere nervum in cornu alterum conans.

V. 129.

Ἀλλ' Ὀδυσεὺς ἀνένευε, *i. e.* ἐκώλυεν ἀνανεύων, Sed Ulysses capite significabat, ne id faceret Telemachus. ἀνὰ δ' ὀφρύσι νεῦον ἑκάστῳ, *Od.* I. 468.

Ἀνένευε, καὶ ἔσχεθεν ἱέμενόν περ, nutu prohibuit, & inhibuit quamvis cupidum.

V. 130.

Ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο, supra *v.* 101.

V. 131.

Ἢ καὶ ἔπειτα κακός τ' ἔσομαι καὶ ἄκικυς, vel & postea ignavusque ero & imbecillus, ich werde entweder auch künftig so seyn. Vide ad *Od.* I. 515.] Caute & modeste imbecillitatem suam prætexit Telemachus, cum tamen alia ei caussa desistendi fuerit, ut *antea* vidimus. SPOND.

v. 132.

Ἠὲ νεώτερός εἰμι, Oder ich bin noch zu jung dazu.

Καὶ οὔπω χερσὶ πέποιθα, *Od.* Π. 71.

v. 133.

Ibid. 72.

v. 134.

Οἵπερ ἐμεῦ βίῃ προφερέστεροί ἐστε, qui me viribus corporis præstatis, qui me robustiores estis. Vid. ad *Od.* Θ. 221.

v. 135.

Τόξου πειρήσασθε, Arcum experimini. Vid supra ad *v.* 113.

Ἐκτελέωμεν ἄεθλον, efficiamus certamen, den Wettkampf vollenden.

v. 136.

Χαμᾶζε, *Od.* Π. 191.

v. 137.

Κλίνας κολλητῇσιν ἐϋξέσης (*pro* κολλητοῖς ἐυξέσταις) σανίδεσσιν, Acclinans *vel* Reclinans eum (arcum) ad parietem contabulatum, an die getäfelte Wand. Vid. supra ad *v.* 51.

Κολλητός, *Od.* P. 117. ἅρματα κολλητά.

Ἐΰξεστος. *Od.* T. 101. δίφρον ἐΰξεστον.

v. 138.

Αὐτοῦ δ' ὠκὺ βέλος καλῇ προσέκλινε κορώνῃ, Ibi autem velocem sagittam pulcræ adposuit curvaturæ arcus, *vel* ad pulcrum adclinabat cornu arcus, humi jacentis sic, ut cornua ejus erecta starent. ἱμάντα θοῆς ἀπέλυσε κορώνης, supra *v.* 46.

v. 141.

Ὄρνυσθ' (*pro* Ὄρνυσθε, imperat. forma Mediæ in præf. ab ὄρνυμαι,) ἑξείης. Accedite alacriter ordine, machet euch alle nach der Reihe dran,] Cur Antinous alios procos excitet, ex superioribus intelligendum est, ubi dicit, eum hujus certaminis victoriam sperasse; quasi dicat, eum postremum esse voluisse, qui arcum istum intenderet, ut ille solus id præstaret, quod alii ante ipsum non potuissent. Ita enim eum locum intelligo. SPOND.

Ἑξείης, *Od.* T. 574.

Ἐπιδέξια, a dextra parte incipientes, und fanget von der rechten Seite an: in qua dextra triclinii magni parte

stabat

ſtabat & ὁ κρητὴρ, ex quo vinum miniſtrabatur.: quod boni ominis erat, ingredientibus εἰς ἀνδρῶνα (in den Saal der Mannspersonen) ἐν δεξιᾷ κεῖσθαι τὸν κρητῆρα. ἀστράπτων ἐπιδέξια, fulgurans ad dextram, *i. e.* ab oriente: quod ſignum erat fauſtum impetrantibus, *Il.* B. 353.

V. 142.

Ἀρξάμενοι τοῦ χώρου, ὅθεν τέ περ οἰνοχοεύει, *ſc.* ὁ οἰνοχόος, Incipientes ab illa regione *vel* ab eo loco, ubi vinum miniſtrat vini præbitor. *coll.* 145. *ſq.* nam ea regio erat primaria, & felix initium inde habebatur. & hoc eſt ἐνδέξια, *Il.* A. 597. Vid. ad *Il.* B. 127. Υ. 234. *Od.* A. 143.

V. 143.

Τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος, *Od.* Υ. 247.

V. 144.

Λειώδης, εος, ὁ, optimus animo inter procos, cui inſolentiæ aliorum valde diſplicebant Primus tentavit arcum, & ominoſe locutus eſt de eo: nam erat θυοσκόος, *i. e.* vates ex ſuffitibus & libationibus aliisque ſacris μαντευόμενος.

V. 145.

Θυοσκόος, ου, ὁ, eſt dictus ἀπὸ τοῦ τὰ θύη κέειν, *i e.* καίειν, a comburendo & adolendo ſacra. Notat ergo ſacrificulum, einen Opfer-Priester: *deinde & vatem*, qui ex ſacrificiis vaticinatur, aruſpicem: *denique in genere*, vatem, μάντιν. τὸ θύος, εος, eſt ἱερεῖον, τε θυμίαμα: nam & ex ture aris impoſito, & ex ſuffitu per accenſum tus facto, vaticinabantur. Vid. etiam ad *Il.* Ω. 221.

Παρὰ κρητῆρα δὲ καλὸν Ἷζε μυχοίτατος αἰεὶ] Sedebat nimirum intima conclavis parte, craterique, unde vinum fundebatur, proximus: ideoque omnium primum arcum tentaturus ſurrexit, ſecundum *Antinoi* præceptum, ſupra *v.* 142. Ἀρξάμενοι τοῦ χώρου, ὅθεν τέ περ οἰνοχοεύει. CLARK.

V. 146.

Μυχοίτατος, η, ον, maxime interior, ab introitu in ultimam & intimam partem remotus, zu innerſt, zu hinderſt. Eſt Superlativus ab ὁ μυχὸς, & poſſet ſcribi μυχώτατος, Attici vero recentiores dicunt μυχοίτατος. eſt ὁ

ἐνδύτατος. ſic a πάρος, ante, fit παροίτερος, παροίτατος. i. e. ὁ ἔμπροσθεν, ὢν vel τρέχων, anterior.

Παρὰ κρητῆρα ἷζε μυχοίτατος, ſedebat in ultima parte triclinii ad craterem, remotiſſimus ab limine. Vides igitur, ubi ſteterit ὁ κρητὴρ in triclinio magno: nimirum in intima parte ejus, an der Wand gegen der Thüre über.

Ἀτασθαλίαι δέ οἱ οἴῳ Ἐχθραὶ ἔσαν, injuſtitiæ autem ei ſoli Odioſæ erant, das freche unvernünftige Weſen war ihm allein ein Greuel; er war allein nicht, wie die andern. non amabat ille ſolus inſolentias. ἀτασθαλίῃσι κακῇσιν, Od. M. 300.

V. 147.

Ἐχθροὶ ἔσαν ἐχθροὶ μὲν πάντες, Od. P. 499.

Πᾶσιν δὲ νεμέσσα μνηστήρεσσιν, de uno procorum cordato & probo, qui petulantias & injurias aliorum magnopere improbabat.

V. 149.

Supra v. 124.

V. 150.

Οὐδέ μιν (i. e. τὸ τόξον) ἐντάνυσε, Neque ipſum intendit.

Πρὶν γὰρ κάμε χεῖρας ἀνέλκων, ante enim fatigabatur manus, trahendo arcum: quæ eſt deſcriptio viri ἀγυμνάστου, cui manus cito dolent & delaſſantur a labore. Vide ſupra ad v. 128.

V. 151.

Ἄτριπτος, ου, ὁ, ἡ, non callens, non uſu exercitatus, non tritus uſu. ex α priv. & τρίβω, tero uſu, ich reibe, nutze ab.

Κάμε (pro Ἔκαμε) χεῖρας Ἀτρίπτους, ἁπαλάς, laſſabatur & dolebat, quod attinet manus ejus Non duratas uſu & teneras.

Ἀτρίπτους, ἁπαλὰς χεῖρας, Non tritas labore, & inde molliculas manus, welche zarte Hände, der Arbeit ungewohnt. ἁπαλὸν γελάσσαι, Od. Ξ. 465.

V. 152.

Ὦ φίλοι, οὐ μὲν ἐγὼ τανύω· λαβέτω δὲ καὶ ἄλλος, O amici! non quidem ego tendo hunc arcum: ſumat igitur eum & alius: inquit procorum unus, ὁ Λειώδης, ad ſocios ſuos de arcu Ulyſſis.

V. 153.

v. 153.

Πολλοὺς γὰρ τόδε τόξον ἀριστῆας κεκαδήσει Θυμοῦ καὶ ψυχῆς, Multos enim iſte arcus nobiles cedere faciet A vita. *i. e.* ποιήσει χάσασθαι αὐτοὺς ψυχῆς, *i. e* στερήσει αὐτοὺς ψυχῆς. Ergo κεκαδήσειν eſt ἀναγκάσαι τινὰ χάσασθαι ἢ ὑποχωρῆσαι. Et huc poteſt referri ipſe aor. 2. Jonicus κέκαδον, cujus participium eſt *Il.* Λ. 334. αὐτοὺς Διομήδης θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδών, illos Diomedes a vita recedere faciens, *i. e.* occidens. Et in Media forma *intranſitive*, ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο, Trojani retro cedebant, ὑπεχώρησαν, *Il.* Δ. 497. & præpoſitio pertinet ad verbum, quod in communi forma eſt ὑποχάζω. *Jonice* mutatur in aor. 2. τὸ χ in κ, & accedit reduplicatio Jonica.

Ἀριστῆες, *Od.* Θ. 28.

v. 154.

Ἐπειὴ πολὺ Φέρτερόν ἐστι Τεθνάμεν, ἢ ζώοντας ἁμαρτεῖν, ſiquidem multo optabilius eſt Mori, quam vivos excidere ea re. Vid. ad *Od.* Μ. 109.

v. 155.

Ἀμαρτεῖν. ἁμάρτῃ, *Od.* Ν. 214.

v. 156.

Οὕθ᾽ (*pro* οὗτε) ἕνεκ᾽ αἰεὶ Ἐνθάδ᾽ ὁμιλέομεν, cujus gratia ſemper Hic congregati verſamur: is ſcopus erat Penelope, cujus cauſſa hic quotidie congregabantur.

Ποτιδέγμενοι, exſpectantes, *Od.* Ι. 545.

v. 157.

Νῦν μέν τις καὶ ἔλπετ᾽ (*pro* ἔλπεται) ἐνὶ Φρεσὶν, ἠδὲ μενοινᾷ Γῆμαι Πηνελόπειαν, Nunc quidem aliquis & ſperat in mente, & cupit Ducere Penelopen.

v. 159.

Ἐπὴν τόξου πειρήσεται, poſtquam arcum exploraverit. Vide ſupra ad *v.* 135.

v. 160.

Ἀχαιϊάδων εὐπέπλων, Vid. ad *Od.* Ζ. 49.

v. 161. 162.

Od. Π. 391. 392.

v. 164. 165.

Supra *v.* 137. 138.

v. 167.

Supra *v.* 84.

v. 168.

Ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων; *Od.* T. 492.

v. 169.

Δεινόν τ' ἀργαλέον τε ἔπος, Graveque durumque verbum, Horribile & moleſtum verbum, quod vereri debet proloqui vir bonus.

Νεμεσσῶμαι δέ τ' ἀκούων, namque indignor audiens id, ich verwundere mich mit Unwillen darüber.

v. 170.

Vide ſupra ad *v.* 153.

v. 171.

Ἐπεὶ οὐ δύνασαι σὺ τανύσσαι, Vid. ad *v.* 152.

v. 172.

Οὐ γάρ τοι σέ γε τοῖον ἐγείνατο πότνια μήτηρ, Non enim te talem peperit veneranda mater.

v. 173.

Οἷόν τε ῥυτῆρα βιοῦ τ' ἔμεναι, καὶ ὀϊστῶν, Qui arcum traheret, & ſagittas. ῥυτῆρας ὀϊστῶν, *Od.* Σ. 261.

v. 174.

Ἀλλ' ἄλλοι τανύουσι τάχα, Sed alii tendent cito.

Μνηστῆρες ἀγαυοὶ, *Od.* T. 488. & 496.

v. 175.

Μελάνθιον, αἰπόλον αἰγῶν, *Od.* Y. 173.

v. 176.

Ἄγρει, Age, quæſo. ἀγρεῖτε, *Od.* Y. 149.

Πῦρ κεῖον, ignem accende; *pro* κεῦσον, mache Feuer an. κειαμένω πῦρ, *Od.* Π. 2.

v. 177.

Vide ad *Od.* T. 97. & 101.

v. 178.

Στέαρ, αἰος, τὸ, adeps craſſus & denſus, Talg. & ex hac notione apparet etymon a στέω, vel στάω, conſiſto. Differt a τῇ πιμελῇ, ſicut Germanorum Talg differt a pinguedine, fett. Conf. *Cel.* J. CHRIST. STRODTMANNI *Specim. III. Different. Græc. p. XII.*

Ἐκ δὲ στέατος ἔνεικε μέγαν τροχὸν, Effer autem duri adipis *vel* ſebi magnum orbem.

Τροχός

Τροχός. κηροῖο μέγαν τροχὸν, *Od.* M. 173.
Ἔνδον ἐόντος, qui in domo est.

v. 179.

Ὄφρα νέοι θάλποντες —, Ut juvenes calefacientes & tractabilem facientes, *sc.* adipis magnum orbem.

Ἐπιχρίοντες (τὸ τόξον) ἀλοιφῇ, inungentes (arcum corneum) adipe liquefacto. χρῶτ' ἀπονίπτεσθαι, καὶ ἐπιχρίεσθαι ἀλοιφῇ, *Od.* Σ. 178.

v. 180.

Τόξου πειρώμεσθα, Arcum tentemus. Vid. supra ad *v.* 159.
Ἐκτελέσωμεν ἄεθλον, Vid. ad *v.* 135.

v. 181.

Ὁ δ' αἶψ' ἀνέκαιε Μελάνθιος ἀκάματον πῦρ, Vid. ad *Od.* Υ. 123.

v. 182.

Πὰρ δὲ φέρων δίφρον θῆκεν, (*pro* παρέθηκεν,) Attulit autem sellam & posuit.

Vide supra ad *v.* 177.

v. 183.

Ἐκ δὲ στέατος ἔνεικε (*pro* ἐξήνεικε) μέγαν τροχὸν, er brachte eine grosse Scheibe Talg. Vid. ad *v.* 178.

v. 184.

Ῥα] *Uti ipsis propositum erat*, *v.* 179. CLARK.

Τῷ — νέοι θάλποντες ἐπειρῶντ', (*pro* ἐπειρῶντο,) Quo — juvenes calefacientes periculum faciebant. Vide ad *v.* 179. 180.

v. 185.

Ἐντανύσαι, Intendere. Vid. ad *v.* 150.

Πολλὸν δὲ βίης ἐπιδευέες ἦσαν, *sc.* τοῦ Ὀδυσσῆος, multum autem robore inferiores erant Ulysse. κτήματα πολλὰ, ἅ τ' ἔλδεται ὅς κ' ἐπιδευής, quæ cupit & cupide sperat quicunque egens, *Il.* E. 481. δαιτὸς μὲν ἐΐσης οὐκ ἐπιδευεῖς, non laboramus defectu convivii, *sc.* ἐσμὲν: wir haben ein ander Anliegen, *Il.* I. 225. ἄλλης μὲν λώβης τε καὶ αἴσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς, non deest vobis omne aliud probrum, *Il.* N. 622. ubi οὐκ ἐπιδευὴς est, πλήρης, oppletus. λέων, δηρὸν ἐπιδευὴς κρειῶν, leo, cui diu defuerunt carnes, *i. e.* μάλα πεινῶν, valde famelicus, *Il.* M. 299. ἵνα μή τι δίκης

ἐπιδευὴς

ἐπιδευὲς ἔχῃς, ne quid mutilum habeas in satisfactione accipienda, *Il.* T. 180. Vid. etiam ad *Od.* Δ. 87.

v. 186.

'Αντίνοος δ' ἔτ' ἐπεῖχε, καὶ Εὐρύμαχος, Antinous autem adhuc abstinebat, & Eurymachus. ἐπίχειν est τὸ, ἐν τῷ τέως ἀργεῖν, καὶ μὴ ἐγχειρεῖν ἔργῳ. τί μοι ὧδ' ἐπέχεις; *Od.* T. 71.

Εὐρύμαχος θεοειδὴς, Vid. ad *Od.* Υ. 363.

v. 187.

'Αρχοὶ μνηστήρων, Principes & duces procorum, Primarii procorum.

'Αρετῇ δ' ἔσαν ἔξοχ' ἄριστοι, nam erant virtute & fortitudine longe præstantissimi, *sc.* inter procos, *Od.* Δ. 629.

v. 188.

Τὼ δ' ἐξ οἴκου ἔβησαν ὁμαρτήσαντες ἅμ' ἄμφω, Ex domo autem iverunt una euntes simul ambo: ἅμα ὁρμήσαντες, ὁμοῦ πορευθέντες ἀλλήλοις, juncti sibi. οὐδέ κεν ἴρηξ κίρκος ὁμαρτήσειεν, *Od.* N. 87.

v. 189.

Βουκόλος, supra *v.* 83.

Συφορβὸς, *Od.* Π. 154.

v. 190.

Μετὰ τοὺς, post illos.

v. 192.

Φθεγξάμενός σφ' — προσηύδα, Locutus ipsos — affabatur, er redete sie an.

Ἐπέεσσι — μειλιχίοισι, *Od* T. 415.

v. 193.

Ἔπος τί κε μυθησαίμην; an verbum aliquod dicere debeo? sollte ich wol was sagen? eloquar?

v. 194.

Ἦ αὐτὸς κεύθω; An ipse reticeam? Oder schweige ich) an sileo?

Φάσθαι δέ με θυμὸς ἀνώγει, at proloqui me animus jubet.

v. 195.

Ποῖοί κ' εἶτ' (*pro* εἴητε) 'Οδυσῆϊ ἀμυνέμεν; Quales tandem essetis, quam fidi & fortes, ad Ulyssem defendendum? wie wolltet ihr euch wol gegen ihn beweisen im helffen?

Εἰ

Ει ποθεν ἔλθοι Ὧδε μάλ' ἐξαπίνης, si alicunde veniret Sic valde inopinato.

V. 196.

Ὧδε μάλ' ἐξαπίνης, Sic prorsus improviso.

Ἐξαπίνης, *Od.* Ξ. 38.

Καί τις Θεὸς αὐτὸν ἐνείκη, & quis Deus eum huc portet, hieher bringet und führet.

V. 197.

Ἦ κεν μνηστήρεσσιν ἀμύνοιτ', (*pro* ἀμύνοιτε,) ἢ Ὀδυσῆϊ; An procos defensuri essetis, an Ulyssem?

V. 198.

Εἴπαθ', (*pro* Εἴπατε,) ὅπως ὑμέας κραδίη θυμός τε κελεύει, Redet, wie es euch ums Herz ist.

V. 199.

Βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ, *Od.* Υ. 235.

V. 200.

Ζεῦ πάτερ, αἲ γὰρ τοῦτο τελευτήσειας ἐέλδωρ, Jupiter pater! utinam hoc desideratum efficias mihi! utinam hoc nostrum desiderium explere velles! τόδε μοι κρήηνατ' ἐέλδωρ, *Od.* Ρ. 242.

V. 201.

Ibid. 243.

V. 202 — 204.

Od. Υ. 237 — 239.

V. 205.

Ἐπειδὴ τῶν γε νόον νημερτέ' (*pro* νημερτέα) ἀνέγνω, postquam horum sententiam animi certissimam agnovit, prorsus cognovit. νημερτέα possit tamen & neutrum plurale esse *adverbialiter*, certissima ratione, certissime. αἶψά κ' ἐγὼ νημερτέα πάντ' ἐνέποιμι, *Od.* Ρ. 561.

V. 206.

Ἐξαῦτις, *Od.* Τ. 214.

V. 207.

Ἔνδον μὲν δὴ ὅδ' αὐτὸς ἐγώ, Domi quidem demum hic ipse sum, factus sum redux domum.

Κακὰ πολλὰ μογήσας, mala multa perpessus.

V. 209.

Γιγνώσκω δ', ὡς σφῶϊν ἐελδομένοισιν ἱκάνω Οἴοισι δμώων, Intelligo autem, quod vobis duobus optatus venio Solis

lis inter servos. παῖς, οἷόν πή τις ἐέλδεται ἔμμεναι υἷα, *Od.* Υ. 35.

V. 211.

Τῶν δ' ἄλλων ἔ τευ ἄκεσα Εὐξαμένε ἐμὲ αὖτις ὑπότροπον οἴκαδ' ἱκέσθαι, aliorum autem nullum audivi Precantem, ut ego retro redirem domum. εἰ νοςήσ' Ὀδυσεὺς, καὶ ὑπότροπος ἵκετο δῶμα, *Od.* Υ. 332.

V. 212.

Od. Π. 226.

V. 213.

Αἴ χ' (*pro* κε) ὑπ' ἐμοί γε Θεὸς δαμάσῃ μνηςῆρας, Si sub me Deus domuerit procos.

Μνηςῆρας ἀγαυὲς, supra υ 174.

V. 214.

Ἄξομαι ἀμφοτέροις ἀλόχες, Dabo vobis ambobus uxores.

Καὶ κτήματ' ὀπάσσω, atque opes & possessiones dabo.

V. 215.

Οἰκία τ' ἐγγὺς ἐμεῖο τετυγμένα, Domosque prope me firmas & ædificatas bene. νόος ἐν σήθεσσι τετυγμένος, *Od.* Υ. 366.

V. 216.

Καί μοι ἔπειτα Τηλεμάχε ἑτάρω τε κασιγνήτω τε ἔσεσθον, & mihi postea Telemachi sociique fratresque vos duo eritis; inquit Ulysses ad duos servos fideles.

V. 217.

Εἰ δ' ἄγε] Particulæ εἰ hoc in loco vis hujusmodi est: *Sin adhuc dubitatis; Age &c.* Vide & ad *Il.* Ζ. 376. CLARK.

Σῆμα ἀριφραδὲς ἄλλο τι δείξω, Vide ad *Od.* Λ. 125.

V. 218.

Ὄφρα μ' εὖ γνῶτον, Ut me probe agnoscatis ambo.

Πιςωθῆτόν (aor. 1. subj. Pass.) τ' ἐνὶ θυμῷ, & ut fides certa vobis ambobus fiat in animo, ἵνα πίςιν λάβοιτε, ἵνα πιςεύσοιτε. ὅρκῳ πιςωθῆναι, *Od.* Ο. 435.

V. 219. 220.

Od. Τ. 393. 394. & 465. 466.

V. 221.

Ῥάκεα μεγάλης ἀποέργαθεν ἐλῆς, pannos a magna removit cicatrice. αὐτὸν δόλῳ ἀποέργαθε λαῶ, a copiis illis abduxit & distinuit eum, *Il.* Φ. 599.

Vid.

Vid. ad *Od.* Τ. 507.

V. 222.

Τὼ δ' ἐπεὶ εἰσιδέτην, Hi duo servi autem postquam inspexerunt.

Ἐν τ' ἐφράσσαντο ἕκαστα, & probe cognoverunt consideraruntque singula.

V. 223.

Κλαῖον ἄρ, Flebant igitur.

Ἀμφ' Ὀδυσῆα — χεῖρε βαλόντε, Ulyssem — manibus amplexantes ambo.

V. 224.

Καὶ κύνεον ἀγαπαζόμενοι κεφαλήν τε καὶ ὤμους, Vide ad *Od.* Ρ. 35.

V. 225.

Ὡς δ' αὔτως, supra *v.* 203.

Ὀδυσεὺς κεφαλὰς καὶ χεῖρας ἔκυσσε, *h. l.* in tempore necessario, herus fidos sibi servos honestiores tam blande osculatur, contra consuetudinem nobiliorum erga inferiores. Vid. ad *Od.* Τ. 417.

V. 226.

Od. Π. 220.

V. 227.

Ἐρύκακε, φώνησέν τε, inhibuisset eos, (a fletu,) locutusque fuisset.

V. 228.

Παύεσθον κλαυθμοῖο, γόοιό τε, Cohibete ambo vos a fletu, luctuque.

V. 230.

Ἀλλὰ προμνηστῖνοι ἐσέλθετε, Sed alius post alium intrate: explicatio nominis addita a Poëta. αἱ δὲ προμνηστῖναι ἐπήισαν, *Od.* Λ. 232.

V. 231.

Ἀτὰρ τόδε σῆμα τετύχθω, at istud esto compositum: das soll die Abrede seyn. τὰ δὲ ἀθρόα πάντα τετύχθω, hæc omnia congregata sunto, & præparata, *Od.* Β. 356.

V. 232.

Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες,] Exponit his servis Ulysses, quid utrique in illo negotio faciendum sit. Cum ergo prævideret, procos non esse hoc permissuros, ut ipse arcum inten-

intendere niteretur, Eumæo mandat, ut eum ad ſe deferat, & vetet, ne qua ancillarum, excitato foris tumultu, ex ædibus egrediatur, ſed clauſis foribus domi contineatur. Philoetio vero cuſtodiam januæ aulæ committit: prudenter ille ſane & provide. Quo exemplo quivis poteſt intelligere, tutam eſſe expeditionibus viam præſtruendam, ne, ſi temere ad eas proruat, temeritatis meritas luat pœnas. SPOND.

Μνηστῆρες ἀγαυοὶ, ſupra *v.* 213.

v. 233.

Οὐκ ἐάσουσιν ἐμοὶ δόμεναι βιὸν ἠδὲ φαρέτρην, Non permittent mihi dari arcum & pharetram. Vid. ad *v.* 59.

v. 235.

Θέμεναι, εἰπεῖν τε —, da, dicque. infin. pro imperat.

v. 236.

Κληῖσαι μεγάροιο θύρας, Ut claudant domus fores. Vid. ad *Od.* Τ. 30.

Θύρας πυκινῶς ἀραρυίας, januas firmiter aptatas, ut claudant introitum.

v. 237

Ἢν δέ τις ἢ στοναχῆς ἠὲ κτύπου ἔνδον ἀκούσῃ, Si vero aliqua mulierum gemitum vulneratorum aut ſonum percuſſorum cadentiumque alium in domo ſua audiat.

v. 238.

Ἡμετέροισιν ἐν ἕρκεσι, noſtra in aula. *ἕρκος ὀδόντων*, ſupra *v.* 168.

Θύραζε, ſupra *v.* 89.

v. 239.

Μή τι θύραζε προβλωσκειν, ne extra januam ſuam Prodeant. Vid. ad *Od.* Τ. 25.

Ἀλλ' αὐτοῦ ἀκὴν ἔμμεναι παρὰ ἔργῳ, ſed ut ibi cum ſilentio ſint apud opus ſuum, ſtill bey ihrer Arbeit zu ſeyn. *οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ*, *Od.* Υ. 320.

v. 240.

Ἐπιτέλλομαι, mando, jubeo.

v. 241.

Κληῖσαι κληῗδι θύρας αὐλῆς, Claudere peſſulo obdito intus fores aulæ; & additur: *θοῶς δεσμὸν ἐπιῆλαι*, celeriter ligamen ſupermittere, *i. e.* paxillum aliquem ſuper inſigere

infigere ex more, ne fera possit aliqua arte ab iis, qui foris sunt, removeri, aut sursum tolli. nam *δεσμὸς in genere* est omne id, quod alligat aliquid Vid. ad *v.* 236.

Ἐπὶ δεσμὸν ἴηλαι, Vid. ad *Od.* Θ. 443. & 447.

V. 242.

Δόμους ἐυ ναιετάοντας, *Od.* P. 85.

V. 244.

Ἐς δ' — καὶ τὼ δμῶε ἴτην, Ingressi sunt autem — & famuli.

Ἀεχ.] *Ut jusserat Ulysses* —. supra *v.* 230. CLARK.

V. 245.

Τόξον μετὰ χερσὶν ἐνώμα, arcum inter manus versabat & tractabat. κέρδεα νωμῶν, *Od.* Υ. 257.

V. 246.

Θάλπων ἔνθα καὶ ἔνθα σέλα πυρὸς, Calefaciens hinc & hinc ad splendorem ignis. *sc.* inungens eum simul calefacto adipe. Vid. supra ad *v.* 184.

Σέλα πυρὸς, pro σέλαϊ, *per Apocop.* ad luculentum ignem. δαΐδων σέλας, *Od.* Σ. 353.

V. 247.

Ἐντανύσαι, supra *v.* 185.

Μέγα (neutrum adverbialiter) δ' (αὐτὸς) ἔσκε (κατὰ, quod attinet) κυδάλιμον κῆρ. & nominativus personæ expressus est. ita *Il.* K. 16.

Κυδάλιμον κῆρ, de Eurymacho, nobilissimo inter procos: cor nobile & suspiciendum. Vid. ad *Od.* Υ. 418.

V. 248.

Ὀχθήσας, *Od.* O. 324.

V. 249.

Ἦ μοι ἄχος περί τ' αὐτῦ καὶ περὶ πάντων, certe mihi dolor est & de me ipso, & de omnibus nobis.

V. 250.

Οὔτι γάμυ τοσσῦτον ὀδύρομαι, Non propter nuptias tantopere mœreo.

V. 252.

Ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, videtur de urbe Ithaca sermo esse, ex maxima ejus parte mari cincta. Vid. ad *Od.* A. 386.

V. 253.

Ἐι δὴ τοσσόνδε βίης ἐπιδευέες εἰμὲν Ἀντιθέυ Ὀδυσῆος, si

tantum viribus inferiores ſumus Præ Deo pari Ulyſſe. hic ergo phraſis eſt plena. Vide ſupra ad *v.* 185.

v. 254.

Οὔ᾽ οὐ δυνάμεσθα τανύσσαι Τόξον, ut non poſſimus tendere Arcum.

v. 255.

Ἐλεγχείη δὲ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι, turpitudo ea eſſet etiam poſteris auditu. Vid. ad *Od.* Λ. 76.

Ἐλεγχείη, *Od.* Ξ. 38.

v. 257.

Εὐρύμαχ᾽, οὐχ οὕτως ἔσται,] Sive vere hoc Antinous cogitat, ſive etiam aſtute fingit, conatur dedecus illud Eurymachi tegere, & ſe ipſum honeſte excuſat, quod id non aggrediatur, in quo & ille Leiodes & hic Eurymachus incaſſum deſiderarunt. Si vere autem hoc exiſtimat, ut propter feſtum Apollinis hic labor non ſuccedat, pie & religioſe videtur facere, qui cultui divino, cui etiam deſtinatus erat, hunc diem impendi velit, ſed id inconſulti fuit hominis non prævidiſſe. Sin vero hoc ita finxit, honeſtus ſane fuit prætextus, quo ſuam & ſociorum ἀσθένειαν velaret. Itaque jubet omnia in craſtinum diem deponi; unde dabitur locus Ulyſſi, adhuc hodie ſuas vires experiendi. SPOND.

Νοέεις δὲ καὶ αὐτός, nam tu ipſe id intelligis, du begreiffeſt es von ſelbſt, und ſieheſt es ein.

v. 258.

Νῦν μὲν γὰρ κατὰ δῆμον ἑορτὴ τοῖο Θεοῖο Ἁγνή, articulus demonſtrativus deſignat geſtum tollentis manum verſus Solem. Hoc feſto die, qui poſcit ἀργίαν, immunitatem ab opere faciendo, nolunt diutius proci contendere de arcu; finito eo die, & cras, redituri ſunt ad id conandum. Sed Ulyſſes, opportunitate hujus diei uſus, quo omnes cives in luco operabantur ſacris, aut domi hilariter convenerant, ebrii maximam partem; ipſis etiam procis ebriis, cædem in domo ſua clauſa peragebat, ante quam dies ſequens illuceſceret. Vide ad *Od.* Υ. 156.

v. 259.

Ἁγνὴ ἑορτή, ubi omnes debebant eſſe puri a profana re. Ἄρτεμις ἁγνή, *Od.* Υ. 71.

Τίς

Τίς δέ κε τόξα τιταίνοιτ'; (*pro* τιταίνοιτο;) quis sane arcum tendere velit? τιταινόμενος, *Od* Λ. 598.

'Αλλὰ ἕκηλοι Κάτθετ', (*pro* κατθέτε,) sed otiosi Deponite arcum. ἧσθι ἕκηλος, *Od.* P. 478.

v. 260.

Κάτθετε, *Od.* T. 317.

'Ατὰρ πελέκεάς γε καὶ εἴκ' ἐιῶμεν (*pro* ἐάωμεν) ἅπαντας Ἑστάμεν, at secures etiamsi sinamus omnes Stare, esto *vel* bene erit. Vide supra ad *v.* 120.

v. 259. 260.

Veteres usque adeo a rebus laboriosis abstinebant in Festis, ut Antinous pronunciet, ne arcum quidem tendendum, quia Apollini festus sit dies:

— τίς δέ κε τόξα τιταίνοιτ'; ἀλλὰ ἕκηλοι
Κάτθετ'. — — — — —

'Ως τῆς ἑορτῆς ἀεργίαν ἐθελαστης, *scilicet festivum otium expetentis*, inquit *Eustathius.* Inde illud παροιμιῶδες, dictum proverbiale, *Theocriti in Bucolicis*, seu *Idyll. XV.* 26. 'Αεργοῖς αἰὲν ἑορτά, *Inertibus semper festum.* FEITH. *L. I. C. X.* §. *VIII.*

v. 261.

'Εστάμεν, *Jon.* pro ἑστάναι, Stare.

'Ου μὲν γάρ τιν' ἀναιρήσεσθαι οἴω, non enim aliquem sublaturum esse (werde wegnehmen) hos positos bipennes puto.

v. 263.

'Οινοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν, *Od.* Σ. 417.

v. 264.

Καταθείομεν, *pro* καταθέωμεν, præs. subj. pro fut. Potest & esse præs. ind. pro fut. a καταθέω.

'Αγκύλα τόξα, curvos arcus, *Il.* E. 209. ἀγκύλον ἅρμα, rotundus currus, saltem ex magna ejus parte, *Il.* Z. 39.

v. 265.

'Ηῶθεν, *Od* T. 320.

Κέλεσθε, jubete.

Μελάνθιον, αἰπόλον αἰγῶν, supra *v.* 175.

v. 266.

Αἶγας ἄγειν, ut capras adducat.

 Αἰ

Αἱ πᾶσι μέγ' ἔξοχοι αἰπολίοισιν, quæ præſtantiſſimæ in omnibus caprarum gregibus. Vid. ad *Od.* Υ. 174.

v. 267.

Ἀπόλλωνι κλυτοτόξῳ, *Od.* Ρ. 494.

v. 268.

Supra *v.* 180.

v. 269.

Τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος, placebat iis una, & accedebant lubentes ei dicto, ſupra *v.* 143.

v. 270.

Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν, quod & hodie obtinet, ut in aulis principum magnates præbeant aquam ad manus lavandas principibus viris.

v. 271.

Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο, Juniores autem crateres implebant uſque ad ſummum vino. *Od.* Α. 149.

v. 272.

Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, Diſtribueruntque igitur omnibus, *ſc.* vinum in poculis. *Od.* Γ. 340.

Ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν, ex poculis ſuis libantes quiſque. *ibid.*

v. 273.

Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σπεῖσάν τ', ἔπιόν θ', ὅσον ἤθελε θυμός, Illi autem poſtquam libaverant, & biberant, pro appetitu quiſque ſuo.

v. 274.

Δολοφρονέων — Ὀδυσσεύς, *Od.* Σ. 51.

v. 275.

Ἀγακλειτῆς βασιλείης, *Od.* Ρ. 468.

v. 277.

Καὶ Ἀντίνοον θεοειδέα] Non ob morum probitatem utrivis tribuitur hoc Epitheton, ſed vel ob Corporis ſpeciem & pulchritudinem, vel ob Fortitudinem, quibus reliquos omnes Procos antecelluiſſe dicuntur. Vide ſupra ad *v.* 187. CLARK.

v. 278.

Καλὰ μοῖραν εἶπε, Vid. ad *Od.* Υ. 37.

v. 279.

Νῦν μὲν παύσαι τόξον, Nunc quidem quieſcere facite arcum.

arcum. *h. l.* manifesto est infin. pro imperat. nam sermo est ad plures. *ἀλλὰ γόον μὲν παῦσαι*, *Od.* Τ. 268. ubi etiam est infin. loco imperat. nisi mavis esse aor. 1. imperat Med.

Ἐπιτρέψαι δὲ θεοῖσιν, & committite rem Diis: de certaminis eventu Diis committendo. Vid. ad *Od.* Τ. 502.

V. 280.

Ἠῶθεν, Cras: supra *v* 265.

Θεὸς δώσει κράτος ᾧ κ' ἐθέλῃσιν, Deus dabit victoriam, cui voluerit.

V. 281.

Τόξον ἐΰξοον, *Od.* Τ. 586.

V. 282.

Χειρῶν καὶ σθένεος πειρήσομαι, Manuum & roboris periculum faciam. Vide supra ad *v.* 268.

V. 283.

Ἶς, Vis, Robur.

Ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν, *Od.* Ν. 398.

V. 284.

Ἦ ἤδη μοι ὄλεσσεν ἄλη τ', ἀκομιστίη τε, *sc.* τὴν ἶνα ἐμήν; An jam mihi exemerit & destruxerit circumvagatio & defectus curationis corporis, *sc.* vires meas:

Ἄλη τ', ἀκομιστίη τε, circumvagatio & defectus bonæ curationis, das umher-ziehen und der Mangel guter Pflege. ἄλη, *Od.* Ο. 344

Ἀκομιστία, ας, ἡ, defectus curationis. nam ὁ, ἡ ἀκόμιστος, non curatus, non bene tractatus & exceptus. Est oppositum τοῦ εὐκόμιστος.

Ὄλεσσεν μοι ἄλη τ', ἀκομιστίη τε, ἶνα, perdidit mihi circumerratio, & defectus tractationis debitæ, vim corporis, der Mangel an guter Pflege.

V. 285.

Οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως νεμέσησαν, sie waren sehr übel darauf zu sprechen. *Od.* Ρ. 481.

V. 286.

Δείσαντες, Verentes,] Hoc timebant, quia jam animadverterant in ejus cum Iro pugna, quantarum esset virium. SPOND.

Μὴ τόξον — ἐντανύσειν, ne arcum — tenderet. Vid. ad v. 247.

Τόξον ἐΰξοον, v. 281.

v. 287.

Supra v. 167.

v. 288.

Ἆ δειλὲ ξείνων, h. l. non eſt miſerationis magnæ, ſed increpationis, vox: ὦ δειλαιότατε, o infeliciſſime! ἆ δειλοί, ſupra v. 86.

Ἔνι τοι (pro ἔνεστί σοι) φρένες οὐδ' ἠβαιαί, ineſt tibi bona humana mens ne parva quidem, du haſt gar keinen Verſtand und inneres Gefühl von einer Sach: de Ulyſſe perſonato proci. οὐ οἱ ἔνι τρίχες οὐδ' ἠβαιαί, Od. Σ. 354.

v. 289.

Οὐκ ἀγαπᾷς, Non pro magno id ſuſcipis? dunkt dich das nicht gut genug?

Οὐκ ἀγαπᾷς, ὃθ' ἕκηλος ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν δαίνυσαι; Non jucundum & honorificum tibi videtur, quod tranquillus nobiſcum præpotentibus convivari potes? inquit primarius inter procos, Antinous, qui certe non vituperii aut criminationis cauſa hoc Epitheto de ſe ſuisque ſociis utitur. Nimirum erant hi juvenes ex primaria nobilitate inſularum earum, & eminebant alte ſupra plebem. Vide ergo; Poëta, ſi maledicit, uſus fuit Epitheto, quod ipſe procus de ſe adhibere poteſt, & quod quam maxime eſt ambiguum, ut tam in laude quam vituperio intelligi poſſit, prout ſit mens loquentis; die übermächtigen, coll. 310. ubi iidem vocantur ἄνδρες κυρότεροι, quaſi dicat, juvenes primarii. Vid. ad Od. Υ. 12.

Ἕκηλος, quietus, ſupra v. 259.

v. 290.

Οὐδέ τι δαιτὸς ἀμέρδεαι, neque relinqueris ſine portione tua in cœna, dir wird dein Antheil eſſen und trinken nicht geweigert. h. l. ἀμέρδειν eſt in ſenſu primo, ἀποστερεῖν μερίδος. τά μοι καλὰ οἴκοι ἀκηδέα καπνὸς ἀμέρδει, Od. Υ, 18.

v. 291.

Ῥῆσις, εως, ἡ, locutio, collocutio. a ῥέω, dico.

v. 293.

v. 293.

Οἶνός σε τρώει, Vinum te lædit. ἀλλήλους τρώητε, *Od.* T. 12.

Οἶνος — μελιηδής, *i. e.* γλυκύς, & *quasi* mellitus. *Od.* Σ. 425.

v. 294.

Ὅς καὶ ἄλλους βλάπτει, quod (vinum) etiam alios captat & captivat, impedit a bono.

χανδὸν, *adv.* hiante ore, aperto gutture, pleno rictu. Possit hoc adv. immediate deduci a perf. Med. κέχανδα, verbi χάζω.

Οἶνος βλάπτει, ὅς ἄν μιν χανδὸν ἕλῃ, vinum nocet, si quis illud aperto rictu ingurgitat: ex Metaphora δοχεῖα τινὸς διακεχηνότος ἀεὶ πρὸς ὑποδοχὴν ὑγροῦ. est ergo Germanorum lächzend, spack.

Μηδ' αἴσιμα πίνῃ, neque moderate illud bibit. neutr. plur. adverbialiter. δὴ γάρ σφι παρίσαται αἴσιμον ἦμαρ, *Od.* Π. 280.

v. 295.

Κένταυρον ἀγακλυτὸν, in minus laudabili sensu. δικαιότατος Κενταύρων, *Il.* Λ. 831.

Εὐρυτίων, ωνος, ὁ, nobilis Centaurus in Thessalia. Ex μέθῃ turbas excitat in nuptiis Pirithoi, & perit. Et scopus Antinoi in narranda hac historia est hic: Quemadmodum Eurytion excitavit pugnam, sed suo ipsius malo; sic tu fortasse excitabis pugnam inter nos & Telemachi amicos, sed id tibi maxime nocebit, qui quoque in nuptiali tempore molestus es.

v. 296.

Οἶνος καὶ Κένταυρον — Ἄασεν, (*pro* Ἤασεν, aor. 1. ab ἀάτω,) Vinum etiam Centaurum — In fraudem injecit ἆσέ με — οἶνος, *Od.* Λ. 61.

Πειρίθοος, ου, ὁ, & ὁ Πειρίθους, ου, princeps Thessalus, filius Ixionis, ex gente Lapitharum, qui debellavit Centauros: hi enim, in nuptiis Pirithoi cum Ἱπποδαμείᾳ filia Adrasti, turbas concierant, injuriosi in mulieres.

v. 297.

Λαπίθαι, ων, οἱ, gens Thessaliæ nobilis. Auctor gentis ὁ Λαπίθης, ου. Is dicitur filius Ἀπόλλωνος καὶ Στίλβης

 νύμφης,

νύμφης, primus rex ejus gentis. Dicuntur fortissimi hominum, & deleverunt Centauros. De bello eorum cum Centauris narratur *h. l.*

Ἐς Λαπίθας ἐλθόνθ', (*pro* ἐλθόντα,) Ad Lapithas profectum.

Ἐπεὶ φρένας ἄασεν οἴνῳ, postquam præcordia & mentem læsit vino, nachdem er sich betrunken. *coll.* 301.

v. 298.

Μαινόμενος κάκ' (*pro* κακὰ) ἔρεξε, Furens male fecit.

v. 299.

Ἥρωας δ' ἄχος εἷλε, Heroas vero dolor cepit, indignabundus & irarum plenus.

Διὲκ προθύρου δὲ θύραζε Ἕλκον, Vid. ad *Od.* Σ. 100.

Θύραζε, supra v. 238.

v. 300.

Ἀναΐξαντες, ruentes. ὀρθὸς ἀναΐξας, supra *v.* 119.

Νηλέϊ χαλκῷ, *Od.* Ξ. 418.

v. 301.

Ἀπαμάω, demeto, colligo ab —. ex ἀπὸ & ἀμάω, *Od.* Ι. 247

Ἀπ' οὔατα — ῥῖνάς τ' ἀμήσαντες, *pro* ἀπαμήσαντες, da sie ihm Ohren und Nase abgeschnitten. *Metaphorice*, ex notione metendi & colligendi frumenta, positum verbum.

Ὁ δὲ, φρεσὶν ᾗσιν ἀασθεὶς, Ἤϊεν ἣν ἄτην ὀχέων ἀεσίφρονι θυμῷ, ille autem, in hanc fraudem & hunc errorem mentis suæ inductus, Abiit suum erroris illius damnum secum asportans, animo insano. Sermo est de Centauro, qui in nuptiis Pirithoi turbas cœperat, & ab Heroibus male mulcatus exactus fuerat e domo ebrius.

Φρεσὶν ἀασθεὶς, fere est quod ὁ μανεὶς, & ἀεσίφρων est, levitate animi utens, leichtsinnig. Vid. ad *v.* 296. & 297.

v. 302.

Ἣν ἄτην ὀχέων, suum errorem mentis portans, ut sessorem & onus: id apte de Centauro dictum: βαστάζων τὴν ἑαυτοῦ βλάβην, ὡς διά τις ἀχθοφορῶν ἱπποκένταυρος. ὃν περ ἐγὼν ὀχέεσκον ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο, *Od.* Λ. 618.

Ἣν ἄτην, suam amentiam *vel* dementiam. Vide ad *Od.* Ο. 233.

Ἀεσίφρονι θυμῷ, insano animo. *h. l.* Poëta innuere videtur,

detur, esse ab ἀάζειν compositum nomen, labefacio: ut notet τὸν φρενοβλαβέα καὶ μανέντα. Notat *in genere*, temere agentem & nimis fidentem sibi. ὁ δὲ ἔμπεδος, οὐδ' ἀεσίφρων, *Il.* Υ. 183. scil. ὁ Πρίαμος: οὐκ παρέθηλαι τὰς φρένας ὁμοίως τοῖς νεωτέροις ὁ γέρων, ἀλλὰ βέβαιος ἐστι.

v. 303.

Νεῖκος ἐτύχθη, contentio pugnæ orta & conflata est. μῶλος ἐτύχθη, *Od.* Σ. 232.

v. 304.

Οἱ τ' αὐτῷ (pro Ἑαυτῷ τε) πρώτῳ κακὸν εὕρετο οἰνοβαρείων, Sibique ipsi primo malum invenit & nactus est ebrius: de Centauro ebrio, qui aliis injuriam faciens sibi ipsi malum peperit. κατελέξατο οἰνοβαρείων, *Od.* κ. 555.

v. 295 — 304.

Vide BANIERS Götterlehre, *Tom. IV. p.* 456. *sqq.*

v. 305.

Ὣς καί σοι μέγα πῆμα πιφαύσκομαι, Sic & tibi magnum malum denuntio & minor. ἀλλά τοι ἄλλον φῶτα πιφαύσκομαι, *Od.* O. 517.

v. 306.

Αἴκε τὸ τόξον Ἐντανύσῃς, Vide supra ad *v.* 286.

Ἐπητὺς, ύος, ἡ, facundia, patrocinium in judicio. *deinde in genere*, patrocinium, Fürsprach, Schutz. οὐ γάρ τινος ἐπητύος ἀντιβολήσεις, nullius patrocinium & defensionem nancisceris. Ab ἐπητής, *Od.* Σ. 127.

Οὐ γὰρ τευ ἐπητύος ἀντιβολήσεις, non enim particeps fies, non continget tibi ullius facundia in auxilium tuum, du wirst nicht finden. ὅτε δὴ στυγερὸς γάμος ἀντιβολήσαι. *Od.* Σ. 271.

v. 307.

Ἄφαρ, *Od.* P. 305.

v. 308.

Od. Σ. 115.

v. 309.

Ἔνθεν δ' οὔτι σαώσεαι, inde autem nequaquam salvabis te.

Ἔχετλος Πῖνε, *Od.* Ξ. 167.

v. 310.

Μηδ' ἐρίδαινε μετ' ἀνδράσι κουροτέροισι; nec contende &

P 5 rixare

rixare inter viros juniores. νῦν δὲ περὶ πτωχῷ ἐριδαίνομεν; Od. Σ. 402.

Μετ' ἀνδράσι κυροτέροισι, coll. 289. κυροτέροις μετεῖναι, inter juniores esse, i. e. juvenis esse, Il. Δ. 316.

v. 312. 313.

Od. Υ. 294. 295.

v. 314.

Ἔλπεαι, bildest du dir ein? haltest du?

v. 315.

Ἐπιτανύσῃ, Vide ad v. 306.

Χερσίν τε βίηφί τε ἧφι πιθήσας, manibusque viribusque suis fretus.

v. 316.

Οἴκαδέ μ' ἄξεσθαι, daß er mich werde nach Hause führen, i. e quod ego me traditura sim ei, ut me possit uxorem habere: inquit Penelope de personato & nondum agnito Ulysse.

Καὶ ἑὴν θήσεσθαι ἄκοιτιν, & suam facturum esse conjugem.

v. 317.

Οὐδ' αὐτός πυ τῦτό γ' ἐνὶ στήθεσσιν ἔολπε, coll. 314. er bildet sich das auch wohl selbst nicht einmahl ein. ἐώλπει, supra v. 96.

v. 318.

Θυμὸν ἀχεύων, animo dolens. Vid. ad Od. Π. 139.

v. 319.

Ἐνθάδε δαινύσθω, Hic epuletur.

Ἐπεὶ ὐδὲ μὲν ὐδὲ ἔοικεν, denn es ziemet sich gewüß auch gar nicht. Vid. ad Od. Κ. 551.

v. 322.

Οὔτι σε τόνδ' ἄξεσθαι ὀϊόμεθ', (pro ὀϊόμεθα,) Nequaquam te istum adsumturam esse maritum putamus, vel istum ducturum esse te conjugem suam.

v. 323.

Ἀλλ' αἰσχυνόμενοι φάτιν ἀνδρῶν, ἠδὲ γυναικῶν, Sed pudore affecti quod attinet rumorem hominum, Sed verentes sermonem aliorum, wir schämen uns vor dem Gerede: & ob hanc caussam ἀτέμβομεν τῦτον τὸν ξεῖνον, v. 312. ἐγὼ δ' αἰσχύνομαι ὄμπης, Od. Σ. 12.

φάτις,

Φάτις, *Od.* Z. 29.

v. 324.

Κακώτερος, *h. l.* τῷ δυσγενεῖ simul jungitur in mente proci ὁ ἀσθενέστερος. *Od.* Z. 275.

v. 325.

Ἦ πολὺ χείρονες ἄνδρες ἀμύμονος ἀνδρὸς ἄκοιτιν Μνῶνται, Certe multo imbelliores viri inculpati virtute & viribus viri conjugem Ambiunt.

v. 326.

Μνῶνται, *Od.* T. 133.

Οἵ οὐδέ τι τόξον ἐΰξοον ἐντανύουσιν, Vide supra ad *v.* 286.

v. 327.

Πτωχὸς ἀνὴρ ἀλαλήμενος, mendicus oberrans. Vid. ad *Od.* P. 245.

v. 328.

Ῥηϊδίως, supra *v.* 92.

Ἐτάνυσσε βιὸν, tetendit arcum.

Διίημι, transmitto. διὰ δ' ἧκε σιδήρου, *pro* δίηκε, transjecit sagittam per ferreos annulos.

Σιδήρου, supra *v.* 127.

v. 329.

Ὣς ἐρέουσ', *pro* ἐρέουσι, quod *pro* ἐροῦσι, Sic dicent.

Ἡμῖν δὲ ἐλέγχεα ταῦτα γένοιτο, nobis autem probra ista fierent, das würde uns ein Vorwurf bleiben. *coll.* 255.

v. 331.

Οὔπως ἐστὶν ἐϋκλεῖας (αὐτοὺς) κατὰ δῆμον Ἔμμεναι, non possunt ii bene audire apud populum. οὐ μὰν ἧμιν ἐϋκλεὲς, non certe nobis gloriosum est, non famæ commendat id nos, *Il.* P. 415. ἐπὶ νῆας ἐϋκλεῖας, ad naves celebres fama, *pro* ἐϋκλεεῖας, *Il.* K. 281.

v. 332.

Οἳ δὴ οἶκον ἀτιμάζοντες ἔδουσιν Ἀνδρὸς, qui nullo respectu habito domum comedunt Viri tanti. ὅς σ' ἀτιμάζει, *Od.* T. 167.

v. 333.

Ἀνδρὸς ἀρίστου, Viri præstantissimi. Vid. supra ad *v.* 170.

Τί δ' ἐλέγχεα ταῦτα τίθεσθε; cur tandem ista probri loco ducitis? nam majora probra jam sustinetis. *v* 331. 332. ihr seyt ja schon geschimpfet genug. Ita respondet Penelo-

Penelope procis, ignominiam timentibus perverse. Vel; cur hæc probrosa vobis esse putatis? patratis enim alia magis inhonesta. vis omnis ergo inest τᾶ-ταῦτα, sc. quod hic hospes vult arcum tentare. Vide ad v. 329.] Τελέσι τὰ μεγάλα παροςῶντες ἐλέγχεα, τί δὴ πότε τὰ μικρὰ ὑφορᾶσθε. Eustath. Barnesius autem, versionesque pleræque reddunt: Cur igitur opprobria hæc facitis? ut scil. per ἐλέγχεα intelligantur superba & iniqua Procorum facinora. Quod & simplicius videtur. CLARK.

v. 334.

Εὐπηγὴς, έος, ὁ, ἡ, torosus, bene compactus, stammhaft. Recentiores dicunt εὐπαγής.

Οὗτος δὲ ξεῖνος, μάλα μὲν μέγας, ἠδ' εὐπηγὴς, prius de statura, alterum de habitudine & nervis.

v. 335.

Vid. ad Od. P. 373.

v. 336.

Τόξον ἐΰξοον, supra v. 326.

v. 337.

Od. T. 487.

v. 338.

Εἴ κε μιν ἐντανύσῃ, Vide supra ad v. 326.

Δώῃ δέ οἱ εὖχος Ἀπόλλων, dederitque ei gloriam Apollo.

v. 339.

Vid. ad Od. Θ. 337.

v. 340.

Ὀξὺν ἄκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν; qualem habebant iter facturi, vel extra domum versantes. Od. Ξ. 531.

v. 341. 342.

Od. Π. 80. 81.

v. 344.

Τόξον μὲν Ἀχαιῶν οὔτις ἐμεῖο Κρείσσων, κ. τ. λ. arcum Achivorum nemo me Majorem habet potestatem ad dandum vel negandum,] Sensus est: quod ad arcum quidem attinet, nemo Græcorum majus jus habet &c. ERN. Car cet arc d' Ulysse lui appartient, il est dans son Palais, & il est le seul qui ait droit d'en disposer. DAC.

v. 345.

Κρείσσων, i. e. ἐγκρατέστερος, ἐξουσίαν ἔχων, niemand sonst als

als ich hat die Macht. οἱ κεν σ᾽ οὗτος νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται, *Od.* Σ. 82.

Ὧι κ᾽ ἐθέλω δόμεναί τε, καὶ ἀρνήσασθαι cuicunque volo eum vel dare, vel negare. ἡ δ᾽ οὔτ᾽ ἀρνεῖται συγερὸν γάμον, *Od.* Π. 126.

v. 346.

Οὐδ᾽ ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην καταχοιρανέουσιν, κ. τ. λ. *Od.* Π. 124] Cela comprend tous les Pourfuivants qui étoient des Princes d'Ithaque & de toutes les autres îles voifines du Peloponefe, comme de Cephalenie, de Zacynthe, de Dulichium, &c. DAC.

v. 347.

Οὐδ᾽ ὅσσοι νήσοισι, *sc.* κοιρανέουσι.

Πρὸς Ἤλιδος ἱπποβότοιο. Ἄργος ἀν᾽ ἱππόβοτον, *Od.* O. 274.

v. 348.

Τῶν οὔτις μ᾽ ἀέκοντα βιήσεται, Eorum nemo me invitum coget, wird mirs mit Gewalt wehren können. οἱ κεῖνον βιόωνται, *Od.* Λ. 502.

v. 349.

Καθάπαξ, *adv.* femel, einmahl vor allemahl. *item*, totaliter, ganz und gar. ex κατὰ & ἅπαξ, *Od.* M. 350.

Αἴ κ᾽ ἐθέλοιμι καὶ καθάπαξ ξείνῳ δόμεναι (*pro* δοῦναι) τάδε τόξα φέρεσθαι, fi velim Etiam omnino hofpiti dare hunc arcum, cum rebus ad arcum pertinentibus, auferendum: wenn ich den Bogen mit allem, was dazu gehöret, ganz und gar ihm schenken wollte, mit sich zu nehmen. nedum ut aliquis me impedire poffit, quin ei eum utendum dem. Sic & Germani fuum auf einmahl fæpe ponunt.

Φέρεσθαι, habendum pro proprio.

v. 350 — 353.

Od. A. 356 — 359.

v. 354.

Ἡ μὲν θαμβήσασα, πάλιν οἶκόνδε βεβήκει, *ibid.* 360.] Optime Poëta Procorum cædem jamjam memoraturus, *Penelopen*, quam cædi ifti intereffe minime conveniret, prius amovet. CLARK.

v. 355 — 358.

Ibid. 361 — 364.

v. 359.

Τόξα — καμπύλα, pluralis *Poëtice* pro singulari, *Od.* I. 156.

v. 360.

"Ας] *Ut exspectandum erat.* CLARK.

Μνηστῆρες — πάντες ὁμόκλεον ἐν μεγάροισιν, Proci — omnes simul inclamabant minaciter in triclinio. ὁμοκλήσαντ' ἐπέεσσιν, *Od.* Τ. 155.

v. 361.

Od. Υ. 375.

v. 362.

Πῆ δὴ καμπύλα τόξα φέρεις; Quo tandem curvum arcum fers? Vid. supra ad *v.* 359.

'Αμέγαρτε συβῶτα, *Od.* Ρ. 219.

v. 363.

Πλαγκτὲ, *i e.* Πλαζόμενε την διάνοιαν, ὁ μὴν σταθηρὲ, du irrer Mensch. πέτρας πλαγκτὰς, *Od.* Μ. 61.

Τάχ' ἄν σ' ἐφ' ὕεσσι κύνες ταχέες κατέδονται, (præs. Med. pro fut. 2. Med. κατεδοῦνται,) cito te apud sues canes veloces devorabunt.

v. 364.

Οἶον ἀπ' ἀνθρώπων, Semotum ab hominibus.

Οὓς (κύνας) ἔτρεφες, quos (canes) alebas.

v. 365.

Εἴ κεν 'Απόλλων 'Ημῖν ἱλήκησι, *pro* ἱλήκῃ, si forte Apollo Nobis propitius esse vellet.

v. 366.

Αὐτῷ ἐνὶ χώρῳ, illo ipso in loco.

v. 367.

Οὕνεκα πολλοὶ ὁμόκλεον ἐν μεγάροισι, *coll.* 368. ubi ἀπειλεῖν notat idem, minaciter clamare. Vid. ad *v.* 360.

v. 368.

Τηλέμαχος δ' ἑτέρωθεν ἀπειλήσας ἐγεγώνει, Telemachus autem ab altera parte increpans & minabundus clamabat clara voce. Τηλεμάχῳ ἐγεγώνευν, *Od.* Ρ. 161.

'Ετέρωθεν, *Od.* Π. 43.

'Απειλήσας, *Od.* Υ. 272.

v. 369.

"Αττα, *Od.* Ρ. 599.

Πρόσω

Πρόσω φέρε τόξα, ulterius huc fer arcum. τὴν δὲ πρόσω φέρε κῦμα, *Od.* I. 542.

Τάχ' ουκ εὖ πᾶσι πιθήσεις, mox non bene omnibus obedies. *h. l.* eſt notio intranſitiva; & hæc verba in *proverbium* abiere de eo, qui omnibus obſequi & parere vult: bald wirſt du gar übel allen gehorchen. *Vel*, bald wird es dir übel bekommen, allen zu folgen. χερσίν τε βίηφί τε ἦφι πιθήσας, ſupra *v.* 315.

v. 370.

Καὶ ὁπλότερός περ ἐών, loquitur Telemachus, ſimulans iram, ad Eumæum; & *h. l.* uterque ſignificatus, ætatis & virium, locum habet, ſi confers *v.* 371. βίηφι δὲ φέρτερός εἰμι, nam viribus & potentia præſtantior ſum. ὁπλότεροι γενεῇ, *Od.* Τ. 184

Μή σε — ἀγρονδε δίωμαι, Ne te — in agrum pellam.

v. 371.

Βάλλων χερμαδίοισι, Percutiens ſaxis. Vid. ad *Od.* Κ. 121.

Βίηφι δὲ φέρτερός εἰμι, nam viribus polleo. πολὺ φέρτερόν ἐστι τεθνάμεν, ſupra *v.* 154.

v. 373.

Αἲ γὰρ πάντων τόσσον — Μνηστήρων χερσίν τε βίηφί τε φέρτερος εἴην, Utinam omnibus tanto — Procis viribus præſtantior eſſem: *ſc.* quanto ſum junior omnibus, *v.* 370. & quanto ſum potentior Eumæo. & vis omnis *h. l.* ineſt τῷ, μνηστήρων, in opp. ad Eumæum.

v. 374.

Τῷ κε τάχα στυγερῶς τιν' ἐγὼ πέμψαιμι νέεσθαι Ἡμετέρου ἐξ οἴκου, Tunc ſtatim duriter quemque dimitterem, ut abiret Noſtra e domo: Tunc ſtatim horrende aliquem ejicerem Noſtra ex domo, *i. e.* interficerem omnes. στυγερῶς πολέμου ἀπερωήσειας, male a pugna abiiſſes, *i. e.* cum magno malo hoſtium tuorum, cum magna cæde facta; niſi eſt apoſtrophe ad abſentem hoſtem: tunc tu, Patrocle! cum tuo magno malo abiiſſes e pugna, *i. e.* cecidiſſes, *Il.* Π, 723.

v. 375.

Ἐπεὶ κακὰ μηχανόωνται, *Od.* Ρ. 499.

v. 376.

Οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν Μνηστῆρες, atque id,

id, quia Telemachus non ut servo, sed ut fratri, præcipit; nec non, quia lapidum jactum pueriliter minatur; & quia fatetur, se inferiorem esse procis, iisdemque tamen minatur; fortasse & ob jocosum vultum Telemachi talia dicentis, qui dissimulabat & opportunum tempus captabat. Risus sæpe apud Poëtam est λύσις nodorum valde difficilium: cum lector exspectat intentus, quid jam secuturum sit, sequitur risus. Vid. ad *Od.* Υ. 358.

V. 377.

Καὶ δὴ μεθίεν χαλεποῖο χόλοιο Τηλεμάχῳ, & sane dimittebant gravem iram in Telemachum, sie ließen nach. pro μεθίεσαν, imperf. a μεθίημι, & hæc *Syncope* est *Jonica*.

V. 380.

Od. Τ. 15.

V. 381.

Κέλεταί σε — κληῖσαι μεγάροιο θύρας, jubet te — Occludere domus fores.

V. 382 — 385.

Supra *v.* 236 — 239.

V. 386. 387.

Od. Τ. 29. 30.

V. 388.

Σιγῇ δ' ἐξ οἴκοιο Φιλοίτιος ἆλτο θύραζε, Silens autem ex domo Philoetius exsiliit. ἔχε σιγῇ μῦθον, *Od.* Τ. 502.

Θύραζε, supra *v.* 384.

V. 389.

Κλήϊσσεν, *v.* 387.

Ἀρ] *Uti ei præceperat Ulysses.* Supra *v.* 240. CLARK.

Θύρας ἐυερκέος αὐλῆς, fores bene septæ & munitæ aulæ. ὑπ' αἰθούσῃ ἐυερκέος αὐλῆς, sub porticu aulæ probe munitæ muro, *Il.* Ι. 468.

V. 390.

Ὑπ' αἰθούσῃ, *Od.* Υ. 176. & 189.

Ὅπλον νεός, *i. e.* σχοινίον, ein Tau. sic & *Od.* Ξ. 346. ὅπλῳ ἐϋστρεφεῖ.

Νεὸς ἀμφιελίσσης, *Od.* Μ. 368.

V. 391.

V. 391.

Βύβλινος, η, ον, ex βύβλω factus. ὅπλον νηὸς βύβλινον, funis nauticus ex cortice plantæ, quæ βύβλος vocabatur, contortus Est autem βύβλος, ου, ἡ, φυτόν τι, ex quo fiebant chartæ in Ægypto, etiam funes. hinc & charta pura dicebatur βύβλος: sed si inscripta esset, mutata vocali eadem dicebatur ἡ βίβλος, liber, & τὸ βιβλίον, libellus.

Ὧι ἐ' ἐπέδησε θύρας, quo scilicet illigavit januas.

Ἐς δ' ἤιεν αὐτὸς, & intrabat ipse.

V. 393.

Ὁ δ' ἤδη τόξον ἐνώμα, Πάντη ἀναστρωφῶν, posterius est explicatio prioris, nam νωμᾶν idem est quod ἀναστρωφᾶν: ille autem jam arcum tractabat, ab omni parte versans & contemplans eum. τόξον μετὰ χερσὶν ἐνώμα, supra v. 245.

V. 394.

Πάντη, Od. M. 233.

Ἀναστρωφάω, verso, circumverto undique.

Πάντη ἀναστρωφῶν τὸ τόξον, arcum undique versans. coll. 393. nam est idem quod νωμῶν.

Πειρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα, inquirens & cognoscere studens ex omni parte.

V. 395.

Μὴ κέρα ἶπες ἔδοιεν, Ne vermiculi arrosissent cornua in arcu. coll. 393. ut κέρατα & τόξον notent idem.

Κέρα, Od. T. 211.

Ἶψ, ἰπὸς, ὁ, animalculum, quod cornibus innascitur, eaque infestat, θηρίδιον κέρασιν ἐμφυόμενον, καὶ κατεσθίον αὐτὰ, παραπλήσιον κώνωπι. Est ab ἴπτειν, i. e. φθείρειν, quod verbum tamen & de quovis onere, quo quid premitur, vel quod incidit in aliquem, poni solet: pressen, gepresset werden.

Μὴ κέρα ἶπες ἔδοιεν, Ne forte vermes comederint cornua, i. e. arcum corneum. i. e. οἱ ἐν τοῖς κέρασιν ἶπες, ad differentiam aliorum ἐν φυτοῖς.

Ἀποιχομένοιο ἄνακτος, absente hero. Od. P. 296.

V. 396.

Od. Σ. 399.

v. 397.

Ἦ τις θηητὴρ καὶ ἐπίκλοπος ἔπλετο τόξων ; Certe quidam admirator & fur est arcuum.

Θηητὴρ, ῆρος, ὁ, admirator, spectator. *h. l.* spectationem admirantem cum cupiditate furandi notat.] Θηητὴρ est *spectator* armorum, ut apud *Terentium* spectator formarum, qui de formis eleganter judicare potest. Item *spectatio* numorum, est judicium artificis, utrum probi sint an adulterini. ERN.

Ἐπίκλοπος — τόξων, occultus amator arcuum, qui cupit, si possit, arcum clam subducere. Vid. ad *Od.* N. 291.] Ἐπίκλοπος respondet latino *callidus*. Colum. VII. 3. *callidissimus rerum naturæ*. ERN.

v. 398.

Ἦ ῥά νύ που τοιαῦτα καὶ αὐτῷ οἴκοθι κεῖται, Aut sane alicubi tales (arcus) & ei in domo sua repositi sunt. οἴκοθι, *Od.* T. 237.

v. 399.

Ἦ ὅγ' ἐφορμᾶται ποιησέμεν, Aut ipse propositum sibi habet, facturum se esse arcus tales. ἐφορμηθεῖσα, *Od.* M. 122.

v. 400.

Ὡς ἐνὶ χερσὶ νωμᾷ ἔνθα καὶ ἔνθα, ita in manibus versat arcum huc illuc ad inspiciendum. Vid. supra ad *v.* 393.

Κακῶν ἔμπαιος ἀλήτης, malarum rerum gnarus & studiosus erro, der durchtriebene Schalk. Vid. ad *Od.* Υ. 379.

Ἀλήτης, *ibid.* 377.

v. 401.

Supra *v.* 361.

v. 402.

Τοσσοῦτον ὀνήσιος, tantum commodi.

Ὄνησις, ιος, ἡ, juvamen, fruitio, fructus. αἲ γὰρ δὴ τοσσοῦτον ὀνήσιος ἀντιάσειεν, utinam tantundem fruitionis bonæ consequatur. Ceterum hæc est φήμη τις: nam potuit facile tendere arcum; ergo multum boni consequetur.

Αἲ γὰρ δὴ — ἀντιάσειεν, Ut in tantum commodi aliquid consequatur, & commodo aliquo fruatur! Genitivus

tivus ὀνήσιος pendet a verbo, & τοσῦτον est adverbialiter, pro κατὰ τοσοῦτο, sequente ὡς. ut sic fruatur, sicut —: daß er in so fern etwas gutes vor sich bringen möge, in so fern er das thut. μηδ' ἀντιάσειας ἐκείνῳ, *Od.* Σ. 146.

v. 403.

Ὡς οὗτός ποτε τοῦτο (τόξον) δυνήσεται ἐντανύσασθαι, Sicut iste unquam hunc (arcum) poterit intendere.

v. 405.

Ἐπεὶ μέγα τόξον ἐβάστασε, postquam magnum arcum sustulit, aufgenommen in seine Hände. λᾶαν βαστάζοντα —, *Od.* Λ. 593.

Καὶ ἴδε πάντη, und ihn genau genug besehen. πάντη, supra *v.* 394.

v. 406.

Ὡς ὅτ' ἀνὴρ φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ ἀοιδῆς, Sicut quando vir citharæ peritus & cantus,] C'est une comparaison merveilleuse, dit fort bien *Eustathe*, & on n'en sauroit trouver une plus propre, plus convenable & qui marque plus de facilité. Et comme elle est empruntée d'un art tout opposé à celui auquel elle est appliquée, elle l'égaye en l'expliquant. DAC. Vid. etiam Hrn. Breitingers Abhandl. von Gleichn. *p.* 28. & 31.

v. 407.

Ῥηϊδίως, supra *v.* 328.

Ῥηϊδίως ἐτάνυσσε νέῳ ἐπὶ κόλλοπι χορδὴν, Facile extendit novo in clavo *vel* vertebra chordam, spannen kan die Saite auf dem neuen Wirbel an der Laute.

Κόλλοψ, οπος, ὁ., *propr.* corium illud durum circa colla boum, ex quo cocto fit ἡ κόλλα. Κόλλοπες sunt βοῶν νεῦρα, ex quibus ἡ κόλλα coquitur. *Deinde* οἱ κόλλοπες sunt verticilla citharæ, quibus chordæ intenduntur aut remittuntur; sic dicti, quia antiquitus ex ejusmodi duriori corio fiebant. & ejusmodi κόλλοψ a Recentioribus dictus est ὁ κόλλαβος. erat quadrata figura in parte exteriore, ubi digitis tractabatur. ἐτάνυσσε νέῳ ἐπὶ κόλλοπι χορδὴν, tetendit chordam in novo verticillo, auf dem Wirbel.

Χορδὴ, ῆς, ἡ, intestinum, ein Darm. *deinde*, chorda musica, ex intestino sicco & contorto facta, eine

Saite auf einem Tonkünstler-Werkzeug, von Därmen. *coll.* 408 ubi eadem χορδὴ vocatur ἐϋστρεφὲς ἔντερον οἰός, ein wohl gedreheter Schaafs-Darm.

v. 408.

Ἅψας ἀμφοτέρωθεν — ἔντερον οἰός, Jungens utrinque (*i. e.* ad superiorem & inferiorem partem citharæ) — intestinum ovis, *i. e.* chordam.

Ἀμφοτέρωθεν, *Od.* M. 58.

Ἐϋστρεφὲς ἔντερον οἰός, bene tortum intestinum ovis: sic vocat chordam in cithara. ὅπλῳ ἐϋστρεφεῖ, *Od.* Ξ. 346.

Ἔντερον, *Od.* N. 507.

v. 409.

Ὣς ἄρ' ἄτερ σπουδῆς τάνυσε μέγα τόξον Ὀδυσσεύς, Sic sine magno negotio, sine fatigatione (ohne Mühe) tetendit magnum arcum Ulysses. σπουδῇ νῦν ἀνέβαινε, *Od.* O. 209.

v. 410.

Δεξιτερῇ δ' ἄρα χειρὶ λαβὼν πειρήσατο νευρῆς, Dextra autem manu sumens tentavit nervum.

v. 411.

Ἡ δ' ὑπὸ καλὸν ἄεισε, (*pro* ὑπήεισε,) cum nervum arcus tentandi causa attraxisset remisissetque: Et is sonabat acute, (gab einen hellen Klang,) utpote acriter tensus. λίνον δ' ὑπὸ καλὸν (καλῶς) ἄειδε (ἤειδε) λεπταλέῃ φωνῇ, *pro* ὑπήειδε, chorda pulcre succinebat sub tactu digiti, *Il* Σ. 570.

Χελιδών, όνος, ἡ, hirundo: habet nomen a sonora sua loquacitate.

Χελιδόνι εἰκέλη αὐδήν, hirundini similis sono: is sonus chordæ in specie dicitur ὁ ψαλμός, quando tentatur chorda, quid sonet: & quia tunc sæpius chorda eadem pulsatur, idemque sonus redditur; hinc cum hirundinis sono eum comparat, non vero lusciniæ.

v. 412.

Μνηστῆρσιν δ' ἄρ' ἄχος γένετο μέγα, Procis autem inde dolor factus est magnus.

v. 413.

Πᾶσι δ' ἄρα χρὼς ἐτράπετο, de colore maxime sermo esse videtur, sie entfärbeten sich: vel de corpore, sie wurden

wurden unruhig, und machten allerley Bewegungen, ut solet in re adversa. πολὶ δὲ σκότος ἐτράπετ' αἶψα, Od. Τ. 389.

Ζεὺς δὲ μεγάλ' (pro μεγάλα) ἔκτυπε, Jupiter vero valide tonuit. ita Il. Ρ. 595. Ζεὺς σμερδαλέα κτυπέων, i. e. βροντῶν, Il. Η. 479. neutrum adverbialiter, terribiliter. sic, ἔκτυπε ἐξ Ἴδης Ζεύς, Il. Θ. 75.

Σήματα φαίνων, i. e. σημεῖα τοῦ μέλλοντος, er gab durch dies Donnern Anzeichungen.

V. 415.

Ὅττι ῥά οἱ τέρας ἧκε Κρόνου παῖς, (Gavisus est Ulysses,) Quod ei signum faustum per tonitru miserat Jupiter,] Videtur tonitru hoc ideo *portentum* dictum, quod isto præcipue tempore, simul atque *Ulysses* arcum tetendisset, acciderit. CLARK.

Ἀγκυλομήτης, ου, ὁ, complicata & inflexa habens consilia. Est in Poëta Epith. *Saturni.* Vid. etiam ad *Il.* Β. 205.

V. 416.

Εἵλετο δ' ὠκὺν ὀϊστὸν, Sumsit vero velocem sagittam.

Ὅς οἱ παρέκειτο τραπέζῃ, quæ ei ad manus erat jacens in mensa.

V. 417.

Γυμνὸς ὀϊστὸς, Ex pharetra depromta sagitta, ut & nos, ein blosses Schwert, i. e. extra vaginam. sic, γυμνὸν τόξον, Od. Λ. 606.

Τοὶ δ' ἄλλοι κοίλης ἔντοσθε φαρέτρης Κείατο (pro Ἔκειντο,) ceteræ autem cavam intra pharetram Jacebant.

V. 418.

Τῶν τάχ' ἔμελλον Ἀχαιοὶ πειρήσεσθαι, quas mox erant Achivi experturi: quod alibi dicit γεύσεσθαι. (supra v. 98.) Vid. ad v. 410.

V. 419.

Τόν ῥ' (ὀϊστὸν) ἐπὶ πήχει ἑλὼν, κ. τ. λ. Hanc (sagittam) sumens ad curvam mediam & superiorem partem arcus, ubi sinistra manus simul tenet arcum & sagittam: κεκλήσας καὶ θεὶς τὸν ὀϊστὸν ἐπὶ τῷ πήχει τοῦ τόξου, ἤγουν τῷ κέρατι, ἔνθα ἡ τοῦ τόξου λαβή.

Εἷλκεν νευρὴν γλυφίδας τε, nam ſagitta habet infra inciſuram, qua applicatur nervo in arcu; ut ſint *γλυφίδες, τὸ γλύμμα τοῦ ἀτράκτου τὸ ἐντιθέμενον τῇ νευρᾷ : αἱ τοῦ ὀϊςοῦ ἀις ἐνίςαται ἡ νευρή* : & pluralis ponitur, quia duo latera habet hæc inciſura. *ὁμοῦ λαβὼν γλυφίδας τε καὶ νεῦρα*, ſimul apprehendens crenam & nervum, *Il.* Δ. 122.

v. 420.

Αὐτόθεν ἐκ δίφροιο καθήμενος, non ergo exſurgens ad ſagittandum, ſed quaſi negligenter agens. *αὐτόθεν ἐξ ἑδρέων*, *Od.* N. 56.

Ἧκε δ' ὀϊςόν, miſit autem ſagittam ab arcu, er ſchoß den Pfeil ab.

v. 421.

Ἄντα τιτυσκόμενος, Contra ſcopum accurate collineans & tendens. *ἄντα τιτυσκομένη*, ſupra v. 48.

Πελέκεων δ' οὐκ ἤμβροτε πάντων Πρώτης ςειλειῆς, ſecurium vero non aberravit omnium A primo foramine: er verfehlete die vorderſte und erſte öſe nicht von allen gerad hinter einander ſtehenden Beilen. *ἁμαρτεῖν*, ſupra v. 155.

v. 422.

Στειλειὴ, ῆς, ἡ, & *ςειλειά, ᾶς, ἡ*, foramen illud in ſecuri aut bipenni, in quod inſeritur manubrium ligneum: *ὀπὴ πελέκεως, εἰς ἣν ἐνείρεται* (*ἐμβάλλεται*) *ὁ ςελεός*; qui & *τὸ ςελεόν*, & *ὁ ςειλειός* & *τὸ ςειλειόν*, dicitur. Nominis ratio apparet: eſt enim *ἡ ςειλειά*, *δι' ἧς ςέλλεται* (per quam inſeritur apte) *τὸ ξύλον ἢ ἐμβαλλόμενον*. Dicitur & *ἡ ςειλά*.

Διὰ δ' ἀμπερὲς ἦλθε θύραζε Ἰός, per omnia autem foramina tranſiit Sagitta. *διαμπερὲς ἤ σε φυλάσσω*, *Od.* Υ. 47.

Θύραζε, ſupra v. 384.

v. 423.

Ἰὸς χαλκοβαρής, Sagitta præfixa gravi cuſpide, & graviter vulnerante, der von Eiſen ſchwere Pfeil. *Il.* O. 465.

v. 424.

Οὔ σ' ὁ ξεῖνος — ἐλέγχει, Non tibi hoſpes tuus — pudori & dedecori eſt, *i. e.* *οὐκ αἰσχύνει σέ. τῶν μὴ σύγε μῦθον ἐλέγξῃς*, eorum ne tu orationem aſperneris, *Il.* I. 518.

518. inquit legatus suo & collegæ nomine ad Achillem, ad quem a rege missi erant ad precandum ejus auxilium.

v. 425.

Οὐδέ τι τῦ σκοπῦ ἤμβροτον, neque ab isto scopo aberravi. Vid. ad *v.* 421.

v. 426.

Οὐδέ τι τόξον Δὴν ἔκαμον τανύων, neque arcum Diu fatigavi me tendendo: neque arcum Diu laborabam tendens: ich habe es mir nicht lang sauer werden lassen müssen. πρὶν γάρ κάμε χεῖρας ἀνέλκων, supra *v.* 150.

Ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν, Vid. ad *Od.* Τ. 493.

v. 427.

Οὐχ ὥς με μνηστῆρες ἀτιμάζοντες ὄνονται, Non, sicut me proci inhonorantes vituperant & incusant, *i. e.* μέμφονται, ἐκφαυλίζουσι, pro inutili & debili habent, nicht, wie sie mich tadeln, und mir vorwerffen, aus Verachtung. σὴν ἀρετὴν βροτὸς ὄυτις ὄνοιτο, *Od* Θ. 239.] Respicit ad locum *Od.* Σ. 355. ubi *Eurymachus Ulyssem*, sub hospitis specie latentem, ob ignaviam vituperat; quod nempe nulli bono operi aptus esset; tantum ventris inferciendi & ingluviei curam haberet. Qualis revera ipse erat, reliquique Socii Nebulones. BARNES.

Ἀτιμάζοντες, supra *v.* 332.

v. 428.

Νῦν δ᾽ ὥρη καὶ δόρπον Ἀχαιοῖσιν τετυκέσθαι, Nunc autem tempus est & cœnam his nobilibus parare: sed talem, qualis prædicta erat *Od.* Υ. 392. 393.] Παρέλκει τὴν διάνοιαν αὐτῶν· τὸ μὲν ἦν δεῖπνον, ἀντὶ τῦ θανάτυ· τὸ δὲ ἑψιάασθαι, (*v.* 429.) ἀντὶ τῦ οἰμώζειν. *Schol.*

v. 429.

Ἐν φάει, Dum lux diurna est, bey Tages-Licht.] Ulysse excite les Poursuivants à penser à souper pendant qu'il est encore jour: car il trouve, qu'il lui sera plus avantageux de les attaquer à table, & il espere qu'il en aura meilleur marché. Il est même necessaire qu'ils soupent en plein jour, ἐν φάει, car, s'ils avoient soupé

aux flambeaux, ils n'auroient eu qu'à les éteindrre; & Ulysse auroit été fort embarrassé. DAC.

Αὐτὰρ ἔπειτα καὶ ἄλλως ἐψιάασθαι Μολπῇ καὶ Φόρμιγγι, sed deinde etiam aliis delectari, Cum cantu & cithara. *h. l.* videtur notare, comessari: nisi quod Symbolice innuitur & Ironice τὸ οἰμώγειν, quod re vera secutum est. ἐψιάασθων, *Od.* P. 530.

v. 430.

Μολπῇ καὶ Φόρμιγγι ἐψιάασθαι, Cantu saltante & cithara ludere. τῇσι — ἤρχετο μολπῆς, *Od.* Z. 101.

Ἀνάθημα, ατος, τὸ, appositum ornamentum, res sacrata in loco sacro apposita. Ponitur plerumque de rebus in æde sacra positis, ornamenti aut voti alicujus causa. *Deinde* & de aliis dicatis rebus. ἀναθήματα δαιτῶν, res conviviis magnificis sacratæ: & *Musica* in se est res sacra, ornamentumque magnum. Vide etiam ad *Od.* A. 152. Ἀνάθεμα & Ἀνάθημα quomodo differant, vide STRODTMANN *Specim. Different. Græcæ Linguæ*, *p.* 7. *sq.*

v. 431.

Ἦ, Dixit.

Ἐπ' ὀφρύσι νεῦσεν, quod signum ex composito erat incipiendæ cædis procorum. *coll. Od.* Π. 283.

Ὁ δ' ἀμφέθετο ξίφος ὀξὺ Τηλέμαχος, subintelligendum est ὤμοις.

v. 433.

Ἀμφὶ δὲ χεῖρα φίλην βάλεν ἔγχεϊ, Capiebat autem manu sua hastam.

v. 434.

Κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ, armatus fulgente ferro. Vid. ad *Il.* Γ. 18. & Δ. 495.

IN

IN X. ODYSSEÆ.

V. 1.

γυμνώθη ῥακέων — Ὀδυσσεύς, er warf die Lumpen weg, nudabat se pannis, *sc.* aliqua ex parte, *coll.* 488. ὄφρα με γυμνωθέντα, κακὸν καὶ ἀνηνορέη θείης, *Od.* K. 341.

Ῥακέων. ῥάκεα, *Od.* Φ. 221.

V. 2.

Ἆλτο δ' ἐπὶ μέγαν οὐδὸν, Insiliit autem in magnum limen: ne quis exire posset, & ut tutus esset a tergo & a lateribus.

Ἔχων βιὸν, habens arcum.

V. 3.

Φαρέτρην ἰῶν ἐμπλείην, pharetram Sagittis plenam. δῶμα — ἐνίπλειον βιότοιο, *Od.* Φ. 78.

Ταχέας δ' ἐκχεύατ' (*pro* ἐκχεύατο, quod *pro* ἐξεχεύατο) ὀϊστοὺς, celeres autem effundebat sagittas, *sc.* ex pharetra.

V. 4.

Αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν, ibi ante pedes.

V. 5.

Οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος — ἐκτετέλεσται, Hoc quidem demum certamen — perductum est ad finem suum ex sententia.

Ἄεθλος ἀάατος, Vid. ad *Od.* Φ. 91.

V. 6.

Νῦν αὖτε σκοπὸν ἄλλον — Εἴσομαι, αἴ κε τύχωμι, Nunc rursus scopum alium — Videbo, an attingere possim: festive hîc loquitur Ulysses, petiturus sagittis procos.

Ὃν οὔπω τις βάλεν ἀνὴρ, quem nunquam attigit quis feriendo, nach welchem Ziel noch niemand geschossen hat.

V. 7.

Εἴσομαι, Videbo, *Od.* T. 501.

Αἴ κε τύχωμι, an attingere possim, an ferire possim scopum.

Πόρῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων, donetque mihi votum meum & gloriam Apollo! de Ulysse, jaculaturo contra procos. Vid. ad *Od.* Φ. 338.

V. 8.

Ἦ, Dixit.

Ἐπ' Ἀντινόῳ ἰθύνετο (*Attice* pro ἴθυνε) ὀϊστὸν, contra Antinoum recta misit sagittam. ἐπὶ στάθμην ἴθυνεν, *Od.* Φ. 121.] Hic Antinous ei maxime fuerat injurius, & primus omnium ei insultaverat, ut vidimus supra *Lib XVIII.* Itaque recte de eo etiam primo vindictam sumit. SPOND.

Πικρὸς οἰστὸς, *i. e.* ὁ πικροποιὸς καὶ θανάσιμος, sagitta amara, dolores & mortem secum adferens. ita *Il.* Δ. 118.

V. 9.

Ἄλεισον, *coll.* 17. δέπας. Vid. ad *Od.* O. 468.

Ἄλεισον ἀναιρήσεσθαι ἔμελλε, poculum volebat tollere, **aufheben**, ut biberet. οὐ μὲν γάρ τιν' ἀναιρήσεσθαι οἴω, *Od.* Φ. 261.

V. 10.

Ἀμφωτος, ου, ὁ, ἡ, utrinque auribus *vel* ansis præditus. ἄλεισον ἀμφωτον. ex ἀμφὶ, & οὖς, ωτὸς, τὸ, auris.

Καὶ δὴ μετὰ χερσὶν ἐνώμα, ὄφρα πίοι οἴνοιο, & jam manibus tractabat & movebat, (poculum,) Ut biberet de vino. Vide ad *Od.* Φ. 400.

V. 11.

Φόνος δέ οἱ οὐκ ἐνὶ θυμῷ μέμβλετο, cædes enim ei nullam sollicitudinem animi faciebat.

V. 12.

Μέμβλετο, *pro* ἐμεμέλητο, Curæ erat, *i. e.* διὰ μελήσεως ἦν. ita *Il.* Φ. 516. μέμβλεται, *Il.* T. 343.

Τίς κ' οἴοιτο; quis tandem putaret?

Μετ' ἀνδράσι δαιτυμόνεσσι, inter convivas. πλεῖον δαιτυμόνων μέγαρον, *Od.* P. 605.

V. 13.

Μοῦνον ἐνὶ πλεόνεσσι, Solum inter plures.

Καὶ εἰ μάλα καρτερὸς εἴη, etiamsi valde fortis esset.

V. 14.

Οἱ τεύξειν θάνατόν τε κακὸν, καὶ κῆρα μέλαιναν, Ei structurum mortem malam, & fatum nigrum.

V. 15.

Λαιμὸς, *Il.* N. 388.

Τὸν δ' Ὀδυσεὺς κατὰ λαιμὸν ἐπισχόμενος βάλεν ἰῷ, Hunc Ulysses in gutture percussit *vel* feriit sagitta, collineans in eum, κατασοχασάμενος, **dahin zielend und richtend**, *sc.* contra Antinoum. Apud Recentiores ἐπέχειν τινὰ λαιμῷ

esset,

esset, tenere aliquem gutture, einen bey der Gurgel fassen und fest halten. ἐπέχε οἶνον ἐρυθρὸν, *Od.* Π. 444.

V. 16.

Ἀντικρὺ — ἤλυθ' ἀκωκή, Vid. ad *Od.* Τ. 453.

Ἁπαλοῖο δι' αὐχένος, teneram per cervicem. ἁπαλὰς χεῖρας, *Od.* Φ. 151.

V. 17.

Ἐκλίνθη δ' ἑτέρωσε, Inclinabat se *vel* Inclinabatur autem in latus, er fiel auf die eine Seite, moribundus, cum antea rectus sederat. ἂψ δ' ἑτέρωσ' ἐκλίθη, *Od.* Τ. 470.

Δέπας δέ οἱ ἔκπεσε χειρὸς βλημένε, & poculum ei excidit e manu Percusso.

V. 18.

Βλημένε, *pro* βλημένῳ αὐτῷ Vid. ad *Od.* Ρ. 490.] Ita vulgati: itaque in Exemplaribus accuratioribus legi testatur *Eustathius*. Ac hujusmodi quidem constructio Poëtæ non inusitata. Vide supra ad *Od.* Ζ. 155. & Ι. 256. In nonnullis autem Exemplaribus legitur, notante ibidem *Eustathio*, βλημένῳ. CLARK.

Αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ῥῖνας παχὺς ἦλθεν Ἅιματος, statim vero fistula per nares crassa ivit Sanguinis: es fuhr ein langer Strom Bluts heraus; omne ergo, per aliquod cavum in longitudinem exsiliens, dicitur quoque αὐλός. αὐλοῖσιν διδύμοισι, *Od.* Τ. 227.

V. 19.

Αὐλὸς — Ἅιματος ἀνδρομέοιο, canalis — Sanguinis virilis, ein langer Schuß — des Bluts des Manns. ψωμοὶ ἀνδρόμεοι, *Od.* Ι. 374.

Θοῶς δ' ἀπὸ εἷο τράπεζαν Ὦσε ποδὶ πλήξας, cito autem a se mensam Protrusit & perculit pede percellens eam.

V. 20.

Ποδὶ πλήξας, mit dem Fuß strampfend, ut solent moribundi ex vulnere, *i. e.* σφαδάζων.

Εἴδατα, *Od.* Ρ. 95.

Ἀποχέω, & χέω, dejicio, decidere facio. ἀπὸ δ' εἴδατα χεῦεν ἔραζε, & cibos dejecit in terram de mensa. *pro* ἀπέχευεν. Possit tamen & simplex esse, ἔχευε, & ad ἀπὸ subintelligi ex præcedente, τράπεζης.

Ἔραζε, *Od.* Ο. 526.

V. 21.

V. 21.

Φορύω, & Φορύνω, inquino, ich besudle. obvolvo, ich überdeke.

Σῖτός τε, κρέα τ' ὀπτά, φορύνετο, Panisque, carnesque assatæ inquinabantur & oblinebantur pulvere, in pavimentum prolapsæ; ἐμολύνετο.

Κρέα - ὀπτά. κρέας ὀπτὸν, *Od.* Π. 443.

Τοὶ δ' ὁμάδησαν Μνηστῆρες κατὰ δῶμα, *Od.* Σ. 398.

V. 22.

Ὅπως ἴδον ἄνδρα πεσόντα, ut viderunt virum lapsum.

V. 23.

Ἐκ δὲ θρόνων ἀνόρουσαν, Ex sedilibus autem exsilierunt.

Ὀρινθέντες κατὰ δῶμα, commoti terrore subito, & perturbati currentes per conclave magnum, im Saal.

V. 24.

Πάντοσε, *Od.* P. 366.

Παντοσε παπταίνοντες — ποτὶ τοίχους, Undique circumspicientes — ad parietes. πεπλήγασαι δὲ χῆνας - νόησα, *Od.* T. 552.

Ἐϋδμήτους ποτὶ τοίχους. ἔϋδμητον - τοῖχον, *Od.* Y. 302.

V. 25.

Οὐδέ πῃ ἀσπὶς ἦν,] Arma scilicet omnia amoverant *Ulysses* & *Telemachus*, ut supra *Od.* T. 31. memoratum est. CLARK. Vidimus antea, *Lib. XX.* Telemachum ex consilio Ulyssis omnia arma ex hoc loco removisse. Cum ergo iis se spoliatos sentiunt, ad verba confugiunt, quibus proscindunt Ulyssem, & ei mortem crudelem minantur. At Ulysses statim se illis prodet, cum justa in eos indignatione, & exprobratione tot facinorum ab ipsis in suis ædibus commissorum, quæ ipse mox sit vindicaturus. Et ita quidem id præstitit, ut reliquos omnes perterrefecerit, atque adeo ad preces confugerint. SPOND.

Ἄλκιμον ἔγχος, *Od.* Φ. 34.

Ἑλέσθαι, ut caperent ea.

V. 26.

Νείκειον, (*pro* Ἐνείκειον) δ' Ὀδυσῆα, Reprehendebant, Accusabant, Vituperabant, Increpabant autem Ulyssem. νεικείων, *Od.* Σ. 9.] *Eustathius* notat, veteres hunc locum spurium

ſpurium putaſſe, quod ridiculum eſſet, plures eadem loqui, cum præſertim aliâs *Homerus* in tali re dicat, ὧδε δέ τις εἴπεσκεν. Sed ipſe recte hanc criſin repudiat. In tali terrore plures proclamant: quod Poëta exprimere voluit. Ceterum illud fatendum, verſum ſalva ſententia abeſſe poſſe ob *v.* 31. ERN.

χαλεποῖσιν ἐπέεσσιν, mit bittern Worten. *Il.* Δ. 241.

v. 27.

Κακῶς (καλὰ) ἀνδρῶν τοξάζεαι, male contra homines ſagittis uteris: contra alium ſcopum melius id faceres. εἵνεκά μιν προκαλίζετο τοξάζεσθαι, *Od.* Θ. 228.

Κακῶς, imperite, ἀτέχνως: *imo* &, ſceleſte.

v. 28.

Οὐκ ἔτ' ἀέθλων ἄλλων ἀντιάσεις, non amplius certaminum Ullorum una particeps eris: du ſollſt zu keinem edlen Wettkampf mehr kommen, nam putabat procus, Ulyſſem ex illo paullo ante feliciter tentato certamine ſuſtuliſſe animos: vel fingebat ſaltem, ſe ita putare. *Vel*, non jam præmiorum Aliorum particeps eris & frueris; & ſenſus eſt: dona tibi dabit regina, quod per ſecures trajeciſti ſagittam; ſed pro tali ἀτέχνως facto jactu jam nihil præmii accepturus es. loquitur quaſi jocoſe, & clementer. αἱ γὰρ δὴ τοσσοῦτον ὀνήσιος ἀντιάσειεν, *Od.* Φ. 402.] *Euſtathius* hoc ita videtur accepiſſe, ut vertendum ſit: *Nulla amplius præmia conſequeris* Sed verior vulgata interpretatio: *Nullis amplius certaminibus intereris.* CLARK.

Νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος, nunc ſane tibi plenum adeſt exitium. Vid. ad *Od.* E. 305.

v. 30.

Τῷ σ' ἐνθάδε γῦπες ἔδονται, ideo te hic vultures devorabunt. γῦπε δέ μιν ἑκάτερθε παρημένω, *Od.* Λ. 577.

v. 31.

Ἴσκεν ἕκαστος ἀνήρ, Aſſimilabat ſibi in animo, *ſc.* falſi quid, quiſque vir: ὑπενόει, es ſtellte ſich ein jeder das falſche als wahr vor: nam nemo poterat jam credere, quod data opera hic perſonatus hoſpes hunc inter tot ſocios interficere voluerit. ἴσκεν, ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα, *Od.* T. 203.

Ἐπειδ

Ἐπειὴ φάσαν οὐκ ἐθέλοντα Ἄνδρα κατακτεῖναι, ſiquidem putabant imprudentem Hominem occidiſſe.

v. 32.

Τὸ δὲ νήπιοι οὐκ ἐνόησαν, hoc autem ſtulti non cogitabant: qui putabant, per errorem jaculantis id accidiſſe.

v. 33.

Ὡς δή σφιν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πείρατ' (*pro* πείρατα) ἐφῆπτο, Quod jam ipſis, & quidem omnibus, exitii fines extremi alligati erant: capita funis illius, quo in mortem detrahi debebant. ἤδη Τρώεσσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται, jam Trojanis fines mortis adjuncti ſunt, *vel* exitii fines alligati ſunt, *vel* interitus fines impoſiti ſunt; *i. e.* τέλειος ὄλεθρος ἐπῆλθεν αὐτοῖς, extremum exitium, plenum & conſummatum exitium, eis injunctum eſt: die Stricke des Verderbens haben ſie ſchon am Halſe, oder ſie ſind ihnen ſchon an den Leib gelegt. *Metaphora* eſt a fune, cujus caput alterum alligatur alicui, ut per funem illum trahatur aliquo, *Il.* H. 402. M. 79.

Πείρατ', *Od.* M. 51.

Ἐφῆπτο. ἐφάψεαι ἠπείροιο, *Od.* E. 348.

v. 34.

Ὑπόδρα ἰδών, *Od.* T. 70.

v. 35.

Ὦ κύνες, O impudentes! αἱ κύνες αἵδε, *Od.* T. 372.

Οὔ μ' ἔτ' ἐφάσκεθ' (*pro* ἐφάσκετε) ὑπότροπον οἴκαδ' ἱκέσθαι Δήμου ἀπὸ Τρώων, non me jam putabatis reducem futurum domum Agro ex Troico. Vid. ad *Od.* Φ. 211.

v. 36.

Ὅτι μοι κατεκείρετε οἶκον, quod mihi abſumebatis domum. βίοτον κατακείρετε πολλόν, *Od.* Δ. 686.

v. 37.

Παρευνάζομαι, præter fas juxta cubo.

Δμωῇσιν δὲ γυναιξὶ παρευνάζεσθε βιαίως, Apud ancillas autem mulieres cubabatis violenter.

Βιαίως, per vim, *Od.* B. 237.

v. 38.

Αὐτοῦ τε ζώοντος ὑπεμνάασθε (imperf. Med. pro ὑπεμνάεσθε, *contr.* ὑπεμνᾶσθε, & rurſus diſtracto circumflexo per interſertum α,) γυναῖκα, Ejusque vivi doloſe ambiiſtis uxorem,

uxorem, ὑπέλως καὶ ψευδῶς, καὶ οὐ κατὰ νόμον, ἐμνηστεύεσθε, νόςε ὑπομνήσασα, *Od.* O. 3.

v. 39.

Οὔτε Θεὺς δείσαντες, Neque Deos reveriti.

v. 40.

Οὔτε τιν' ἀνθρώπων νέμεσιν κατόπισθεν ἔσεσθαι, *sc.* κατὰ νοῦν, *vel* ἐνὶ φρεσὶ, Neque ullam hominum reprehensionem futuram proposuistis animo vestro, ihr stelltet euch keine folgende Bestrafung von Menschen vor. *Vel:* Neque aliquam hominum vindictam post secuturam proposuistis vobis in mente. νέμεσις, *Od.* Υ. 330.

Κατόπισθε, *Od.* Φ. 116.

v. 41.

Νῦν ὑμῖν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται, Vide supra ad *v.* 33.

v. 42.

Τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλεν, (*pro* ὑφεῖλεν,) eos vero omnes pallidus metus subduxit sibi ipsis, ut compotes sui præ timore non essent. Vid. ad *Od.* M. 243.

v. 43.

Πάπτηνεν δὲ ἕκαςος, ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον, Circumspexit autem quisque, quomodo effugere posset grave exitium. πάντοσε παπταίνοντες, supra *v.* 24.

v. 45.

Εἰ μὲν δὴ Ὀδυσεὺς Ἰθακήσιος εἰλήλουθας, Si quidem jam Ulysses Ithacensis rediisti,] Le discours d'Eurymaque est très-adroit. Il ne desavouë point le fait; mais il en rejette la faute sur celui, qui vient d'être tué, car les morts ont toujours tort: il represente à Ulysse qu'il doit épargner ses sujets, & il lui promet un dedommagement convenable. DAC.

v. 46.

Ταῦτα μὲν αἴσιμα εἶπες, Hæc quidem ex jure & convenienter rei ipsi dixisti. αἴσιμα πίνῃ, *Od.* Φ. 294.

Ὅσα ῥέζεσκον (*pro* ἔρεζον) Ἀχαιοὶ, qualia & quanta fecerunt Achivi.

v. 47.

Πολλὰ μὲν ἐν μεγάροισιν ἀτάσθαλα, πολλὰ δ' ἐπ' ἀγροῦ, Multa in regia sede improba, multaque in agro.

Ἀτάσθα-

Ἀτάσθαλα, injuſta, *Od.* Υ. 370.

V. 48.

Ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη κεῖται, ὃς αἴτιος ἔπλετο πάντων, Ἀντίνοος; Sed ille jam jacet, qui cauſſa erat omnium, Antinous.

V. 49.

Οὗτος γὰρ ἐπίηλεν τάδε ἔργα, iſte enim immiſit in domum tuam hæc, *i. e.* οὗτος αἴτιος τῶν παρόντων κακῶν. ἐπὶ δεσμὸν ἴηλαι, *Od.* Φ. 241.

V. 50.

Οὔτι γάμου τόσσον κεχρημένος, Non tam deſiderans nuptias, Non tam cupidus connubii. σίτου καὶ οἴνου κεχρημένον, *Od.* Υ. 378.

Οὔτι γάμου τόσσον κεχρημένος, οὔτε χατίζων, Nequaquam tantopere cupidus nuptiarum. νόστοιο χατίζων, *Od.* Λ. 349.

V. 51.

Ἀλλ' ἄλλα φρονέων, τά οἱ οὐκ ἐτέλεσσε Κρονίων, Sed alia cogitans, quæ ei ad effectum deducere non permiſit Jupiter.

V. 52.

Ὄφρ' Ἰθάκης κατὰ δῆμον — βασιλεύῃ Αὐτὸς, Ut Ithacæ in populo — regnaret Ipſe.

Ἰθάκης — ἐϋκτιμένης, Ithacæ — bene conditæ.

V. 53.

Ἀτὰρ σὸν παῖδα κατακτείνειε λοχήσας, at tuum filium interficeret inſidiatus: inquit Eurymachus de Antinoo ad Ulyſſem, jam aperientem ſe, poſtquam ſatis ſibi providerat. Τηλέμαχον λοχόωντες, *Od.* Π. 369.

V. 54.

Νῦν δ' ὁ μὲν ἐν μοίρῃ πέφαται, Nunc autem ille hanc ſuam partem debitam habet & interfectus eſt, jure cæſus eſt: δεόντως πεφόνευται.

Σὺ δὲ φείδεο λαῶν Σῶν, tu vero parce civibus Tuis: inquit procus ad Ulyſſem. φείδεο δ' ἡμέων, *Od.* Π. 185.] Cela eſt ſpecieux, car un Prince qui détruit ſes ſujets, ſe détruit lui-même, il verſe ſon propre ſang. Mais des ſujets, qui manquent à leur devoir, meritent encore plus d'être punis, que des étrangers. DAC.

V. 55.

Ἀτὰρ ἄμμες (*pro* ἡμεῖς) ὄπισθεν ἀρεσσάμενοι κατὰ δῆμον,

at

at nos deinde placantes te per populum, φιλιωθέντες, ἄρθμιοι γενόμενοι. ὁ αὐτὸν ἀρεσσάσθω ἐπέεσσι καὶ δώρῳ, *Od.* Θ. 396.

V. 56.

Ὅσσα τοι ἐκπέποται καὶ ἐδήδοται ἐν μεγάροισιν, Quæcunque tibi bibendo & edendo ablata sunt in ædibus.

Ἐκπέποται, ebibita sunt. perf. Pass. ἐκπέπομαι, ab ἐκπόω, ἐκπίνω, ebibo.

Ἐδήδοται, edendo absumta sunt. perf Pass. in forma Attica, hoc modo deducenda: ἔδω, fut. 1. ἔσω, perf. Act. ἦκα, & *Attice* per reduplicationem, ἔδηκα, & inserto ο, ἐδήοκα, & Euphonice repetito δ, ἐδήδοκα: unde est perf. Pass. ἐδήδομαι, edendo absumtus sum. Alii hanc formam deducunt a præs. inusitato, ἐδέω, fut. ἐδέσω, perf. Act. ἤδοκα, & *Attice* ἐδήδοκα.

V. 57.

Τιμὴν ἀμφὶς ἄγοντες, Pretium pro iis afferentes. τόσσον χρόνον ἀμφὶς ἐόντα, *Od.* Τ. 221.

Τιμὴν ἀμφὶς ἄγοντες ἐεικοσάβοιον ἕκαστος, Satisfactionem & retributionem pro comestis bonis adducentes viginti boum quisque. τιμὴν, mulctam, pretium pro absumtis. Tantum proci singuli se daturos promittunt Ulyssi in extremis suis. τὴν Λαέρτης πρίατο οἷς κτεάτεσσιν πρωθήβην ἔτι οὖσαν, ἐεικοσάβοια δ' ἔδωκεν, tantum pro ea ancilla juvencula dederat, *Od.* Α. 431.

V. 58.

Χαλκόν τε χρυσόν τ' ἀποδώσομεν, Æsque aurumque reddemus,] Cela repare le tort, le dommage : mais l'insolence, l'injustice, le crime, la majesté du Prince violée, tout cela ne doit-il pas être réparé ? DAC.

V. 59.

Εἰσόκε σὸν κῆρ ἰανθῇ, donec tuum cor placetur & mitigetur. καί τε σφιν ἰαίνομαι εἰσορόωσα, *Od.* Τ. 537.

Πρὶν δ' οὔτι νεμεσσητὸν κεχολῶσθαι, nam antea non reprehendendum, te ira teneri; antea enim vitio tibi vertendum nequaquam erat, te irasci. ita *Il.* Ι. 519. νεμεσσητὸν δὲ κεν εἴη, nam iniquis aliorum oculis intuendum sane esset, denn es wäre mir mit Recht zu verargen, *Il.* Γ. 410. indignum, invidendum esset, *Il.* Ω. 463. οὐ μὲν γάρ

γάρ τι νεμεσσητὸν, haudquaquam enim indigne ferendum. *Il.* Τ. 182. αἰδοῖος, νεμεσητὸς, venerandus mihi & reverendus est is, *Il.* Λ. 648. inquit Patroclus de Achille suo: ubi ergo est in bono sensu; suspiciendus, cujus dignitatem & amicitiam revereri debeo. Alii minus bene explicant *Active*, quod Achilles sit vir, qui facile indignetur, pronus ad accusandum & indignandum.

V. 60.

Ὑπόδρα ἰδὼν, supra *v.* 34.

V. 61.

Οὐδ' εἴ μοι πατρώϊα πάντ' ἀποδοῖτε, (pro ἀποδοίητε, *per Sync.*) neque si mihi tota patrimonia vestra, restitutionis damni causa, dare velletis.

Πατρώϊα πάντα, omnia, quæ patres vestri habent. Vid. ad *Od.* Υ. 336.

V. 62.

Καὶ εἴ ποθεν ἄλλ' ἐπιθεῖτε, (pro ἐπιθείητε, *per Sync.*) & sicunde alia adderetis, *sc.* ad bona ea, quæ nunc vobis sunt. Ut ergo ἐπιθεῖναι etiam sit pro προσθεῖναι, ἐπιβαλεῖν, insuper addere.

V. 63.

Οὐδέ κεν ὣς (*pro* οὕτως) ἔτι χεῖρας ἐμὰς λήξαιμι φόνοιο. Ne sic quidem (si mihi vel omnia vestra daretis,) adhuc manus meas cessare facerem a cæde. λήξειν ἀπαλάων, *Od.* Ν. 294.

V. 64.

Πρὶν πᾶσαν μνηστῆρας ὑπερβασίην ἀποτῖσαι, Antequam omnem proci injuriam suam luerint. Vid. ad *Od.* Ν. 193.

V. 65.

Νῦν ὑμῖν παράκειται, — ἠὲ μάχεσθαι, Ἢ φεύγειν, Nunc vobis proponitur, — aut pugna, Aut fuga.] Πρόκειται εἰς αἵρεσιν. *Schol.*

V. 66.

Ὅς κεν θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξῃ, Vid. ad *Od.* Τ. 558.

V. 67.

Ἀλλά τιν' οὐ φεύξεσθαι ὀΐομαι αἰπὺν ὄλεθρον, At nullum effugiturum esse existimo mortem.

V. 68.

Τῶν δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ. Vid. ad *Od.* Ε. 406.

V. 69.

v. 69.

Δεύτερον αὖτις, *Od.* Τ. 65.

v. 70.

Ὦ φίλοι, οὐ γὰρ σχήσει ἀνὴρ ὅδε χεῖρας, O amici! non continebit vir hic manus suas a cæde,] Fortasse hic refertur vocula γὰρ ad id, quod reticetur: *Consilium aliquod nostrum ipsorum defendendorum nobis excogitandum est; non* ENIM *&c.* Vide ad *Il.* Ε. 22. CLARK. Verterim: *Enimvero*, quod habet παθῶς ἔμφασιν, aptam *h. l.* Enimvero, ut hic se comparat & loquitur, non cessabit vim facere. ERN.

Χεῖρας ἀάπτους, de Ulysse, interficiente procos. Vid. ad *Od.* Λ. 501.

v. 71.

Ἔλλαβε, *pro* ἔλαβε, prehendit.

Τόξον εὔξοον, *Od.* Φ. 336.

v. 72.

Οὐδῦ ἀπὸ ξεστῦ, Vid. ad *Od.* Σ. 33.

Ἀπὸ οὐδῦ τοξάσσεται, ex limine jaculabitur. κακῶς ἀνδρῶν τοξάζεαι, supra *v.* 27.

v. 73.

Μνησώμεθα χάρμης, memores simus pugnæ. Vide ad *Il.* Δ. 222.

v. 74.

Φάσγανά τε σπάσσασθε, Gladiosque stringite. σπασσάμενος ἄορ παχέος παρὰ μηρῦ, *Od.* Κ. 439. Λ. 230.

Ἀντίχω, *idem quod* ἀντισχέω, contra teneo.

Ἀντίσχεσθε (præs. imperat. Med.) τραπέζας, contra tenete mensas, loco scutorum: προβάλλεσθε ἄντην, καὶ ἐξ ἐναντίας τῶν βελῶν ἔχετε, δίκην ἀσπίδων. quisque enim convivantium, ex more prisco, habebat suam mensulam, ad quam sedens vescebatur.

v. 75.

Ἰοὶ dicuntur ὠκύμοροι, sagittæ celere fatum ferentes, mortem accelerantes. ita *Il.* Ο. 441. πάντες κ' ὠκύμοροί τε γενοίατο, *Od.* Ρ. 137.

Ἐπὶ δ' αὐτῷ πάντες ἔχωμεν (*per Tmesin* pro ἐπέχωμεν) Ἀθρόοι, contra eum vero omnes confertim directi eamus, contra

 eum

eum omnes uno grege tendamus. Hinc eſt *Od.* τ. 71: τί μοι ὧδ' ἐπέχεις;

v. 76.

Ἀθρόοι, *Od.* Τ. 540.

Εἴ κε μιν οὐδῶ ἀπώσομεν, ἠδὲ θυράων, an fortaſſe eum repulerimus a limine, & a foribus. pro ἀπώσωμεν, in ſubjunct. *Jon.*

v. 77.

Ἔλθωμεν δ' ἀνὰ ἄστυ, Eamusque in urbem.

Βοὴ δ' ὤκιστα γένοιτο, clamorque ocyus fiat, famaque celerrime vulgetur.

v. 78.

Τῷ κε τάχ' οὗτος ἀνὴρ νῦν ὕστατα τοξάσσαιτο, Sic cito hic vir nunc ultima vice per omnem vitam ſuam jaculatus eſſet *vel* ſagittis feriret. οὐδοῦ ἀπὸ ξεστοῦ τοξάσσεσθαι, ſupra *v.* 72.

Ὕστατα, *Od.* Υ. 119.

v. 79.

Εἰρύσσατο φάσγανον ὀξὺ, ſtrinxit gladium acutum.

v. 80.

Ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον φάσγανον, utrinque acie munitum gladium. πέλεκυν μέγαν, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον, *Od.* Ε. 235.

Ἆλτο δ' ἐπ' αὐτῷ, proſiliitque adverſus eum hoſtiliter.

v. 81.

Σμερδαλέα ἰάχων, Horribiliter clamans, *Il.* Ε. 302.

Ὁ δ' ὁμαρτῆ δῖος Ὀδυσσεὺς Ἰὸν ἀποπροΐεις, ſimul autem nobilis Ulyſſes Sagittam mittens. τῶν μὲν ὁμαρτῆ δούρατα ἐκ χειρῶν ἤϊξαν, eorum haſtæ ſimul eodemque tempore e manibus evolarunt, *Il.* Ε. 656. τοὶ δὲ ῥήσσοντες ὁμαρτῆ, *Il.* Σ. 571.

v. 82.

Ἰὸν ἀποπροΐεις, Sagittam mittens, da er einen Pfeil abſchoß. τὸν δὲ τέταρτον ἀποπροέηκε πόλινδε, *Od.* Ξ. 26.

Βάλε στῆθος παρὰ μαζὸν, percuſſit pectus ad mammam.

v. 83.

Ἐν δέ οἱ ἥπατι πῆξε θοὸν βέλος, pro ἐνέπηξεν ἥπατι αὐτοῦ, Infixitque hepati ejus velocem ſagittam.

Ἧπαρ, *Od.* Λ. 577.

v. 84.

Ἐκ δ' ἄρα χειρὸς φάσγανον ἧκε χαμᾶζε, ex manu vero Ensem demisit (er ließ fallen) humi.

Χαμᾶζε, *Od.* Φ. 136.

Περιῤῥηδὴς, έος, ὁ, ἡ, circumconspersus, circumstillans. ex περὶ & ῥαίνω, conspergo guttatim, rigo. fut. 2. ῥαδῶ, aor. 2. ἔῤῥαδον. præt. Med. ἐῤῥάδα, & ἔῤῥηδα.

Περιῤῥηδὴς δὲ (σὺν τῇ) τραπέζῃ Κάππεσε, nam mensulam illam loco clypei præ se tulerat manu: ictus igitur, & totus fluens & pertusus sanguine suo, concidit.

v. 85.

Κάππεσε (pro Κατέπεσε) δινηθεὶς, Decidit curvans se & volutans, Concidit circumvolutus, sich herum wälzend. ἐγὼ δ' ἐξύπερθεν ἀερθεὶς δίνεον, *Od.* I. 384.

Ἀπὸ δ' εἴδατα χεῦεν ἔραζε, supra *v.* 20.

v. 86.

Δέπας ἀμφικύπελλον, *Od.* O. 102.

Ὁ δὲ χθόνα τύπτε μετώπῳ, ipse autem terram feriebat fronte.

v. 87.

Θυμῷ ἀνιάζων, Animo dolens valde: nam fortes viri moriuntur cum indignatione aliqua, si ab alio interficiuntur. *coll. Il.* Φ. 270. ubi eadem sunt verba de Achille in amne periclitante de vita. *Active* semel occurrit *Od.* T. 323. ὅς κεν ἐκείνων Τοῦτον ἀνιάζῃ.

v. 88.

Ποσὶ δὲ θρόνον ἀμφοτέροισι Λακτίζων ἐτίναξε, pedibusque sellam ambobus Calcitrantibus evertit & in terra extendit, vulnere accepto dejectus in triclinio. λακτίζων ποσὶ γαῖαν, *Od.* Σ. 98.

Θρόνον — ἐτίναξε, er stieß den Stuhl um. Οὔλυμπος οὔτ' ἀνέμοισι τινάσσεται, *Od.* Z. 43.

Κατ' ὀφθαλμῶν δ' ἔχυτ', (*pro* ἔχυτο, quod pro κατέχυτο, hoc autem pro κατεκέχυτο) ἀχλὺς, oculis autem offundebatur caligo.

v. 89.

Ἀμφίνομος δ' Ὀδυσῆος ἐείσατο κυδαλίμοιο Ἀντίος, Amphinomus autem Ulyssi nobili ibat Obviam, pugnaturus.

Ἐείσατο, *Od.* Θ. 295.

v. 90.

Ἀντίος ἀΐξας, Contra irruens.

Εἴρυτο δὲ φάσγανον ὀξύ, ſtringebatque enſem acutum. Vid. ſupra ad *v.* 79.

v. 91.

Εἴπως οἱ εἴξειε θυράων, (omiſſo ἀπὸ, ἡ) Si forte ei cederet a janua. ὅ τε μοι εἴξειε πόδεσσι, *Od.* Ζ. 221.

Ἀλλ' ἄρα μιν φθῆ (*pro* ἔφθη) Τηλέμαχος - βαλὼν, ſed occupavit Telemachus - feriens eum, er wurde eher fertig, er kam zuvor. ὁ δέ μιν φθάμενος ἔλασεν σῦς, *Od.* Τ. 449.

v. 92.

Κατόπισθε βαλὼν, a tergo percutiens eum. κατόπισθεν, ſupra *v.* 40.

Χαλκήρεϊ δουρὶ, ferrata haſta. κυνέῃ χαλκήρεϊ, *Od.* Κ. 206.

v. 93.

Ὤμων μεσσηγὺς, Inter humeros in medio, *Il.* Β. 41.

Διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσε, & per pectus transadegit. ita *ibid.*

v. 94.

Δούπησεν δὲ πεσὼν, Fragorem & ſonum gravem autem fecit, cum caderet, *Il.* Δ. 504.

Χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ, terramque percuſſit tota fronte.

v. 95.

Τηλέμαχος δ' ἀπόρουσε, Telemachus autem reſiliit retro. Vid. ad *Il.* Ε. 20.

Δολιχόσκιον ἔγχος, *Od.* Τ. 438.

v. 96.

Αὐτοῦ, Illic.

Περὶ γὰρ δίε, dann er fürchtete ſehr. (*pro* περιέδιε.) ita *Il.* Ε. 566. Ι. 433.

v. 97.

Ἀνελκόμενον, *ſc.* Telemachum: eum, cum ad ſe traheret & extraheret haſtam ex corpore mortui. ἀνέλκων, *Od.* Φ. 150.

Ἐλάσειε, tranſadigeret *vel* feriret.

v. 98.

Φασγάνῳ ἀΐξας, Gladio irruens.

Ἠὲ

Ἠὲ προπρηνεῖ (χειρὶ) τύψας, i. e. καταφερῆ πληγὴν ἐπενεγκών. σκῆπτρον οὐδὲ ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα, sed immotum tenebat erectum, *Il* Γ. 218.

Μή τις αὐτὸν ἢ ἐλάσειε φασγάνῳ ἀΐξας, ἠὲ προπρηνεῖ τύψας, ne quis eum aut transfoderet Gladio irruens, aut prona manu feriret.] Hoc, ut opinor, dicere vult Poëta: nempe metuisse *Telemachum*, ne quis ipsum, (dum se ad hastam evellendam inclinaret,) aut ense elevato palam feriret, aut prono clam configeret. CLARK.

v. 99.

Βῆ δὲ θέειν, Vid. ad *Od.* Β. 298.

Φίλον πατέρ' εἰσαφίκανεν, ad suum patrem intro venit. Λῆμνον δ' εἰσαφίκανε, usque ad Lemnum autem pervenit, *Il.* Ξ. 230.

v. 101.

Ἤδη τοι σάκος οἴσω, καὶ δύο δοῦρε, jam tibi scutum afferam, & duas hastas.

v. 102.

Κυνέην εὔχαλκον, galeam bene & ex bono ære *vel* ferro factam. ἠέ τινα τριπόδων εὐχάλκων, ἠὲ λεβήτων, *Od.* Ο. 84.

Ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖαν, *Od.* Σ. 377.

v. 103.

Αὐτός τ' ἀμφιβαλεῦμαι, (fut. 2. Med. *Jon.*) Ipseque induam, arma *scil.* ut notet ὁπλισμόν.] *Ipseque me armis induam.* Propria nimirum hæc *vocis Mediæ* significatio. Vid. supra ad I. 296. & ad *Il.* Γ. 141. CLARK.

v. 104.

Τευχέω, armo.

Τετευχῆσθαι γὰρ ἄμεινον, armatum enim esse præstantius est: armari enim fortius & utilius est.

v. 106.

Οἶσε θέων, Affer currens, lauf und hole. οἶσε manifesto est imperativus novi verbi Jonici. Vid. ad *Od.* Υ. 154.

Εἵως μοι ἀμύνεσθαι πάρ (*pro* πάρα, quod *pro* πάρεισι) ὀϊστοί, quamdiu *vel* quoad mihi ad defendendum me adsunt sagittæ.

v. 107.

Μή μ' ἀποκινήσωσι θυράων μοῦνον ἐόντα, Ne me, qui solus sum, depellant a janua. ἄλλος μὲν μεγάρων ἀποκινήσασκε

 (*Jon.*

(*Jon.* pro ἀπεκίνησε) τραπέζης, alius quidem cum difficultate amoveret & attolleret de mensa hoc grande poculum, *Il.* Λ. 635.

V. 108.

Φίλῳ ἐπιπείθετο πατρί, *Od.* Τ. 14.

V. 109.

Βῆ δ' ἴμεναι, Vide supra ad *v.* 99.

V. 110.

Ἕξελε, elegit.

V. 111.

Πίσυρας, Vid. ad *Od.* Π. 249.

Κυνέας χαλκήρεας, galeas ex ære *aut* ferro apte constructas. Vid. supra ad *v.* 92.

Ἱππόδασυς, εια, ευ, pilis equinis densus. Epith. *galeæ*, cui superponi solebat densus ex equinis pilis conus. Vide etiam ad *Il.* Γ. 369.

V. 112.

Βῆ δὲ φέρων, *i. e.* ἔφερε.

Φίλον πατέρ' εἰσαφίκανεν, supra *v.* 99.

V. 113.

Πρώτιστα, *Od.* Ο. 38.

Περὶ χροΐ δύσατο χαλκόν, circa corpus induit ferrum, *i. e.* thoracem ferreum.

V. 114.

Ὣς δ' αὔτως, *Od.* Φ. 225.

Τὼ δμῶε δυέσθην τεύχεα καλά, servi ambo induebant arma pulchra.

V. 115.

Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην, Vid. ad *Od.* Ν. 293.

V. 116.

Ἀμύνασθαι, Vid. supra ad *v.* 106.

V. 118.

Βάλλε τιτυσκόμενος, er traf immer einen. ἄντα τιτυσκόμενος, *Od.* Φ. 421.

Τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἔπιπτον, einer fiel neben dem andern todt nieder, condensati cadebant mortui. αἱ μέν τ' ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται, de ovibus leonem metuentibus, quæ arcte in unum globum concurrunt, πυκναὶ confunduntur, sie laufen dichte in einander, *Il.* Β. 141.

V. 119.

v. 119.

Ἐπεὶ λίπον ἰοὶ ὀϊστεύοντα ἄνακτα, cum deficerent sagittæ sagittantem dominum. τόξῳ ὀϊστεύσας, *Od.* M. 84.

v. 120.

Πρὸς σταθμὸν εὐσταθέος μεγάροιο, ad postem firmæ domus. Vid. ad *Od.* Υ. 258.

v. 121.

Ἔκλινε τόξον ἑστάμεναι πρὸς ἐνώπια, Acclinavit arcum, ut staret, ad parietem, er lehnete den Bogen an die Wand.

Πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα, ad parietes lucentes & candidos, probe dealbatos. λέβητα παμφανόωντα, *Od.* Τ. 386.

Ἐνώπια, ων, τὰ, parietes in atrio domus, quos introiens habet in conspectu ad dextram & sinistram. Vid. etiam ad *Il.* Θ. 435. *Od.* Δ. 42.

v. 122.

Σάκος θῆκε τετραθέλυμνον, clypeum posuit quadruplicem, quatuor coriis bubulis inductum. *Il.* O. 479.

v. 123.

Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν, Capiti autem robusto galeam probe factam & aptam imposuit. ita *Il.* Γ. 336.

v. 124.

Ἵππουρις, ιος, ἡ, Epith. *galeæ*, pilis equinis superne ornatæ. ita *ibid.* 337.

Δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν, *ibid.*

v. 125.

Εἵλετο, Sumsit.

Ἄλκιμα δοῦρε δύω, *i. e.* πολεμικὰ, ad defensionem & pugnam utilia. ἄλκιμον ἔγχος, *Od.* Φ. 34.

Κεκορυθμένα χαλκῷ, Vid. ad *Od.* Φ. 434.

v. 126.

Ὀρσοθύρη, ης, ἡ, janua conclavis secundaria, in superiorem ædium partem emittens, eine kleine Seiten-Thür im Saal, mit einer Treppen in die Höhe. Enarratores sic: θύρα τις ἐπίσημος, ὑψηλοτέραν περίβασιν ἔχουσα, εἰς ἣν οὐχ οἷόν τε ἦν ἀνελθεῖν τινὰ, εἰ μὴ διὰ κλίμακος ἴσως, ἢ ἄλλως πως ἀνορσώσαντα καὶ ἀναθόρόντα εἰς αὐτήν. Alii exponunt ἱεροθύρην, ἐκτομάδα θύραν, δι' ἧς εἰς ὑπερῷον ἀναβαί-

 νουσιν,

γουσιν, ὀρέοντες ἐπ' αὐλῆς. & videntur duæ ejusmodi ὀρσοθύραι in hoc conclavi magno fuisse: una, quæ ferebat in locum, ex quo populus vocari poterat, die auf eine Gallerie führete, oder einen Balcon, & quam obsidere jussus erat Eumæus; altera incustodita, ad cubiculum aliquod superius ferens, per quam adscendebat Melanthius.] Varias & dissentientes interpretationes veterum Grammaticorum vid. & apud *Etymol.* in h. v. *Pollux* I. 76. ait eandem esse, quæ ἀμφίθυρος dicatur, cui ἀντίθυρος alia e regione apposita est, quod h. l. aptum ait *Kuhnius*. Vix certi quid, aut, quod satis perspicuum sit, dici potest. Omnes descriptiones ædificiorum, etiam a peritis artis factæ, ambiguæ sunt, & vix satis intelligendæ. ERN.

Ἐϋδμήτῳ ἐνὶ τοίχῳ, vid. supra ad *v.* 24.

v. 127.

Ἀκρότατον δὲ παρ' οὐδὸν, Extremum autem ad limen: & quale id fuerit, ex architecto prisco est quærendum.

Ἐϋςαθέος μεγάροιο, supra *v.* 120.

v. 128.

Λαύρα, ας, ἡ, platea in urbe, ςενὴ ὁδὸς, ἡ ἄμφοδος, δι' ἧς λαοὶ ῥέουσιν ἤτοι φέρονται: nam est ex λαὸς & ῥέω compositum nomen. hinc est ὁ διάλαυρος, vicinus e regione mihi in eadem platea. ἦν ὁδὸς ἐς λαύρην, erat via *vel* apertura versus plateam.

Σανίδες δ' ἔχον (*pro* εἶχον) εὖ ἀραρυῖαι, januæ autem cohibebant hanc aperturam bene aptatæ, (gut passende.) die Thüren waren fest zu. ἡ δ' ἄρ' ἐφ' ὑψηλῆς σανίδος βῆ. *Od* Φ. 51.

v. 129.

Φράζεσθαι, bene considerare & attente custodire.

v. 130.

Ἐφορμὴ, ῆς, ἡ, *h. l.* notat adscensionem *vel* viam ad januam aliquam. μία δ' οἴη γίνετ' ἐφορμὴ, es war nur ein Weg, wo sie an die Thüre gelangen könnten.

v. 131.

Ἔπος πάντεσσι πιφαύσκων, sententiam suam omnibus ostendens. ὡς καί σοι μέγα πῆμα πιφαύσκομαι, *Od.* Φ. 305.

v. 132.

V. 132.

Ἀναβαίη, adſcendere velit.

V. 133. 134.

Supra v. 77. 78.

V. 135.

Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν, *Od.* Φ. 265.

V. 136.

Οὔπως ἔστ', (*pro* ἐστὶ,) Non licet, impoſſibile eſt.

Ἀγέλαε διοτρεφὲς, Melanthius ſervus adulator ad procum Agelaum. *h. l.* eſt *idem quod* nobiliſſime!

Ἄγχι γὰρ αἰνῶς — θύρετρα, prope enim valde Aulæ pulchræ fores,] Quid eſt: *prope valde aulæ fores?* Immo: *Bene clauſa eſt aulæ janua.* Vid. Φ. 391. ERN.

V. 137.

Αὐλῆς καλὰ θύρετρα, Ad aulam pulcræ portæ. Vid ad *Od.* Φ. 49.

Ἀργαλέον στόμα λαύρης, difficile os angiporti, *i. e.* difficilis eſt aditus ad angiportum *vel* aperturam hanc verſus plateam. Senſus eſt: ille Ulyſſes nimis prope adſtat ad januam aulæ, & introitus ad angiportum nobis eſt impoſſibilis. ἐν στόματι προὔχουσιν, *Od.* κ. 90. ubi ſermo de portu.] *Euſtath.* Ἤγουν ὁ πρὸς τὴν ὀρσοθύρην ἄγων στενωπός. CLARK. Immo ab ὀρσοθύρη, quæ ex ipſis ædibus fert foras in atrium, anguſtus aditus eſt in publicum. ERN.

Λαύρη, ſupra *v.* 128.

V. 138.

Καί χ' (*pro* κε) εἷς πάντας ἐρύκοι ἀνὴρ, Et ſane vel unus vir omnes prohibere poſſit hinc, er könnte alle abhalten: omnes retineret & prohiberet ab aditu illo.

Ὅς' ἄλκιμος εἴη, qui fortis eſſet. ἄλκιμα δοῦρε, ſupra *v.* 125.

V. 139.

Ὑμῖν τεύχε' ἐνείκω, vobis arma feram, adferam, ich will holen. præſ. indicat. loco futuri. καί τις θεὸς ἄλλος ἐνείκῃ, *Od.* Φ. 196.

Θωρηχθῆναι, ut vos armetis.

V. 140.

Ἔνδον γὰρ, (οἴομαι,) οὐδέ πη ἄλλῃ Τεύχεα κατθέσθην Ὀδυσεὺς καὶ φαίδιμος υἱὸς, intus enim, (puto,) neque

que usquam alibi Arma deposuerunt Ulysses & illustris filius.

v. 141.

Καλθέσθην, *pro* καταθέσθην.

v. 143.

Ῥῶξ, ωγὸς, ἡ, fissura, apertura, in scala gradatio, eine Stuffe oder Treppe, ῥῆγμα, δίοδος, θυρὶς, eine Oeffnung.

Ἀνέβαινε ἐς θαλάμους Ὀδυσῆος, ἀνὰ ῥῶγας μεγάροιο, adscendit in conclave Ulyssis, per gradus & per aperturas cœnationis magnæ, durch die kleine Neben-Thüre des Saals. Sunt ergo ῥῶγες *h. l.* μέρος τι μεγάρου.

v. 144.

Ἔνθεν δώδεκα μὲν σάκε' κ. τ. λ.] Fuerunt, qui *Homerum* hic reprehenderint, tot arma ab uno homine ferri non posse, contendentes. Eandemque ob caussam locum hunc ab *Aristarcho* repudiatum testatur *Eustathius.* Dna *Dacier* autem & *Barnesius*, *Melanthium* arma hæc non omnia simul, sed pluribus subinde vicibus, thalamo extulisse intelligunt; idque confirmari existimant ex *v.* 161. 183 184. infra, ubi idem *Melanthius* thalamum iterum adiisse, unamque tantum galeam & unum scutum exportare dicitur. CLARK. Sed videtur tum unam tantum reperisse galeam & unum scutum. Nam efferebat utrumque vetustate corruptum. ERN.

Ἔξελε, supra *v.* 110.

v. 145.

Supra *v.* 111.

v. 146.

Βῆ δ' ἴμεναι, *v.* 109.

v. 147.

Ὀδυσσῆος λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ, Vide supra ad *v.* 68.

v. 148.

Ὡς περιβαλλομένους ἴδε τεύχεα, Ut indutos vidit armis.

v. 149.

Χερσὶ δὲ δοῦρα Μακρὰ τινάσσοντας, manibusque hastas Longas protendentes. ποσὶ δὲ θρόνον — ἐτίναξε, supra *v.* 88.

Μέγα

Μέγα δ' αὐτῷ φαίνετο ἔργον, magnum autem & difficile ei ostendebatur negotium, er sahe ein schwer Stück Arbeit vor sich, videbat, se magnum negotium habiturum.

v. 152.

Ἢ μάλα δή τις — γυναικῶν Νῶϊν ἐποτρύνει πόλεμον κακόν, certe sane aliqua — mulierum Contra nos incitat pugnam malam.

v. 154.

Αὐτὸς ἐγὼ τόδε γ' ἤμβροτον, ipse ego hoc peccavi, ich habe hierin gefehlet, den Fehler begangen. οὐδέ τι τοῦ σκοποῦ ἤμβροτον, Od. Φ. 425.

v. 155.

Οὐδέ τις ἄλλος αἴτιος, neque quis alius In culpa, vel Accusandus.

Θαλάμοιο θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν, Vid. ad *Od.* Φ. 236.

v. 156.

Κάλλιπον ἀγκλίνας (*pro* Κατέλιπον ἀνακλίνας) θύρην, Reliqui apertam januam, ich habe die Thür offen gelassen; Reliqui sic, ut eam removeram & aperueram. *coll.* 157. εὗδε δ' ἀνακλινθεῖσα, *Od.* Σ. 188.

Τῶν δὲ σκοπὸς ἦεν ἀμείνων, horum vero speculator erat magis industrius, illorum autem observator erat intentior, procorum *scil.* ii habebant valde attentum ad commodum ipsorum, & contra nos vigilem. νῦν αὖτε σκοπὸν ἄλλον — Εἴσομαι, supra *v.* 6.

v. 157.

Ἀλλ' ἴθι, — θύρην ἐπίθες θαλάμοιο, Sed abi, — januam impone & oppone conclavis, *i. e.* κλεῖσον, mache die Thüre zu: cujus oppositum est ἀνακλῖναι, *i. e.* ἀνοίγειν, *v.* 156. Vid. etiam ad *Od.* Λ. 524.

v. 158.

Φράσαι, disce, vide, explora.

v. 161.

Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν, supra *v.* 135.

v. 162.

Οἴσων τεύχεα καλά, Petiturus & allaturus arma pulcra, Νόησε, vidit, sensit.

v. 165.

Κεῖνος δ' αὖτ' ἀΐδηλος ἀνήρ, ille nimirum rursus pestilens vir, Melanthius. μνηστήρων ἀΐδηλον ὅμιλον, *Od.* Π. 29.

Ὃν οἰόμεθ' αὐτοὶ, quem arbitramur nos, *vel* quem conjectamus nos.

v. 166.

Ἔρχεται ἐς θάλαμον, It in conclave.

Σὺ δέ μοι νημερτὲς ἐνισπε, *Od.* M. 112.

v. 167.

Αἴ κεν κρείσσων γένωμαι, *i. e.* ἐπικρατέστερος καὶ γενναιότερος, der stärkere. Vid. ad *Od.* Φ. 345.

v. 168.

Ἵν' ὑπερβασίας ἀποτίσῃ Πολλὰς, ut suas transgressiones *vel* injurias plenarie luat Multas. Vide supra ad *v.* 64.

v. 169.

Ὅσσας οὗτος ἐμήσατο σῷ ἐνὶ οἴκῳ, quas ille patravit & excogitavit tua in domo. ἐμήσατο, *Od.* A. 428.

v. 171.

Μνηστῆρας ἀγαυοὺς, *Od.* Φ. 213.

v. 172.

Σχήσομεν ἔντοσθεν μεγάρων, Continebimus in conclavi magno, ne exire inde possint. οὐ γὰρ σχήσει ἀνὴρ ὅδε χεῖρας, supra *v.* 70.

Ἔντοσθεν μεγάρων, im Saal. ἔντοσθε φαρέτρης, *Od.* Φ. 417.

Μάλα περ μεμαῶτας, quantumvis impetuosos.

v. 173.

Ἀποστρέψαντε πόδας καὶ χεῖρας, retro in tergum convertentes & torquentes ei manus & pedes, colligando. τίτ' ἀποστρέψασκε κραταιίς, *Od.* A. 596.

Ὕπερθεν, *Od.* T. 2.

v. 174.

Ἐς θάλαμον βαλέειν, pro βαλεῖν, infinit. pro imperat. βάλετε, In thalamum conjicite.

Σανίδας δ' ἐκδῆσαι ὄπισθε, januas autem occludite, si exitis. σανίδες, supra *v.* 128.

Ὄπισθε, post, *i. e.* postquam feceritis ei id, quod dixi: ergo est χρονικὸν *b. l.* Vide supra ad *v.* 55.

v. 175.

Σειρὴν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντες, Funem autem plexum ad eum altero extremo terminantes, wenn ihr ihn an das eine Ende eines Stricks angebunden: nam alterum extremum trans trabem transversam sic transmitte-

mittebatur, ut ope illius trahi poſſet alligatus homo in altum uſque ad trabem illam, ibique ſic pendens relinqui; brachia ei erant colligata in tergo, & ad illa ſic ligata brachia alligabatur alterum extremum funis ſatis validi, qui hinc πλεκτὴ, valide contorta, dicitur. τοῦται μὲν οὕτω παντα πεπείρανται, *Od.* M. 37.

Σειρὴν — πλεκτὴν, Funem — contortum, einen dicht geflochtenen Strik. πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν, *Od.* I. 247.

Σειρην. σειρὴν χρυσείην, *Il.* Θ. 19. σειρὰς τ' ἐυπλέκτους, *Il.* Ψ. 115.

V. 176.

Κίον' ἀν' (*pro* Κίονα ἀνὰ) ὑψηλὴν ἐρύσαι, Columnam ad altam attrahere, *ſc.* mementote, *vel* attrahite eum furſum: nam eſt infin. pro imperat. εἴρυτο δὲ φάσγανον ὀξὺ, ſupra *v.* 90.

Κιον'. κίονες, *Od.* T. 38.

Πελάσαι τε δοκοῖσιν, infin. pro imperat. πελάσατε, & admovete eum trabibus ſuperioribus, ziehet ihn bis an die oberen Balken. τὰς δ' Ἰθάκῃ ἐπέλασσε, *Od.* O. 481.

Δοκοῖσιν. δοκοὶ, *Od.* T. 38.

V. 177.

Δηθὰ ζωὸς ἐὼν, diu vivens.

Ὥς κεν — χαλέπ' ἄλγεα πάσχῃ, Ut — miſeras ærumnas patiatur. Vid. ad *Od.* Λ. 581.

V. 178.

Od. Υ. 157.

V. 179.

Λαθέτην δέ μιν ἔνδον ἐόντα, hi duo autem fefellerunt eum intus verſantem, cum ipſi eſſent ante januam: is non ſenſit eos.

V. 180.

Θαλάμοιο μυχὸν κάτα, in interiori & poſtremo angulo conclavis, zu hinterſt in der Kammer, nicht etwa nur bey dem Eingang. ἐς μυχὸν ὑψηλοῦ θαλάμου, *Od.* Π. 285.

Τεύχε' ἐρεύνα, arma quærebat. ἴχνη ἐρευνῶντες κύνες, *Od.* T. 436.

V. 181.

Ἑκάτερθε, *Od.* Φ. 66.

Παρὰ

Παρὰ σταθμοῖσι μένοντε, apud postes januæ exspectantes & stantes, duo viri. Vid. supra ad *v.* 120.

v. 182.

Ἐυθ' (*pro* Εὖτε) ὑπὲρ οὐδὸν ἔβαινε, Cum limen supergrediebatur, Quando egrederetur ex thalamo.

v. 183.

Τρυφάλεια, *Il.* Γ. 372.

v. 184.

Σάκος εὐρὺ, γέρον, de clypeo vetusto.

Σάκος - γέρον, πεπαλαγμένον ἄζῃ, scutum - vetus, fœdatum & oblitum situ. καί τιν' οἴω Αἴμαλι τ' ἐγκεφάλῳ τε πεπαλαξέμεν ἄσπετον οὖδας, *Od.* N. 395.

Ἄζη, ης, ἡ, est ἡ ξηρασία, ἡ τοῖς μυδῶσιν ἐγγινομένη λευκότης, ὁ παλάσσων εὐρὼς, der weiße Schimmel an vertrokneten Dingen. σάκος γέρον, πεπαλαγμένον ἄζῃ, scutum vetus, inquinatum situ.

v. 185.

Κυρίζω, juvenili ætate sum, νέος εἰμί. σάκος, ὃ Λαέρτης κυρίζων φορέεσκε, clypeum, quem Laërtes in vegeta ætate sua gestabat, κῦρος ὤν. Conf. LENNEP *Animadv. ad Coluth. p.* 63.

Φορέεσκε, *pro* ἐφόρει.

v. 186.

Ῥαφὴ, ῆς, ἡ, commissio discretorum. a ῥάπτω, compono, consuo.

Ῥαφαὶ δ' ἐλέλυντο ἱμάντων, lororum commissiones autem, ubi clypeo adhærebant lora, quibus gestabatur clypeus, solutæ erant: suturæ, ubi lora erant assuta, ruptæ erant.

v. 187.

Τὼ δ' ἄρ' ἐπαΐξανθ' (*pro* ἐπαΐξαντε) ἑλέτην, Illi duo autem irruentes comprehenderunt eum, beyde fielen zu und griffen ihn.

Ἔρυσαν τέ μιν εἴσω, traxeruntque eum intus, in thalamum.

v. 188.

Κυρὶξ, *adv.* juvenili robore & animo, νεανικῶς, jugendlich. *item* alacriter & fortiter. a κυρίζω.

Ἔρυσαν

Ἐρυσάν τέ μιν εἴσω Κυρὶξ, trahebantque eum intro Juvenili robore, ἀνδρείως, ὡς πρέπει κύροις. *Ariſtarchus* quidem hoc κυρὶξ exponit: ἐπιλαβόμενοι τῆς κόμης, ut ſit pro, ἐκ τῆς κεφαλῆς, *quaſi* ἐκ τῆς κυρᾶς, beym Schopf, bey den zierlich beſchnittenen Haaren: ſed accurate perpendens contextum, hanc expoſitionem nihil eſſe ſentiet.

Ἐν δαπέδῳ δὲ χαμαὶ βάλον, in pavimento autem cameræ projecerunt eum, ſie wurffen ihn zu Boden.

Ἐν δαπέδῳ, *Od.* P. 169.

Ἀχνύμενον κῆρ, dolentem corde.

v. 189.

Σὺν δὲ πόδας χεῖράς τε δέον, (*pro* συνέδεον,) Pedes autem manusque conſtringebant.

Θυμαλγεῖ δεσμῷ, triſti & duro vinculo. λώβης — θυμαλγέος, *Od.* Υ. 285.

v. 190.

Εὖ μάλ' ἀποςρέψαντε διαμπερὲς, Recte avertentes manus ejus prorſus, da ſie ihm die Hände recht und völlig auf dem Rücken zuſammen gebunden. Vid. ſupra ad *v.* 173.

Διαμπερὲς, *Od.* Υ. 47.

v. 192. 193.

Vide ſupra ad *v.* 175. 176.

v. 194.

Τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφης, Εὔμαιε συβῶτα, Eumæus irridet hoſtem captum & gravi ſupplicio deſtinatum. ſic & *Il.* Π. 744. τὸν —, Πατρόκλεις, inſultans ei verbis irriſoriis alloquebaris eum, o Patrocle! ubi eſt hoſtilis irriſio morientis. τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη Ἀχιλλεὺς, *Il.* Ω. 649. ſubridens: nam jubet regem hoſpitem foris dormire, 650. quod in ſe non erat honorificum; ſed addit jocoſe Achilles fictam cauſſam, 654 655. & terret vel quaſi Priamum, jocoſa iſta moræ mentione. ergo in, ἀνάβλησις λύσιος, ineſt ἡ κερτομία maxime.

v. 195.

Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ, Μελάνθιε, νύκτα φυλάξεις, κ.τ.λ. ſcoptice ſic loquuntur ad vinctum duriter & pendentem cum magnis doloribus.

Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ, *Od.* P. 217.

Νύκτα φυλάξεις, du wirſt die Nacht zubringen.

v. 196.

Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ καταλέγμενος, Lecto in molli decumbens. καταλέγμενος, *Od.* Λ. 62.

Ὥς σε ἔοικεν, ut tibi convenit, ἀγλαΐας studioso.

v. 197.

Οὐδέ σε γ' ἠριγένεια — Λήσει ἐπερχομένη, Neque te aurora — Fallet adveniens: inquit Eumæus ridens ad Melanthium misere suspensum manibus & pedibus vivum.

Παρ' Ὠκεανοῖο ῥοάων, *pro* ῥοῶν, ab Oceani fluxionibus.

v. 198.

Χρυσόθρονος, *Auroræ* Epith. *Od.* Τ. 319.

Ἡνίκα, *conj.* quando, cum. Est ab ἂν, si, & ἵκω, venio, compositum, cum spiritu Attico: si evenit, si accidit.

Ἡνίκ' ἀγινεῖς Αἶγας μνηστήρεσσι δόμον κάτα, quando ducis & agis Capras procis in domo. præs. pro fut. *vel* fut. 2. pro ἄξεις. ἀγινέμεναι, *Od.* Υ. 213.

v. 199.

Δαῖτα πένεσθαι, ad convivium apparandum, *Od.* Ξ. 251.

v. 200.

Ὣς ὁ μὲν αὖθι λέλειπτο, Sic is quidem ibi relinquebatur. λέλειπτο, *Od.* Κ. 447.

Ταθεὶς — ἐνὶ δεσμῷ, extensus — in vinculo: nam manus & pedes retro suspensi erant ad trabem. κεῖτο ἐπὶ γαίῃ ταθεὶς, ὥστε σκώληξ, jacebat in terra extensus, sicut vermis lumbricus, mortuus, *Il.* Ν. 655.

Ὀλοῷ ἐνὶ δεσμῷ, in vinculis ad mortem servantibus & letaliter cruciantibus, in vinculo mortifero.

v. 201.

Τὼ δ' ἐς τεύχεα δύντε, Hi duo autem arma induentes.

Θύρην τ' ἐπιθέντε φαεινὴν, januamque claudentes splendidam. Vide supra ad *v.* 157.

v. 202.

Βήτην εἰς Ὀδυσῆα, Iverunt ad Ulyssem.

v. 203.

Μένος πνείοντες, robur & animositatem spirantes. Vid. ad *Il.* Β. 536.

Ἐφέστασαν, adstabant Ulyssi, ut opitulatores, sie stuhnden ihm bey.

Οἱ

Ὁι μὲν ἐπ' οὐδῷ, hi quidem ſtantes in limine, & pugnantes contra procos in triclinio.

v. 204.

Ἔνδοθι δόμων, intra triclinium. Vide ſupra ad *v.* 172.
Πολέες τε καὶ ἐσθλοί, multique & ſtrenui.

v. 205.

Τοῖσι δ' ἐπ' ἀγχίμολον θυγάτηρ Διὸς ἦλθεν Ἀθήνη, (*pro* ἐπῆλθεν,) *i. e.* prudens Mentor advenit cum auxilio paucorum, ſed fortium, virorum.
Ἀγχίμολον, *Od.* Υ. 173.

v. 206.

Μέντορι εἰδομένη ἠμὲν δέμας, ἠδὲ καὶ αὐδήν, *Od.* Β. 268.

v. 208.

Μέντορ, ἄμυνον ἀρήν, Mentor! defende perniciem a me.
εἰ γάρ ἐπ' ἀρῇσιν τέλος ἡμετέρῃσι γένοιτο, *Od.* Ρ. 496.
Μνῆσαι δ' ἑτάροιο φίλοιο, esque memor ſocii dilecti.

v. 209.

Ὅς σ' ἀγαθὰ ῥέζεσκον, Qui tibi bene feci.
Ὁμηλικίη δέ μοι ἐσσί, æqualis autem mihi es. ἢ οἱ ὁμηλικίη μὲν ἔην, *Od.* Ζ. 23. ut ergo hoc abſtractum ſæpe pro concreto ponatur, pro ὁμῆλιξ.

v. 210.

Ὀϊόμενος λαοσσόον ἔμμεν' Ἀθήνην, ſuſpicans & ſentiens, ſalvatricem eſſe Minervam; ſciens & certo credens: putans in animo, etſi aliter enunciaret verbis, hunc ſub ſpecie Mentoris eſſe Minervam bellatricem.
Λαοσσόον — Ἀθήνην, *i. e.* σεύουσαν λαὸν εἰς πόλεμον: unde & ἀγελείη dicitur, ἡ ἄγουσα τὸν λεών in bello & pace: ſimul & λαὸν σόον τηροῦσα, λαοῦ σώτειρα, unde & ἐρυσίπτολις, cuſtos civitatis & ſervatrix. Sed, ut ut ſenſus hic poſterior ſæpe ſit aptus; ipſum tamen Epith. a σόω, *i. e.* σεύω, κινέω, eſt factum: & notat incitatorem populi aut exercitus ad agendum impigre. Λαοσσόον Ἀμφιάρηον, *Od.* Ο. 244.

v. 211.

Μνηστῆρες δ' — ὁμόκλεον ἐν μεγάροισι, *Od.* Φ. 360. & 367.
Ἑτέρωθεν, *ibid.* 368.

v. 212.

V. 212.

Ἐνένιπε — Ἀγέλαος, increpuit verbis — Agelaus. Vid. ad *Od.* Φ. 287.

V. 213.

Μέντορ, μή σ' ἐπέεσσι παραιπεπίθησιν Ὀδυσσεὺς, Mentor! ne tibi verbis persuadeat Ulysses. Est *Jonica* forma aor. 2. subj. Act. pro παραπίθῃ: nam ob metrum est αι pro α; in fine est syllaba *paragogica* Subjunctivis addi solita; & *Jonice* est augmentum cum reduplicatione etiam in subjunctivo: laß dich ja nicht von ihm überreden. sic & in partic. aor. 2. Act. retinetur *Jonice* ista reduplicatio: ὅς μ' ἄγε, παρπεπιθὼν, ἧσιν φρεσὶν, *Od.* Ξ. 290.

V. 214.

Μνηστήρεσσι μάχεσθαι, Contra procos ut pugnes.
Ἀμυνέμεναι δέ οἱ αὐτῷ, & defendas eum ipsum.

V. 215.

Ὧδε γὰρ ἡμέτερόν γε νόον τελέεσθαι οἴω, Sic enim nostrum consilium & propositum perfectum iri puto: Ita enim, quæ proposuimus nobis, etiam actum iri credo.

V. 216.

Ὁππότε κεν τούτους κτέομεν, *pro* κτείωμεν, Quum hos interfecerimus.

V. 217.

Ἐν δὲ σὺ τοῖσιν ἔπειτα πεφήσεαι. Inter hos & tu mox occideris, *i. e.* φονευθήσῃ, τεθνήξῃ. ita *Il.* N. 829. ὁ μὲν ἐν μοίρῃ πέφαται, supra *v.* 54.

Οἷα μενοινᾷς Ἔρδειν ἐν μεγάροις, qualia conaris Facere in ædibus: pro talibus, quæ cogitas Facere in ædibus.
Σῷ δ' αὐτοῦ κράατι τίσεις, *i. e.* ἀποδώσεις τῇ σῇ κεφαλῇ, *i. e.* τῇ ζωῇ σου ζημιωθήσῃ, nam tuo ipsius capite lues id, quod contra nos cogitas.
Κράας, *Il.* Ξ. 177.

V. 219.

Ἐπὴν ὑμέων γε βίας ἀφελώμεθα χαλκῷ, quando vestras vires *vel* vitas abstulerimus ferro, *i. e.* quando vos interfecerimus.

V. 220.

Κτήμαθ', ὁπόσσα τοι ἐστὶ, Possessiones, quotquot tibi sunt.

Τά

Τά τ' ἔνδοθι, καὶ τὰ θύρηφι, quæ in domo, & extra domum ſunt. ἔνδοθι, *Od.* Τ. 377.

Θύρηφι, *pro* ἔξω τῆς θύρας. Vid. ad *Od.* Ξ. 352.

v. 221.

Κτήματα, ἅ τοι ἐστὶ, — Τοῖσιν Ὀδυσσῆος μεταμίξομεν, Bona tua — Cum bonis Ulyſſis commiſcebimus, eaque pari ratione dividemus inter nos, ſicut Ulyſſis bona diviſuri ſumus: ſic minantur Mentori proci. δαίδας μετὰ μίσγον, *Od.* Σ. 309.

v. 223.

Ἄλοχον κεδνὴν, uxorem æſtimabilem. ἀμφίπολος — κεδνὴ, *Od.* Φ. 66.

Πολεύω, verſor, habito, ſum in urbe & civitate.

Οὐδ' ἄλοχον ἐάσομεν Ἰθάκης κατὰ ἄστυ πολεύειν, Neque uxorem tuam ſinemus Ithacæ in urbe habitare.

v. 224.

Ἀθηναίη δὲ χολώσατο κηρόθι μᾶλλον, Vid. ad *Od.* Σ. 386.] On voit aſſez clairement qu'ici Minerve n'eſt que le courage & la prudence d'Ulyſſe même. Ce Heros piqué de l'inſolente audace des Pourſuivants, ſe fait des reproches & ſe gronde de ce qu'il eſt ſi lent à les punir. Ce diſcours eſt grand & noble. DAC.

v. 225.

Vide ſupra ad *v.* 26.

v. 226.

Οὐκέτι σοί γ', Ὀδυσεῦ, μένος ἔμπεδον, οὐδέ τις ἀλκὴ, inquit Minerva ad eum, *i. e.* ipſe ad ſe, cohortans ſeſe ipſe ad pugnandum. ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν, *Od.* Φ. 426.

Οὐδέ τις ἀλκὴ, neque ulla fortitudo.

v. 227.

Ἀμφὶ *h. l.* de, pro.

Ἑλένῃ λευκωλένῳ; εὐπατερείῃ, duæ muliebres perfectiones: pulchritudo a parte ad totum; & nobilitas generis ſumma. Vid. ad *Od.* Λ. 234.

v. 228.

Ἐννάετες, *Od.* Ξ. 240.

Τρώεσσιν ἐμάρναο, contra Trojanos pugnabas.

Νωλεμὲς αἰεὶ, perpetuo, *Od.* Π. 191.

S 3 v. 229.

V. 229.

Vid. ad *Od.* Λ. 515.

V. 230.

Σῇ δ' ἥλω (3. sing. aor. 2. Act. ab ἅλωμι,) βουλῇ Πριάμου πόλις, Tuoque capta est consilio Priami urbs.

Ἐυρυάγυια, *Od.* O. 383.

V. 232.

Πῶς δὴ νῦν — Ἄντα μνηστήρων ὀλοφύρεαι ἄλκιμος εἶναι; inquit Minerva ad Ulyssem, exprobratorie & acerbe, *i. e.* acuens ipse se Ulysses ad acerrime pugnandum: Quomodo tandem nunc — Contra procos lamentabiliter tergiversaris fortis esse? οἶκτρ' ὀλοφυρομένην, *Od.* T. 543.] Νῦν, ἀποδειλιᾷς· ἢ, ὑποκρίνῃ, ὑποδεέστερος γίνῃ· ἢ, ἐλλείπει ἡ περί· ἵν' ᾖ, περὶ μνηστήρων. *Schol.* Nempe ὀλοφύρομαι *h. l.* pro ἀπολοφύρομαι. Apud *Thuc. I.* ἀπολοφύρσεις sunt lamentationes desperantium, desperationes. ERN.

Ἄλκιμος, supra *v.* 138.

V. 233.

Πίπον, *Od.* N. 154.

Παρ' ἔμ' ἵσταο, juxta me sta.

Καὶ ἴδε ἔργον, & vide opus meum: vide, quid ego efficiam.

V. 234.

Ἐν ἀνδράσι δυσμενέεσσι, inter hostes tuos.

V. 235.

Ἄλκιμος, ου, ὁ, nobilis Ithacensis, cujus filius fuit Μέντωρ, fidissimus Ulyssi, & hinc dictus Ἀλκιμίδης.

Ἐυεργεσία, ας, ἡ, beneficentia, si quis bene & recte agit.

Ὄφρ' εἰδῇς, οἷός τοι — ἐυεργεσίας ἀποτίνειν, Ut videas, quam valde possim tibi — beneficia retribuere, *vel* benefacta mihi olim, nunc compensare & remunerari, genossnes gutes wieder vergelten.

V. 236.

Ἦ, Dixit.

Οὔπω πάγχυ δίδου — νίκην, nondum omnino dabat — victoriam.

Πάγχυ, supra *v.* 195.

Ἑτεραλ-

Ἑτεραλκὴς, έος, ὁ, ἡ, qui alteri parti adeſt, eamque defendit, robuſtioremque eam facit. Epith. *victoriæ.*

v. 237.

Ἀλλ' ἔτ' ἄρα σθένεός τε καὶ ἀλκῆς πειρήτιζεν, Sed adhuc roborisque & promtitudinis ſuæ periculum faciebat: ſpecimen ejus edi volebat. τόξου πειρήτιζεν, *Od.* Φ. 149.

v. 239.

Αὐτὴ δ' αἰθαλόεντος ἀνὰ μεγάροιο μέλαθρον Ἕζετ' ἀναΐξασα, de Minerva, in hirundinem ſe transfigurante, quæ ſedebat ad trabem laquearis in triclinio magno, ubi fumus evolvebatur, *i. e.* jaculabatur aliquis ſocius Ulyſſis etiam per illud foramen in procos.

Αἰθαλόεντος ἀνὰ μεγάροιο μέλαθρον, in nigro tigno triclinii fumo nigri, *h. e.* in eo tigno, quod ambiebat foramen ſuperne in lacunari triclinii, per quod exibat fumus de foco & de facibus Id oportet ſcire, antiquos in medio fere conclavi habuiſſe focum, & ſupra focum in tecto erat foramen, per quod fumus evolvebatur. πρὶν με πρηνὲς καταβαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον αἰθαλόεν, antequam me funditus dejeciſſe Priami domum exuſtam: τὸ αἰθαλωθησόμενον, nam poſt combuſtam domum jacent nigra tigna & nigri muri reliqui, *Il.* B. 415. ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν, *Il.* Σ. 23. *coll.* 25. χιτῶνι μέλαινα ἀμφίζανε τέφρη, ut ergo κόνις αἰθαλόεσσα & τέφρη μέλαινα ſint idem: nam in luctu ſubito & ſummo rapiebant cinerem de foco, ſpargebantque eum ſuper caput & veſtes.

Μέλαθρον, *Od.* T. 544.

v. 240.

Ἕζετ' ἀναΐξασα, Sedit ruens in altum, hinauf fahrend.

Χελιδόνι εἰκέλη ἄντην, hirundini ſimilis viſibiliter. Vid. ad *Od.* Φ. 411.] Iſta ſubita metamorphoſis Mentoris illius adulterini in hirundinem mira eſt, ſed ſatis tamen Homericis Diis uſitata. Quod autem hirundini aſſimiletur, cauſſam eſſe puto, ne deprehenderetur pro Minerva. Nulla autem poterat eſſe ſuſpicio de illa avicula, quæ ſolet etiam in trabibus ædium conſiſtere. SPOND.

Ἄντην, pertinet ad ἕζετο, ſedebat: ſie ſezte ſich ſichtbarlich; ſermo eſt de Minerva. Vid. ad *Od.* Θ. 213. & 158.

v. 241.

Ὤτρυνε, hortabatur.

v. 244.

Od. Φ. 187.

v. 245.

Ὅσσοι ἔτ' ἔζωον, Quotquot adhuc vivebant.

Περί τε ψυχέων ἐμάχοντο, Vid. ad Od. ι. 423.

v. 246.

Τοὺς δ' ἤδη ἐδάμασσε βιός, Ceteros autem jam domuerat & occiderat arcus.

Ταρφέες ἰοί, crebræ sagittæ: quæ & possunt intelligi firmæ, robustæ. ταρφέ' ἀμειβομένω, Od. Θ. 379.

v. 247.

Supra v. 131.

v. 248.

Eadem verba, quæ supra v. 70. exstant, nunc cum ἤδη repetuntur scoptice & animose, quæ antea timor expresserat.

v. 249.

Εὖγμα, ατος, τό, id quod voto petitur; gloriatione & lætitia digna res. ab εὔχομαι.

Καὶ δὴ οἱ Μέντωρ μὲν ἔβη κενὰ εὔγματα εἰπών, Atque jam ei Mentor abiit, postquam inanes lætas res dixit ei, der sich mit leeren Worten breit gemacht, wie erwünscht er ihm beystehen wolle: κενὰ καυχησάμενος ὡς εἰς βοήθειαν.

Κενὰ εὔγματα, vanas gloriationes, vel inania vota.

v. 250.

Οἱ δ' οἶοι λείπονται ἐπὶ πρώτῃσι θύρῃσι, Hi autem soli relicti sunt ad primas fores.

v. 251.

Τῷ νῦν μὴ ἅμα πάντες ἀφίετε (imperative) δούρατα μακρά, Ideo nunc ne simul omnes emittite hastas longas.

v. 252.

Οἱ ἓξ πρῶτον ἀκοντίσατ', (pro ἀκοντίσατε,) vos sex priores jaculamini.

v. 253.

Αἴ κε πόθι Ζεὺς δώῃ Ὀδυσσῆα βλῆσθαι, sicubi Jupiter Det Ulyssem percuti ferro.

Καὶ κῦδος ἀρέσθαι, & nos victoriam ferre, vel vincere.

v. 254.

V. 254.

Τῶν δ' ἄλλων ȣ̓ κῆδος, De reliquis nihil laboramus & solliciti sumus anxie, si modo is unus victus sit: inquiunt proci.

Ἐπὴν ȣ̃τός γε πέσῃσιν, si hic quidem ceciderit. *pro* πέσῃ.

V. 255.

Ἀκόντισσαν, jaculati sunt.

V. 256.

Ἱέμενοι, Cum studio.

Τὰ δὲ πάντα (*sc.* βέλεα) ἐτώσια θῆκεν Ἀθήνη, omnia autem (jacula) frustra missa fecit Minerva. ἔγχος μοι ἐτώσιον ἠΐχθη παλάμηφι, hasta mihi ruebat in vanum e manu, *Il.* Γ. 368. ἐτώσιον ἀϊχθῆναι, ut irritum rueret & volaret, *sc.* ἔγχος, daß er vorbey fuhr: non quidem ex manu Martis, at tamen procul a corpore Diomedis, *Il.* E. 854. ἧμαι παρὰ νηυσὶν ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης, sedeo otiosus ad naves, *i. e.* in castris, vanum pondus terræ, *Il.* Σ. 104.

V. 257.

Σταθμὸν ἐϋσταθέος μεγάροιο, supra *v.* 120.

V. 258.

Βεβλήκει σταθμὸν μεγάροιο, Percussit jaculando postem domus.

Θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν, supra *v.* 155.

V. 259.

Ἄλλȣ δ' ἐν τοίχῳ μελίη πέσε, *pro* ἐνέπεσε, Alius vero hasta impacta est parieti.

Μελία, *Od.* Ξ. 281.

Μελίη — χαλκοβάρεια, hasta — gravis ære, mit schwerem Eisen stark beschlagen. στεφάνη χαλκοβάρεια, galea gravis ære, *Il.* Λ. 96. a χαλκόβαρυς, άρεια, αρυ.

V. 260.

Ἐπειδὴ δόρατ' ἀλεύαντο μνηστήρων, evitatis hastis, missis a procis. ἀλεύατο γὰρ βέλος αὐτὸς, *Od.* Υ. 305.

V. 261.

Μύθων ἦρχε, *Od.* Υ. 508.

V. 262.

Ἄμμι, *Æolice* pro ἡμῖν.

v. 263.

Μνηστῆρας ἐς ὅμιλον ἀκοντίσαι, Procorum in cœtum jaculari haſtis.

Μεμάασιν, ſtudent, cupiunt.

v. 264.

Ἡμέας ἐξεναρίξαι, Nos interficere. ὃν πατέρ' ἐξεναρίξας, *Od.* Λ. 272.

Ἐπὶ προτέροισι κακοῖσιν, inſuper ad priora mala, über alles das vorige böſe.] Ἤγουν, καί τοι αὐτοὶ προκατάρξαντες τοῦ κακοῦ. *Euſtath.* Rectius autem & ſimplicius interpreteris cum *Barneſio* aliisque: *præter* (*ſuper*) *priora mala.* CLARK.

v. 265.

Ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα, jaculati ſunt acutas haſtas.

v 266.

Ἄντα τιτυσκόμενοι, Contra dirigentes haſtas in lineam rectam. βάλλε τιτυσκόμενος, ſupra *v.* 118.

v. 258.

Βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ, *Od.* Φ. 199.

v. 269.

Οἱ μὲν ἔπειθ' ἅμα πάντες ὀδὰξ ἕλον — οὖδας, Hi quidem deinde ſimul omnes mordicus prehenderunt — terram. eſt circumlocutio morientium in præliis, & cadentium in pectus. eſt ergo pro: ἐν μάχῃ ἔπεσον πρηνεῖς. ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες —, *Od.* Υ. 268.

Ἄσπετον οὖδας, i. e. γῆν ὑποκειμένην, in triclinio magno; nam ſolum in ejusmodi cœnatione, in inferiore parte ædium, non erat ſtratum lapidibus aut aſſeribus, ſed erat nuda terra. Vid. etiam ad *Od.* Ν. 395.

v. 270.

Μνηστῆρες δ' ἀνεχώρησαν μεγάροιο μυχόνδε, Proci autem ceſſerunt penitus in angulum conclavis magni, ſie wichen ganz zu hinterſt im Saal hin. ἀναχωρήσειν, *Od.* Ρ. 461.

Μεγάροιο μυχόνδε, Vide ſupra ad *v.* 180.

v. 271.

Τοῖς δ' ἄρ' ἐπήϊξαν, Vide ad *v.* 187.

Νεκύων δ' ἐξ ἔγχε' ἕλοντο, & ex cadaveribus haſtas extraxerunt.

v. 272 — 276.

Supra *v.* 255 — 259.] Non est hic vitiosa ταυτολογία. Supra *v.* 256. dixerat, πάντα jacula irrita cecidisse. Hic, *v.* 273. ait, πολλά. Et tria quidem abiere in postem, fores, parietem, duo leviter perstrinxere Telemachum & Eumæum, sextum in terram cecidisse. ERN.

v. 277.

Βάλε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ, er traf ihn an die Hand. δεξιτερὴν ἐπὶ καρπῷ ἑλὼν ἐμὲ χεῖρα προσηύδα, *Od.* Σ. 257.

v. 278.

Αἴγδην, *adv.* stringendo, superne lacerando, geschrammet, aufgerizet, *h. l.* mit einem Schramm- oder Streif-Schuß. a λίζω, *fut.* ξω, stringo, distringo, ich rize, schramme, schlize.

Ἄκρην δὲ ῥινὸν δηλήσατο χαλκός, summam autem cutem læsit ferrum, und der Spieß beschädigte die äussere Haut, das Eisen schrammete nur die Haut ein wenig. ἐπελθὼν δηλήσαιτο, *Od.* N. 124.

Ἄκρην — ῥινὸν, extremam — pellem.

v. 279.

Ὑπὲρ σάκος, super clypeum.

v. 280.

Ἔγχεϊ μακρῷ Ὦμον ἐπέγραψεν, hasta longa conjecta Humerum distrinxit leviter. ἀκρότατον χρόα φωτὸς ἐπέγραψεν οἰστὸς, superiorem cutem viri distrinxit & dilaceravit sagitta, *Il.* Δ. 139. νῦν δέ μ' ἐπιγράψας ταρσὸν ποδὸς, nunc distringens mihi superiorem partem pedis, *Il.* Λ. 388. ubi id satis grave vulnus, contemnendi hostis caussa, hoc levi verbo appellat.

Τὸ δ' (ἔγχος) ὑπέρπτατο, & ea (hasta) superavolavit. ὁ δ' (λᾶας) ὑπέρπτατο σήματα πάντα, *Od.* Θ. 192.

Πίπτε (*pro* ἔπιπτε) δ' ἔραζε, ceciditque ad terram.

Ἔραζε, supra *v.* 85.

v. 282.

Vide ad *v.* 263. & 265.

v. 285.

Βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ, supra *v.* 268.

v. 286.

Ἐπευχόμενος, insuper glorians.

v. 287.

v. 287.

Πολυθέρσης, ϰ, ὁ, nobilis Ithacensis, pater proci Ctesippi.

Φιλοκέρτομος, ϰ, ὁ, derisor, ein Spötter. ex φίλος, & κερτομία, Od Υ. 263. Φιλοκέρτομε, qui solebas exagitare alios verbis & factis injuriosis.

Πάμπαν, Od. Υ. 284.

v. 288.

Εἴκων ἀφραδίῃς, (pro ἀφραδίαις,) Cedens imprudentiæ, ex stultitia, aus Unbesonnenheit. βίῃ καὶ κάρτεϊ εἴκων, Od. Σ. 138.

Μήποτε πάμπαν Εἴκων ἀφραδίῃς μέγα εἰπεῖν, nunquam omnino Hominem subactum incogitantia & insipientia magna loqui decet, nie aus Unverstand zupralen. ὅν ποτε χαλκῷ Κτεῖνε δι' ἀφραδίας, Od. Υ. 523.

v. 289.

Ἀλλὰ Θεοῖσι Μῦθον ἐπιτρέψαι, sed Diis Rem committere. Vid ad Od. Φ. 279.

Ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰσι, siquidem illi potentissimi sunt. Φέρτεροι, Od. Φ. 371. & 373.

v. 290.

Τῦτό τοι ἀντὶ ποδὸς ξεινήϊον, hæc verba abiere in proverbium, ἐπὶ τῶν ἀντὶ κακῦ ἀπολαβόντων κακὸν, de iis, qui pro dato malo malum accipiunt: nam h. l. hasta erat pro osse illo, coll. Od. Υ. 292. sqq. τόδε τοι ξεινήϊον ἔςαι, Od. Ι. 370.

v. 291.

Ὀδυσῆϊ, δόμον κάτ' ἀλητεύοντι, Ulyssi, per domum mendicanti, sub persona nimirum. ἀλητεύειν ἀπίπαυσας, Od. Σ. 113.

v. 292.

Ἦ, Dixit.

Βοῶν ἑλίκων, Vid. ad Od. Μ. 355.

Βοῶν — ἐπιβυκόλος, supra v. 285.

v. 293.

Οὖτα, Vulneravit.

Δαμαςορίδην] Agelaum. Vide v. 241. CLARK.

Αὐτοσχεδὸν, Il. Η. 273.

v. 295.

Μέσον κενεῶνα, medium ventrem. deest ἐις. βέβληαι κενεῶνα διαμπερὲς, transfixus es per ventrem, *Il.* E. 284.

Κενεὼν, ῶνος, ὁ, pars tota illa inferior corporis humani, quæ caret ossibus, & est *quasi* inanitas, der hole Unterleib, ἡ λαπάρη. Dicitur παρὰ τὸ κενὸς εἶναι ὀστέων.

Διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν, penitusque ferrum adegit ei in corpus.

Διὰ πρὸ, per & ante, gerade durch, *Il.* E. 281.

v. 296.

Ἤριπε δὲ πρηνὴς, Procidit autem in terram pronus.

Χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ, supra v 94.

v. 297.

Φθισίμβροτος, ου, homines perdens & destruens. Epith. *pugnæ bellicæ*, *Il.* N. 339.

Αἰγὶς h. l. notat πτοίαν καὶ πτυρμὸν, terrorem divinitus incussum.

Ἀθηναίη — αἰγίδ' ἀνέσχεν, Minerva — clypeum sursum levavit.

v. 298.

Ὑψόθεν, *Od.* T. 104.

Ὀροφὴ, ῆς, ἡ, contectio conclavis aut thalami aut ædis, die Decke oben im Zimmer. ὑψόθεν ἐξ ὀροφῆς, superne ex laqueari. *coll.* 239. 240. & notatur in specie locus ille laquearis, ubi erat impluvium, per quod evadebat fumus ex triclinio aut conclavi. Est cameratio, das Gewölbe.

Πτοέω, & *Jon.* πτοιέω, conterreo, percello, consterno; facio *quasi* concidere: vehementer moveo aliquem, ich mache scheu, seze in heftige Bewegung, schreke.

Τῶν δὲ φρένες ἐπτοίηθεν, *Jon.* pro ἐπτοιήθησαν, da wurde ihr Herz heftig bewegt und erschrekt.

v. 299.

Οἱ δ' ἐφέβοντο κατὰ μέγαρον, Ipsi vero fugiebant per conclave magnum ab una ejus parte in aliam, sie liefen im Saal furchtsam herum aus einem Winkel in den andern.

Βόες ὡς ἀγελαῖαι, boves tanquam gregales. *sc* fugitabant perterriti. βοῦν ἀγελαίην, *Od.* Υ. 251.] Priori hac simili-

similitudine Poëta *Procorum* solummodo dissipationem trepidationemque confusam; posteriori *Ulyssis* Sociorumque vires superiores victoriamque facilem depingit. CLARK. Pour exprimer la terreur des Poursuivants, *Homere* se sert de deux comparaisons; par celle des taureaux piquez par les taons, il marque seulement leur agitation & leur fuite, & par celle des oiseaux, il marque leur foiblesse & leur timidité. D'un autre côté par celles des taons il marque la fureur & l'acharnement d'Ulysse & de ses compagnons, & par celle des éperviers, leur courage & leur superiorité. C'est pour faire sentir la justesse des idées. Le Poëte par cette belle Poësie égaye & délasse bien son Lecteur attristé & fatigué du recit historique de ce grand combat. DAC.

v. 300.

Αἰόλος οἶστρος, celer oestrus, die schnelle Bremse. τεύχεα αἰόλα, arma agilia, quæ in præliis varie circumaguntur & convertuntur, *Il.* E. 295. σάκος αἰόλον, *Il.* H. 222. πόδας αἰόλος ἵππος, flexipes equus, celer & agilis pedibus, *Il.* T. 404. αἰόλαι εὐλαὶ, vermes varie se moventes & flectentes, Maden, die sich mannigfaltig krümmen, *Il.* X. 509. σφῆκες μέσον αἰόλοι ἠδὲ μέλισσαι, vespæ & apes in medio flexiles: quia in medio sectæ quasi sunt, (unde & insecta dicta,) & ibi alas habent. *Il.* M. 167.

Οἶστρος, ου, ὁ, œstrus, asilus, tabanus. Est *propr.* animal ex genere muscarum, majus musca, quod circumvolans involat boves aut equos, eosque cogit infixo aculeo vesanos currere. Vocatur αἰόλος, διὰ τὸ ποικίλον τῆς χροίας αὐτοῦ, καὶ διὰ τὸ εὐκίνητον: *vel* &c, quia τοῦ αἰόλλεσθαι, *i. e.* κινεῖσθαι ταχέως, αἴτιός ἐστιν τοῖς βουσίν, weil er das Vieh umherlauffen machet, oder, weil er bunt von Farbe ist.

Ἐφορμηθεὶς, irruens, adortus. ἐφορμηθεῖσα, *Od.* M. 122. (ubi pro *adortus* lege *adorta*)

Τὰς μέν τ' αἰόλος οἶστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν, Quas quidem celer oestrus ingruens agitare solet. ἄνεμος ζαὴς, νέφεα δονήσας, nubes agitans ventus, vehementer flans, *Il.* M. 157. δένδρον πνοιαὶ δονέουσιν, venti motant & curvant arborem teneram, *Il.* P. 55.

v. 301.

v. 301.

Od. Σ. 366.

v. 302.

'Οι δ', ὥς' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, Vid. ad *Od.* Π. 217.] Quoniam Poëta dicit infra *v.* 306. χαίρουσι δέ τ' ἀνέρες ἄγρῃ, ideo Dna *Dacier* vultures hosce sive accipitres ab ipsis hominibus ad aves minores captandas consulto emissos intelligit, Poëtamque hic aucupium istius temporis depingere existimat. Rationibus tamen, ut opinor, haud satis idoneis. Neque isti interpretationi satis apte congruit istud, Ἐξ ὀρέων ἐλθόντες, *v.* 303. CLARK. Vid. etiam Hrn. Breitingers Abhandl. von Gleichn. *p.* 99. Ἀιγυπιοὶ — ἀγκυλοχεῖλαι, μέγας αἰετὸς ἀγκυλοχείλης, *Od.* Τ. 538.

v. 303.

Ἐξ ὀρέων ἐλθόντες ἐπ' ὀρνίθεσσι θορῶσι, Ex montibus venientes in aves irruunt, *vel* impetum dare solent.

v. 304.

Πεδίον *h. l.* liber campus a silvis & ædificiis, liber aër.

Ταὶ μέν τ' ἐν πεδίῳ νέφεα πτώσσουσαι ἵενται, Hæ quidem in agro versus nubes timidæ volant, ad nubes perterritæ vadunt.] Parum eleganter vertitur locus: *nubes timentes volitant.* Immo: *nubes fuga* seu *metu petunt.* ERN.

Πτώσσουσι ὄρνιθες, exterritæ fugientes aves. πτώσσειν κατὰ δῆμον βύλεαι, *Od.* Σ. 362.

v. 305.

'Οι δέ τε τὰς ὀλέκουσιν ἐπάλμενοι, Illi autem eas perdunt *vel* interficiunt irruentes. *coll.* 303. ἐπάλμενος ἔγχει, *Od.* Ξ. 220.

Ὀυδέ τις ἀλκὴ γίγνεται, ὐδὲ φυγὴ, nec aliqua defensio & prohibitio mali Locum habet, nec fuga: neque ulla fortitudo Existit illis, neque effugium; de aviculis, exagitatis ab accipitribus.

v. 306.

Χαίρουσι δέ τ' ἀνέρες ἄγρῃ, gaudent autem viri illi præda capta. ἄγρην ἐφέπεσκον, *Od.* Μ. 330.] Viri intelligendi pastores vel rustici spectantes illam quasi venationem & capturam delectantur hoc spectaculo. ERN.

v. 307.

v. 307.

Ἐπεσσύμενοι, invadentes violenter.

v. 308.

Τύπτον (pro Ἔτυπτον) ἐπιστροφάδην μνηστῆρας, Cædebant procos quaquaversum, *vel* conversi celeriter in omnes partes. κτεῖνε δ' ἐπιστροφάδην, er schlug um sich herum auf allen Seiten todt, *Il.* K. 483.

Τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' ἀεικὴς, illorum autem gemitus excitabatur atrox *vel* miser. sic *ibid.*

v. 309.

Κράτων τυπτομένων, Capitibus, *i. e.* singulis continua serie, percussis.

Δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν, *Od.* Λ. 419.

v. 310.

Λειώδης δ' Ὀδυσῆος ἐπεσσύμενος λάβε γούνων, Leiodes autem Ulyssis celeriter accedens tetigit genua.

v. 311.

Λισσόμενος, precans.

v. 312.

Γουνοῦμαί σ', Genibus tuis advolutus oro te. *coll.* 311. γουνούμην, *Od.* Λ. 29.

Σὺ δέ μ' αἴδεο, καί μ' ἐλέησον, tu vero me respice, & mei miserere. ita *Il.* Φ. 74. ubi hostis supplex, quem Achilles jam olim ceperat, aluerat, & dimiserat, loquitur, cum iterum in manus Achillis pugnans incideret. & ex *h. l.* maxime vis verbi αἴδομαι apparet. rogat, ut Achilles dubitare velit ei nocere, quia aliquando domesticus ei vel quasi fuerit, & quia nunc supplex oret.

v. 314.

Οὐ γάρ πω τινά φημὶ γυναικῶν — Εἰπεῖν, οὐδέ τι ῥέξαι, ἀτάσθαλον, Nunquam enim cuiquam puto mulierum — Dixisse me, nec fecisse quid, improbe. ἀτάσθαλα, supra *v.* 47.

v. 315.

Παύεσκον (*Jon.* pro Ἔπαυον) μνηστῆρας ἄλλους, Quiescere faciebam procos alios, ich hieß die andern still sitzen und ablassen vom unrecht thun.

v. 316.

v. 316.

Ἀλλά μοι οὐ πείθοντο, Sed mihi non parebant, verbis meis nihil movebantur, sie ließen sich von mir nicht sagen.

Κακῶν ἀπὸ χεῖρας ἔχεσθαι, ut a facinoribus manus abstinerent.

v. 317.

Τῷ καὶ ἀτασθαλίῃσιν ἀεικέα πότμον ἐπέσπον, Igitur etiam improbitate duram mortem consecuti sunt. ἀτασθαλίαι δέ οἱ οἴῳ Ἐχθραὶ ἔσαν, *Od.* Φ. 146.

Ἀεικέα πότμον, *Od.* Τ. 550.

Πότμον ἐπέσπον, *Od.* Λ. 388.

v. 318.

Αὐτὰρ ἐγὼ μετὰ τοῖσι θυοσκόος — Κείσομαι, At ego inter hos vates — Jacebo mortuus.

Θυοσκόοι, *Od.* Φ. 145.

Οὐδὲν ἐοργώς, der ich nichts gethan. ἐόργει, *Od.* Ξ. 289.

v. 319.

Ὡς οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων, ita non est gratia consequens bene factarum rerum, *i. e.* beneficiorum, *vel potius*, eorum, qui bene fecerunt. sic & *Od.* Δ. 695. nam οἱ εὐεργέτες sunt, bene factores.

v. 320.

Ὑπόδρα ἰδών, supra *v.* 60.

v. 321.

Θυοσκόος εὔχεαι εἶναι, vates profiteris esse.

v. 322.

Πολλάκι που μέλλεις ἀρήμεναι ἐν μεγάροισι, Sæpe sine dubio optasti & precatus es (so wirst du wohl oft gewünscht haben) in domo. ἀρήμεναι est *vel* præs. infin. ab ἄρημι, pro ἀρᾶναι, *terminatione Attica*, & mutato α in η. *vel* est aor. 1. infin. ab ἀράομαι, fut. ἀρήσω, aor. 1. ἤρησα, infin. ἀρῆναι, & *Attice*, ἀρήμεναι: quod posterius verius.] Verte: *Sæpe utique solebas vota facere & preces* &c. ERN.

v. 323.

Τηλοῦ ἐμοὶ νόστοιο τέλος γλυκεροῖο γενέσθαι, Procul ut a me esset plenus reditus dulcis domum, Procul ut fiat a me consummatio reditionis suavis.

v. 324.

Σπέομαι, *idem quod* ἕσπομαι, comitor, adhæreo, adſum.

Σοὶ δ' ἄλοχόν τε φίλην σπέσθαι, Tibi autem uxoremque meam adhærere & incolumem adeſſe. aor. 2. infinit. Med. σπεῖο μοι, ὡς ὅτε πατρὶ ἅμ' ἕσπεο Τυδεΐ δίῳ ἐς Θήβας, comitare me & adeſto mihi, ſicut patri meo adfuiſti, eumque comitata es contra Thebas. σπεῖο eſt *Poët.* & *Jon.* pro σπέο, & id pro σπέσο, aor. 2. imperat. Med. qui *Attice* contraheretur in σποῦ, *Il.* K. 285.

Καὶ τέκνα τεκέσθαι, & liberos parere.

v. 325.

Τῷ οὐκ ἂν θάνατόν γε — προφύγοισθα, Ideo non ſane mortem — effugere poſſis. ſyllaba θα eſt paragogica. προφυγὼν — πότμον, *Od.* Λ. 106.

Θάνατον — δυσηλεγέα, *i. e.* τὸν δυσκοίμητον. mortem — male cubare facientem. δυσηλεγέος πολέμοιο, quod non gratas dat cubationes, in pulvere & inter alios occiſos, *Il.* Υ. 154.

v. 326.

Χειρὶ παχείῃ, *Od.* Φ. 6.

v. 327.

Ξίφος, — ὅ ῥ' Ἀγέλαος ἀποπροέηκε χαμᾶζε, enſem, — quem ſcilicet Agelaus abjecerat in terram, hatte fallen laſſen. ἰὸν ἀποπροΐεις, ſupra *v.* 82.

Χαμᾶζε, *ibid.* 84.

v. 328.

Κτεινόμενος, Quum interficeretur.

Τῷ τόνγε κατ' αὐχένα μέσσον ἔλασσε, quo (gladio) hunc ad cervicem mediam percuſſit.

v. 329.

Φθεγγομένου δ' ἄρα τοῦ γε κάρη κονίῃσιν (*pro* κονίαις) ἐμίχθη, Loquentis autem ejus caput pulveri immixtum eſt, *vel* in pulveres injectum eſt, cum ab Ulyſſe ei amputaretur. der Kopf ward ihm vor die Füſſe gelegt. ita *Il.* K. 457.

v. 330.

Τέρπιος, ου, ὁ, nobilis Ithacenſis, cujus filius erat ὁ Φήμιος, ἀοιδός: & apte hinc dicitur is Τερπιάδης; nam ipſe Phemius erat τερπίθυμος.

Ἀλύσκαστε

'Αλύσκασε κῆρα μέλαιναν, er suchte zu entgehen dem Tod, ἐξέκλινεν. ὕβριν ἀλυσκάζων ἀνδρῶν, *Od.* P. 581.

v. 331.

Vid. ad *Od.* A. 154. 'Ανάγκη, *Od.* P. 441.

v. 332.

Φόρμιγγα λιγεῖαν, *Od.* Θ. 67.

v. 333.

'Ορσοθύρη, supra *v.* 126.

Δίχα δὲ φρεσὶ μερμήριζεν, Vid. ad *Od.* Π. 73.

v. 334.

"Η ἐκδὺς μεγάροιο —, Utrum exiens & emergens ex domo —. sed vid. *Od.* Ξ. 460.

v. 335.

'Ερκεῖος, εία, εῖον, ad septum vel murum pertinens.

Διὸς μεγάλε ποτὶ βωμὸν Ἑρκείε, quæ ara erat in aula sub dio: nam Jupiter ὁ ἔφορος τῦ ἕρκες, *i. e.* τῦ περὶ τὴν αὐλὴν τειχίε.

Etiam *in privatis ædibus* exstructa erant *altaria*, quibus victimas mactabant. Quo in genere potissimum celebrata ara Διὸς Ἑρκείε, *Jovis Hercei*, de qua h. l. *Eustathius* ait, extitisse extra αὐλὴν, *sub dio*. *Pollux* in medio domus; cui concinit *Virgilius*, Æneid. II. 512.

Sedibus in mediis, nudoque sub ætheris axe
Ingens ara fuit. — — — —

Ad quam Hecuba cum natis confugerat; & ipse Priamus tandem occisus. Quod *Euripides Troadibus* ait factum ad aram Jovis Hercei *Athenæus* etiam *Lib. V.* dicit, αὐλὴν *vocari Homero locum subdivalem, ubi ara Jovis Hercei.* FEITH. *Lib. I. C. IX.* §. *VIII.* Vid. etiam *Lib. I. C. II.* §. *III.*

"Ιζοιτο, sederet.

Βωμὸν — τετυγμένον, aram — bene structam. οἰκία — τετυγμένα, *Od.* Φ. 215.

v. 336.

Βοῶν ἐπὶ μηρί' ἔκαιον, *pro* ἐπέκαιον, boum femora supra comburebant. Vid. ad *Od.* P. 241.

v. 337.

Προσαΐσσω, advolo, accurro.

"Η γύνων λίσσοιτο προσαΐξας Ὀδυσῆα, casus additi non ad

participium pertinent; An ad genua precaretur accurrens Ulyssem. *coll.* 339.

v. 338.

Od. Σ. 92.

v. 339.

Γούνων ἅψασθαι — Ὀδυσῆος, Genua contingere — Ulyssis, ἁψαμένη δὲ γονείων, *Od.* Τ. 473.

v. 340.

Φόρμιγγα γλαφυρὴν, Vid. ad *Od.* Ρ. 262.
Κατέθηκε, deposuit.
Χαμᾶζε, supra *v.* 327.

v. 341.

Μεσσηγὺς κρητῆρος ἰδὲ θρόνου, In medio crateris & solii. Vid. ad *Od.* Θ. 527.
Θρόνου ἀργυροήλου, *Od.* Κ. 366.

v. 342.

Προσαΐξας λάβε γούνων, Vid. supra ad *v.* 337.

v. 344.

Supra *v.* 312.

v. 345.

Αὐτῷ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται, Ipsi tibi in posterum dolor erit.

v. 346.

Εἴ κεν ἀοιδὸν πέφνῃς, ὅστε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀείδω, si cantorem interfeceris, qui Diis & hominibus cano.

v. 347.

Αὐτοδίδακτος, ου, ὁ, ἡ, qui ipse a se doctus & institutus est in arte aliqua. Per se id non admodum est laudabile, si quis ipse se docere vult: est quoque res valde ardua, si recte procedere debet. sed *h. l.* αὐτοδίδακτος δ' εἰμί· θεὸς δέ μοι — ἐνέφυσεν, inquit cantor & poëta præstans; Deus mihi in animo cantus omnigenos ingeneravit; id additur, ut a probro liberetur hoc de se effatum.

Θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἴμας παντοίας ἐνέφυσεν, nam Deus mihi in animum cantiones & enarrationes poëticas varias insevit: ideoque sum αὐτοδίδακτος, *i. e.* non ab aliis didici cantiones & edidici, sed ipse eas compono. nam

alii

alii sunt, qui canunt, quæ alii composuere, carmina; alii vero, qui ipsi sunt Poëtæ. οἴμας Μοῦσ' ἐδίδαξε, *Od*. Θ. 481.

v. 348.

Παντοίας οἴμας, Varios cantus. παντοίην ἀρετήν, *Od*. Σ. 204.

Θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἴμας Παντοίας ἐνέφυσεν, Deus enim mihi in mente cantiones Omnis generis ingenuit *h. l.* character boni Poëtæ, qui nascitur], non fit. ἡ τις δὲ, ὡς ἥψατο γούνων, ὣς ἔχετο ἐμπεφυυῖα, illa vero, sicut apprehenderat genua ejus, sic hærebat quasi adnata esset illis genibus, *Il*. A. 513. τρίχες κρανίῳ ἐμπεφύασι, capilli cranio adnati sunt & hærent, *Il*. Θ. 84.

Παραείδω, cano apud —.

Ἔοικα δέ τοι παραείδειν, Ὥστε θεῷ, videor autem apud te canere, Tanquam apud Deum; solitus autem sum tibi accinere, Ut Deo, σχεδὸν ὡς θεῷ, prope ut Deo: & κολακεύει in tempore necessario sapienter & modeste.] Vitam sibi ideo (ut opinor) conservandam monet hic *Phemius*, quod idoneus sit, qui *Ulyssi*, tanquam Deo, accinat. CLARK.

v. 349.

Τῷ μή με λιλαίεο δειροτομῆσαι, ideo ne me præopta occidere, ne cupidus sis interficiendi mei. φρασθεὶ τάχιστα λιλαίεο, *Od*. A. 222.

Δειροτομῆσαι. σὺ δὲ ἄμφω δειροτομήσεις, tu ambos interficies, *Il*. Φ. 89.

v. 350.

Ἔιποι, diceret.

v. 351.

Οὔτι ἑκὼν —, οὐδὲ χατίζων, nequaquam spontaneus, — neque egens aliqua re: quasi cupidus cibi aut mercedis, sum enim, si non πλούσιος, certe ἀνενδεής: nec sum δημιοεργὸς ἢ μισθούμενος. χατίζων, supra *v*. 50.

v. 352.

Πωλεύμην (*pro* Ἐπωλεύμην) ἐς σὸν δόμον, Frequens versabar in tua domo. Vid. ad Θd. P. 534.

Μνηστῆρσιν ἀεισόμενος μετὰ δαῖτας, procis cantaturus inter epulas.

v. 353.

Ἀλλὰ πολὺ πλέονες καὶ κρείσσονες ἦγον ἀνάγκῃ, Sed multo plures & validiores duxerunt me coactum huc: coegerunt me ire huc. κρείσσων, fupra v. 167.

Ἀνάγκῃ, v. 331.

v. 354.

Ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο, *Od.* Φ. 130.

v. 356.

Ἴσχεο, Abftine, halt in. *Od.* Λ. 250.

Μηδέ τι τοῦτον ἀναίτιον οὔτα χαλκῷ, neque hunc innocentem vulnera & interfice ære.

Ἀναίτιον, innoxium, *Od.* Υ. 135.

v. 357.

Σαώσομεν, fervabimus.

v. 358.

Ὅς τε μευ αἰεὶ — κηδέσκετο (*Jon.* pro ἐκήδετο) παιδὸς ἐόντος, qui mei femper — curam habebat, & me accurate tuebatur, cum effem puer. οἴκω κήδεσθαι, *Od.* Τ. 161.

v. 360.

Ἤ σοι ἀντεβόλησεν ὀρινομένῳ κατὰ δῶμα, Aut in te incidit (ift auf dich geftoffen) furentem per conclave hoc magnum. ὁ γάρ τευ ἐπηλύος ἀντιβολήσεις, *Od.* Φ. 306.

Ὀρινομένῳ, i. e. κινουμένῳ μετὰ θυμοῦ, irate vadentem, & undique perturbationes portantem.

v. 361.

Μέδων, πεπνυμένα εἰδώς, *Od.* Δ. 696.

v. 362.

Πεπτηὼς γὰρ ἔκειτο ὑπὸ θρόνον, Contractus enim præ metu jacebat fub fella. *i. e.* διὰ δειλίαν συνεσταλμένος. ὑπὸ τεύχεσι πεπτηῶτες, *Od.* Ξ. 474.

v. 363.

Ἀμφὶ δὲ δέρμα ἕστο (*pro* Ἀμφιέστο) βοὸς νεόδαρτον, indutus erat quafi veftem, recens mactati bovis corium. plusq. perf. Paff. v. ἀμφιέω.

Νεόδαρτον — δέρμα βοὸς, recens detractum — corium bovis: ut videretur effe, jacens fub fellis, nil aliud nifi corium bubulum abjectum ibi. *coll.* 364. Vid. ad *Od.* Δ. 437.

Ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν, Vid. fupra ad v. 66.

v. 364.

v. 364.

Ἀπὸ θρόνου ὦρτο, a ſolio ſurrexit.

Θοῶς δ' ἀπέδυνε βοείην, & celeriter exuit & depoſuit a ſe bovinum corium, quo ſe ante contexerat.

Βοείην, *ſc.* δορὰν, *coll.* 362. *ſq.* τάμνων δέρμα βόειον, *Od.* Ξ. 24.

v. 365.

Προσαΐξας λάβε γούνων, ſupra *v.* 342.

v. 367.

Σὺ δ' ἴσχεο, tu vero abſtine, ſchone du. Vide ſupra ad *v.* 356.

v. 368.

Περισθενέω, ſum validior & potentior, ſupero viribus, ich überwältige, bin ſehr ſtark. *item* nimium viribus utor vel fido, ich bin der ſtärkere. nam περὶ notat multitudinem vel magnitudinem & excellentiam.

Μή με περισθενέων δηλήσεται ὀξέϊ χαλκῷ, Ne me viribus ſuperior lædat *vel* perdat ferro. ἄκρην δε ῥινὸν δηλήσατο χαλκὸς, ſupra *v.* 278.

v. 369.

Ἀνδρῶν μνηστήρων κεχολωμένος, Virorum procorum *cauſa* iratus.

Οἵ οἱ ἔκειρον κτήματ' ἐνὶ μεγάροις, qui ei abſumebant Bona in ædibus. Vid. ad *Od.* Σ. 143.

v. 370.

Σὲ δὲ νήπιοι οὐδὲν ἔτιον, te autem ſtolidi quaſi pro nihilo æſtimabant; proci, futurorum improvidi.

v. 371.

Ἐπιμειδήσας, arridens, dazu lächlend. *Il.* Δ. 356.

v. 372.

Θάρσει, *Od.* Τ. 546.

Ἐπειδή σ' οὗτος ἐρύσσατο καὶ ἐσάωσεν, quandoquidem te hic liberavit & ſervavit.

v. 374.

Κακοεργία, ας, ἡ, maleficentia.

Εὐεργεσία, ſupra *v.* 235.

Ὡς κακοεργίης εὐεργεσίη μέγ' ἀμείνων.

Quam maleficentiâ beneficentia longe melior!]

Τῆς εὐεργεσίης οὐδὲν ἀρειότερον. *Theogn. Gnom. Eleg.* 548. Ἐν μὲν γὰρ εἴρηται καὶ τοῦτο, τοὺς ἀνθρώπους τότε μάλιστα μιμεῖσθαι τοὺς Θεοὺς, ὅταν εὐεργετῶσιν. *Strabo Geogr. Lib. X.* CLARK. Egregia plane vox & omnino veritati consentanea. Siquidem ii, qui male & vitiose vivunt, miserum tandem exitum sortiuntur, meritamque mercedem suorum scelerum recipiunt: quod arbitror Ulyssem innuere, idque apposite ad rem præsentem, ubi proci exitiosas petulantiæ & protervię suæ pœnas luunt; hic vero Medon & Phemius, qui nullam Ulysseæ familiæ injuriam fecerunt, sed omni potius studio eam complectebantur, eorum numero eximuntur, salutem, quam poposcerant, accipientes. SPOND.

v. 375.

Ἕζεσθε θύραζε, sedete foras, extra conclave magnum.

v. 376.

Ἐκ φόνου εἰς αὐλὴν, Ex loco cædis, ubi cæsi jacent & cruor multus est, in aulam.

Πολύφημος ἀοιδὸς, *i. e.* ὁ σοφὸς καὶ πολυίστωρ, καὶ ὅτι πολλὰς μαντικὰς φήμας εἰδὼς, vel &, ὁ πολλοὺς φημίζων. præstat tamen, der viel weissagende. ἀγορὴν πολύφημον ἱκέσθην, ad concionem in foro multas voces habentem veniebant ambo, *Od.* Β. 150.

v. 377.

Ὄφρ' ἂν ἐγὼ κατὰ δῶμα πονήσομαι, ὅττεό (*pro* ὅτινός) με χρή, Quamdiu ego in domo curabo, quod opus mihi est.

v. 378.

Τὼ δ' ἔξω βήτην μεγάροιο κιόντε, hi autem exiverunt domo ambulantes.

v. 379.

Vide supra ad *v.* 335.

v. 380.

Πάντοσε παπταίνοντε, Circumspectantes ambo; an alicunde periculum adsit. Vide ad *v.* 24.

Φόνον ποτιδέγμενοι αἰεὶ, cædem suam metuentes semper. ποτιδέγμενοι ἤματα πάντα, *Od.* Φ. 156.

v. 381.

Πάπτηνεν δ' Ὀδυσεὺς καθ' ἑὸν δόμον, Circumspexit autem

tem Ulyſſes per domum ſuam, *vel* per conclave illud magnum.

v. 382.

Ὑποκλοπέω, furtim occulo, occultando eripio.

Εἴ τις ἔτ' ἀνδρῶν ζωὸς ὑποκλοπέοιτο, ſi quis adhuc virorum Vivus furtim lateret, & ſe ſubducere vellet.

Ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν, ſupra v. 363.

v. 383.

Πάντας — πολλούς,] Poëta univerſitatem & multitudinem voluit exprimere. Sed latine vertas: *omnes — magno numero.* ERN.

v. 384.

Ἐν αἵματι καὶ κονίῃσι Πεπτηῶτας, (*Alii* Πεπτεῶτας,) in ſanguine & pulvere Proſtratos jacentes. τόξα πεπτεῶτ' ἄλλυδις ἄλλα, arma ad ſagittandum pertinentia, quæ deciderant & jacebant alibi alia, *Il.* Φ. 503. Vid. etiam ſupra ad v. 362.

Ὥς' ἰχθύας, οὕθ' (*pro* οὕς τε) ἁλιῆες] Vid. Hrn. Breitingers Abhandl. von Gleichn. *p* 22. *ſqq.*

Ἁλιῆες, piſcatores. ἐρέτας ἁλιῆας, *Od.* Π. 349.

v. 385.

Κοῖλον ἐς αἰγιαλὸν, Cavum in littus.

Πολιῆς ἔκτοσθε θαλάσσης, canum extra mare. Intelligitur hoc Epith. propr. *mare ad littus*, ubi ſpumæ albent, & ubi aqua ipſa videtur magis alba quam in alto, ubi fere nigricat. Deinde &, ab hac parte, mare totum, & quia fluctus ſuperne albeſcere ſolent.

v. 386.

Ἐξέρυσαν, extrahere ſolent.

Πολυωπὸς, οῦ, ὁ, ἡ, qui multos *quaſi* oculos habet, foraminoſus, voll Augen, οὗ πολλοὶ ὀφθαλμοί. nam & Græcis ponitur ὁ ὀφθαλμὸς pro ἡ ὀπὴ, ſicut & nos facimus. δίκτυον πολυωπὸν, rete ſic confectum, ut habeat multos oculos.

v. 387.

Κύμαθ' ἁλὸς ποθέοντες, Undas maris deſiderantes: de piſcibus extractis e mari in ſiccum.

Ἐπὶ ψαμάθοισι κέχυνται, *ſc.* ἰχθύες, ex reti piſcatorio arenis ſuperfunduntur.

v. 388.

Ἠέλιος φαέθων, *Od.* T. 441.

Τῶν μὲν τ' ἠέλιος — ἐξείλετο θυμόν, Horum quidem sol — abstulit vitam: de piscibus in sicco morientibus. ἐξείλε, supra *v.* 144.

v. 389.

Ὡς τότ' ἄρα μνηστῆρες ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο, Sic tunc proci alius super alium prosternebantur, ut jacerent mortui.

v. 391.

Εἰ δ' ἄγε, formula est plerumque mere adhortatoria, & valet pro εἶα δὴ ἄγε, eja sane age, ey wolan, wolan denn nun: & hoc ἄγε locum habet ad unum & ad plures, quanquam & ἄγετε ponatur. Vid. ad *Il.* A. 524.

Κάλεσον, voca.

Τροφὸν Εὐρύκλειαν, *Od.* T. 489.

v. 392.

Ὄφρα ἔπος εἴποιμι, τό μοι καταθύμιόν ἐστιν, Ut verbum dicam, quod animo meo obversatur. θάρσει, μηδέ σοι θάνατος καταθύμιος ἔστω, ne cogita de morte: ita medie loquitur Ulysses, ne, interfecto deinde Dolone, mendacii possit argui, *Il.* K. 383.

v. 393.

Supra *v.* 108.

v. 394.

Κινήσας δὲ θύρην, Et movens ostium: sic vocat τὸ διασαλεῦσαι ἐπὶ κλήσει τινὸς τῶν ἔνδον, si percutitur & aperitur janua ad vocandum quem ex iis, qui intus sunt.

v. 395.

Δεῦρο δὴ ὄρσο, Huc sane propera. ὄρσο κίων, ὦ ξεῖνε, *Od.* H. 342.

Γρηῦ παλαιγενὲς, anus annosa! γρηὶ δ' ἐικυῖα παλαιγενέϊ προσέειπέ μιν, anui assimilata Venus grandævæ, *Il.* Γ. 386. Φοῖνιξ ἄττα γεραιὲ παλαιγενὲς, ut appareat, esse vocem honorificam: nam hunc Phœnicem valde honorabat Achilles, *Il.* P. 561.

v. 396.

Ἥτε γυναικῶν δμωάων σκοπός ἐσσι κατὰ μέγαρ' ἡμετεράων, die du die Haushofmeisterin bist über die Mägde; inquit Ulysses.

Ulyſſes ad Eurycleam ſuam: ἐπιμελήτρια, ἐπίτροπος, quæ & dici poſſet ἡ ἐπίσκοπος, inſpectrix. τῶν δὲ σκοπὸς ἦεν ἀμείνων, ſupra v. 156.

v. 397.

Ἔρχεο, Vade.

Κικλήσκει σε πατὴρ ἐμὸς, vocat te ad ſe pater meus, er läßt dich ruffen. Ἴρον δὲ νέοι κίκλησκον ἅπαντες, Od. Σ. 6.

v. 398.

Τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος, Od. Φ. 386.

v. 399.

Μεγάρων εὖ ναιεταόντων, ibid. 387.

v. 400.

Πρόσθ' ἡγεμόνευεν, præibat.

v. 401.

Μετὰ κταμένοισι νεκύεσσιν, apud cæſa cadavera.

v. 402.

Αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον, Sanguine & cruore conſperſum & inquinatum. ita Il. Z. 268. σάκος — πεπαλαγμένον ἄζῃ, ſupra v. 184.

Ὥστε λέοντα,] Vid. Hrn. Breitingers Abhandl. von Gleichn. p. 317. ſq.

v. 403.

Λέων, βεβρωκὼς βοὸς, leo, qui de bove comedit, non veró totum. eſt phraſis Attica, qua Genitivus ponitur, ſi pars alicujus rei eſt indicanda. δράκων βεβρωκὼς κακὰ φάρμακα, paſtus mala medicamina, der giftige Kräuter gefreſſen hat, Il. X. 94. χρήματα δ' αὖτε κακῶς βεβρώσεται, bona porro male devorabuntur, Od. B. 203. ὠμὸν βεβρώθοις Πρίαμον, crudum vorares Priamum, Il. Δ. 35.

Βοὸς — ἀγραύλοιο, Od. M. 253.

v. 404.

Πᾶν δ' ἄρα οἱ στῆθός τε, παρήϊά τ' ἀμφοτέρωθεν Αἱματόεντα πέλει, Totum autem ei pectusque, genæque utrinque Cruore oblitæ ſunt: de leone, qui bovem diſcerpſit.

Παρήϊα, Od. T. 208. ἀμφοτέρωθεν, ſupra v. 80.

v. 405.

Αἱματόεντα πέλει. αἱματόεσσα σμῶδιξ, Il. B. 267. mit Blut unterlaufen.

Δεινὸς

Δεινὸς δ' εἰς ὦπα ἰδέσθαι, terribilisque adſpectu. αἰνῶς ἀθανάτῃσι Θεαῖς εἰς ὦπα ἔοικε, vehementer ſimilis eſt vultu Deabus, *Il.* Γ. 158. οὐδ' ἂν ἔμοιγε τέλαίη, κύνεός περ ἐών, εἰς ὦπα ἰδέσθαι, nec ſane ſuſtineret mihi, etſi valde impudens, in vultum ſpectare, *Il.* Ι. 373. οὐ μὲν γάρ τι κακῷ εἰς ὦπα ἐῴκει, non enim homini ignobili ſimilis eſt vultu & forma, *Od.* Α. 411. & loquitur ibi procus, elegans formarum ſpectator, ex forma colligens omnia.

v. 406.

Ὡς Ὀδυσεὺς πεπάλακτο (κατὰ) πόδας καὶ χεῖρας, *coll.* 404.

Ὕπερθεν, ſupra *v.* 173.

v. 407.

Ἄσπετον — αἷμα, immenſum — ſanguinem. ἄσπετον οὖδας, ſupra *v.* 269.

v. 408.

Ἴθυσέν ῥ' ὀλολύξαι, *ſc.* ἡ Εὐρύκλεια, Conata eſt ſtatim exclamare ad Deos cum cantu gratulatorio, τεταμένῃ φωνῇ εὔξεσθαι καὶ Θεοὺς ἐπιβοήσασθαι, διὰ τὴν χαρὰν, ein Dank-Lied den Göttern zuſingen. Sed id jam vetat Ulyſſes *v.* 411. αἱ δ' ὀλόλυξαν θυγατέρες τε νυοί τε καὶ αἰδοίη παράκοιτις, canebant clara voce, ob ſacrificium recte factum a Neſtore: ſie ſungen mit lauter Stimm ein kurzes Opfer-Lied. *Od.* Γ. 450. vides ergo γυναικείαν εὐχὴν λιγυφωνον. ὡς εἰποῦσα ὀλόλυξε, quod eſt pro οὕτως ὀλολύξασα εἶπε, ſic dicebat inter canendum & precandum clara voce, *Od.* Δ. 767. & ſermo eſt de Penelope, comprecante Minervam. & eam ὀλολυζούσαν ἐπὶ εὐχῇ, *i. e.* γεγωνότερον ἀναβοῶσαν, audivere proci: hinc turbati ſunt, *coll.* 768. etſi non verba ipſa intellexerant, quid precata ſit regina.

Ἴθυσεν. ἴθυσαν δὲ πολὺ προτέρω, recta perrexerunt ulterius multo, *Il.* Δ. 507. ἴθυσε μάχη, pugna impetum fecit huc illuc, ὅρμησε, das Gefecht that Angriffe, *Il.* Ζ. 2. ἰθύει, de leone: irruit, *Il.* Λ. 551. ὅπῃ δ' ἰθύει, τῇ εἴκουσι στίχες ἀνδρῶν, ubi impetum facit, ibi cedunt ordines virorum, wo er anſezet, da weichen die Glieder der Feinden, *Il.* Μ. 48. & 443. ἴθυσαν ἐπὶ τεῖχος ἀολλέες, ſie rückten an die Mauer mit Hauffen an. ἴθυσε νεὸς, irruit recta contra navem, *Il.* Ο. 693. ἴθυσεν δὲ διὰ προμάχων, perrupit

perrupit per primos ordines, *Il.* Π. 582. ἴθυσαν δὲ κύνεσσιν ἐοικότες, irruerunt, ut canes, *Il.* Ρ. 725. Vid. etiam ad *Od.* Λ. 590.

Ἐπεὶ μέγα εἴσιδεν ἔργον, ubi tantam rem geſtam conſpexit, cædem procorum.

v. 409.

Vid. ad *Od.* Π. 430.

v. 411.

Ἐν θυμῷ, γρηῦ, χαῖρε, καὶ ἴσχεο, In animo, o anus! gaude tacita, & contine te. σὺ δ' ἴσχεο, ſupra *v.* 367.

Μηδ' ὀλόλυζε, κ. τ. λ. nec jubila, &c. Apparet, voluiſſe anum ita canere, ſicut moris erat apud *ſacrificium rite oblatum* & conſecratum Diis: ſed Ulyſſes dicit, hos occiſos viros non eſſe *victimas gratas Deo*; hinc & ejusmodi cantu abſtinendum. Gaude in animo tacita, & cohibe te, nec canta clare: Dii enim nolunt invocari inter mortuos homines, divina vindicta cæſos.

v. 412.

Ὀυχ ὁσίη, Vid. ad *Od.* Π. 423. (ubi pro *Novi Inſtrumento* lege *Novi Inſtrumenti.*)

Ὀυχ ὁσίη, κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάασθαι. εὐχετᾶσθαι eſt idem quod ὀλολύζειν, cum læta gratiarum actione elata voce precari: id licet fieri in victimis oblatis Deo, at non in occiſis hominibus; id averſatur Deus. Docet ergo, non nimis gaudendum eſſe ob cæſos inimicos: ſaltem, ſi quis ex θεομηνίᾳ, ab irato Numine, eſt cæſus, non ejusmodi preces lætæ ſunt offerendæ Deo. Ergo ad ὁσίη ſubintelligenda δίκη vel εὐχή, gratulatio: non Deo placet gloriatio, quando gloriamur ob homines occiſos. τίνες ἔμμεναι εὐχετόωντο, *Od.* Π. 223.] Voilà un grand ſentiment. Après le plus étonnant de tous les exploits, Ulyſſe eſt ſi éloigné de ſe glorifier & de s'applaudir de ce grand ſuccès, qu'il ne veut pas même qu'on en faſſe éclater ſa joye. Il reconnoît que cela eſt moins dû à ſon bras qu'à la colere de Dieu, qui a voulu executer ſes vengeances: pieté, humanité, moderation, tout eſt dans ce ſentiment. DAC.

v. 413.

Τούσδε δὲ μοῖρ' (*pro* μοῖρα) ἐδάμασσε θεῶν, Hos enim interfe-

interfecit attributa ſors a Deo. *i. e.* δίκη θεῶ, qua Deus attribuit cuique partem ſuam meritam : Hos retributoria juſtitia Deorum ſubegit. ὁ μὲν ἐν μοίρῃ πέφαται, ſupra *v.* 54.

Καὶ σχέτλια ἔργα, & ipſorum improbitas, atrocia & immania facta. *coll.* 414 — 416. σχέτλιος, *Od.* Φ. 28.

V. 414.

Οὔτινα γὰρ τίεσκον (*Jon.* pro ἔτιον) — ἀνθρώπων, Neminem enim in pretio habebant aliquo *vel* æſtimabant — hominum, ſie achteten niemanden für was: quod eſt ingens crimen, morte luendum.

Ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, *Od.* Σ. 135.

V. 415.

Οὐ κακὸν, οὐδὲ μὲν ἐσθλὸν, Neque humilem, neque & honeſtiorem, & nobilem,] Iſtud fuit mirum procorum ingenium, qui neque malorum neque bonorum ſocietate, qui quidem ad eos peregre advenirent, ſint delectati. Mira, inquam, iſta φιλαυτία, ut reliquam omnem humanitatem exuiſſe credideris. Adeo *porro* ſuis commodis velificabantur, ut ſine ullo diſcrimine neminem in partem eorum admiſerint. Quam juſtas ergo luerunt pœnas, & quam memorabili exemplo divinæ vindictæ, quæ licet ſero interdum, at graviſſime ſane, homines tandem plectit. SPOND.

Ὅτις σφέας εἰσαφίκοιτο, quicunque ad eos veniret, &c. inter eos verſaretur. ὅτις σφέας εἰσαφίκηται, *Od.* Υ. 188.

V. 416.

Supra *v.* 317.

V. 417.

Καταλεξον, enumera.

V. 418.

Vide ad *Od.* Τ. 498.

V. 419.

Τροφὸς Εὐρύκλεια, Vid. ſupra ad *v.* 391.

V. 420.

Vid. ad *Od.* Ρ. 108.

V. 421.

Πεντήκοντα — γυναῖκες, de ancillis Ulyſſis, ex quibus duodecim fuerant malæ.

V. 422.

V. 422.

Τὰς μὲν τ' ἔργα διδάξαμεν ἐργάζεσθαι, quas docuimus opus facere *vel* elaborare. *coll.* 423.

V. 423.

Ξαίνω, pecto, carmino, pectine rado & complano. Est a ξέω, a quo & ξάω.

Εἴριά τε ξαίνειν, Lanasque carpere & dividere, Wolle zusammen: quæ est species ἔργων muliebrium, *v.* 422. in genere positorum; & in mente est addendum *& cetera*, vel *& similia.* nam hoc unum opus est exempli causa positum.

Εἴρια, *Od.* Σ. 315.

Δυλοσύνη, ης, ἡ, servitus.

Καὶ δυλοσύνης ἀνέχεσθαι, & præstare servitia utilia, Sclavinen-Dienste zu leisten. *vel in genere*, servitutem tolerare & ferre, die Dienstbarkeit zu tragen. ὐ γὰρ ἀεργὸν ἀνέξομαι; *Od.* T. 27.

V. 424.

Τάων δώδεκα πᾶσαι, Harum omnino tantum duodecim ex eo magno numero,] Vide supra ad E. 244. item ad *Il.* Σ. 373. 470. CLARK.

Ἀναιδείης ἐπέβησαν, in impudentia ambularunt, impudentiæ affines factæ sunt. ἀναιδείην ἐπιειμένε, involute in contemtum juris & æqui, *Il.* A. 149. nam Achilli videbatur rex irreverenter agere erga socios ei fidos, & erga uxorem absentem, cui palam prætulerat captivam.] Ἐπὶ πολὺ τῆς ἀναιδείας ἐπῆλθον. *Schol.*

V. 425.

Οὔτ' ἐμὲ τίεσαι, ἔτ' αὐτὴν Πηνελόπειαν, Nec me curantes & respicientes & æstimantes, nec ipsam Penelopen.

V. 426.

Τηλέμαχος δὲ νέον μὲν ἀέξετο, Telemachus enim nuper quidem adolescens fiebat, & ex ephebis excedebat: mater tamen eum nondum sinebat imperare ancillis. Τηλέμαχος δ' ἐν μὲν κραδίῃ μέγα πένθος ἄεξε, *Od.* P. 489.

V. 427.

Οὐδέ ἑ μήτηρ σημαίνειν εἴασκεν (*Jon.* pro εἴαε, *contr.* εἴα) ἐπὶ δμωῇσι γυναιξὶν, neque eum mater imperare sinebat ancillis suis. σημαινέω ἕκαςα, *Od.* M. 26.

V. 428.

v. 428.

Ὑπερώϊα σιγαλόεντα, *Od.* Ξ. 600.

v. 429.

Τῇ τις Θεὸς ὕπνον ἐπῶρσε, cui aliquis Deus fomnum immifit.

v. 431.

Μήπω τήνδ' ἐπέγειρε, Nondum eam huc excita.

v. 432.

Ἅιπερ πρόσθεν ἀεικέα μηχανόωντο, quæ antea indigna patrabant & in animo habebant. Vid. ad *Od.* Υ. 394.

v. 433.

Αἵ ἐκ μεγάροιο βεβήκει, *Od.* Τ. 503.

v. 434.

Od. Σ. 185.

v. 436.

Εἰς ἓ καλεσσάμενος, Ad fe vocans.

v. 437.

Ἄρχετε νῦν νέκυας φορέειν, Incipite jam, mortuos efferre ex triclinio.

Ἄνωχθε γυναῖκας, jubete mulieres. ἄνωχθι, *Od.* Σ. 181.

v. 438.

Θρόνους περικαλλέας, ἠδὲ τραπέζας, folia perpulcra, & menfas.

v. 439.

Ὕδατι καὶ σπόγγοισι πολυτρήτοισι καθαίρειν, Vid. ad *Od.* Α. 111. & Υ. 151.

v. 440.

Ἐπὴν δὴ πάντα δόμον κατακοσμήσησθε, quando jam omne triclinium (den ganzen Saal) in bonum ordinem reftitueritis. ἐπὶ νευρῇ κατεκόσμει οἰςὸν, fagittam in nervo eukόσμως καταθεῖσθαι, *Il.* Δ. 118.

v. 441.

Δμωὰς ἐξαγαγόντες — μεγάροιο, Famulas educentes e — domo.

Ἐϋςαθέος μεγάροιο, fupra *v.* 274.

v. 442.

Μεσσηγὺς, fupra *v.* 341.

Θόλος, ου, ὁ, eft οἴκημα κυκλοτερὲς, εἰς ὃ τὰ καθ' ἑκάςην (ἡμέραν) χρήσιμα τῶν σκευῶν ἐτίθεντο, ædificium rotundum,

dum, in quo vasa quotidiani usus reponebantur, οἷον (e. c.) πίνακες, κρατῆρες, ἐκπώματα, &c. sub quo vasa ad culinam & mensam necessaria deponi solebant: & habebat tectum, in acutum fastigium desinens. Veteres compositam vocem dicunt ex θεῖν ὅλον, *quasi* περιθεόμενον, circumcurrens; a rotunda nimirum figura. Ejusmodi θόλος in aula Ulyssis narratur *h. l.* inter quem & septa aulæ erat angustia.

Μεσσηγύς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἕρκεος αὐλῆς, In medio tholi & pulcri septi *vel* muri aulæ.

Ἀμύμονος ἕρκεος αὐλῆς, boni & firmi septi circa aulam. ἡμετέροισιν ἐν ἕρκεσι, *Od.* Φ. 384.

v. 443.

Θεινέμεναι (*Attice* pro θείνειν) ξίφεσιν, Cædite gladiis.

Ξίφεσιν τανυήκεσιν, gladiis longas acies habentibus. τανύηκες ἄορ, *Od.* Λ. 230.

v. 444.

Ἐξαφέλω, eximo. ex ἐξ & ἀφέλω, aufero, demo.

Εἰσόκε πασέων ψυχὰς ἐξαφέλοισθε, donec omnium istarum ancillarum Animas auferatis.

Καὶ ἐκλελάθοιντ' (*pro* ἐκλελάθοιντο) Ἀφροδίτης, & oblivissantur voluptatis venereæ. ἐκλαθέσθαι, *Od.* K. 557.

v. 445.

Τὴν ἄρ ὑπὸ μνηστῆρσιν ἔχον, Quam assidue sub procis habebant.

Μίσγοντό τε λάθρη, coibantque cum iis clam. ὅς ἐμίσγετο λάθρη, *Od.* O. 429.

v. 446.

Ἀολλέες, confertæ, *Od.* Υ. 40.

v. 447.

Αἴν' (*pro* Αἰνὰ) ὀλοφυρόμεναι, Miserabiliter ejulantes, die entsezlich kläglich thaten: de ancillis post procos cæsos productis ad pœnam. οἶκτρ' ὀλοφυρομένην, *Od.* Υ. 543.

Θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέουσαι, Vid. ad *Od.* Π. 16.

v. 448.

Νέκυας φόρεον, cadavera exportabant e domo *vel* conclavi magno.

Νέκυας — καταλεθνειώτας, de ancillis noxiis, exportantibus cadavera cæsorum procorum. Vid. ad *Od.* K. 530.

v. 449.

Κὰδ — τίθεσαν, *pro* Καθετίθεσαν, Depofuerunt.

Ὑπ' αἰθέσῃ — αὐλῆς, fub porticu, ex qua ibatur in aulam. *Od.* Φ. 390.

Ἑυερκέος αὐλῆς, *ibid.* 389.

v. 450.

Ἀλλήλῃσιν ἐρείδουσαι, δμωαὶ, Sibi invicem oppofitæ in efferendo cadavera, *fc.* ut una caput mortui, altera pedes, prehenderet. nifi potius eft: urgentes fe invicem, feftinanter alteram altera fequens & jungens in efferendo, addenfatæ *quafi* invicem, *coll.* 446. & id præftat fic intelligere: erant enim duodecim. fingulæ fingula ferebant vel trahebant cadavera, atque id feftinanter. ἔγχει ἐρειδόμενος, *Od.* K. 170.

Σήμαινε δ' Ὀδυσσεὺς, præerat autem & imperabat & agendum docebat Ulyffes. Vid. fupra ad *v.* 427.

v. 451.

Αὐτὸς ἐπισπέρχων, *fc.* τὰς δμωάς, Ipfe ad celeriter eundum & faciendum incitans & urgens, ancillas. ἐπισπέρχουσι δ' ἄελλαι Παντοίων ἀνέμων, *Od.* E. 304.

Ταὶ δ' ἐκφόρεον καὶ ἀνάγκῃ, & illæ ancillæ exportabant corpora mortua, & quidem coactæ, aus Zwang. κόρυθες νηῶν ἐκφορέοντο, galeæ e caftris efferebantur, *Il.* T. 360. de exercitu e caftris prodeunte.

Ἀνάγκῃ, fupra *v.* 353.

v. 452. 453.

Vide ad *v.* 438. 439.

v. 455.

Λίστρον, ου, τὸ, inftrumentum domefticum, quo purgatur folum vel pavimentum in domo, τὸ ξύστρον. & id inftrumentum erat ferreum, vel ferro munitum, quo altiores vel denfiores fordes abradebantur: eine eiferne oder mit Eifen unten befchlagene Schaufel.

Λίστροισιν δάπεδον — δόμοιο ξυον, Raftris *vel* Inftrumentis ferreis pavimentum — conclavis *aut* triclinii magni Radebant.

Δάπεδον, fupra *v.* 309.

Πύκα ποιητοῖο δόμοιο. τεῦχος πύκα ποιητοῖο, *Od.* Φ. 64.

v. 456.

v. 456.

Ξῦον, (*pro* Ἔξυον,) Radebant, & abradebant de ſolo cruorem aliasque ſordes. ἑανὸν, ὅν οἱ Ἀθήνη ἔξυσ' ἀσκήσασα, *Il.* Ξ. 179.

Ταὶ δ' ἐφόρεον δμωαὶ, eædem vero ancillæ aſportabant, *ſc.* iſta purgamenta, τὰ ξυόμενα.

Τίθεσαν δὲ θύραζε, poſueruntque foris.

v. 457.

Ἐπειδὴ πᾶν μέγαρον διεκοσμήσαντο, poſtquam omne triclinium magnum purgaverant, & in ordinem reſtituerant ſuum. διὰ δὲ τρίχα κοσμηθέντες, *Od.* I. 157.

v. 458. 459.

Supra *v.* 441. 442.

v. 460.

Εἴλεον ἐν στείνει, Congregabant eas in anguſto loco, Cogebant eas in arctum locum, ſie trieben ſie zuſammen, und hielten ſie in der Enge eingeſperret. εἴλει γὰρ Βορέης ἄνεμος μέγας, *Od.* T. 200.

Ἐν στείνει. στείνει ἐν αἰνοτάτῳ, in difficillima anguſtia ſpatii, inter foſſam & murum, *Il.* Θ. 476.

Ὅθεν οὔπως ἦεν ἀλύξαι, unde nullum erat effugium. ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν, ſupra *v.* 382.

v. 462.

Καθαρῷ θανάτῳ, pura morte: nam ſuſpendium habebatur mors impura. καθαρὰ εἵματα, *Od.* P. 48.

Μὴ μὲν δὴ καθαρῷ θανάτῳ ἀπὸ θυμὸν ἑλοίμην, Non quidem ſane pura morte vitam auferam.

v. 463.

Τάων, αἳ δὴ ἐμῇ κεφαλῇ κατ' ὀνείδεα χεῦαν, *pro* κατέχευαν, inquit Telemachus de peſſimis ancillis ſuis: Illarum, quæ capiti meo, *i. e.* mihi *vel* contra me, contumelias *aut* contumelioſa verba effuderunt, die mir ſchmählig begegnet haben, ſi *ſc.* a me reprehenderentur iſtæ ancillæ.

v. 464.

Παρά τε μνηστῆρσιν ἴαυον, & apud procos cubabant. ἀΰπνους νύκτας ἴαυον, *Od.* T. 340.

v. 465.

Πεῖσμα νεὸς — Κίονος ἐξάψας μεγάλης, funem navis —

Ad columnam aptans magnam, rudentem navis — Ex columna alligans magna, da er ein dick Schiff-Seil an eine Säule befestiget. πεῖσμα, *Od.* N 77.

Νεὸς κυανοπρώροιο, Vid. ad *Od.* M. 100.

v. 466.

Κίων, supra *v.* 193.

Ἐξάψας. βοέους δ' ἐξῆπτεν ἱμάντας, er band Riemen dran, bovina innexuit lora, *Il.* X. 397. ἵππων ἐξάπτων, ad currum alligans, sic ut de curru dependeret, da er ihn an den Wagen gebunden, und dran hängend gemacht, *Il.* Ω. 51. πάντες δ' ἐξάπτεσθε, omnes ex ea pendentes trahite, hänget euch alle dran mit gewaltigem ziehen, fasset alle dran und ziehet, *Il.* Θ. 20.

Περίβαλλε θόλοιο, circumnexuit tholo. αἰ περιβαλλομένας ἴδε τεύχεα, supra *v.* 148.] Funem crassiorem nauticum, e columna aptum, circa tholum interiorem duxit, ut ex eo omnes suspendi possent, suo quæque laqueo. ERN.

v. 467.

Ὑψόσ' ἐπεντανύσας, In altum extendens laqueum.

Ἐπεντανύω, *idem quod* ἐντανύω, intendo. ὑψόσε πεῖσμα ἐπεντανύσας, in altum injiciens & inde extendens rudentem: de ancillis suspendio necatis, & rudens ille in alto extentus erat loco patibuli, ex quo laqueis circa colla positis pendebant.

Μήτις ποσὶν οὖδας ἵκηται, ne qua harum suspensarum ancillarum pedibus terram contingere posset. οὐδὰξ ἕλον — οὖδας, supra *v.* 269.

v. 468.

Κίχλη, ης, ἡ, turdus, ein Krammsvogel. *Dores* dicunt ἡ κιχῆλα, ας, & *per Sync.* κίχλα. Vox facta ex sono, quem hæ aves edunt: a quo sono est & ὁ κιχλισμὸς, muliebris suavis risus, qualem Poëta notavit *Od* Υ. 6 - 8. & verbum κιχλίζειν, ridere suaviter more juvencularum lusitantium inter se. Turdis *h. l.* comparat mulieres suspensas, quia tardi sic capi solent.

Κίχλαι τανυσίπτεροι, ἠὲ πέλειαι, turdi alas expandentes, vel columbæ. ὄρνιθες τανυσίπτεροι, *Od.* E. 65.

Πέλεια, *Od.* Υ. 243.

v. 469.

v. 469.

Ἕρκει ἐνιπλήξωσι, Parieti impegerint ſe, Reti alte conſtituto inciderint, ut capita hæreant in nexibus retis. *h. l.* in ſtilo venatorio ἕρκος vocatur rete illud, δικτυῶδες μηχάνημα, quod expanditur alte contra aviculas. Poteſt & eſſe, σχοῖνος μακρὰ, ἧς βρόχοι ἀπῃώρηνται πρὸς ἰσότητα σύμμετρον, funis craſſus & longus in alto expanſus, ad quem laquei ordine æquali dependent, an welchem Schlingen nach der Reihe hangen: quales laqueos venatores turdorum ad curva ligna ſolent ſuſpendere, cum cibo una appenſo. ἕρκεος αὐλῆς, ſupra *v.* 459.

Ἐνιπλήξωσι. τάφρῳ ἐνιπλήξ.μεν, in foſſam impingamur: in foſſam irruamus, *Il.* M. 72. Ἀχαιοὶ τάφρῳ καὶ σκολόπεσσιν ἐνιπλήξαντες, ad foſſam & vallos ruentes: *quaſi* aves territæ & fugam quærentes, *Il.* O. 344.

Τέ θ᾽ ἑστήκει ἐνὶ θάμνῳ, quod ſtat in fruticeto. ἐν θάμνοισι καλέδρα θον, *Od.* H. 285.

v. 470.

Αὖλιν ἱεμέναι, In diverſorium intrantes. αὖλις *h. l.* dicitur de avibus εἰς καλιασκήνωσιν ſuam volantibus, die zu Neſte gehen wollen, wo ſie des Nachts ſich aufhalten. ἐγγὺς νηῶν αὖλιν ἔθεντο Τρῶες, ſtationes ſuas cum univerſis copiis, ihr Nacht-Lager im Felde, *Il.* I. 232.

Στυγερὸς — κοῖτος, triſte cubile & gelidum, *i. e.* ſtatus mortis, quo gelidi jacent.

Στυγερὸς δ᾽ ὑπεδέξατο κοῖτος, odioſum autem eas excipit cubile, triſte autem eas ſuſcipit cubile: de turdis columbisque captis laqueo.

v. 471.

Ὡς αἵγ᾽ ἑξείης κεφαλὰς ἔχον, Sic hæ una ſerie habebant capita illigata laqueis. ἑξείης, *Od.* Φ. 141.

v. 472.

Ἀμφὶ δὲ πάσαις δειρῇσι βρόχοι ἦσαν, circum autem omnibus colla laquei erant. ἁψαμένη βρόχον αἰπὺν, *Od.* Λ. 277.

Δειρῇσι, *pro* δειραῖς. δειρῇ, *Od.* M. 90.

Ὅπως οἴκτιστα θάνοιεν, ut maxime miſerabiliter morerentur. λιμῷ δ᾽ οἴκτιστον θανέειν, *ibid.* 342.

v. 473.

Ἤσπαιρον δὲ πόδεσσι, Palpitabant vero pedibus: de ancillis suspensis necandisque. Vid. ad Od. Τ. 229. & 231.

Μίνυνθά περ, οὔτι μάλα δήν, breviter modo, non sane diu: posterior phrasis est explicatio prioris.

v. 465 — 473.

Conf. RICC. *Diss. Hom. Tom. III. Diss. LVIII. De Telemacho sontes puellas in regiis ædibus suspendente.*

v. 474.

Ἐκ δὲ Μελάνθιον ἦγον ἀνὰ πρόθυρόν τε καὶ αὐλήν, Eduxerunt porro Melanthium in partem ante januam & in aulam. δὴ ἐκ προθύρου δὲ θύραζε ἕλκον, *Od.* Φ. 299.

v. 475. 476.

De Melanthio, crudeli supplicio affecto, & quidem consulto cum aliqua mora, ut sensum doloris majorem haberet. Vid. ad *Od.* Σ. 85. 86.

Χεῖράς τ' ἠδὲ πόδας κόπτον, Manusque & pedes ei abscindebant.

Κεκοτηότι θυμῷ, inimico animo, *Od.* Τ. 71.

v. 478.

Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀπονιψάμενοι χεῖράς τε πόδας τε, Hi quidem deinde cum abluerunt manusque pedesque. ἀλλά μιν, ἀμφίπολοι, ἀπονίψατε, *Od.* Τ. 317.

v. 479.

Εἰς Ὀδυσῆα δόμονδε κίον, Ad Ulyssem in domum iverunt.

Τετέλεστο δὲ ἔργον, & perfectum erat opus: de cæde procorum.

v. 481.

Οἶσε θέειον, γρηῦ, Affer mihi sulfur, anus! οἶσε θέειον, supra *v.* 106.

Θέειον, Vid. ad *Od.* Ξ. 307.

Κακῶν ἄκος, malorum remedium, quo expiatur, & lustratur, & sacratur domus. οὐδέ τι μῆχός ἐστιν εὑρεῖν ἄκος ῥεχθέντος κακοῦ, neque ulla facultas est inveniendi remedium contra hoc admissum malum, **kein Mittel mehr, wenn das Unglück einmahl geschehen ist**, *Il.* Ι. 250.

Οἶσε δέ μοι πῦρ, & affer mihi ignem.

v. 482.

Θειόω, & θειόω, & θηϊόω, suffitu sulphuris expio & purgo. ἔφερ' θειώσω μέγαρον, ut suffitu lustrem cœnationem.

v. 480 481.

Etiam *sulphur* inserviebat *lustrationibus*. Ulysses præterea adsumsit *ignem*, cujus singularem in expiatione facultatem credebant. Conjunxit pariter *Juvenalis*: (Sat. II. 157. sq.)

Cuperent lustrari, si qua darentur
Sulphura cum tædis.

FEITH *L. I. C. VI* §. *II.* add LAKEM. *Antiq. Gr. P. III. C. III.* §. *VI.* LOMEI. *de Lustrat. vet. Gentil. p.* 192. *sq.* aliosque.

v. 483.

Ἄνωχθι. ἄνωχθι γυναῖκας, supra *v.* 437.

v. 484.

Πάσας δ' ὄτρυνον δμωὰς κατὰ δῶμα νέεσθαι, Omnes vero jube ancillas celeriter domum venire.

v. 486.

Vid. ad *Od.* Φ. 278.

v. 487.

Ἐνείκω, supra *v.* 139.

v. 488.

Ῥάκεσι πεπυκασμένος εὐρέας ὤμους, pannis obtectus latos humeros. ἐντὸς δὲ πυκάζοιεν σφέας αὐλῆς, *Od.* M. 225.

Ῥάκεσι. ῥακέων, supra *v.* 1.

v. 489.

Μηδ' οὕτω — Ἕσταθ' (*pro* Ἕσταθι) ἐνὶ μεγάροισι, Neque sic — Sta in ædibus.

Νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη, reprehendendum enim esset. πρὶν δ' ἔτι νεμεσσητὸν κεχολῶσθαι, supra *v.* 59.

v. 491.

Πῦρ νῦν μοι πρώτιστον ἐνὶ μεγάροισι γενέσθω, Ignis nunc mihi omnium primum in ædibus fiat.

v. 492.

Οὐδ' ἀπίθησε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια, neque non paruit chara nutrix Euryclea. Vid. ad *Od.* O. 98.

v. 493.

Ἤνεγκεν δ' ἄρα πῦρ καὶ θήϊον, (*Jon.* pro θέειον, v. 481.) Afferebat vero ignem & ſulphur.

v. 494.

Διαθειόω, & διαθειόω, ſuffiendo perluſtro.

Μέγαρον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν,] *Euſtathius* ait, diſcrimen videri intelligendum μεγάρε καὶ δώματος. Putat autem, μέγαρον eſſe γυναικωνῖτιδα, cujus ſignificationis exempla (χρήσεις) ante poſuerit. Falſo. μέγαρον eſt triclinium, δῶμα eſt πρόθυρον, v. 474. Purgaturus erat loca cæde inquinata. ERN.

v. 496.

Supra v. 434.

v. 497.

Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο,] Hic, ſecundum obſervationem *Euſtathii*, intelligenda γυναικωνῖτις. ERN.

Δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι, de mulieribus, lumen ex accenſis facibus præferentibus. ita *Od.* Η. 339.

v. 498.

Αἱ μὲν ἄρ' ἀμφεχέοντο, καὶ ἠσπάζοντ' Ὀδυσῆα, de ancillis honeſtioribus Ulyſſis, cum agnoſcerent eum: Illæ igitur circumſtabant & ſalutabant Ulyſſem. Vid. ad *Od.* Τ. 415.

v. 499.

Καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι κεφαλήν τε καὶ ὤμους, *Od.* Ρ. 35.

v. 500.

Χεῖράς τ' αἰνύμεναι, Manusque capientes, faſſende. αἰνὸ πασσάλε αἴνυτο τόξον, *Od.* Φ. 53.

Τὸν δὲ γλυκὺς ἵμερος ἧρει κλαυθμοῦ καὶ στοναχῆς, eum autem dulcis appetitus cepit Fletus & gemitus.

v. 501.

Γίνωσκε δ' ἄρα φρεσὶ πάσας, agnoſcebat enim re vera omnes.

IN

IN Ψ. ODYSSEÆ.

V. I.

Γρηῦς δ' εἰς ὑπερῷ' ἀνεβήσατο καγχαλόωσα, Anus vero in superiorem ædium partem ascendit valde læta ἦ καγχαλόωσι Ἀχαιοὶ, certe cachinnantur ii, lætantur ex animo, *Il.* Γ. 43. καγχαλόων ἐβεβήκει, vadebat hilaris & lætus, *Il.* Ζ. 514.

V. 2.

Δεσποίνῃ ἐρέουσα φίλον πόσιν ἔνδον ἐόντα, Heræ nunciatura, suum maritum domi esse.

V. 3.

Γοῦνατα δ' ἐῤῥώσαντο, Genua autem inter eundum magno conatu movebant & confirmabant se. πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες ῥώοντο, pedites armati cum armis suis impetum faciebant & impressionem, sie rüsten mit Macht an, *Il.* Λ. 50. ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαὶ, de Vulcano: ut dicat, κνῆμαι erant quidem ἀσθενεῖς, sed κίνησις αὐτῶν ῥωμαλέα, movebant se ex omnibus viribus, *Il.* Σ. 411. & 417. ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι, sub domino suo ἐῤῥωμένως ἐπονοῦντο, ut sustinerent & promoverent eum: sie ließen es sich mit Unterstützung ihres Herrn recht sauer werden und angelegen seyn. χαῖται δ' ἐῤῥώοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο, jubæ fortiter movebantur a vento, *Il.* Ψ. 367. νύμφαι ἀμφ' Ἀχελώϊον ἐῤῥώσαντο, quæ circa eum fluvium choreas strenue ducere solent, ἐῤῥωμένως ἐκινήθησαν, tapfer herum zuhüpfen pflegen, *Il.* Ω. 616.

Ὑπερικταίνομαι, valde accelero, ἄγαν ἱκνέομαι, nimis accedere studeo. Est ab ὑπὲρ, ultra, & ἴκταρ, compositum verbum, sic tamen, ut τὸ ν loco τοῦ ρ, ex ἱκνοῦμαι sit retentum. Significat autem ἴκταρ, & ἴκταρ, *adv.* continuo, statim, consequenter: si quid sine mora ulla venit, & cum continuo motu, celerrime; nam est ab ἵκω, venio, eo. Quæres hoc verbum, ut plurimas alias voces, in multis Lexicis frustra.

Γοῦνατα δ' ἐῤῥώσαντο, πόδες δ' ὑπερικταίνοντο, de anu accelerante, ut heræ suæ nunciet adventum heri exoptatum: Genua autem firmiter agebant, & pedes ἄγαν ἱκνοῦντο.

νῦντο, ultra vires prope accedere laborabant. & fortaſſe hoc verbo greſſus aniculæ infirmæ eſt expreſſus, quæ in vadendo pedes non a ſe invicem longe profert; & ſi accelerat tamen, celeriter pedem ultra alterum, prope tamen inter ſe, promovet, ſie trippelt fort.

V. 5.

Ἔγρεο, *Od.* Ο. 46.

Φίλον τέκος, anus nutrix ad Penelopen, *coll.* 26. τέκνον φίλον. Vid. ad *Od.* Τ. 474.

V. 6.

Ὄφρα ἴδηαι Ὀφθαλμοῖσι τεοῖσι, τά τ' ἔλδεαι ἤματα πάντα, ut videas Oculis tuis ea, quæ deſideras quotidie, *ſc.* maritum tuum reducem. ὡς σφῶϊν ἐελδομένοισιν ἱκάνω, *Od.* Φ. 209.

V. 7.

Ἦλθ' Ὀδυσσεὺς, καὶ οἶκον ἱκάνεται, ὀψέ περ ἐλθών, Venit Ulyſſes, & domum advenit, ſero quamvis veniens, μετὰ πολὺν χρόνον, nach langer Zeit erſt, ſehr ſpäth.] In affectu præſertim lætiori tautologiæ ſolennes ſunt & probabiles, præſertim in muliercula. ERN.

V. 8.

Μνηστῆρες — ἀγήνορες, *Od.* Υ. 284.

V. 9.

Οἵ θ' ἑὸν οἶκον Κήδεσκον, (*Jon.* pro Ἔκηδον,) qui ejus domum funerabant *quaſi*, & malis afficiebant, ἔβλαπτον. εἴργοντο —, ὅ τις ἑ κήδοι, *Od.* Ι. 402.

Κτήματ' ἔδον, bona ejus comedebant.

Βιόωντό (pro βιῶντό, ſine augmento,) τε παῖδα, & vi adficiebant & opprimere conabantur filium. τῶν ὅτις μ' ἀέκοντα βιήσεται, *Od.* Φ. 348.

V. 11.

Μαῖα φίλη, ita Penelope Eurycleam vocat, quia mariti & filii fuerat nutrix: nam ipſius Penelopes nutrix fuerat ἡ Εὐρυνόμη, *Od.* Ρ. 499.] Quod aliâs diximus, eos, qui ſæpius decepti ſunt, tardiſſime fidere, jam a Penelope videmus uſurpari, quæ, cum falſitate tot nunciorum, quæ de Ulyſſe præceſſerant, vana illius exſpectatione deluſa ſit, ne nunc quidem huic anui, de cujus fide tamen dubitare non debuerat, credere vult, verum Ulyſſis

Ulyſſis adventum renuncianti, quin eam acerbis verbis coërcet, ut eam inſanam appellet, & tandem tectis eam abigere minis conatur, niſi reſpectus tam gravis ſenectutis obſtaret. SPOND.

Μαργην σε Θεοὶ θέσαν, inſanam te Dii fecerunt, ſie haben dich zur Thörin werden laſſen, μαινομένην. γαςέρι μαργῃ, *Od.* Σ. 2.

V. 12.

Ἐπίφρων, *Od.* T. 326.

Οἵτε δύνανται Ἄφρονα ποιῆσαι, καὶ ἐπίφρονά περ μάλ' ἐόντα, ſie können dem Bedachtſamſten und Aufmerkſamſten die Richtigkeit der Gedanken und des Bemerkens entziehen.

V. 13.

Χαλιφρονέω, ſum remiſſo & negligenti ad curandum & cogitandum animo. a χαλίφρων, *Od.* T. 530.

Σαοφροσυνη, (& in proſa, σωφροσύνη,) ης, ἡ, accurata cogitatio & attentio mentis. Opponitur ei ἡ χαλιφροσυνη.

Θεοὶ χαλιφρονέοντα σαοφροσύνης ἐπέβησαν, Dii poſſunt etiam oſcitantem advertere ad cogitandum accurate: inſipientem inſiſtere facere poſſunt in ſtatum bene cogitandi: inſipientem ad ſapientiam perducere poſſunt. ἀναιδείης ἐπέβησαν, *Od.* X. 424.

V. 14.

Οἵ σε περ ἔβλαψαν, Qui quidem te mente captam fecerunt. τῦ δέ τις ἀθανατων βλάψε φρένας, *Od.* Ξ. 178.

Πρὶν δὲ φρένας αἰσίμη ἦσθα, (*pro* ἦς,) antea enim mente recte ordinata & compoſita eras, ἡ τηρῦσα τὸ αἴσιον, τὸ καθῆκον καὶ δίκαιον, eine manierliche, verſtändige Frau. ταῦτα μὲν αἴσιμα εἶπες, *Od.* X. 46.

V. 15.

Τίπτε με λωβεύεις, Cur me ludibrio habes? λωβεύω, contumelia afficio. *item paullo levius*, illudo, ich vexire muthwillig.

Πολυπενθέα θυμὸν ἔχουσαν, in multo luctu verſantem animum habentem. γέρον πολυπενθὲς, *Od.* Ξ. 386.

V. 16.

Ταῦτα παρὲξ ἐρέουσα, Hæc temere dictura, Talia præter rem nunciatura, *vel* & nuncians: ἀγγέλλουσα ἔξω μὲν τῦ

τῆ ἀληθῆς, extra verum, ἐγγὺς δὲ τῆ ἐφελῆ, prope tamen voto & desiderio. *coll.* 2. & 22. Vid. ad *Od.* P. 139.

V. 17.

Ἐπέδησε, *Od.* Φ. 391.

Ὕπνος φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας, somnus σωματοειδῶς inducitur, ut contegens palpebras vi sua: vel est *Metaphora* de reti, quod expansum includit captas aves. ita *Od.* E. 493. & Y. 86.

V. 18.

Οὐ γάρ πω τοιόνδε καλέδραθον, *i. e.* ἐκοιμήθην, Nunquam enim tali modo placide dormivi. καδδραθέτην, *Od.* O. 493.

Τοιόνδε, *sc.* ὕπνον, nisi neutrum est *adverbialiter*: tam bene dormivi.

V. 19.

Od. T. 597.

V. 22.

Ἤγγειλε, nunciasset. ἀνέγειρε, suscitasset.

V. 23.

Τῷ κε τάχα στυγερῶς μιν ἐγὼν ἀπέπεμψα, Tum cito tristifice, tristibus verbis, eam ego dimisissem a me. Vid. ad *Od.* Φ. 374.

Νέεσθαι ἄυλις ἔσω μεγάρων, ut abiret Rursus intra ædes.

V. 24.

Σὲ δὲ τῦτό γε (*pro* κατὰ τῦτο) γῆρας ὀνήσει, tibi vero hactenus & in hac re proderit senectus tua, teque proteget a mea ira: darinn soll dir dein Alter zu statten kommen.

V. 26.

Οὔτι σε λωβεύω, ich äffe und spotte nicht. Vid. ad *v.* 15.

Τέκνον φίλον, filia cara! Vid. ad *v.* 5.

Ἔτυμον, re vera, ὄντως. ἔτυμα, *Od.* T. 567.

V. 27.

Vide supra ad *v.* 7.

V. 28.

Ὁ ξεῖνος, τὸν πάντες ἀτίμων ἐν μεγάροισι, Peregrinus ille, quem omnes minus honorifice tractabant, eumque contumeliose habebant in ædibus.

V. 29.

v. 29.

Τηλέμαχος δ' ἄρα μιν πάλαι ᾔδεεν ἔνδον ἐόντα, Telemachus autem jam diu ſcivit, eum domi eſſe: er wußte es ſchon lang, daß er wieder zu Hauſe ſeye. πάλαι, *Od.* Υ. 293.

v. 30.

Ἀλλὰ σαοφροσύνῃσι νοήματα πατρὸς ἔκευθεν, Sed prudenter (aus Bedacht und guter Vernunft) conſilia patris reticebat. Vid. ſupra ad *v.* 13.

Νοήματα πατρὸς ἔκευθεν, conſilia & cogitationes (die Abſichten und Gedanken) patris, cognitas ſibi, occulebat apud ſe *vel* diſſimulavit, quaſi nihil de iis ſciret. κεύθω, *Od.* Φ. 194.

v. 31.

Ὄφρ' ἀνδρῶν τίσαιτο βίην, Ut virorum puniret vim.

Ἀνδρῶν — ὑπερηνορεόντων, virorum — viribus & animo abutentium. Vid. ad *Od.* Φ. 361.

v. 32.

Ἀπὸ λέκτροιο θοροῦσα, a lecto celeriter exſurgens, de lecto exſiliens.

v. 33.

Γρηῒ περιπλέχθη, Aniculam amplectebatur, ſie umarmete die alte Frau herzlich, manibus & brachiis circumplicatis τῷ ῥα περιπλεχθεὶς, *Od* Ξ. 313.

Βλεφάρων δ' ἄπο δάκρυον ἧκε, & a palpebris lacrymam miſit, *i. e.* flevit.

v. 35.

Εἰ δ' ἄγε, *Od.* X. 391.

Μαῖα φίλη, ſupra *v.* 11.

Νημερτὲς ἔνισπε, *Od.* X. 166.

v. 36.

Εἰ ἐτεὸν δὴ οἶκον ἱκάνεται, Si vere jam domum venit. εἰ ἐτεὸν δὴ —, *Od.* Τ. 216.

v. 37.

Vid. ad *Od.* Υ. 386.

v. 38.

Οἱ δ' αἰὲν ἀολλέες ἔνδον ἔμιμνον, hi vero ſemper frequentes in domo habitabant una, ſie herbergeten drinne.

Ἀολλέες, *Od.* X. 446.

v. 40.

V. 40.

Οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, Non vidi, non diſtincte audivi aliquid.

Ἀλλὰ στόνον οἶον ἄκουον Κτεινομένων, ſed gemitum ſolum audiebam Eorum, qui occidebantur.

V. 41.

Μυχῷ θαλάμων, in interiori parte cubiculorum. Vid. ad *Od.* X. 270.

Θαλάμων εὐπήκτων, cubiculorum probe circa firmatorum parietibus & januis firmis. ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτῳ, in domo firma & bene exædificata, *Il.* B. 661.

V. 42.

Ἥμεθ' ἀτυζόμεναι, Sedebamus attonitæ & conſilii inopes, ταρασσόμεναι. οἰωνῶν πάντοσ' ἀτυζομένων, *Od.* Λ. 605.

Σανίδες δ' ἔχον εὖ ἀραρυῖαι, *Od.* X. 128.

V. 43.

Πρίν γ' ὅτε —, ſequente indicativo: Priusquam.

V. 44.

Τὸν γάρ ῥα πατὴρ προέηκε καλέσσαι, hunc enim pater miſit, ut vocaret.

V. 45.

Vid. ad *Od.* X. 401.

V. 46.

Κραταίπεδον, ου, τό, ſolum munitum, ſolum vel paviendo duratum, vel lapidibus conſtratum: τὸ στερεὸν πέδον, ὡς λιθόστρωτον, ἢ ὡς πεπιλημένον καὶ νεναγμένον. *quaſi* κράτιον πέδον. κραταίπεδον οὖδας, *i. e.* τὸ λιθόστρωτον, den gepflaſterten Fußboden.

Οὖδας ἔχοντες, *i. e.* in ſolo jacentes. μή τις ποσὶν οὖδας ἵκηται, *Od.* X. 467.

V. 47.

Κεῖατ' (pro Κείατο, quod pro Ἔκειντο) ἐπ' ἀλλήλοισιν, Jacebant alii ſuper alios.

Ἰδοῦσά κε θυμὸν ἰάνθης, *i. e.* εὐφράνθης κατὰ ψυχήν, ſi vidiſſes, animo exhilarata fuiſſes. εἰσόκε σὸν κῆρ ἰανθῇ, ſupra *v.* 59.

V. 48.

Od. X. 402.

V. 49.

v. 49.

Ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν, coll. Od. X. 449. ut notet januas domus in aulam ferentes, vor der Haus-Thür. Vide etiam ad Od. Σ. 238.

v. 50.

Ἀθρόοι, de occisis procis, omnibus jacentibus ad fores exteriores domus sub porticu. Vid. ad Od. X. 76.

Ὁ δῶμα θειοῦται περικαλλὲς, ille domum suffitu lustrat perpulchram. Vid. ad Od. X. 482.

v. 51.

Πῦρ μέγα κειάμενος, Igne magno accenso. πῦρ κεῖον, Od. Φ. 176.

Σὲ δέ με προέηκε καλέσσαι, misit autem me, ut vocarem te.

v. 52.

Ἕπευ, Od. O. 281.

Ὄφρα σφῶϊν ἐϋφροσύνης ἐπιβῆτον Ἀμφοτέρω φίλον ἦτορ, ut vobis lætitiæ insistere faciatis Ambo vestrum cor. Poëta ἐυφροσύνην ubique pro animo exhilarato ponit, nusquam vero de sapientia. Vid. ad Od. Υ. 8.

Ἐπιβῆτον, (dual. aor. 2. pro ἐπέβητον,) notat vel Active: ut animum vestrum ponatis in lætitia, imponatis lætitiæ; vel Neutraliter: ἵνα ἀμφω, καὶ τὸ ἦτορ ὑμῶν, ἐπιβαίνητε εὐφροσύνης, i. e. ἵνα χαρείητε, ut lætemini. καί τε χαλιφρονέοντα σαοφροσύνης ἐπέβησαν, supra v. 13.

v. 53.

Ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε, Vid. ad Od. K. 465.

v. 54.

Νῦν δ' ἤδη τόδε μακρὸν ἐέλδωρ ἐκτετέλεσται, Nunc vero jam hoc longum desiderium perfectum est. ἄεθλος ἐκτετέλεσται, Od. X. 5.

Ἐέλδωρ, Od. Φ. 200.

v. 55.

Ἦλθε μὲν αὐτὸς ζωὸς ἐφέστιος, Venit quidem ipse vivus domum. Vid. ad Od. H. 248.

Ἐφέστιος, ε, ὁ, ἡ, foci præses. item apud focum suum præsens. item focum & larem domesticum habens. item de foco una vivens.

v. 56.

v. 56.

Κακῶς δ' οἵπερ μιν ἔρεζον Μνηστῆρες, male autem qui ei faciebant Proci.

v. 57.

Τὰς πάντας ἐτίσατο ᾧ ἐνὶ οἴκῳ, hos omnes ultus eſt ſua in domo.

v. 59.

Μή πω μέγ' ἐπεύχεο, ne forte nimis grata loquere & magnifica, μὴ μεγαλαύχει, thue nur nicht groß.

Καγχαλόωσα, ſupra v. 1.

v. 60.

Οἶσθα γὰρ, ὥς κ' ἀσπαστὸς ἐνὶ μεγάροισι φανείη, Noſti enim, quod acceptiſſimus in domo appariturus eſſet: quod gratiſſimus in conſpectum venturus eſſet; daß er ſehr willkommen erſcheinen wurde. ἦ κ' ἀσπαστὸν ἐμοὶ καὶ παιδὶ γένοιτο, *Od.* T. 569.

v. 61.

Υἱεῖ, τὸν τεκόμεσθα, filio, quem habemus natum ex nobis; non adoptivum, aut adſumtum.

v. 62.

Ἀλλ' οὐκ ἔσθ' (*pro* ἐστι) ὅδε μῦθος ἐτήτυμος, ὡς ἀγορεύεις, Sed non eſt hic ſermo verus, ut dicis. καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, *Od.* Ξ. 186.

v. 63.

Μνηστῆρας ἀγαυοὺς, *Od.* X. 171.

v. 64.

Ὕβριν ἀγασσάμενος θυμαλγέα, καὶ κακὰ ἔργα, Injuriam indignatus triſtem, & mala facta. ὑπερφιάλως ἀγάασθε, *Od.* Σ. 70.

Ὕβριν — θυμαλγέα. θυμαλγεῖ δεσμῷ, *Od.* X. 189.

v. 65. 66.

Od. X. 414. 415.

v. 67.

Τῷ δι' ἀτασθαλίας ἔπαθον κακόν, Ideo ob iniquitates paſſi ſunt malum. Vid. *ibid.* 416.

v. 68.

Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς Ὤλεσε τηλοῦ νόστον Ἀχαιΐδος, ὤλετο δ' αὐτός, at Ulyſſes Perdidit procul reditum ab Achaja, periitque ipſe.

v. 70.

v. 70.

Od. Φ. 168.

v. 71.

Ἔνδον ἐόντα παρ' ἐσχάρῃ, domi exiſtentem, ad focum. ἐπ' ἐσχάρῃ, *Od.* Υ. 123.

v. 72.

Θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἄπιστος, Vid. ad *Od.* Ξ. 391.

v. 73. 74.

Vid. ad *Od.* Φ. 217. & 219.

v. 75.

Τὴν (οὐλὴν) ἀπονίζουσα (πόδας αὐτοῦ) φρασάμην, Hanc (cicatricem in femore Ulyſſis) abluens deprehendi *vel* agnovi: inquit Euryclea: & vides, femora etiam ablui ſolita in pedilavio; & honeſtiores ancillas eam operam præbuiſſe viris bonis.

v. 76.

Ἀλλά με κεῖνος ἑλὼν ἐπὶ μάστακα χερσὶν, ſed me ille capiens ſuper os manibus ſuis, indem er mir den Mund zuhielte. ὄρνις νεοσσοῖσι προφέρῃσι μάστακα, i. e μάσημα, μεμασημένην τροφὴν, cibum jam comminutum *vel* comminuendum ore, *Il.* I. 324. Ὀδυσσεὺς ἐπιέζε μάστακα χερσὶ, compreſſit os & labia viri, ne loqueretur, er hielt ihm die Hand auf den Mund, hielt ihm den Mund zu, *Od.* Δ. 287.

v. 77.

Οὐκ ἔα (*pro* ἔιαε, εἴα,) εἰπέμεναι, Non ſinebat dicere. Πολυϊδρείῃσι νόοιο, prudenter. Vid. ad *Od.* Β. 346.

v. 78.

Ἕπευ, ſupra *v.* 52.

Αὐτὰρ ἐγὼν ἐμέθεν περιδώσομαι αὐτῆς, at ego de me ipſa tecum ſponſionem & conditionem hanc dabo & conſtituam, ich will meinet wegen Verſicherung geben: nam eſt locutio elliptica, ut περιδόσθαι, ſit, δοῦναι περί τινος συνθήκην καὶ λόγον, wegen etwas ſein Wort geben. αὐτῷ Θεὸς περίδωκεν ἀοιδὴν τερπνὴν, er hat ihn damit reichlich begabet, *Od.* Θ. 44 ἢ τρίποδος περιδώμεθον, ἠὲ λέβητος, i. e. Θῶμεν στοίχημα, wir wollen um einen dreyfüßigen Keſſel wetten, συμφωνήσωμεν, συνθήκην ποιήσωμεν, *Il.* Ψ. 485.

v. 79.

"Αἰ κεν σ' ἐξαπάφω, (aor. 2. fubj.) Si te decepero verbis meis. ἀνὴρ ἐξήπαφέ με μύθῳ, *Od.* Ξ. 379.

Κτεῖναί μ' οἰκτίςῳ ὀλέθρῳ, ut interficias me miferrima morte. ὅπως οἴκτιςα θάνοιεν, *Od.* Χ. 472.

v. 81.

'Αιειγενέτης, *Deorum* Epith. *Od.* Ξ. 446.

v. 82.

Χαλεπόν σε Θεῶν — Δήνεα εἴρυσθαι, μάλα περ πολυΐδριν ἐοῦσαν, impoffibile eft, te Deorum — Confilia deprehenfa & comprehenfa habere, valde licet multarum rerum peritam : difficile eft, te Deorum — Confilia obfervare *vel* animadvertere, valde licet multifciam.

Δήνεα. δήνεα Κίρκης, *Od.* Κ. 289.

"Εἰρυσθαι, *i. e.* ἑλκῦσαι εἰς νῦν, γνῶναι.

Πολυΐδρις, *Od.* Ο. 458.

v. 83.

'Αλλ' ἔμπης ἴομεν (*pro* ἴωμεν) μετὰ παῖδ' ἐμὸν, Sed tamen omnino eamus ad filium meum, wir wollen aber doch bey allem dem zu meinem Sohn hingehen. ἔμπης, *Od.* Τ. 311.

v. 86.

Πολλὰ δέ οἱ κῆρ "Ωρμαιν', Vid. ad *Od.* Σ. 344.

"Η ἀπάνευθε φίλον πόσιν ἐξερεείνοι, an e longinquo maritum fuum interrogando tentaret, ausforfchen follte durch gethane Fragen. ἐξερέεινον ἕκαςα, *Od.* Τ. 463.

v. 87.

"Η παρςᾶσα κύσειε κάρη καὶ χεῖρε λαβοῦσα, An accedens ofcularetur frontem & ambas manus, amplectens eas. Ὀδυσεὺς κεφαλὰς καὶ χεῖρας ἔκυσσε, *Od.* Φ. 225.

v. 88.

'Υπέρβη λάϊνον οὐδὸν, *Od.* Ρ. 30.

v. 89.

"Εζετ' ἔπειτ' 'Οδυσῆος ἐναντίον, Sedebat deinde Ulyffi ex adverfo.

'Εν πυρὸς αὐγῇ, *i. e.* ἔνθα σέλας ἀφίει τὸ πῦρ, *Od.* Ζ. 305.

v. 90.

Τοίχου τοῦ ἑτέρου, Parietem ad alterum.

Πρὸς

Πρὸς κίονα μακρὴν Ἧστο, ad columnam longam *vel* altam Confidebat. κίων, *Od.* χ. 466.

v. 91.

Κάτω ὁρόων, Demiſſo vultu terram ſpectans, arrecto tamen capite: lumina deflectebat ſola ad terram, ut mulier eo minus verecundaretur curioſe faciem ejus intueri & perluſtrare oculis ſuis. κάτω ἕλκεται, deorſum trahit, *Il.* P. 136.

Ποτιδέγμενος, εἴ τι μιν εἴποι — παράκοιτις, exſpectans, an ei quid dictura ſit — uxor. ποτιδέγμενοι ἤματα πάντα, *Od.* Φ. 156.

v. 92.

Ἰφθίμη παράκοιτις, Eximia uxor.

v. 93.

Ἡ δ' ἄνεω δὴν ἧστο, Illa autem muta diu ſedebat. ἄνεω *h. l.* manifeſto videtur eſſe adverbium: unde multi contendunt, nuſquam hanc vocem pro adjectivo poſitam putari debere, nec jota ſubſcribendum, ſed adverbialiter eſſe poſitam, ſicut ἀκὴν ἐγένοντο. ceterum eſt vox poëtica. οἱ δ' ἄνεῳ ἐγένοντο, *Od.* K. 71.

Τάφος δέ οἱ ἦτορ ἵκανεν, obſtupuerat autem. τάφος δ' ἕλε πάντας, *Od.* Φ. 122.

v. 94.

Ὄψει δ' ἄλλοτε μέν μιν ἐνωπιδίως ἐσίδεσκεν, Vultu quidem nunc eum conſpiciebat, quaſi verus adeſſet, am Geſicht und Geſtalt ſahe ſie ihn zwar an, als den leibhaftigen Ulyſſes.

Ἐνωπιδίως, *adv.* coram, inſpiciendo curioſius: vultum ipſum directe intuendo. ὄψει — ἐσίδεσκεν, ex habitu vultus & ſtaturæ, & formæ reliquæ, nonnunquam quidem videbatur ei, quaſi eum coram conſpiceret, & re vera eum præſentem haberet. & ſequitur: Aliâs eum non agnoſcebat, ob veſtes illas viles. ἐνωπιδίως idem eſt ac, εἰς ὦπα ἰδέσθαι ἐναντίον; & ἐσιδεῖν eſt, agnoſcere viſu.

Ἐσίδεσκεν, *Jon.* pro ἐσίδεν, in vultum eum adſpiciebat, ſie ſahe ihm ins Geſicht, & agnoſcebat eum fere, ſie erkannte ihn im Geſicht.

v. 95.

Ἀγνώω, *idem quod* ἀγνοέω, ignoro, non agnoſco

Ἄλλοτε δ' ἀγνώσσασκε, (*Jon.* pro ἤγνωσε,) Aliquando autem non agnoſcere poterat.

Κακὰ χροῒ εἵματ' ἔχοντα, Vid. ad *Od.* Ξ. 506.

v. 96.

Τηλέμαχος δ' ἐνένιπτεν, Vid ad *Od.* X. 212.

v. 97.

Δυσμήτηρ, ερος, ἡ, quæ matris nomini vix reſpondet, dura mater. μῆτερ ἐμὴ, δυσμῆτερ, inquit Telemachus iratus, quod Penelope nimis diu dubitet Ulyſſem ſuum agnoſcere.

Ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα, immitem & incivilem mentem habens. Vid. ad *Od.* T. 329.

v. 98.

Τίφθ' οὕτω πατρὸς νοσφίζεαι, οὐδὲ παρ' αὐτὸν Ἑζομένη, *i. e.* νόσφι γίνῃ, χωρίζῃ, Cur tandem ſic a patre ſejungis te, elonginquas te ab eo: & expoſitio ſtatim addita a Poëta; nam παρά τινα ἕζεσθαι eſt oppoſitum τοῦ νοσφίζεσθαι, ſicut τὸ παρὰ, τοῦ νόσφι. νοσφισσαμένη τόδε δῶμα, *Od.* Φ. 104.

v. 99.

Ἀντιρεαι, οὐδὲ μεταλλᾷς, Vid. ad *Od.* T. 171.

v. 100.

Ὧδε — τετληότι θυμῷ, ſic — pertinaci & non cedente animo. Vid. ad *Od.* Σ. 134.

v. 101.

Οὐ μέν κ' ἄλλη γ' — γυνὴ — Ἀνδρὸς ἀφεσταίη, Non quidem alia — mulier — A viro longe ſtaret.

Κακὰ πολλὰ μογήσας, *Od.* Φ. 207.

v. 103.

Σοὶ δ' αἰεὶ κραδίη στερεωτέρη ἐστὶ λίθοιο, Tibi vero ſemper cor durius eſt ſaxo, quod ſtat obnixum, nec mollitur. Vid. ad *Od.* T. 494.

v. 105.

Θυμός μοι ἐνὶ στήθεσσι τέθηπεν, animus mihi in pectore ſtupet. τεθηπὼς δ' ἀνόρουσε, *Od.* Π. 12.

v. 106.

Οὐδέ τι προσφάσθαι δύναμαι ἔπος, οὐδ' ἐρέεσθαι, Neque aliquod proloqui poſſum verbum *ad eum*, neque interrogare.

v. 107.

V. 107.

Οὐδ' ἔτι ἄντα ἰδέσθαι ἐναντίον, Neque in faciem intueri contra. Vid. ad *v.* 89.

Εἰ δ' ἐτεὸν δή —, *v.* 36.

V. 109.

Γνωσόμεθ' (*pro* Γνωσόμεθα) ἀλλήλων καὶ λώϊον, inquit Penelope de Ulysse: Cognoscemus nos inter nos etiam jucundiore & commodiore modo, cum majore fructu & voluptate: nam certa agnitio parit magnum animi fructum & fruitionem. λώϊον - σιτω, *Od.* P. 417.

V. 110.

Ἐστι γὰρ ἡμῖν Σήμαθ', ἃ δὴ καὶ νῶϊ κεκρυμμένα ἴδμεν ἀπ' ἄλλων, sunt enim nobis Signa, quæ & nos occulta scimus aliis. ἀλλὰ τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι, *Od.* Λ. 442.

V. 111.

Μείδησεν — Ὀδυσσεύς, *Od.* Y. 301.

V. 114.

Ἤτοι μητέρ' ἐνὶ μεγάροισιν ἔασον Πειράζειν ἐμέθεν, (*pro* ἐμοῦ,) sane matrem in ædibus sine Periculum facere mei. πειράζειν ἀνδρῶν, *Od.* Π. 319.

Τάχα δὲ φράσεται καὶ ἄρειον, (permitte matri tuæ, ut exploret me:) cito enim discet & cognoscet etiam optime.

Ἄρειον, neutrum, adverbialiter. ἀρείονα, *Od.* Y. 133.

V. 115.

Ὅττι ῥυπόω, quia sum sordidus & vilis, weil ich schmuzig aussehe. τὰ (εἵματα) μοι ῥερυπωμένα κεῖται, *Od.* Z. 59.

Κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷμαι, und böse, *i. e.* zerlumpete, schlechte Kleider anhabe. ita *Od.* Y. 72.

V. 116.

Τοὔνεκ' ἀτιμάζει με, Ideo in pretio non habet & contemnit me.

Καὶ οὔπω φησὶ τὸν εἶναι, & nondum putat ipsum esse.

V. 117.

Φραζώμεθ', consideremus, deliberemus.

Ὅπως ὄχ' ἄριστα γένηται, Vid. ad *Od.* I. 420.

V. 119.

Ὧι μὴ πολλοὶ ἔωσιν ἀοσσητῆρες ὀπίσσω, Cui non multi

 sunt

sunt defensores a tergo, qui eum tueantur: qui non ante interrogant augures aut oracula, an debeant juvare alterum. ita *Od.* Δ. 165.

V. 120.

Φεύγει, πηὺς τε προλιπὼν καὶ πατρίδα γαῖαν, *h. l.* posita est species propinquorum pro genere. καὶ πηῷ περ ἐόντι, *Od.* K. 441.

V. 121.

Ἡμεῖς δ' ἔρμα πόληος ἀπέκταμεν, Nos autem spem & stabilimentum civitatis interfecimus: Metaphora sumta a fulcris; die Stütze der Nation. ἔρματα δυοῖ, τρίγληνα, *Od.* Σ. 296.

V. 122.

Τῷ σε φράζεσθαι ἄνωγα, ideo te consultare peto. Vid. ad *Od.* Τ. 43.

V. 118 — 122.

Vid. ad *Il.* Ω. 480.

V. 124.

Αὐτὸς ταῦτά γε λεῦσσε, πάτερ φίλε, Ipse hæc vide, pater dilecte! ἐλεύσσομεν, *Od.* K. 30.

V. 125.

Σὴν γὰρ ἀρίστην Μῆτιν ἐπ' ἀνθρώπους φάσ' (*pro* φασὶ) ἔμμεναι, tuum enim optimum Consilium apud *vel* inter homines dicunt esse.

V. 126.

Οὐδέ κε τίς τοι Ἄλλος ἀνὴρ ἐρίσειε — ἀνθρώπων, nec sane quisquam tecum Alius vir certet — hominum, consilio dando. Vid. ad *Od.* Τ. 286.

V. 127.

Ἡμεῖς δὲ μεμαῶτες ἅμ' ἑψόμεθ' (*pro* ἑψόμεθα,) Nos vero promti te sequemur; paratissimis animis tecum ibimus, & ad tuam voluntatem nos applicabimus.

V. 128.

Οὐδέ τι φημὶ Ἀλκῆς δευήσεσθαι, neque omnino puto mihi Promtitudinem pugnandi fortiter defuturam. ita *Il.* N. 786. Ὅση δύναμίς γε πάρεστι, *ibid.*

V. 130.

Τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα, Itaque ego dicam, ut mihi videtur esse optimum.

v. 131.

Πρῶτα μὲν ἂρ λούσασθε, Primum quidem lavate ipsi vos. Καὶ ἀμφιέσασθε (aor. 1. imperat. Med.) χιτῶνας, & induite ipsi vobis tunicas.

v. 132.

Δμωὰς δ' ἐν μεγάροισιν ἀνώγετε εἵμαθ' ἑλέσθαι, Ancillasque jubete vestes induere sibi elegantiores, quasi nuptiæ fiant in domo.

v. 133.

Φόρμιγγα λίγειαν, *Od.* Χ. 332.

v. 134.

'Αοιδὸς — Ἡμῖν ἡγείσθω — ὀρχηθμοῖο, fidicen — Nobis præeat ad — saltationem, er soll uns zum Tanz aufspielen.

Φιλοπαίγμων, ονος, ὁ, ἡ, lusus amans & jocosæ agilitatis. Φιλοπαίγμονος ὀρχηθμοῖο, des lustigen Tanzes; in nuptiis.

'Ορχηθμοῖο, *Od.* Θ. 263.

v. 135.

Ὥς κεν τις φαίη γάμον ἔμμεναι, Ut aliquis putet nuptias esse. Φαίη, *Od.* Σ. 217.

v. 136.

Ἢ ἀν' ὁδὸν στείχων, Vel per viam ambulans, *i. e.* ὁδίτης, στείχοντες ὁδὸν κάτα, *Od.* Ρ. 204.

Ἢ οἳ περιναιετάουσιν, vel qui circa domum nostram habitant vicini. *Od.* Θ. 551.

v. 137.

Μὴ πρόσθε κλέος εὐρὺ φόνου κατὰ ἄστυ γένηται Ἀνδρῶν μνηστήρων, Ne prius fama dispersa per urbem fiat de cæde Virorum procorum.

v. 138.

Πρίν γ' ἡμέας ἐλθέμεν ἔξω, quam nos iverimus extra.

v. 139.

Ἀγρὸν ἐς ἡμέτερον πολυδένδρεον, Agrum in nostrum multis arboribus consitum. καί μοι κῆπον ἔχει πολυδένδρεον, er unterhält und beobachtet meinen Baumgarten, *Od.* Δ. 737.

v. 140.

Ἔνθα δ' ἔπειτα φρασσόμεθ', ibi vero deinde Consultabimus, *vel* Considerabimus.

X 4 Ὁ,

῞Ο, ττι κε κέρδος Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξῃ, quicquid commodi Deus nobis præ manibus dederit: quod utile consilium exſequendum Deus nobis in manus præbuerit, was er uns vortheilhaftes zu thun an Hand geben wird. ἐγὼ δέ σοι ἐγγυαλίξω, ſc. αὐτὸν, *Od.* Π, 66.

V. 141.

Od. Χ. 178.

V. 142.

Vide ſupra ad *v.* 131.

V. 143.

῞Οπλισθεν (*Jonice* pro Ὡπλίσθησαν) δὲ γυναῖκες, Adornatæ autem & paratæ ſunt mulieres, non ἀρειϊκῶς, ſed εἰς ἑτοιμασίαν χορῦ καὶ ὀρχηθμῦ: nam hac nocte inſtauraturus erat Ulyſſes nuptias ſuas; itaque choris mulierum ornatarum & adoleſcentium erant lætificandæ: ſie machten ſich zu rechte. δόρπον ὡπλίζοντο, *Od.* Π. 453.

V. 144.

Φόρμιγγα γλαφυρὴν, *Od.* Χ. 340.

Ἐν δέ σφισιν ἵμερον ὦρσεν Μολπῆς, in iisque commovit cupiditatem Cantus. ἵμερος — Κλαυθμῦ καὶ ϛοναχῆς, *Od.* Χ. 500.

V. 145.

Il. Ν. 637.

V. 146.

Τοῖσιν δὲ μέγα δῶμα περιϛοναχίζετο ποσσὶν Ἀνδρῶν κ. τ. λ. His vero magnum conclave reſonabat a pedibus Virorum & mulierum ſaltantium: de ſaltatione nuptiali. Vid. ad *Od* Κ. 454.

V. 147.

Ἀνδρῶν παιζόντων, Virorum ſaltantium. παίσατε, *Od.* Θ. 251. Καλλιζώνων τε γυναικῶν, Vid. ad *Il.* Η. 139.

V. 148.

Δόμων ἔκτοσθεν ἀκύων, ædes extra audiens.

V. 149.

῏Η μάλα δή τις ἔγημε πολυμνήϛην βασίλειαν, Certe omnino jam aliquis uxorem duxit multos procos habentem reginam. Vid. ad *Od.* Δ. 770.

V. 150.

Σχετλίη, Improba. σχέτλιος, *Od.* Φ. 28.

Ὀυδ'

'Οὐδ' ἔτλη πόσιος ἕ — Εἴρυσθαι μέγα δῶμα, neque sustinuit mariti sui — Servare magnam domum: sustinuit contra & ausa est facinus atrox.

Κουριδίοιο, cui virgo nupsit. δῶμα κουρίδιον, Od. Φ. 78.

V. 151.

Εἴρυσθαι — δῶμα, Custodire, Defendere — domum. θεῶν δηνεα εἴρυσθαι, supra v. 82.

Διαμπερὲς, ὄφρ' ἂν ἵκοιτο, omnino, & omni tempore, donec rediret maritus, bis zu Ende. διαμπερὲς, Od. Κ. 190.

V. 152.

Od. Ν. 170.

V. 154.

Εὐρυνόμη ταμίη, Od. Τ. 96.

Λοῦσεν, καὶ χρῖσεν ἐλαίῳ, Οδυσσῆα, Vid. ad Od. Κ. 450.

V. 155.

Ἀμφὶ — βάλεν, pro ἀμφέβαλεν, Induit.

V. 156.

Αὐτὰρ κακκεφαλῆς (pro κατὰ κεφαλῆς) χεῦεν πολὺ κάλλος Ἀθήνη, Sed capiti affudit multam pulchritudinem Minerva: i. e. ipse Heros expolivit & ornavit se, quantum poterat.

V. 157 — 162.

Od. Ζ. 230 — 235.

V. 163.

Vid. ad Od. Ρ. 87. & 90. & Γ. 468.

V. 165.

Ἀντίον ἧς ἀλόχου, Ex adverso suæ uxori, gegen sie über.

V. 166.

Δαιμονίη, Amicissima! Ulysses ad uxorem Penelopen. Vid. ad Od. Τ. 71.] Nunc uxorem alloquitur Ulysses, & ei tantam duritiem animi exprobrat, quod etiam post tot annos redeuntem maritum nolit agnoscere. Quæ verba Penelopen quidem moverunt, ita tamen, ut nondum ei fiderit, donec ex lecti, quem ipsemet propria ante discessum ad Trojam fabricarat manu, descriptione eum vere recognovit. Hinc illa vix exprimenda ab utraque parte gaudia. SPOND.

Γυναικῶν θηλυτεράων, Od. Λ. 385.

v. 167.

Ἀτέραμνος, ου, ὁ, ἡ, non mollis, non facile molliendus, ἀτειρής, σκληρὸς, μὴ τέρην. κῆρ ἀτέραμνον, cor non molliendum, durum & obstinatum.

Περὶ σοί γε γυναικῶν — Κῆρ ἀτέραμνον ἔθηκαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες, tibi præ omnibus mulieribus — Cor nimis durum dederunt Dii.

v. 168 — 170.

Supra *v.* 100 — 102.

v. 171.

Μαῖα, *v.* 35.

Ἀλλ' ἄγε μοι — στόρεσον λέχος, Sed age, mihi — sterne lectum. χαμάδις στορέσας, *Od.* T. 599.

v. 172.

Ὄφρα καὶ αὐτὸς λέξομαι, ut tamen ego Cubem, & solus, sine uxore.

Ἦ γάρ τῇγε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός, profecto enim huic immobilis & firmissimus propositi sui in pectore animus. Vid. ad *Od.* M. 280.

v. 174.

Δαιμόνι', (*pro* Δαιμόνιε,) Penelope ad Ulyssem. Vide supra ad *v.* 166.

Οὔτ' ἄρ τι μεγαλίζομαι, neque sane effero me, ich sage mich nicht zu viel dünken. μηδὲ μεγαλίζεο θυμῷ, laß dich nicht zu groß dazu dünken, nemlich daß du den Leuthen gute Wort gibest, und ihnen Ehre erweisest, *Il.* K. 69.

Οὐδ' ἀθερίζω, neque contemno te. Vid. ad *Od.* Θ. 212.

v. 175.

Οὐδὲ λίην ἄγαμαι, Neque magnopere miror. Vid. ad *Od.* Z. 168.

v. 176.

Νηὸς — δολιχηρέτμοιο, *Od.* T. 339.

v. 177.

Ἀλλ' ἄγε οἱ στόρεσον — λέχος, Penelope consulto repetit eadem verba, *v.* 171. ut Ulysses occasionem habeat memorandi de lecto suo ἀκινήτῳ, quem ipse olim fecerat, & cujus rationem nemo mortalium, præter ipsum, uxorem, & nutricem fidam, sciebat: & ex hoc signo agnoscebat denique Penelope maritum suum verum.

Πυκινὸν λέχος, *Od.* H. 340.

v. 178.

v. 178.

Ἐκτὸς εὐσταθέος θαλάμου. εὐσταθέος μεγάροιο, *Od.* X. 458.

v. 179.

Ἐκθεῖσαι πυκινὸν λέχος, *i. e.* ἔξω θέμεναι, extra ponentes densum cubile.

Ἐμβάλλετ (*pro* ἐμβάλλετε, *sc.* εἰς λέχος) εὐνὴν, injicite (in ligneam spondam) lectum, *i. e.* res ad cubandum idoneas: & hoc est totum; sequuntur ejus partes.

v. 180.

Κῶεα subjacent. His instrata sunt ῥήγεα, quibus incubat dormiturus. χλαίναις vero (plur. pro sing.) contegit ipse se.

Κῶεα, Vid. ad *Od.* Υ. 142.

Καὶ χλαίνας, καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα, Vid. ad *Od.* Υ. 337.

v. 181.

Πόσιος πειρωμένη, mariti sui periculum faciens, eumque pertentans, an vere sit is maritus suus.

v. 182.

Ὀχθήσας, *Od* Φ. 248.

Ἄλοχον — κέδν' εἰδυῖαν, Vid. ad *Od.* Υ. 57.

v. 183.

Ἦ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγὲς ἔειπες, profecto valde hoc verbum ingratum mihi dixisti. ὕβριν — θυμαλγέα, supra *v.* 64.

v. 184.

Ἄλλοσε, *adv.* alio, anderswohin.

Τίς δέ μοι ἄλλοσε θῆκε λέχος; Quis vero mihi in alio loco posuit lectum meum? *i. e.* μετέθετο.

Χαλεπὸν δέ κεν εἴη, impossibile enim sane esset.

v. 185.

Καὶ μάλ' ἐπισταμένῳ, Etiam magno artifici.

Ὅτε μὴ Θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν, *Od.* Π. 197.] Recte observat *Spondanus*: „Difficultatem cujusvis rei ita solere a „Poëta exprimi.„ CLARK.

v. 186.

Ῥηϊδίως ἐθέλων θείη ἄλλῃ ἐνὶ χώρῃ, Facile volens ponat alio in loco. Vid. *ibid.* 198.

v. 187.

Ἀνδρῶν δ' οὐκ ἄν τις ζωὸς βροτὸς, οὐδὲ μάλ' ἡβῶν, Virorum

rum autem haud quisquam vivus mortalis, ne valde in flore juventutis & in florido robore constitutus quidem: nedum ergo major ætate. ita *Il.* Μ. 382. Vid. etiam ad *Od* Τ. 410.

v. 188.

Ῥεῖα μετοχλίσσειεν, Facile illum transponere in alium locum possit: de lecto. οὔτις ὀχῆας θυράων ῥεῖα μετοχλίσσειε, nemo pessulos januarum facile removeat, μετακινήσειεν ἄν, *Il.* Ω. 567.

Ἐπεὶ μέγα σῆμα τέτυκται, quoniam magnum signum est.

v. 189.

Ἐν λέχει ἀσκητῷ, In sponda lecti cum arte facta. ἀσκητὸν νῆμα, fila accurate facta, feines Gespinste, *Od.* Δ. 134.

Τὸ δ' ἐγὼ κάμον, hanc (spondam) autem ego multo studio elaboravi

v. 190.

Θάμνος, *h. l.* Arbor superne fruticans, ein Stamm, der oben sehr dick bewachsen ist. Vid. ad *Od.* Χ. 469.

Θάμνος ἔφυ — ἐλαίης, ein Oehl-Stamm war da aufgeschossen. Vid. ad *Od.* Ε. 481.

Θάμνος — τανύφυλλος ἐλαίης, Vid. ad *Od.* Ν. 346.

Ἕρκεος ἐντὸς, intra septum *vel* ædificium, auf dem Hofe. Vid. ad *Od.* Χ. 459.

v. 191.

Ἀκμηνὸς, οῦ, ὁ, ἡ, vigens, valde vegetus, ἀκμὴν ἔχων τοῦ νεάζειν, in summo juventæ gradu. ab ἀκμὴ, ῆς, ἡ, summus gradus activitatis in aliqua re. *Deinde* de quovis summo gradu vigoris & virium ponitur. Vid. ad *Il.* Κ. 173.

Θαλέθων, θάμνος ἐλαίης, florens læte, stirps olivæ. ἠΐθεοι θαλέθοντες, *Od.* Ζ. 63.

Πάχετος δ' ἦν, ἠΰτε κίων, crassitudo vero erat, velut columna. δίσκον μείζονα καὶ πάχετον, *Od.* Θ. 187.

Κίων, supra *v.* 90.

v. 192.

Τῷ δ' ἐγὼ ἀμφιβαλὼν θάλαμον δέμον, Huic autem ego circumponens, ædificationem *scil.* thalamum ædificavi: ἔσω περιλαβὼν, περικλείσας, umbauend. ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλεν, supra *v.* 155.

Θάλα-

Θάλαμον δέμον, (*pro* ἔδεμον,) cubiculum ædificabam, ich bauete eine Kammer.

Οφρ' ἐτέλεσσα, donec abſolvi eam ædificationem.

v. 193.

Πυκνῇσιν λιθάδεσσι, *Od.* Ξ. 36.

Καθύπερθεν, *Od.* Μ. 442.

Ευ καθύπερθεν ἔρεψα, bene ſuperne contexi. ab ἐρέφω, *Il.* Α. 39.

v. 194.

Κολλητάς — θύρας, Arcte compoſitas & conjunctas firmiter fores. κλίνας κολλητῇσιν — σανίδεσσιν, *Od.* Φ. 164.

Ἐπέθηκα θύρας, appoſui januas, ich habe Thüren davor geſezet.

Θύρας, πυκινῶς ἀραρυίας, *Od.* Φ. 236.

v. 195.

Ἀπέκοψα κόμην τανυφύλλε ἐλαίης, abſcidi ramos oblonga folia habentis oleæ.

Κόμην - ἐλαίης, *h. l.* Metaphorice, *i. e.* virides ramos oleæ. ὕλας ἧκε κόμας, ſupra *v.* 158. ubi occultaverat antea comam ſuam ſub tegumento quodam capiti firmiter adfixo, quaſi eſſet cutis calva & alba.

v. 196.

Κορμός, ὁ, ὁ, ſtirps, truncus, der Stamm am Baum.

Κορμὸν δ' ἐκ ῥίζης προταμών, Truncum ad radicem cædens; ſic tamen cædens, ut ſtaret: Truncum incidens in certo ſpatio a radice: nam creverat ibi olea; eam detruncabat, ſic ut a terra & radice tantum ſupereſſet de trunco, quantum ſufficeret altitudine ad pedem unum ſpondæ lecti dormitorii faciendum; ut ſponda uno pede hæreret immobilis. Vid. ad *Od.* Σ. 374.

Αμφιξέω, circa polio cædendo & planando. ἀμφέξεσα χαλκῷ, circum polivi ferro ſtipitem.

v. 197.

Ευ καὶ ἐπισαμένως, *Od.* Υ. 161.

Ἐπὶ σάθμην ἴθυνα, ad amuſſim perpendiculariter rectum feci, nach dem Senkbley, ad explorandam rectilateralem erectionem. Vid ad *Od.* Φ. 121.

v. 198.

Ἑρμῖν' (*pro* Ἑρμῖνα) ἀσκήσας, Fulcrum lecti accurate faciens:

faciens: Unum lecti pedem elaborans; & sine dubio simul sic, sursum supra lectum elatum lignum ad quatuor angulos, vocatur, die Bett-Pfoste. Solebat Mercurius his lignis insculpi, ut dator somni. Vide ad *Od.* Θ. 278.

Τέτρηνα δὲ πάντα τερέτρῳ, & teretravi omnia terebra: nam in sponda lecti dormitorii opus est multis foraminibus & cæsionibus. Vid. ad *Od.* E. 246. 247.

v. 199.

Ἐκ δὲ τοῦ ἀρχόμενος λέχος ἔξεον, Ex hoc incipiens lectum ligneum fabricabam. Vid. ad *Od.* Φ. 44.

v. 200.

Δαιδάλλων (λέχος) χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἠδ' ἐλέφαντι, Exornans artificiose (spondam lecti dormitorii) auroque & argento & ebore. ποίει σάκος, πάντοσε δαιδάλλων αὐτὸ, *Il.* Σ. 479. Ut ergo δαιδάλλειν *in specie* notet, quod nos dicimus, mit Figuren einlegen, ausschnitzen und einlegen.

Ἐλέφας, *Od.* Φ. 7.

v. 201.

Ἐκ δ' ἐτάνυσσα ἱμάντα βοὸς, φοίνικι φαεινόν, Ulysses narrat de lecto suo, quem singulari arte fecerat ipse: Extendi autem lorum bovis, rubro colore tinctum splendide. & singularis h. l. *collective* positus videtur pro pluribus loris inter se contextis in fundo lecti.

Ἱμάντα βοὸς, lorum bubulum. ῥαφαὶ — ἱμάντων, *Od.* X. 186.

Φοίνικι φαεινὸν, purpureo colore formosum, βασιλικῶς ζωςῆρα φοίνικι φαεινὸν, cingulum rubro colore lucidum, *Il.* Z. 219.

v. 202.

Οὕτω τοι τόδε σῆμα πιφαύσκομαι, Sic tibi hoc signum declaro & indico. ἔπος πάντεσσι πιφαύσκων, *Od.* X. 247.

v. 203.

Εἴ μοι ἔτ' ἔμπεδόν ἐςι — λέχος, An mihi adhuc in suo loco stet — lectus. *h. l.* maxime *proprie* posita vox ἔμπεδος, nam unus pes lecti illius hærebat in terra radicibus suis: ut ergo notet τὸ ἀκατάστατον καὶ ἐπὶ τῆς παλαιᾶς ἕδρας ἱςώς.

v. 204.

V. 204.

Ἄλσοσε θῆκε, ſupra *v.* 184.

Ταμὼν ὑπὸ πυθμέν' ἐλαίης, cum reſecuit infimum truncum oleæ. Vid. ad *Od.* N. 372.

V. 205.

Τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ, de gaudio magno & ſubito. Vid. ad *Od.* Σ. 211. & 241.] Cette reconnoiſſance eſt très-touchante : tous les ſentiments de ſurpriſe, de joie, d'amour & d'eſtime y ſont mêlez avec beaucoup d'art, & tout cela eſt accompagné d'une apologie raiſonnée, qui ne pouvoit pas déplaire à un mari. DAC.

V. 206.

Od. Τ. 250.

V. 207.

Ἰθὺς δράμεν, (*pro* ἔδραμεν,) recta currebat ei obviam, δακρύσασα, ſie lief auf ihn zu, und umarmete ihn, *ſc.* Penelope, agnoſcens tandem maritum ſuum.

V. 208.

Ἀμφὶ δὲ χεῖρας δειρῇ βάλλ' Ὀδυσσῆϊ, manus autem Collo circumjecit Ulyſſis.

Κάρη δ' ἔκυσ', (*pro* ἔκυσε,) & caput oſculata eſt : narratur de uxore agnoſcente tandem maritum, eumque excipiente. caput autem eſt frons ſuperior. Vide ſupra ad *v.* 87.

V. 209.

Μή μοι, Ὀδυσσεῦ, σκύζευ, nimm es mir nicht übel, ſey nicht böß auf mich. Ἀθηναίῃ ἀκέων ἦν, οὐδέ τι εἶπε, σκυζομένη Διὶ πατρὶ, κ. τ. λ. *Il.* Δ. 23.

V. 210.

Ἐπεὶ (καλὰ) τὰ περ ἄλλα μάλιστα ἀνθρώπων πέπνυσο, quoniam ſane & in aliis maxime Supra alios prudens eras. plusq. perf. Paſſ. *pro* ἐπέπνυσο. Μέδων, πεπνυμένα εἰδώς, *Od.* Χ. 361.

Θεοὶ δ' ὤπαζον ὀϊζὺν, Dii autem adjungebant nobis comitem & ſectatricem miſeriam. ὀϊζὺν, *Od.* Τ. 196.] Dna. *Dacier* hoc ita accipit, ut per ὀϊζὺν id hic infortunium dicere intelligatur *Penelope*, quod ſcilicet *Ulyſſem* non citius agnoviſſet. „*Les Dieux ont voulu ajouter encore cela à*

„*tous*

„tous les maux que nous avons soufferts.„ Ita illa: Sed multo rectius de prioribus *Ulyssis* & *Penelopes* infortuniis dictum hoc intelligetur; atque ita aptius congruent sequentia: Οἱ νῶϊν ἀγάσαντο &c. CLARK.

V. 211.

Οἱ νῶϊν ἀγάσαντο, κ. τ. λ. Qui nobis inviderunt, & nimium esse putarunt, nos versantes nobiscum frui adolescentia nostra; inquit Penelope ad Ulyssem tandem reducem; & *h. l.* hoc verbum regit Dativum *personæ*, νῶϊν, sequente Accusativo *rei* cum Infinitivo. ὕβριν ἀγασσάμενος θυμαλγέα, καὶ κακὰ ἔργα, supra *v. 64.*

V. 212.

Παρ' ἀλλήλοισι μένοντε Ἥβης ταρπῆναι, de conjugibus caris.

Ἥβης ταρπῆναι, juvenili ætate jucunde frui, juventute nostra frui & satiari. ἥβης μέτρον ἱκάνει, *Od* Τ. 532.

Γηρᾶος οὐδὸν ἱκέσθαι, consenescere: quæ est felicitas conjugum. οὐδ' ἵκετο γήραος οὐδὸν, de Amphiarao, *Od.* Ο. 246.

V. 213.

Μή νῦν μοι τόδε χώεο, μηδὲ νεμέσσα, ne nunc mihi propter id irascere, aut succense, sey nicht bös und ungehalten deshalb auf mich, verdenke es mir auch nicht. Hæc duo verba multum differunt: χώεσθαι enim fieri potest etiam injuste, νεμεσᾶν vero semper jure & ratione fit. μή μοι τόδε χώεο, *Od.* Ε. 215.

Μηδὲ νεμέσσα. ὑπερφιάλως νεμέσησαν, *Od.* Φ. 285.

V. 214.

Οὕνεκά σ' οὐ τὸ πρῶτον, ἐπεὶ ἴδον, ὧδ' ἀγάπησα, Quod te non, quamprimum vidi, sic (ad quod verbum ipsa maritum suum carum amplexabatur & osculabatur) amplexa sum: nam Penelope *h. l.* loquitur ad suum agnitum tandem Ulyssem. est ergo *h. l.* pro ἀμφαγαπάζειν καὶ φιλοφρονεῖσθαι, umarmen und küssen. οὐκ ἀγαπᾷς, ὃ ἕκηλος – μεθ' ἡμῖν δαίνυσαι; *Od.* Φ. 289.

V. 216.

Θυμὸς — Ἐρρίγει, animus — Horrescebat timendo. ῥίγησεν δὲ — Ὀδυσσεὺς, *Od.* Ε. 171.

Ἀπαφάω, aor. 2. ἤπαφον. est *Æolice* pro ἀπατάω, decipio, ich äffe, betriege. Quidam volunt, inesse huic

verbo

verbo τὴν ἀφὴν, ut sit *propr.* δι' ἀφῆς ἀπατᾶν, tactu & sensu decipere, machen, daß iemand was falsches empfindet. *vel* tacta manu abducere in errorem. Sed ingeniose id magis, quam vere.

Μή τις μὲ βροτῶν ἀπαφοῖτ, (*pro* ἀπάφοιτο, aor. 2. opt. Med.) ἐξαπατώη, *i. e.* ἀπατήσῃ.

V. 217.

Πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλεύουσιν, multi enim malas fraudes cogitant, malas calliditates consultant, haben böse Ränke im Sinn. κέρδος, supra *v.* 140.

V. 218.

Ἀργείη Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα, *Od.* Δ. 184.

V. 219.

Ἀνδρὶ παρ' ἀλλοδαπῷ, Viro cum extraneo. ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς, *Od.* Υ. 220.

Ἐμίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ, congressa fuisset. Vid. ad *Od.* Ε. 126.

V. 220.

Εἰ ᾔδη, ὅ μιν αὖτις] Dicit *Penelope*, nequaquam Helenam viro se dedisse alieno, si prævidisset tot ac tanta mala inde esse oritura. CLARK

Ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν, martiales filii Achivorum.

V. 221.

Ἀξέμεναι (*Attice* pro Ἄξειν) οἰκόνδε φίλην ἐς πατρίδ' ἔμελλον, Reducturi domum dilectam in patriam essent eam.

V. 222.

Τὴν δ' ἤτοι ῥέξαι θεὸς ὤρορεν ἔργον ἀεικές, Eam autem, ut faceret rem indignam, incitarat sane Deus: Hanc enim certe Deus impulit facere factum indecorum & inhonestum. Vid. CLER Cl *Art. Crit. Vol. I. P. II. Sect. I. Cap. IV. Reg. III.* §. 7. KREBS. *Animadv. in Plut. Comm. &c. p.* 146. *sq.*

Ἔργον ἀεικὲς, *Od.* Ο. 236.

V. 223.

Τὴν δ' ἄτην οὐ πρόσθεν ἑῷ ἐγκάτθετο θυμῷ, Penelope loquitur de Helena fugiente; dicitque, talem errorem mentis aliâs non concepisse eam, sed inductam a Paride. Ergo apud Poëtam ἄτη est, malum consilium in animo, ex quo deinde consequitur malum. Sed apud Recen-

 tiores

tiores plerumque id consequens per ἄτην significatur, ut notet damnum. Vid. ad *Od.* Φ. 302.

Πρόσθεν, antea; supra *v.* 137

Ἑῷ ἐγκάτθετο θυμῷ, suo indiderat animo. τελαμῶνα ἑῇ ἐγκάτθετο τέχνῃ, *Od.* Λ. 613.

v 224.

Λυγρὴν — ἄτην, Tristem & miserum — errorem mentis. Ἐξ ἧς πρῶτα καὶ ἡμέας ἵκετο πένθος, ex quo peccato originaliter & ad nos pertigit luctus & adflictio.

v. 225.

Ἀριφραδέως, *adv.* valde liquido, valde distincte. ab ἀριφραδὴς, supra *v* 73.

Ἐπεὶ ἤδη σήματ' ἀριφραδέως κατέλεξας Εὐνῆς ἡμετέρης, quia jam signa & documenta valde manifeste enumerasti, valde clare exposuisti, Lecti nostri.

v. 226.

Ὀπώπει, *Od.* Φ. 123.

v. 228.

Ἀκτορὶς, ίδος, ἡ, fidelissima Penelopes θαλαμηπόλος, ἣ καὶ θυρωρὸς τοῦ βασιλικοῦ κοιτῶνος, quæ in herili cubiculo una dormiebat Et hæc sola scivit secretum lecti Ulyssei, nec unquam enunciavit

Ἔτι δεῦρο κιούσῃ, schon damahls, da ich hieher zog.

v. 229.

Ἣ νῶϊν εἴρυτο θύρας — θαλάμοιο, Quæ nobis custodiebat & servabat januas — cubiculi; quæ & ad januam ejus dormiebat foris. εἴρυτο δὲ φάσγανον ὀξὺ, *Od.* X. 90.

Πυκινοῦ θαλάμοιο, densi & bene conclusi cubiculi. πυκινῇσιν λιθάδεσσι, supra *v.* 193.

v. 230.

Πείθεις δή μευ θυμὸν, Certum tandem facis & securum animum meum, ut nunc prorsus tibi credat, teque pro vero Ulysse meo habeat & agnoscat. οὐδέ σε πείθω, *Od.* Ξ. 392.

Πείθεις δή μευ θυμὸν, ἀπηνέα περ μάλ' ἐόντα, Fidem sane facis mihi, licet valde dura & difficilis essem ad credendum tibi. ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα, supra *v.* 97.

v. 231.

Τῷ δ' ἔτι μᾶλλον ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο, ei autem adhuc magis

magis desiderium excitavit luctus. Vid. ad *Od.* T. 249.

v. 232.

Ἔχων ἄλοχον θυμαρέα. σκῆπτρον θυμαρὲς, *Od.* P. 199.

Κεδν' ἰδυῖαν, supra *v.* 182.

v. 233.

Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπάσιος γῆ νηχομένοισι φανήη. Sicut autem quando cum gaudio terra nantibus naufragis conspicitur, si eam contingunt,] Je ne croi pas, qu'il soit possible de comparer la joye, qu'a Penelope d'embrasser son mari, à une plus grande joye, que celle des matelots, qui au milieu d'un naufrage, où ils ont vû perir la plûpart de leurs compagnons, ont le bonheur de gagner la terre. Le plaisir, qu'ils ont d'embrasser le rivage, peut se sentir, mais il ne peut s'exprimer. DAC. Vid etiam Hrn. Breitingers Abhandl. von Gleichn. *p.* 81 *sq.*

Ἀσπάσιος. (Alii legunt, ἀσπάσιος, *Attice* pro ἀσπασίη, grata est terra &c) κείμην ἀσπάσιος, *Od.* Ξ. 502.

Νηχόμενοι, *ibid.* 352.

Φανείη, supra *v.* 60.

v. 234.

Εὐεργέα νῆα, *Od.* Θ. 567.

v. 235.

Ῥαίσῃ, Fregit. Vid. ad *Od.* N. 177.

Ἐπειγομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι, impulsam vehementer vento & fluctu.

Κύματι πηγῷ, *Od* E. 388.

v. 236.

Παῦροι δ' ἐξέφυγον πολιῆς ἁλὸς ἤπειρόνδε, Pauci autem evaserunt ex cano mari in siccam terram, enatarunt e naufragio.

Πολιῆς ἁλὸς, *Od.* Δ 405.

Ἤπειρόνδε, *Od.* I. 73.

v. 237.

Νηχόμενοι, Natando.

Πολλὴ δὲ περὶ χροῒ τέτροφεν ἅλμη, multa autem circa cutem adhæserat condensata salsugo, multa vero circa corpus densatur & hæret salsugo, viel Schleim vom See-Wasser hänget sich an die Haut, si quis diu in æquore natat

natat. τέτροφεν, perf. ind. Med. v. τρέφω, coagulo, condenso: alo, nutrio.
Ἄλμη, *Od.* Z. 225.

v. 238.

Ἀσπάσιοι δ' ἐπέβαν (*pro* ἐπέβησαν) γαίης, Cum gratulatione mutua autem adscendunt in terram ex naufragio. ἀσπάσιος παίδεσσιν —, *Od* Λ. 430.
Κακότητα φυγόντες, interitu evitato. μισγέμεναι κακότητι καὶ ἄλγεσι, *Od.* Y. 203.

v. 239.

Ὡς ἄρα τῇ ἀσπαστὸς ἔην πόσις, Sic igitur ei gratissimus aderat maritus. ἴσθα γάρ, ὥς κ' ἀσπαστὸς ἐνὶ μεγάροισι φανείη, supra *v.* 60.
Εἰσορόωσῃ, intuenti eum.

v. 240.

Δειρῆς δ' οὔπω πάμπαν ἀφίετο πήχεε λευκώ, A collo autem dilecti sui mariti omnino non remittebat uxor lacertos albos.
Οὔπω πάμπαν, omnino nullo pacto. Vid ad *Od.* X. 287.

v. 241.

Καί νυ κ' ὀδυρομένοισι φάνη — ἠώς, Et sane flentibus apparuisset — aurora: narrantibus sibi invicem dolores exantlatos & præ gaudio lacrimantibus clare.

v. 242.

Ἀλλ' ἐνόησε — Ἀθήνη, aliud cogitasset — Minerva. *Od.* Σ. 186.

v. 243.

Πέρατος, η, ον, quod e regione est situm, was am Ende gegen über lieget: extremum terræ. a πέραν, e regione, trans.
Νύκτα μὲν ἐν περάτῃ δολιχὴν σχέθεν, Noctem quidem in termino suo longam detinuit, *i. e.* detinendo longam fecit. Sermo est de Minerva, cavente, ne nox cito præteriret; *i. e.* prudentia Ulyssis, ita noctem adhibente, ut non exspectaret liquidam ortam lucem, sed ante noctis finem abiret inde.
Νύκτα — δολιχήν. δολιχὸν δόρυ, *Od.* T. 448.

v. 244.

Ἠῶ δ' αὖτε ῥύσατ' (*pro* ῥύσατο) ἐπ' Ὠκεανῷ, Auroram vero

vero Cohibuit & retardavit ad Oceanum, ne possit prodire celeriter.

v. 245.

'Ουδ' ἔα ἵππους ζεύγνυσθ', (*pro* ζεύγνυσθαι,) neque sinebat equos Jungi

Ἵππους — ὠκύποδας, Vid. ad *Od.* Σ. 262.

Φάος ἀνθρώποισι φέροντας, lucem hominibus adferentes.

v. 246.

Λάμπον καὶ Φαέθονθ', *pro* Φαέθοντα,] Homere donne ici à l'Aurore un char à deux chevaux, Et il ne faut pas confondre ce char avec celui du Soleil. Cela doit être remarqué par les Peintres. DAC.

Οἵ τ' Ἠῶ πῶλοι ἄγουσι, qui adolescentes equi Auroram vehunt: apte dat Auroræ, utpote pueritiæ *quasi* diei, equos juniores.

v. 248.

'Ου γάρ πω πάντων ἐπὶ πείρατ' (*pro* πείρατα) ἀέθλων Ἤλθομεν, nondum enim omnium ad fines certaminum Venimus. νῦν ὑμῖν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται, *Od.* Χ. 41.] Vide ad *Od.* Κ. 174. & 190. CLARK.

v. 249.

'Αλλ' ἔτ' ὄπισθεν ἀμέτρητος πόνος ἔσται, sed adhuc restat immensus labor: futurus est labor, cujus magnitudinem determinate dicere non possum, ὃν οὐκ ἔστι μετρῆσαι. πένθος ἀμέτρητον, *Od.* Τ. 512.

Ὄπισθε, *Od.* Χ. 174.

v. 251.

Μυθήσατο, dixit.

v. 253.

Νόστον ἑταίροισιν διζήμενος, ἠδ' ἐμοὶ αὐτῷ, Reditum sociis comparare studens, & mihi ipsi.

v. 254.

Λέκτρονδ' ἴομεν, in lectum eamus.

v. 255.

Ὕπνῳ ὕπο γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντε, Somno dulci delectemur, cum decubuimus.

v. 259.

Οἶκον ἐΰκτίμενον, *Od.* Ο. 129.

v. 260.

Ἀλλ' ἐπεὶ ἐφράσθης, καί τοι Θεὸς ἔμβαλε θυμῷ, Sed quoniam mentionem fecisti, & tibi Deus id in mentem venire voluit. Respiciunt hæc verba ad *v.* 248. 249. Eadem verba sunt *Od.* T. 485 paullo aliter intelligenda.

v. 261.

Εἴπ' ἄγε μοι τὸν ἄεθλον, Dic, age! mihi illam luctam, den noch bevorstehenden Kampf.

Ἐπεὶ καὶ ὄπισθεν, (οἴω,) Πεύσομαι, quia tamen postea, (ut puto,) Audiam.

v. 262.

Πεύσομαι, Resciscam.

Αὐτίκα δ' ἐςὶ δαήμεναι ὄτι χέρειον, nam statim, non vero postea demum, scire & discere, non est pejus: statim autem cognoscere, non est deterius, quam si idem aliquanto post cognosco. οὐ μὲν γάρ τι χέρειον, ἐν ὥρῃ δεῖπνον ἑλέσθαι. *Od* P. 176.

Δαήμεναι, *Od.* N. 335.

v. 264.

Δαιμονίη, Ulysses ad Penelopen. Vide supra ad *v.* 174.

Τί τ' ἂρ αὖ με μάλ' ὀτρύνουσα κελεύεις Εἰπέμεν; cur igitur demum me valde incitans jubes Narrare?

v. 265.

Μυθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω, *Od.* T. 269.

v. 266.

Οὐ μέν τοι θυμὸς κεχαρήσεται, Non quidem tibi animus lætabitur.

v. 268 — 284.

Vid. ad *Od.* Λ. 120 — 136.

v. 286.

Εἰ μὲν δὴ γῆράς γε Θεοὶ τελέουσιν ἄρειον, Si quidem vere Dii constituturi tibi sunt senectutem meliorem: quam *v.* 283. vocavit λιπαρὸν γῆρας.

v. 287.

Ἐλπωρή τοι ἔπειτα κακῶν ὑπάλυξιν ἔσεσθαι, Spes tibi deinde, malorum effugium fore. ἐλπωρή τοι ἔπειτα, *Od.* Z. 314.

Κακῶν ὑπάλυξιν ἔσεσθαι. οὔ τοι ἔτ' ὑπάλυξις, non effugies, *Il.* X. 270.

v. 289.

v. 289.

Τόφρα δ' ἄρ' Εὐρυνόμη τε ἰδὲ τροφὸς ἔντυον εὐνὴν, Interea vero Eurynomeque & nutrix sternebant & apparabant lectum dormitorium. ἔντυεν ἵππους, parabat, instruebat equos, *Il.* E. 720.

v. 290.

Ἐσθῆτος μαλακῆς, Ex veste molli.

Δαΐδων ὑπολαμπομενάων, de lectisternio, unter der Erleuchtung der Fakeln. *Od.* T. 48.

v. 291.

Στόρεσαν πυκινὸν λέχος ἐγκονέουσαι, *Od.* H. 340.

v. 292.

Γρηῦς μὲν κείουσα, — Anus quidem decubitura, ut dormiret. κείσομαι, *Od.* X. 319.

v. 293.

Τοῖσιν, Illis, *sc.* Ulyssi & Penelopæ, prælucebat Eurynome.

Θαλαμηπόλος, *Od* H. 8.

Ἡγεμόνευεν, præibat, utpote dominis lucem tantum præferens. Vid. ad *Od.* X. 400.

v. 294.

Ἐρχομένοισι λέχοσδε, Cum cubitum irent.

Δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχουσα, Vid ad *Od.* X. 497.

v. 296.

Ἀσπάσιοι λέκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν ἵκοντο, Congratulantes sibi lecti sui antiqui morem repetiverunt, Cum gratulatione mutua ad pristini lecti legem & consuetudinem venerunt, *i. e.* ad consuetudinem & morem conjugalem, Ulysses & Penelope. Cum hoc versu claudi jubebant olim *Aristarchus* & *Aristophanes*, duo præstantissimi suarum ætatum Grammatici, *Odysseam:* sed præter rationem, ut docet lectio ipsa sequentium] *Aristophanes Grammaticus* & *Aristarchus*, notante *Scholiaste*, versum hunc finem faciunt totius *Odysseæ*: Cumque iis facit & Codex unus a *Tho. Bentleio* collatus. — Sed & connecti videntur sequentia cum eo, quod præcessit *v.* 137 *hujus Libri;* ubi declaravit ipse *Ulysses*, se in agrum suum profecturum, ad evitandam Ithacensium iram, quos Procorum mortem

mortem ulciscendam aggressurus suspicabatur: Μή πρόσθε κλέος ἐυρὺ Φονῆ καλὰ ἄστ' γένηται &c. CLARK.

Ἀσπάσιοι, supra *v.* 238.

Θεσμὸς, ὁ, ὁ, lex, mos, institutum, Gesetz, Sitte, Ausführung. a θέω, *fut.* ἴσω, pono, constituo, ut per θεσμὸν notetur lex τιθέισα. Vid. LENNEP *Animadv. ad Coluth. p.* 103.

v. 298.

Παῦσαν ἄρ' ὀρχηθμοῖο πόδας, παῦσαν δὲ γυναῖκας, Desinere fecerunt a saltatione pedes, desinereque fecerunt mulieres; nam saltaverant viri cum puellis; illi armati, hæ cum coronis in manu altera. ὀρχηθμοῖο, supra *v.* 145.

v. 299.

Αὐτοὶ δ' εὐνάζοντο, Ipsi vero cubabant & concumbebant. ἐν προδόμῳ εὐνάζετο, *Od.* Υ. 1.

Καλὰ μέγαρα σκιόεντα, Vid. ad *Od.* Σ. 398.

v. 300.

Τὼ δ' ἐπεὶ οὖν φιλότητος ἐταρπήτην, Illi ambo autem, postquam satis delectati sunt amicitia connubiali: de Ulysse & Penelope, nuptias suas instaurantibus.

Φιλότητος — ἐρατεινῆς, concubitus — amabilis. δαῖτ' ἐρατεινήν, *Od.* Υ. 117.

v. 301.

Τερπέσθην μύθοισι, Delectabantur sermonibus.

Πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντες, inter se colloquentes, *Il.* Λ. 642.

v. 302.

Ὅσ' ἐν μεγάροισιν ἀνέσχετο, quæ domi toleraverit, was sie zu Hause ausgestanden.

Δῖα γυναικῶν, *Od.* Υ. 147.

v. 303.

Ἀνδρῶν μνηστήρων ἐσορῶσ' (*pro* ἐσορῶσα) ἀΐδηλον ὅμιλον, Vid ad *Od.* Π. 29.

v. 304.

Ἕθεν εἵνεκα, sui (loquentis Penelopes) gratia.

Βόας, καὶ ἴφια μῆλα, *Od.* Υ. 51.

v. 305.

Ἔσφαζον, Mactabant.

Πολλὸς δὲ (ἐκ) πίθων ἠφύσσετο οἶνος, multumque vini effun-

effundebatur ex doliis in crateres, & ex iis in pocula. μέθυ ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων, *Od* I. 10.

Πίθων. δοιοὶ γὰρ πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει, *Il.* Ω. 527. ἐν δὲ πίθοι οἴνοιο παλαιοῦ ἕστασαν, *Od.* B. 340.

V. 306.

Αὐτὰρ ὁ διογενὴς Ὀδυσσεὺς] Brevis est ἀνακεφαλαίωσις errorum & periculorum Ulyssis, quæ in sua peregrinatione subiit, quorum integram narrationem in convivio Phæacensium absolvit. SPOND.

Ὅσα κήδε' ἔθηκε Ἀνθρώποις, quot mala intulerit aliis Hominibus.

V. 307.

Ὅσα τ' αὐτὸς ὀϊζύσας ἐμόγησε, & quot ipse pertulerit. αἰεὶ περὶ κεῖνον ὀΐζυε, perpetuo apud eum plora, *Il.* Γ. 408. ut notentur mala servitutis miseræ ὅσα κεῖνος ὀϊζύσας ἐμόγησε ἀμφ' ἐμοὶ, quot mala ille gemens cum magno labore exantlavit propter me, *Od.* Δ. 152.

V. 309.

Πάρος καταλέξαι ἅπαντα, antequam is enarravit omnia,

V. 310.

Ὡς πρῶτον Κίκονας δάμασ', (*pro* δάμασεν,) quomodo primum Cicones vicerit. Vid. ad *Od.* I. 39. *sqq.*

V. 311.

Λωτοφάγοι, *Od.* I. 84. *sqq*

Πίειραν ἄρουραν, arvum & solum pingue, *Od.* B. 328. Vid. etiam ad *Od.* T. 173.

V. 312.

Ὅσα Κύκλωψ ἔρξε, quot Cyclops fecerit. Vid. ad *Od.* Υ. 19.

Ὡς ἀπετίσατο ποινὴν — ἑταίρων, quomodo Cyclops luerit pœnam pro comestis sociis: ut *intransitive* h. l. *Media* forma notet: vel &, Ὀδυσσεὺς ἐτίσατο αὐτὸν, *i. e.* ἐτιμώρησεν αὐτὸν, εἰς ποινὴν τὴν ὑπὲρ τῶν φίλων, quomodo Ulysses rependerit ei, & luere fecerit eum, mulctam & pœnam ob socios; sed prius præstare videtur, ἀπέδωκε ποινὴν ὁ Κύκλωψ. Si *transitiva* notio placet, ponendum est comma post ἀπετίσατο, sc. αὐτὸς ὁ Ὀδυσσεὺς τὸν Κύκλωπα, & ante ποινὴν subintelligendum εἰς, & Genitivus pendet ab omisso ἀντὶ vel διά. πρὶν πάσας μνηστῆρας ὑπερβασίην ἀποτίσαι, *Od.* X. 64.

Ποινὴ, ῆς, ἡ, satisfactio data ob commissam cædem; deinde in genere, satisfactio. Est *quasi* Φοινὴ, a φένω, occido: ὡς διὰ τὸν φόνον διδομένη, ut ob cædem factam dari solita. Κύκλωψ ἀπετίσατο ποινὴν ἑτάρων Ὀδυσσέως, satisfactionem persolvit ob socios Ulyssis interfectos. Vid. etiam ad *Il.* Γ. 290.

V. 313.

Ἰφθίμων ἑτάρων, οὓς ἤσθιεν, οὐδ' ἐλέαιρεν, Vid. ad *Od.* Υ. 19. 20.

V. 314.

Ὡς Αἴολον ἵκεθ', quomodo ad Æolum venerit. Vid. ad *Od.* Κ. 1. *sqq.*

Ὁ μὲν πρόφρων ὑπέδεκτο, *Od.* Υ. 372.

V. 315.

Καὶ πέμπ', (*pro* ἔπεμπε,) de Æolo, dimittente Ulyssem, comite vento dato.

Οὐδέ πω αἶσα φίλην ἐς πατρίδ' ἱκέσθαι Ἦην, nondum vero fato concessum erat, nondum fatale tempus aderat, dilectam in patriam pervenire. κακῇ αἴσῃ ᾤχετ', *Od.* Υ. 259.

V. 316.

Ἀναρπάξασα θύελλα, *Od.* Υ. 63.

V. 317.

Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα, *Od.* Δ. 381.

Φέρεν, egit, *sc* procella eum in altum mare.

Μεγάλα στενάχοντα, *Od.* Δ. 516.

V. 318.

Ὡς Τηλέπυλον Λαιστρυγονίην ἀφίκανεν, Vid. ad *Od.* Κ. 82. *sqq.*

V. 319.

Οἳ νῆάς τ' ὄλεσαν καὶ — ἑταίρους Πάντας, Qui navesque perdiderunt & occiderunt — socios Omnes.

Ἐϋκνήμιδας ἑταίρους, *Od.* Β. 402.

Ἐϋκνήμις, ιδος, ὁ, ἡ, bene ocreatus. Est Epith. ἀπὸ μέρους, simul connotans totum, ut sit idem quod εὔοπλος, bene armatus: nam est laus magna militis, ἡ τῶν ὅπλων διευθέτησις. In Poëta est Epith. *Græcorum*; ut solet certis personis vel rebus appropriare vocem, etsi rem eandem de aliis non neget, eamque alia voce peculiari exprimat.

V. 320.

V. 320.

Ὀδυσσεὺς δ' οἶος ὑπέκφυγε νηΐ μελαίνῃ, Ulyſſes autem ſolus effugit cum nave nigra.

V. 321.

Πολυμηχανία, ας, ἡ, ſcientia & prudentia conſulendi & agendi multa optime.

Κίρκης κατέλεξε δόλον πολυμηχανίην τε, Circes enarravit dolum & artem variam.

V. 322.

Ὡς Ἀΐδεω δόμον ἤλυθεν εὐρώεντα, *Od.* K. 512.

V. 323.

Ψυχῇ χρησόμενος Θηβαίου Τειρεσίαο, Vid. ad *Od.* Λ. 164.

V. 324.

Νηΐ πολυκληΐδι, *Od.* Υ. 382.

V. 325.

Ἔκτεφε τυτθὸν ἐόντα, de matre. Vid. ad *Od.* Λ. 67.

V. 326.

Ὡς Σειρήνων ἀδινάων φθόγγον ἄκουσεν, quomodo Sirenum dulcium & affatim canentium, delectabilium ad ſatietatem, vocem audiverit. ἀδινὸν κῆρ, *Od.* Τ. 516. Vid. ad *Od.* M. 39. *ſqq.*

V. 327.

Ὡς θ' ἵκετο πλαγκτὰς πέτρας, Vid. ad *Od.* M. 61. *ſqq.*

Δεινήν τε Χάρυβδιν, Σκύλλην θ', *ibid.* 101. *ſqq.*

V. 328.

Σκύλλην θ', ἣν οὐ πώποτ' ἀκήριοι ἄνδρες ἄλυξαν, Scyllamque, quam nunquam ſine damno & peſte homines effugerunt: *i. e.* ἀβλαβεῖς καὶ μὴ παθόντες κῆρά τινα. Vid. *ibid.* 98.

Ἄλυξαν. ὅθεν ὕπως ἦεν ἀλύξαι, *Od.* X. 460.

V. 329.

Ὡς Ἠελίοιο βόας κατέπεφνον ἑταῖροι, Vid. ad *Od.* Τ. 276.

V 330

Ψολόεις, εσσα, εν, fumo præfocans & obfuſcans, flamma contingens acriter. Epith. *fulminis.* a ψόλος, ου, ὁ, contactus igneus, flammæ contactus.

V. 331.

Ἀπὸ δ' ἔφθιθεν (*pro* ἀπέφθιθεν, quod *pro* ἀπεφθίθησαν) ἐσθλοὶ ἑταῖροι, & perierunt eximii ſocii. Vid. ad *Od.* O. 356. 357.

V. 332.

v. 332.

Πάντες ὁμῶς, Omnes pari modo.

Αὐτὸς δὲ κακὰς ὑπὸ κῆρας ἄλυξεν, (*pro* ὑπήλυξε,) ipse autem mala fata effugit. μόλις δ' ὑπάλυξεν ἀέλλας, *Od.* T. 189.

v. 333.

Ὡς θ' ἵκετ' Ὠγυγίην νῆσον, Νύμφην τε Καλυψώ, Vid. ad *Od.* H. 244 *sqq.*

v. 334.

Ἣ δή μιν κατέρυκε, Quæ eum detinebat.

Λιλαιομένη πόσιν εἶναι, *Od.* I. 30.

v. 335 — 337.

Vid. ad *Od.* H. 256 — 258.

v. 338 — 341.

Vid. ad *Od.* Π. 227. *sqq.* *Od.* T. 279. *sqq.*

v. 342.

Τοῦτ' ἄρα δεύτατον εἶπεν ἔπος, Hoc postremum dixit verbum, ante quam obdormiret dulci somno. ὁ δεύτατος ἦλθεν — postremus ibat, *Il.* T. 51. ὅς γὰρ δεύτατος ἦλθεν Ἀχαιῶν, hic enim novissimus ex aliis rediit, postremus, als der letzte unter allen, *Od* A. 286.

v. 343.

Ὅτε οἱ γλυκὺς ὕπνος — ἐπόρουσε, quum eum dulcis somnus — invasit.

Λυσιμελής — λύων μελεδήματα θυμοῦ,] Ita apud *Moschum:* Ὕπνος ὅτε γλυκίων μέλιτος βλεφάροισιν ἐφίζων Λυσιμελὴς πεδάᾳ μαλακῷ κατὰ φάεα δεσμῷ. *Idyll. II. v.* 3. Et apud *Orpheum*, in *Hymno* εἰς Ὕπνον, 5. Λυσιμέριμνε, κόπων ἡδεῖαν ἔχων ἀνάπαυσιν. Et apud *Virgilium*: Placida laxarant membra quiete, *Æneid. V.* 836 Apud *Ovidium* denique: Somne quies rerum, placidissime Somne deorum, Pax animi, quem cura fugit. *Metamorph. XI.* 623. CLARK. Vide etiam ad *Od.* Υ. 56. 57.

v. 344.

Ἀλλ' ἐνόησε — Ἀθήνη, aliud cogitavit — Minerva. supra v. 242.

v. 345.

Ἔλπετο, ὃν κατὰ θυμόν, existimabat, suo in animo.

V. 346.

Εὐνῆς ἧς ἀλόχου ταρπήμεναι, (pro ταρπῆναι,) ἠδὲ καὶ ὕπνου, Concubitu suæ uxoris satiatum esse, atque etiam somno.

V. 348.

Ἂψ' Ὠκεανοῦ — Ἠριγένειαν Ὦρσεν, ab Oceano — Auroram Oriri fecit.

Ἵν' ἀνθρώποισι φόως φέρῃ, Vid. supra ad v. 245.

Ὦρτο δ' Ὀδυσσεὺς Εὐνῆς ἐκ μαλακῆς, surrexit vero Ulysses Cubili ex molli.

V. 349.

Ἀλόχῳ δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν, conjugi autem accurate mandabat. (pro ἐπέτελλεν.) coll. 361.

V. 350.

Ἤδη μὲν πολέων κεκορήμεθ' (pro κεκορήμεθα) ἀέθλων, jam quidem multis satiati sumus ærumnis.

V. 351.

Πολυκηδέα νόστον, Od. I. 37.

V. 353.

Ἐμὲ Ζεὺς ἄλγεσι καὶ θεοὶ ἄλλοι Ἱέμενον πεδάασκον (Jon. pro ἐπέδων, i. e. ἐδέσμευν) ἐμῆς ἀπὸ πατρίδος αἴης, me Jupiter doloribus & Dii alii Festinantem impediverunt mea a patria terra. Sic vocat τὸ κωλύεσθαι ὑπὸ ἀλγέων, durch allerley Unglück und Noth gefesselt, im Unglück gefangen gehalten und gehindert, werden. ὕπνος, ὅς μ' ἐπέδησε φίλα βλέφαρα, supra v. 17.

V. 354.

Ἐπεὶ ἀμφοτέρω πολυήρατον ἱκόμεθ' εὐνήν, inquit Ulysses ad suam tot votis & precibus sibi optatam & recuperatam Penelopen. ἐπεὶ ῥ' ἥβην πολυήρατον ἱκόμεθ' ἄμφω, Od. O. 365.

V. 355.

Κτήματα μὲν, τά μοι ἐστὶ, κομιζέμεν (pro κομίζειν, & est infinit. loco imperat.) ἐν μεγάροισι, Res eas, quas habeo, cura in domo mea. ἐν μεγάροις pertinet & ad ἐστὶν, & ad κόμιζε, i. e. ἐπιμελοῦ.

V. 356.

Μῆλα δ', ἅ μοι μνηστῆρες — κατέκειραν, Oves autem, quas mihi proci — absumserunt. ὅτι μοι κατεκείρετε οἶκον, Od. X. 36.

Μνηστῆ-

Μνηστῆρες ὑπερφίαλοι, *Od.* Υ. 12.

V. 357.

Πολλὰ μὲν αὐτὸς ἐγὼ ληΐσσομαι, Multa (pecora) quidem ipse colligam prædando, *i. e.* ἀκόντων ἀφέλωμαι, ab invitis rapiam, in oppoſito ad δώσουσι, *v.* 358. & hic non Ithacenſes ſuos, ſed remotiores Samios, Zacynthios, aliosque, & ob id contumaciores, intelligit, quos vi coërcendos eſſe videbat. *Præterea* prædandi ſtudium ex hoſtibus erat eo tempore regium. δμωαὶ δ', ἃς Ἀχιλεὺς ληΐσσατο, ancillæ, quas prædando ceperat, *Il.* Σ. 28. δμώων, οὕς μοι ληΐσσατο δῖος Ὀδυσσεύς, ſervorum, quos mihi (filio & hæredi ſuo) prædando peperit Ulyſſes, *Od.* Α. 398 ergo bellicoſum patrem innuit fuiſſe, qui ſervos ex præda bellica ceperit.

V. 358.

Ἔπαυλος, ου, ὁ, ſtabulum pecuarium, ein Vieh-Hof, ein Ort, wo ein Vieh-Stand iſt.

Εἰσόκε πάντας ἐνιπλήσωσιν ἐπαύλους, donec omnia impleverint ſtabula, σταθμούς, ἐπαύλεις.

V. 359

Πολυδένδρεον ἀγρὸν ἔπειμι, (*pro* εἶμι ἐπὶ ἀγρὸν,) Vide ſupra ad *v.* 139.

V. 360.

Ὀψόμενος πατέρ' ἐσθλὸν, Viſurus patrem bonum.

Ὅ μοι πυκινῶς ἀκάχηται, qui mihi denſe & ſerio triſtatur. ἐπεὶ πυκινῶς ἀκάχημαι, *Od.* Τ. 95.

V. 361.

Σοὶ δὲ, γύναι, τάδ' ἐπιτέλλω, Tibi autem, uxor! hæc commendo probe curanda; quæ enumerat in ſeqq. Vid. ſupra ad *v.* 349.

Πινυτῇ περ ἐούσῃ, *Od.* Φ. 103.

V. 362.

Αὐτίκα γὰρ φάτις εἶσιν κ. τ. λ. Statim enim fama it (ibit) de procis, quos interfeci. αἰσχυνόμενοι φάτιν ἀνδρῶν, ἠδὲ γυναικῶν, *Od.* Φ. 323.

Ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι, *Od.* Μ. 429.

V. 365.

Ἧσθαι, Sede. ita *Od.* Κ. 507.

Μηδέ τινα προτιόσσεο, μηδ' ἐρέεινε, *i. e.* προσφώνει, ſic Ulyſſes

Ulysses abiens præcipit Penelopæ, ne cuiquam fidat, aut alicujus consilium exquirat. Et cur id vetatur Penelope? ne videatur conscia fuisse cædis, & ne violetur ob eam caussam a quoquam. ita *Od.* Η. 31.

V. 366.

Ἦ, Dixit.

Ἀμφ' ὤμοισιν ἐδύσετο τεύχεα καλά, circa humeros induit arma pulcra.

V. 367.

Ὦρσε —, er munterte sie an.

V. 368.

Πάντας δ' ἔντ' (*pro* ἔντεα) ἀνώγειν ἀρήϊα χερσὶν ἑλέσθαι, Omnesque arma jussit martia manibus sibi sumere.

Ἔντε' — ἀρήϊα, instrumenta — bellica. ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν, supra *v.* 220.

V. 369.

Οἱ δέ οἱ οὐκ ἀπίθησαν, Hi vero ei non inobsequentes fuerunt. ὁ δ' ἄρ οὐκ ἀπίθησεν, *Od.* Ο. 98.

Ἐθωρήσσοντο δὲ χαλκῷ, armabant autem se ferro.

V. 370.

Ὤϊξαν δὲ θύρας, ἐκ δ' ἤϊον, Aperuerunt vero fores, & exibant.

Ἦρχε δ' Ὀδυσσεύς, præibat autem Ulysses.

V. 371.

Ἤδη μὲν φάος ἦεν ἐπὶ χθόνα, Jam quidem lux erat super terram: notatur *h. l.* primum diluculum matutinum.

V. 372.

Τοὺς δ' ἄρ' Ἀθήνη Νυκτὶ κατακρύψασα θοῶς ἐξῆγε πόληος, illos autem Minerva Caligine nocturna cooperiens celeriter eduxit ex urbe.

IN

IN Ω. ODYSSEÆ.

v. 1.

Κυλλήνιος, a Κυλλήνη, ης, ἡ, mons Arcadiæ, in ea regione maximus, etiam urbs ad eum montem. Ibi natus dicitur *Mercurius*, ex Μαῖα, filia Atlantis: unde vocatus Κυλλήνιος, & *per Sync.* Κυλλιος.

Ἑρμῆς δὲ ψυχὰς — ἐξεκαλεῖτο, Mercurius autem animas — evocabat, ne larvæ moleſtæ eſſent in domo nepotis ſui: erat enim abavus Ulyſſis.

v. 2 — 4.

Vid. ad *Od.* E. 47. 48.

v. 5.

Τῇ ῥ' ἆγε κινήσας, Hac ducebat vadere faciens. κινεῖν *h. l.* eſt in ſignificatu omnium primo, gehend machen. κινήσας δὲ θύρην, *Od.* X. 394.

Ταὶ δὲ τρίζουσαι ἕποντο, illæ (animæ) autem ſtridentes luctu ſequebantur Mercurium, deductorem ſuum ad inferos. τετρίγει (plusq. perf. Med.) νῶτα δεξαμενων ἀπὸ χειρῶν, *Il.* Ψ. 714. ubi ſermo eſt de luctatoribus, qui ita valide apprehendebant alter alterius nudum tergum, ut id ſtrideret. τοὺς καλήθεις ἐλεεινὰ τετριγῶτας, de paſſerculis, quos ingens ſerpens correptos devorabat, miſerabiliter pipilantes, *Il.* B. 314. ψυχὴ τετριγυῖα, *Il.* Ψ. 101. de anima, quæ apparuerat, abeunte rurſus cum gemitu & indignatione.

v. 6.

Ὡς δ' ὅτε νυκτερίδες —: parabola de iis, ſimulque de hiſtoria earum naturali: dormiunt enim minimum, & ſolent cohærere ſibi invicem. ἐχόμην ὡς νυκτερὶς, *Od* M. 433.] „Recte,„ inquit *Barneſius*, „*Manium* umbras *Veſpertilionibus* confert; quod non niſi Noctu appareant, „quod minime dormiant, quod *Stridorem* edant, quod „nec *Animalia* nec *Inanimata* ſint.„ Earundemque explicationum meminit & *Euſtathius.* Atqui videtur Poëta Animarum Stridorem ſolummodo depingere voluiſſe. CLARK. Vid. etiam Hrn. Breitingers Abhandl. von Gleichn. *p.* 392. *ſqq.*

Μυχῷ

Μυχῷ ἄντρου θεσπεσίοιο, *Od.* N. 363.

V. 7.

Ποτέω, volo, as. τρίζουσαι ποτέονται, ftridentes circumvolant.

Ἐπεί κέ τις ἀποπέσῃσιν, (*pro* ἀποπέσῃ,) fi qua decidat.

V. 8.

Ὁρμαθὸς, ῦ, ὁ, feries connexa, catenata feries.

Ὁρμαθοῦ ἐκ πέτρης, κ. τ. λ. de vefpertilionibus, in antro faxi latentibus: & dubium eft, an ὁρμαθὸς fit feries quædam connexa, qua cohærent invicem vefpertiliones, ficut apes folent poft examen ductum; ut fit: fi forte aliqua deciderit a cohæfione & ex faxi fuperiore parte; an vero ὁρμαθὸς fit latibulum, rima faxi: nam hæc fignificatio quoque in ufu eft. Ceterum eft ab εἴρω, necto, conjungo: & pofterior quoque fignificatus inde eft, luftrum, ubi animal fe contrahit, & cui fe adjungit arcte.

Ἀνά τ' ἀλλήλῃσιν ἔχονται, (*pro* ἀνέχονται ἀλλήλαις,) & furfum cohærent fibi invicem, fie hangen von oben an einander.

V. 9.

Ὣς αἱ τετριγυῖαι ἅμ' ἤϊσαν, Sic illæ ftridentes una ibant.

Ἦχε, *Od.* Υ. 370.

V. 10.

Ἀκακήτης, ου, ὁ, Epith. *Mercurii*, ὁ εἰρηνικὸς καὶ μὴ κακοποιῶν, ἀλλ' εὔδωρος καὶ ἐριούνης: non maleficus, fed beneficus & comis & utilis. Vid etiam ad *Il.* Π. 185.

Κατ' εὐρώεντα κέλευθα, i. e. τὰ σεσηπότα, nam notantur loca putredinis mortuorum: vel & πλατέα, funt enim capacia omnium viventium: vel utrumque fimul, ex more Poëtarum, qui in epithetis formandis fæpe plures, quam unam nominis originem, refpiciunt, ut plures ideas uni voci includant. Vid. ad *Od.* Ψ. 322.

Κέλευθα, *Od.* Υ. 64.

V. 11.

Πὰρ δ' ἴσαν (*pro* πάρεισαν) Ὠκεανοῦ τε ῥοὰς, Præteribant autem Oceanique fluenta

Λευκάς πέτρη, re vera eft locus Epiri, poftea dictus Actium, & incolæ οἱ Λευκάδιοι. Sed Poëta fingit locum

esse prope Orcum, ad ultimas occidentis oras, ubi post occasum solis juga paulisper λευκαινονται adhuc.

v. 12.

Παρ' — Ἤϊσαν, *pro* παρήϊσαν, præteribant.

Ἠελίοιο πύλας, Solis portas: istæ πύλαι notant occasum Solis, αἳ οἷον συγκλείουσαι τὸν ἥλιον κρύπτειν, γενόμενον πρὸς δυσμαῖς. & ubi sol fit ἀφανής.] Il appelle les portes du Soleil la partie occidentale, où le Soleil se couche: car il regarde le couchant comme les portes, par où le Soleil sort pour se precipiter dans l'onde. DAC.

Δῆμον Ὀνείρων, regionem, ubi Somnia habitant apud inferos; populum Somniorum; *quasi* de personis, quæ noctu ad nos veniunt, & quibus ideo convenit locus noctis ad habitationem.] C'est à dire, dans le sejour de la nuit: car c'est de la nuit que viennent les songes. EAD.

v. 13.

Κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα, *Od* Λ. 572.

v. 14.

Ψυχαὶ, εἴδωλα καμόντων, *Il.* Ψ. 72.

v. 19.

Ὣς οἱ μὲν περὶ κεῖνον ὁμίλεον, Sic illi (proci mortui) circa illum (Achillem) congregabantur. οὐθ' ἕνεκ' αἰεὶ ἐνθάδ' ὁμιλέομεν, *Od.* Φ. 156.

Ἀγχίμολον δὲ Ἤλυθ' ἐπὶ (*pro* ἐπήλυθε) ψυχὴ Ἀγαμέμνονος, prope autem Accessit anima Agamemnonis. αγχίμολον *h. l.* de loco. Vid. ad *Od.* X. 205.

v. 21. 22.

Od. Λ. 387. 388.

v. 24.

Πέρι μέν σε φάμεν Διὶ — Ἀνδρῶν ἡρώων φίλον ἔμμεναι, te sane credebamus Jovi — præ viris heroibus carum esse.

v. 26.

Vid. ad *Od.* T. 110.

v. 27.

Δήμῳ ἔνι Τρώων,] *i. e.* in finibus Trojanorum, prope Trojam. *Virgil.* Æneid. I. 99 *Trojæ sub mœnibus altis.* ERN.

Ὅθι πάσχομεν (*pro* ἐπάσχομεν) ἄλγε' Ἀχαιοὶ, ubi mala sufferenda habebamus nos Græci nobiles.

v. 28.

v. 28.

Ἦ τ' ἄρα καὶ σοὶ πρῶτα παραστήσεσθαι ἔμελλε Μοῖρ' ὀλοή, Profecto utique & tibi primum adfutura erat Parca mortifera : Profecto etiam tibi primum institura erat Mors,] Πρῶτα jungendum τῷ ἔμελλε. Ab initio vitæ destinatum tibi erat, ut te quoque invaderet mors. ERN.

v. 29.

Μοῖρ' ὀλοή, *Od.* T. 145.

Μοῖρ' ὀλοή, τὴν οὔτις ἀλεύεται, ὅς κε γένηται,

Mors, quam nemo effugit, qui modo natus sit]

Τὴν πεπρωμένην μοῖραν ἀδύνατα ἐστι ἀποφυγέειν καὶ Θεῷ. *Herodot. Lib. I.* §. 91. Πᾶσι μὲν γὰρ ἀνθρώποις τέλος τοῦ βίου θάνατος, κἂν ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθείρξας τηρῇ. *Demosthenes, apud Clement Alexandrin. Strom. VI* Οὐδ' ἔστι μοίρας τοῦ χρεὼν τ' ἀπαλλαγή. *Euripid. Hippolyt.* 1256 Inexorabile fatum *Virgil. Georgic. II.* 491. Ineluctabile fatum. *Æneid. VIII.* 334. Neque ulla est Aut magno aut parvo leti fuga. *Horat. Sermon II VI* 94 CLARK. Locus nobilis *Demosthenis* est ex *Or. de Coron. Cap* 28. ERN.

Ἀλεύεται. ἐπειδὴ δοῦρατ' ἀλεύαντο μνηστήρων, *Od.* X. 260.

v. 30.

Ὡς ὄφελες τιμῆς ἀπονήμενος, ἧσπερ ἄνασσες, — (*pro* ἤνασσες,) Utinam debuisses, fruitus honore, quo imperabas, —: *vel* fruitus illa dignitate, qua imperabas, —. (*pro* ἧ, σὺν ἧ, ἐν ἧ,) *i. e.* κερδήσας, καὶ ὄνησίν τινα σχὼν τῆς βασιλείας, ἧς τιμῆς ἕνεκα ἄνασσες. Θρέψε μὲν αὐτὸς κύνας, οὐδ' ἀπόνητο, *Od.* P. 293.] Versio, *Ut debuisti*, nihili est. *Utinam, isto honore fruitus, — apud Trojam fatum obiisses.* ERN.

v. 31.

Θάνατον καὶ πότμον ἐπισπεῖν. Vid. supra ad *v.* 22.

v. 32. 33.

Vid ad *Od.* Ξ. 369. 370.

v. 34.

Νῦν δ' ἄρα σ' οἰκτίστῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι, Nunc autem attributum tibi erat, *vel* fato constitutum erat, te miserrima morte corripi. Vid. ad *Od.* E. 312.

Οἰκτίστῳ θανάτῳ, *Od.* Ψ. 79. οἰκτίστῳ ὀλέθρῳ.

v. 36.

῎Ολβιε Πηλέος υἱὲ, Felix Pelei fili! ἀμφὶ δὲ λαοὶ ῎Ολβιοι ἔσσονται, *Od.* Ψ. 284.

Θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ, Diis ſimilis Achilles: nam hic Heros fuit formoſiſſimus.

v. 37.

Ἑκὰς ῎Αργεος, longe ab Argo.

v. 39.

Μαρνάμενοι περὶ σεῖο, Pugnantes dè té.

Στροφάλιγγι κονίης, in obvolutione pulveris, in der Umgebung des Sandes und Staubes. ita *Il.* Π. 775.

v. 40.

Κεῖσο (*pro* ῎Εκειεο) μέγας μεγαλωστὶ, Jacebas (mortuus) procerus & ingens in magno terræ ſpatio, du bedecktest einen grossen Raum. ita *ibid.* 776:

Λελασμένος ἱπποσυνάων, oblitus rei equeſtris, utpote cæſus. *ibid.* λελασμένος ὅσσ' ἐπεπόνθει, *Od.* N. 92.

Ἱπποσύνη, *Il.* Δ. 303.

v. 41.

Ἡμεῖς δὲ πρόπαν ἦμαρ ἐμαρνάμεθ', (*pro* ἐμαρνάμεθα,) wir fochten den ganzen Tag fort.

Πάμπαν, *Od.* Ψ. 240.

v. 42.

Οὐδέ κε πάμπαν Παυσάμεθα πτολέμου, neque omnino Deſiiſſemus *vel* Ceſſaſſemus a pugnando.

Εἰ μὴ Ζεὺς λαίλαπι παῦσεν, *ſcil.* ἡμᾶς, niſi Jupiter immiſſa ſubita tempeſtate deſinere *vel* ceſſare feciſſet nos, wenn er nicht dem Gefecht ein Ende gemacht hätte durch ein plötzliches Gewitter mit Sturm. λαίλαπι, *Od.* M. 408.

v. 43.

Ἐπεὶ σ' ἐπὶ νῆας ἐνείκαμεν ἐκ πολέμοιο, poſtquam te in caſtra tulimus ex conflictu.

v. 44.

Κάτθεμεν (*pro* Κατέθεμεν, aor. 2. indic.) ἐν λεχέεσσι, Depoſuimus in lectis.

Καθήραντες χρόα καλὸν, purgantes cutem corporis pulcram. θρόνους - ἠδὲ τραπέζας — κάθαιρον, *Od.* X. 453.

v. 45.

v. 45.

Ὕδατί τε λιαρῷ καὶ ἀλείφατι, Aquaque tepida & oleo. ὕδωρ — λιαρὸν, Od. H. 266.

Ἀλειφαρ, Il. Σ. 351. Ψ. 170. Od. Γ. 408.

Ἀμφὶς, Od. X. 57.

v. 46.

Πολλὰ δέ σ' ἀμφὶς Δάκρυα θερμὰ χέον Δαναοί, multas vero circum te Lacrimas calidas fundebant Danai. δάκρυα δ' ἔκβαλε θερμὰ, Od. T. 362.

Κείροντό τε χαίτας, & desecabant sibi capillos. sic Il. Ψ. 135. 136. de capillis luctus caussa desectis. Conf. NICOLAI *Tract. de Græcorum luctu*, *Cap. X. De capillis tondendis in luctu, & imponendis super mortui pectus.* JUNII *Comment. de Coma*, *Cap. V. de recepto antiquitus in luctu tondendi capita more.*

v. 47.

Μήτηρ δ' ἐξ ἁλὸς ἦλθε σὺν ἀθανάτῃς' ἁλίῃσιν, Mater autem ex mari venit cum immortalibus *Deabus* marinis.

v. 48.

Ἀγγελίης ἀΐουσα, Nuncio audito.

v. 49.

Βοὴ δ' ἐπὶ πόντον ὀρώρει Θεσπεσίη, clamor autem super mare ortus erat Immensus. ἄντρα Θεσπεσίοιο, supra v. 6.

Ὑπὸ δὲ τρόμος ἔλλαβε πάντας Ἀχαιοὺς, infra autem tremor cepit omnes Achivos. Vid. ad Od. Σ. 87.

v. 50.

Ἀναΐξαντες, als sich eilend aufmachende.

Ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας, conscendissent cavas naves.

v. 51.

Εἰ μὴ ἀνὴρ κατέρυκε, Nisi vir eos detinuisset & prohibuisset.

Παλαιά τε, πολλά τε εἰδὼς, Od. H. 157.

v. 52.

Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλὴ, Nestor, cujus etiam antea *vel* aliàs (sonst schon) optimum videbatur consilium.

v. 53.

Od. Π. 399.

V. 54.

Ἴσχεσθ᾽, (*pro* Ἴσχεσθε,) Ἀργεῖοι, μὴ φεύγετε, κοῦροι Ἀχαιῶν. ita *Il.* Γ. 82. ἴσχεσθ᾽, Ἀργεῖοι, μὴ βάλλετε, κοῦροι Ἀχαιῶν, absistite, ne jaculamini, haltet inn, & deest μάχης, cohibete vos a pugnando. *coll.* 84. ἐν θυμῷ - χαῖρε, καὶ ἴσχεο, *Od.* X. 411.

V. 55.

Μήτηρ ἐξ ἁλὸς ἥδε] Comme s'il leur disoit: ce n'est point ce que vous pensez ; ce ne sont point des monstres, qui sortent de la mer pour vous devorer ; c'est Thetis & ses Nymphes, qui viennent pleurer Achille. DAC.

V. 56.

Οὗ παιδὸς τεθνηότος ἀντιόωσα, ad suum filium mortuum accedens, & affutura ei. οὐκ ἔτ᾽ ἀέθλων Ἄλλων ἀντιάσεις, *Od.* X. 28.

V. 57.

Οἱ δ᾽ ἔσχοντο φόβου μεγάθυμοι Ἀχαιοί, desistebant autem a fuga magnanimi Achivi. sic, οἱ δ᾽ ἔσχοντο μάχης, abstinebant se a pugnando, sie liessen nach, *Il.* Γ. 84.

V. 58.

Ἀμφὶ δέ σ᾽ ἔστησαν κοῦραι ἁλίοιο γέροντος, *i. e.* Νηρέως, γέρων ἅλιος νημερτής, *Od.* P. 140.

V. 59

Οἰκτρ᾽ ὀλοφυρόμεναι, Miserabiliter plorantes: de Nymphis marinis, comitibus Thetidis, lamentantibus Achillem mortuum. Vid. ad *Od.* T. 543.

Περὶ δ᾽ ἄμβροτα εἵματα ἕσσαν, circum autem immortales vestes *tibi* induerunt. ἄμβροτα εἵματα dicuntur vestes pretiosæ. *Od.* H. 260.] Il appelle habits les voiles, les étoffes dont on couvroit, dont on enveloppoit le mort, & ce soin regardoit les personnes de la famille: c'est pourquoi il le donne ici à Thetis & à ses Nymphes, & il appelle ces habits *immortels*, parce qu'ils seroient celebrez à jamais par sa Poësie, & Homere ne s'est pas trompé. DAC.

V. 60.

Μοῦσαι δ᾽ ἐννέα] Hinc *Achillis Epitaphium* in Πέπλῳ, citante

citante *Barnesio*: Θεσσαλὸς οὗτος ἀνὴρ Ἀχιλλεὺς ἐν τῷδε τέθαπται Τυμβῳ. ἐθρήνησαν δ' ἐννέα Πιερίδες. CLARK.

Ἐννέα πᾶσαι] Vide supra ad E. 244. & ad *Il.* Σ. 373. 470 IDEM. Hoc uno in loco *Homeri* commemorari *numerum Musarum*, adnotarunt Veteres. ERN.

Ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ, alternantes voce pulcra: in funere Achillis. *Il.* A. 604. in convivio Deorum.

v. 61.

Θρήνεον, Plangebant. οἵτε στονόεσσαν ἀοιδὴν οἱ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες, qui lamentabilem cantionem hi quidem lamentabiliter præcinebant, & mulieres adgemebant succinentes, *Il.* Ω. 721.] Je ne puis me lasser d'admirer ici cette belle fiction d'Homere pour honorer Achille. Quel tableau! Achille étendu sur son lit funebre, & d'un côté Thetis & ses Nymphes, qui le revêtent d'habits magnifiques, & de l'autre les Muses, qui le pleurent tour à tour, & qui mêlent à leurs gemissements son éloge; il n'y a rien de plus grand. Aux funerailles des autres Princes & des plus grands Heros ce sont des femmes, des pleureuses de profession, qu'on paye; pour les funerailles d'Achille ce sont les Muses même, qui font la fonction de pleureuses. DAC.

Ἔνθα κεν οὔτιν' ἀδάκρυτόν γ' ἐνόησας Ἀργείων, ibi sane neminem non flentem animadvertisses *vel* conspexisses Argivorum. ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων, *Il.* A. 415. οὐδ' ἄρα Νέστορος υἱὸς ἀδακρύτω ἔχεν ὄσσε, *Od.* Δ. 186.

v. 62.

Τοῖον, tale quid, lacrimas ciens. Vide ad *Od.* T. 302.

Τοῖον γὰρ ὑπώρορε Μοῦσα λίγεια, tantopere enim commovebat omnes Musa canora. ob metrum, *pro* ὑπόρορε. τῷ δ' ἔτι μᾶλλον ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο, *Od.* Ψ. 231.] Non refragarer, si verteretur: *ita accinebat Musa canora*; talem cantum cœperant Musæ, tam ad movendas lacrimas efficacem. ERN.

Μοῦσα λίγεια. Φόρμιγγα λίγειαν, *Od.* X. 332.

v. 63.

Ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα μέν σε ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἦμαρ Κλαίομεν, Per septendecim autem noctes pariter ac dies te Deflebamus. ὁμῶς, *Od.* Ψ. 332.

v. 65.

Ὀκτωκαιδεκάτῃ δ' ἔδομεν πυρὶ, Decimo octavo autem dedimus te igni, *i. e.* combussimus te mortuum, post luctum septendecim dierum.

Σ' ἀμφὶς, supra *v* 45.

v. 63 — 65.

Tempus exequiarum nulli certo termino adstrictum erat. *Alexander ab Alexandro, Genial. Dier. Lib. III. Cap VII.* scribit, septendecim diebus totidemque noctibus domi servatum fuisse funus, antequam efferretur: quæ ex *Homero* hausisse videtur, qui Achillis corpus per septendecim dies & noctes agitato luctu combustum fuisse tradit. POTT. *Tom. II. p.* 156. add. FEITH. *Lib. I. C. XIII. §. VII.*

v. 66.

Μῆλα κατεκτείνομεν μάλα πίονα, Pecora jugulavimus valde pinguia.

Καὶ ἕλικας βοῦς, Vid. ad *Od.* X. 292.

v. 67.

Καίεο (*pro* Ἐκαίεο, imperf. Pass.) *δ' ἐν τ' ἐσθῆτι θεῶν, καὶ ἀλείφατι πολλῷ*, Comburebaris in divina veste, quam mater Thetis dederat, & unguento multo. Vide supra ad *v.* 45.

v. 68.

Καὶ μέλιτι γλυκερῷ, Et melle dulci.

v. 66 — 68.

Ad pyram *mactatæ* complures *victimæ* ab Achille, *ac combustæ*; quod & in ejus exsequiis præstiterunt Achivi — Sed hoc singulare quod Achilles adipe ex cæsis animalibus sumto, cadaver Patrocli oblevit, circumquaque excoriata corpora accumulans. Adjecit mellis & olei amphoras quatuor; uti & ipse combustus fuit. FEITH. *L. I C. XIV. §. III.*

v. 69.

Πολλοὶ δ' ἥρωες Ἀχαιοὶ (*σὺν*) *Τεύχεσιν ἐῤῥώσαντο πυρὴν πέρι καιομένοιο*, multi vero heroes Achivi (cum) Armis decurrebant (*ἐῤῥωμένως ἐκινήθησαν*) circa rogum ardentis. *γοῦνατα δ' ἐῤῥώσαντο*; *Od.* Ψ. 3.

Πυρὴν, *Od.* Λ. 31.

v. 70.

v. 70.

Πεζοί δ' ἱππῆές τε, Peditesque equitesque, *Il* Β. 810. Πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει, magnus autem ſtrepitus excitabatur. *ibid.*

v. 71.

Ἐπεὶ δή σε φλὸξ ἤνυσεν Ἡφαίστοιο, poſtquam te flamma abſumſit Vulcani, ἐτελείωσέ σε, ἔκαυσε. οὐ γάρ οἴω, — ἀνύσσεσθαι τάδε ἔργα, *Od.* Π. 373.

Φλὸξ - Ἡφαίστοιο, ita *Il.* Ι. 464.

v. 72.

Ἠῶθεν δή τοι λέγομεν (*pro* ἐλέγομεν) λεύκ' ὀστέ', Ἀχιλλεῦ, Primo mane (nam per noctem ardebat rogus) legebamus oſſa tua alba, Achilles! reliqua poſt combuſtionem corporis tui mortui.

Ἠῶθεν, *Od.* Φ. 280.

v. 73.

Οἴνῳ ἐν ἀκρήτῳ, Vino in puro & delectabili. ἄκρητον γάλα, *Od.* Ι. 297.

Οἴνῳ ἐν ἀκρήτῳ καὶ ἀλείφατι, oſſa vino conſperguntur, ut refrigeſcant ex rogo; & unguntur collecta oleo, ut diutius in urna perdurent.

v. 71 — 73.

Vino ablui, & mox peracta ablutione, oleo condiri ſolebant oſſa. Illud officium ejus oſſibus perſolutum fuiſſe Achilli, nunciat *h. l.* Agamemnon. Patrocli oſſa adipe incluſa dicuntur *Il.* Ψ. 252. 253.

Κλαίοντες δ' ἑτάροιο ἐνηέος ὀστέα λευκὰ
Ἄλλεγον ἐς χρυσέην φιάλην καὶ δίπλακα δημόν.
Flentes vero ſocii mitis oſſa alba
Collegerunt in auream phialam & duplicem adipem.

POTT. *Tom. II. p.* 175.

v. 74.

Δῶκε δὲ μήτηρ χρύσεον ἀμφιφορῆα, dedit autem mater Auream amphoram, Vid. ad *Il.* Ψ. 92.

Διωνύσοιο δὲ δῶρον φάσκ' ἔμεναι, ἔργον δὲ περικλυτοῦ Ἡφαίστοιο, Bacchi vero donum Dicebat eſſe, opus autem inclyti Vulcani: *i. e.* vinum ex eo antea bibi ſolebat, & factus erat artificioſe per ignem.

v. 76.

Ἐν τῷ τοι κεῖται λευκ' ὀστέα, In hac (amphora) condita sunt alba ossa tua.

v. 77.

Μίγδα δὲ, Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο θανόντος, Promiscue, Patrocli Menoetiadæ mortui. μίγδα ἄλλοις Θεοῖς, in cœtu aliorum Deorum, *Il.* Θ. 437] Ita nimirum præceperat ipse *Achilles*, *Il.* Ψ. 238 43. CLARK.

v. 78.

χωρὶς δ', Ἀντιλόχοιο, Separatim autem, Antilochi, *sc.* ossa & cineres. Opponitur τῷ μίγδα, permixtim. χωρὶς, *Od* I. 221.

Τὸν ἔξοχα τῖες (*pro* ἐτίεις) ἁπάντων Τῶν ἄλλων ἑτάρων, quem carum habebas & magni faciebas præ omnibus Aliis sociis. Vid. ad *Od.* T. 247.

v. 76 — 79.

Patroclus, post mortem Achilli ostensus, eum obnixe rogat, ut ipsius ossa in eodem tumulo, quem sibi ipsi destinarat, condere dignetur, *Il.* Ψ. & Achille defuncto, cineres amici sui Antilochi in eadem urna cum suis ponuntur a Græcis, imo illi Patrocli non tantum in eodem vase injecti, sed una mixti fuerunt, quemadmodum Agamemnonis manes, quum in inferis ei occursarent, eidem referunt. POTT. *Tom. II. p.* 177.

v. 80.

Ἔπειτα μέγαν καὶ ἀμύμονα τύμβον Χεύαμεν, postea magnum & pulcrum monumentum sepulcrale Congessimus.] Ita videlicet (uti notavit Dn. *Dacier*) Græcis mandaverat *Achilles*, quum *Patrocli* exequias celebrabat, *Il.* Ψ. 245. Porro *Achillis* tumulum ad *Sigeum* Promontorium extitisse refert *Strabo*, *Geogr. Lib. XIII.* CLARK.

v. 81.

Ἀργείων ἱερὸς στρατὸς, Græcorum sacer exercitus ad Trojam: nam erat magnus, & pium gerebat bellum.] Ἱερὸν δὲ στρατὸν λέγει τὸν Ἑλληνικὸν, ὡς ὑπὲρ ἀρετῆς πολυπτυσσοντα τὸν δεκαετῆ ἐκεῖνον πόλεμον. *Eustath.* Videtur autem Epitheton hoc, sicut δῖος, & similia, rem quacunque de caussa insignem denotare. CLARK.

Ἀργείων — αἰχμητάων, Vid. ad *Od.* Λ. 558.

v. 82.

v. 82.

'Ακτῇ ἐπὶ προὐχούσῃ, (*pro* προεχούσῃ,) Littore in prætento: ἐπὶ προὔχοντι μελάθρῳ, *Od.* T. 544.

'Ακτή, *Od.* O. 36.

'Επὶ πλατεῖ 'Ελλησπόντῳ, ad Hellespontum, ibi, ubi is amplus fit & latus, da, wo der Hellespont breit und weit ist, non vero ibi, ubi in angustum cogitur: nam duplex est Hellespontus, unus angustior, alter latior. ita *Il.* H. 86.

v. 83.

Τηλεφανής, ἐος, ὁ, ἡ, procul apparens & conspicuus.

'Ως κεν (τύμβος) τηλεφανὴς ἐκ ποντόφιν ἀνδράσιν εἴη, ut (monumentum sepulcrale) longe ex ponto a viris conspici posset, das weit gesehen werden könnte.

v. 84.

Τοῖς, οἳ νῦν γεγάασι, Ab iis, qui nunc nati sunt, *i. e.* existunt. παῖδα νέον γεγαῶτα, *Od.* T. 400.

Καὶ οἳ μετόπισθεν ἔσονται, & a posteris. αὐτῷ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται, *Od.* X. 345.

v. 85.

Μήτηρ δ' — περικαλλέ' ἄεθλα θῆκε, Mater autem — perpulcra certamina Posuit *vel* Proposuit.

'Αιτήσασα θεούς, Diis veniam rogatis.

v. 86.

Μέσῳ ἐν ἀγῶνι, medio in circo.

'Αριστήεσσιν 'Αχαιῶν, Vid. ad *Od.* Φ. 170.

v. 87.

'Ήδη μὲν πολέων τάφῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλησα 'Ηρώων, Jam quidem multorum festivitatibus funeralibus interfui Magnorum principum. Certamina nobilium in honorem mortui comburendi aut combusti memorantur, & ludi funebres. Ergo τάφος non epulum modo, sed & ludos illos, significat, una cum ipsis exsequiis. Quantum vero operæ impenderint antiqui in τάφῳ Heroum, apparet ex funere Patrocli & Hectoris: vide e. c. *Il.* Ω. 795. *sqq.* ubi pretiosa vasa adhibita, & ex funere Achillis *h. l.*

'Αντεβόλησα. ἤ σοι ἀντεβόλησεν, *Od.* X. 360.

v. 88.

v. 88.

Ἀποφθιμένε βασιλῆος, mortuo viro claro, wenn ein grosser Herr gestorben. ἀπὸ δ' ἔφθιθεν ἐσθλοὶ ἑταῖροι, *Od.* Ψ. 331.

v. 89.

Ζώννυνταί τε νέοι, Cinguntque se juvenes, *sc.* ad certamina ludicra.

Ἐπεντύνω, *idem quod* ἐντύνω, paro, præparo, apparo, instruo.

Καὶ ἐπεντύνονται ἄεθλα, & parant se ad præmia certaminum consequenda. *coll.* 91.

v. 90.

Ἀλλά κε κεῖνα μάλιστα ἰδὼν ἐτεθήπεα θυμῷ, Sed sane illa videns maxime admiratus cum stupore sum. Alii legunt, ἐτεθήπεας, admiratus fuisses; Alii, ἐτεθήπεο, quod quoque est, ἐθαύμασας ἄν, & est *Dorice:* nam Dores faciunt ex perfecto Medii, vel & Activi, novum verbum, ut hic ex τέθηπα, τεθήπω, & τεθήπομαι, cujus imperf. ἐτεθηπόμην, ἐτεθήπεσο, &, extruso sigma, ἐτεθήπεο. Alii legunt, θηήσαο, a θηέομαι, spectasses cum admiratione: & omnino præstare videtur persona secunda in hoc contextu. θυμός μοι ἐνὶ στήθεσσι τέθηπεν, *Od.* Ψ. 105.

v. 91.

Οἷ' ἐπὶ σοὶ κατέθηκε Θεὰ περικαλλέ' ἄεθλα, Qualia in tui honorem posuit Dea certaminum præmia.

v 85 — 92.

Suorum amicorum funera ludis omnigenisque certaminibus celebrare olim solebant viri genere clari. Vulgaris autem fuit hæc consuetudo, & ab antiquis Scriptoribus frequenter memoratur: exemplo sunt Miltiadis apud *Herodotum*, Brasidæ apud *Thucydidem*, Timoleontis vero apud *Plutarchum*, pluriumque aliorum funera. Antiquissimus autem fuit mos iste; *Homeri* enim *Iliadem* Ψ. maximam partem conficiunt Patrocli ludi funebres: pariter innumeris hujusmodi solennibus se interfuisse, Achillis manibus Agamemnonis anima dixisse *h. l.* inducitur. POTT. *Tom. II. p.* 186. *sq.*

v. 93.

v. 93.

Ὣς σὺ μὲν οὐδὲ θανὼν ὄνομ' ὤλεσας, Sic tu quidem neque mortuus nomen celebre amisisti.

v. 95.

Αὐτὰρ ἐμοὶ τί τόδ' ἧδος; At mihi quæ est inde oblectatio? οὐδέ τι δαιτὸς Ἐσθλῆς ἔσσεται ἧδος, *Od.* Σ. 403] Sed mihi quæ *talis* voluptas contigit, exantlato bello? ERN.

Ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσα, quod bellum confeci, κατηργασάμην. Vid. ad *Od.* Ξ. 368.

v. 96.

Ἐν νόστῳ γάρ μοι Ζεὺς μήσατο λυγρὸν ὄλεθρον, In reditu enim mihi Jupiter struxit mortem: loquitur anima Agamemnonis, & id ad Jovem refert, quod Ægisthus fecit; nam sine Dei consilio nihil omnino fieri potest. ὅς δὴ τοῖσιν ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον, *Od.* K. 115.

v. 97.

Αἰγίσθου ὑπὸ χερσὶ, καὶ οὐλομένης ἀλόχοιο,] Vid. supra ad *Od.* Λ. 408. &c. ubi historiam hanc fusius *Ulyssi* narrat *Agamemnon.* CLARK.

v. 99.

Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε, Vid. supra ad *v.* 19.

Διάκτορος Ἀργειφόντης, *Od.* E. 43.

v. 100.

Ψυχὰς μνηστήρων κατάγων, Animas procorum ad inferos deducens.

Ὀδυσσῆϊ δαμέντων, ab Ulysse occisorum.

v. 101.

Τὼ δ' ἄρα θαμβήσαντ', (*pro* θαμβήσαντε,) Illi autem stupefacti. ἡ μὲν θαμβήσασα, *Od.* Φ. 354] *Achilles* & *Agamemnon.* CLARK. Hi autem admirati recta adierunt &c. Admirabantur multitudinem, &, quid rei esset scire cupientes, adierunt percunctandi causa. ERN.

Ὡς ἐσιδέτην, postquam ambo viderunt.

v. 104.

Ἰθάκῃ ἔνι οἰκία ναίων, in Ithaca habitans. Vid. ad *Od.* Υ. 288.

v. 106.

Τί παθόντες ἐρεμνὴν γαῖαν ἔδυτε; quid accidit vobis, ut nigram terram subiretis mortui? ἐρεμνῇ νυκτὶ ἐοικὼς, *Od.* Λ. 605.

v. 107.

v. 107.

Πάντες κεκριμένοι καὶ ὁμήλικες, Omnes electi & æquales.
Κεκριμένοι, *Od.* Π. 248.

Ὁμήλικες. νῦν δὴ τὸ ἄναιλος ὁμήλικα, *Od.* Τ. 358.

Οὐδέ κεν ἄλλος] MS. a *Th. Bentleio* collatus, οὐδέ κεν ἄλλως. Cujus lectionis & *Eustathius* meminit. CLARK. Ego ἄλλως prætulerim. *Nec enim temere*, seu *facile*, *legat quis delectum agens tam egregios viros ex universa urbe.* Hic est sensus loci, isque commodus. At ἄλλος vix commodam interpretationem habet Scriptura antiqua τῦ o pro ω fallere potuit. de ἄλλως supra dictum. ERN.

v. 108.

Οὐδέ κεν ἄλλος Κρινάμενος λέξαιτο κατὰ πτόλιν ἄνδρας ἀρίστους, nec sane quis Seligens eligeret per civitatem viros præstantissimos: nemo meliores legeret, si seligeret ex civitate præstantissimos; nam κρῖναι & λέξασθαι sunt idem, sicut & κριτὸς καὶ λεκτός.

Λέξαιτο, *pro* ἐκλέξαιτο, er könnte auslesen.

v. 109.

Ἦ ὔμμ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν; Num vos in navibus Neptunus interemit?

v. 110.

Ὄρσας ἀργαλέους ἀνέμους καὶ κύματα μακρά, Postquam oriri fecit *vel* concitavit validos ventos & fluctus excelsos.

v. 111 — 113.

Vid. ad *Od.* Λ. 400 — 402.

v. 115.

Ἦ οὐ μέμνῃ; Oder weißest du nicht noch? *Il.* Ο. 18.

Ὅτε κεῖσε κατήλυθον ὑμέτερον δῶ, (*pro* δῶμα,) cum eo veni (*sc.* εἰς Ἰθάκην,) ad vestram domum.

v. 116.

Ὀτρυνέων Ὀδυσῆα, Incitaturus Ulyssem

v. 117.

Ἴλιον εἰς ἅμ' ἕπεσθαι, Ad Ilium una ire.

Εὐσσέλμων ἐπὶ νηῶν, Vid. ad *Od.* Τ. 243.

v. 118.

Μηνὶ δ' ἄρ' οὔλῳ πάντα περήσαμεν εὐρέα πόντον, Mense autem integro totum transmisimus latum mare.

Μηνὶ — οὔλῳ, Mense — toto, οὔλῳ· ὅλον τ' οὖλον ἐλαὶν, *Od.* Ρ. 343.

V. 119.

Σπουδῇ παρπεπιθόντες Ὀδυσσῆα, Postquam multa opera tandem permovimus Ulyssem verbis nostris. sic, σπουδῇ παρπεπιθόντες, ἑταίρου χωόμενον κῆρ, multo studio adhibito persuadentes ei, irato ob sodalem suum, *Il.* Ψ. 37. *coll.* 40. μή σ' ἐπέεσσι παρεμπεπίθησιν Ὀδυσσεὺς, *Od.* Χ. 213.

Σπουδῇ, *i. e.* μόλις καὶ δυσχερῶς, mit vieler Mühe. ἄτερ σπουδῆς τάνυσε μέγα τόξον Ὀδυσσεὺς, *Od.* Φ. 409.

Πτολίπορθος, *Ulyssis* Epith.

V. 121.

Od. Λ. 396.

V. 122.

Μέμνημαι τάδε πάντα, Ich weiß das alles noch.

Ἀτρεκέως καταλέξω, Vid. ad *Od.* Π. 137.

V. 123.

Ἡμετέρου θανάτοιο κακὸν τέλος, οἷον ἐτύχθη, Nostram malam mortem, quomodo parata nobis fuerit. νόστοιο τέλος, *Od.* Χ. 323.

Ἐτύχθη, *Od.* Φ. 303.

V. 124.

Μνώμεθ' Ὀδυσσῆος δὴν οἰχομένοιο δάμαρτα, Ambiebamus Ulyssis diu absentis uxorem. Vid. ad *Od.* Τ. 290.

V. 125.

Ἡ δ' οὐδ' ἠρνεῖτο στυγερὸν γάμον, οὔτ' ἐτελεύτα, Sed illa neque recusabat odiosas sibi nuptias, neque faciebat: de Penelope. sic de eadem *Od.* Π. 126.

V. 126.

Ἡμῖν φραζομένη θάνατον καὶ κῆρας μέλαιναν, Nobis meditans mortem & fatum atrum.

V. 127.

Ἀλλὰ δόλον τόνδ' ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριξε. Sed dolum hunc alium in mente excogitavit.

V. 128 — 142.

Vid. ad *Od.* Τ. 139 — 153.

V. 143.

Ἡ σάφα ᾔδη, quæ perspectum id habebat, die es gewiß und genau wußte. οὐ σάφα οἶδα, *Od.* Ρ. 373.

V. 144.

Καὶ τήνγ' ἀλλύουσαν (*pro* ἀναλύουσαν) ἐφεύρομεν ἀγλαὸν ἱστόν,

ἱστὸν, Et ipsam resolventem invenimus telam, cujus ars erat admiranda & præstans. *Od.* B. 109.

v. 145.

Vid. ad *Od.* T. 156.

v. 146.

Εὖθ' ἡ φᾶρος ἔδειξεν,] Cum primum autem illa vestem detextam & lotam protulit in conspectum & probavit. ERN.

Ὑφήνασα μέγαν ἱστὸν, Vid. ad *v.* 138.

v. 147.

Πλύνασ', (*pro* Πλύνασα,) Postquam lavit eam vestem. πλυνούσῃ, *Od.* O. 419.

Ἠελίῳ ἐναλίγκιον, ἠὲ σελήνῃ, soli similem, vel lunæ.

v. 148.

Ὀδυσῆα κακός ποθεν ἤγαγε δαίμων, Ulyssem mala alicunde adduxit fortuna.

v. 149.

Ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιὴν, Ad remotam & non procul ab extremo sitam villam. Vid. ad *Od.* Σ. 357.

Ὅθι δώματα ναῖε, Vid. supra ad *v.* 104.

v. 151.

Πύλου ἠμαθόεντος, Vid. ad *Od.* Λ. 256.

v. 152.

Τὼ δὲ μνηστῆρσιν θάνατον κακὸν ἀρτύναντε, Hi ambo autem procis mortem malam apparantes. ἀρτύναντες λόχον, *Od.* Ξ. 469.

v. 154.

Ὕστερος Ὀδυσσεὺς, Posterior Ulysses. ὕστερα ταῦτα πένεσθαι, *Od.* Π. 319.

Τηλέμαχος προόδ' ἡγεμόνευε, *Od.* X. 400.

v. 155.

Κακὰ χροῒ εἵματ' ἔχοντα, *Od.* Ψ. 95.

v. 156. 157.

Vid. ad *Od.* P. 337. 338.

v. 159.

Ἐξαπίνης, *Od.* Φ. 196.

Ἐξαπίνης προφανέντ' (*pro* προφανέντα,) Subito apparentem. καὶ δὴ προύφαινετο πᾶσα, *Od.* N. 169.

Οὐδ' οἳ προγενέστεροι ἦσαν, neque qui ſeniores erant. κήρυξ ὀλίγον προγενέστερος αὐτοῦ, *Od.* Τ. 244.

v. 160.

Ἀλλ' ἔπεσίν τε κακοῖσιν ἐνίσσομεν, ἠδὲ βολῇσιν, Sed verbisque malis increpabamus eum, & jactibus, wir fuhren ihn mit loſen Worten an, und wurfen nach ihm mit Knochen und Hölzern. Vides unum verbum inter duo nomina diverſiſſimæ ſpeciei. *coll.* 162. ἐκακολογοῦμεν. Ergo ἐνίσσειν in duro ſenſu eſt, ἔπεσιν ἐπιπλήττειν. ἠνίπαπε μύθῳ, *Od.* Υ. 303.

Βολῇσιν, (*pro* βολαῖς,) jactibus. ſubintell. ἐβάλλομεν: βολαῖς ταῖς διὰ ὀστέων καὶ ξύλων.

v. 161.

Αὐτὰρ ὁ τέως μὲν ἐτόλμα, At ille interim tolerabat conſtanter, er hatte bey dem allem und ſo lang, Faßung genug.

Τέως, *Od.* Σ. 189.

Ἐτόλμα, i. e. ἐκαρτέρει καὶ ὑπέμεινε, er vertrug es gedultig. σὺ δ' ἐτόλμας, *Od.* Υ. 20.

v. 162.

Βαλλόμενος καὶ ἐνισσόμενος, Percuſſus & objurgatus. *coll.* 160. θυγατέρεσσι καὶ υἱάσι ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν ἐνισσέμεν, *Il.* Ο. 198. τὸν χερσὶν πεπληγὼς, καὶ ὀνειδείοισιν (ἔπεσιν) ἐνίσσων, *Il.* Χ. 497.

Τετληότι θυμῷ, *Od.* Ψ. 168.

v. 164.

Τεύχε' ἀείρας, arma aſportans.

v. 165.

Ἐς θάλαμον κατέθηκε, In thalamum repoſuit.

Καὶ ἐκλήϊσεν ὀχῆας, & obdebat peſſulum valvis, & occluſit feras. Vid. ad *Od.* Φ. 387.

Ὀχῆας, *ibid.* 47.

v. 166.

Πολυκέρδεια, ας, ἡ, magna prudentia agendi commode & dextre. a πολυκερδὴς, *Od.* Ν. 255.

Πολυκερδείῃσιν ἄνωγε, magno aſtu jubebat id fieri: & reſpectu procorum erat δόλος, reſpectu Ulyſſis utile & callidum inventum.

v. 167.

Od. Φ. 81.

v. 168.

Ἡμῖν δυσμόροισιν, Nobis infelicibus, *Od.* Ι. 53.

Ἀέθλια, videtur *b. l.* positum pro τὸν ἄεθλον, certamen. *Od.* Φ. 117.

Φόνε ἀρχὴν, *Od.* Φ. 4.

v. 169.

Κρατεροῖο βιοῖο, validi arcus.

v. 170.

Νευρὴν ἐντανύσαι, dran spannen die Sene an das andere Horn des Bogens, und auf solche Art den Bogen spannen. *Od.* Τ. 587.

Πολλὸν δ' ἐπιδευέες ἦμεν, wir waren weit davon entfernet, es fehlete uns viel daran. εἰ δὴ τοσσονδε βίης ἐπιδευέες εἰμὲν Ὀδυσῆος, *Od.* Φ. 253.

v. 172.

Ἔνθ' ἡμεῖς μὲν πάντες ὁμοκλέομεν ἐπέεσσι, Tunc nos quidem omnes inclamabamus minaciter verbis: inquiunt proci mortui. Vid. ad *Od.* Χ. 211.

v. 173.

Μηδ' εἰ μάλα πόλλ' ἀγορεύοι, ne quidem, si vel multa diceret.

v. 174.

Ἐποτρύνων, incitans.

v. 176.

Od. Φ. 328.

v. 177.

Στῆ δ' ἄρ ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, Stetit autem ad limen *vel* ad januam accedens, *Od.* Υ. 128.

Ταχέας δ' ἐκχευατ' οἰςὺς, *Od.* Χ. 3.

v. 178.

Δεινὸν παπταίνων, de Ulysse, sagittis petente procos; er zielete scharf, ita *Od.* Λ. 607.

v. 179.

Ἄλλοις ἐφίει βέλεα, contra alios jaciebat sagittas, aliis immisit tela.

Βέλεα στονόεντα, tela tristia, & morientium gemitus cientia. στονόεντας οἰςοὶ, *Od.* Φ. 60.

v. 180.

v. 180.

Ἄντα τιτυσκόμενος, Contra eos collineans & nitens. Vid. ad *Od.* X. 266.

Τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἔπιπτον, *Od.* X. 118.

v. 181.

Γνωτὸν δ' ἦν, Cognitum enim erat cuivis.

Ὅ ῥά τίς σφι Θεῶν ἐπιτάῤῥοθος ἦεν, quod aliquis ipsis Deorum auxiliator esset. τοίη σοὶ ἐγὼν ἐπιτάῤῥοθός εἰμι, *Il.* E. 808. Vid. etiam ad *Il.* Φ. 289. & M. 180.

v. 182.

Ἐπισπόμενοι μένεϊ σφῷ, *Od.* P. 431.

v. 183. 184.

Vid. ad *Od.* X. 308. 309.

v. 186.

Σώματ' ἀκηδέα κεῖται, Corpora insepulta jacent, ἀτημέλητα, ἀκήδευτα, ad sepeliendum nondum curata. ἢ ἄνταλος κεῖται ἀκηδής; *Od.* Y. 130.

v. 188.

Οἵ κ' ἀπονίψαντες μέλανα βρότον ἐξ ὠτειλέων, Qui lavantes cruorem vulnerum ex corporibus occisorum. ἀπονιψάμενοι χεῖράς τε πόδας τε, *Od.* X. 478.

Βρότος, ε, ὁ, inquinatio a cruore, μολυσμὸς ἐκ τοῦ ῥέοντος αἵματος. *Il.* H. 425.

Ὠτειλέων, *Jon.* pro ὠτειλῶν.

v. 189.

Καταθείμενοι (*pro* Καταθέμενοι) γοάοιεν, Deponentes in terra lugerent voce lamentabili & fracta, mortuos.

Ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων, hoc enim est præcipuum donum, quod datur mortuis in honorem, *sc.* τύμβος, καὶ στήλη: die Ehre, so dem verstorbnen zu guter Letze erwiesen wird, τὸ ἀποιμωχθῆναι, ταφῆναι.

v. 191.

Ὄλβιε Λαέρταο παῖ, Felix Laërtæ fili! Vide supra ad v. 36.

v. 192.

Ἦ ἄρα σὺν μεγάλῃ ἀρετῇ ἐκτήσω ἄκοιτιν, Profecto cum magna felicitate nactus es uxorem, cum magna εὐτυχίᾳ καὶ εὐδαιμονίᾳ & præcipua tua præstantia conjugem habes:

fic enim explicat *Euſtathius*, ut felicitas fit ex parte ducentis talem. Confer tamen *v.* 196.

v. 193.

Ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἀμύμονι Πηνελοπείῃ, Quam bonum ingenium erat eximiæ Penelopæ!

v. 194.

Ὡς εὖ μέμνητ' Ὀδυσῆος, quam bene meminerat Ulyſſis! *pro* ἐμέμνητο. plusq. perf. Paſſ.

v. 195.

Ἀνδρὸς κουριδίου, Vid. ad *Od.* Υ. 150.

Τῷ οἱ κλέος οὔποτ' ὀλεῖται, ideo de ea fama nunquam peribit, de ea memoria nunquam erit vana.

v. 196.

Τῷ οἱ κλέος οὔποτ' ὀλεῖται Ἧς ἀρετῆς, ideo ejus fama nunquam peribit Suæ virtutis & præſtantiæ, *ſc.* Penelopes. ἀρετῆς *h. l.* manifeſto eſt, φρονήσεως καὶ σωφροσύνης.

Τεύξουσι δ' ἐπιχθονίοισιν ἀοιδὴν Ἀθάνατοι χαρίεσσαν — Πηνελοπείῃ, parabunt autem mortalibus cantum Immortales gratum — Penelopæ: *i. e.* homines canent aſſidue de eximia Penelope.

Ἀοιδὴν — χαρίεσσαν, laudationem — bellam: & hanc ἀοιδὴν cecinit optime æternus Homerus.

v. 197.

Ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ, *Od.* Π, 130.

v. 198.

Τυνδαρέου κούρη, Tyndarei filia, Clytæmneſtra.

Κακὰ μήσατο ἔργα, mala molita eſt opera, occidendo virum. ἐν νόστῳ γάρ μοι Ζεὺς μήσατο λυγρὸν ὄλεθρον, ſupra *v.* 96.

v. 199.

Κουρίδιον κτείνασα πόσιν, Cui virgo nupſit, interficiens maritum. Vid. ad *v.* 195.

Στυγερὴ δὲ ἀοιδὴ Ἔσσετ' ἐπ' ἀνθρώπους, de Clytemneſtra: hæc regina autem odioſa celebratio Erit inter homines, male de ea dicetur; horrenda narratio Erit apud homines: ſie wird ein entſetzlich Lied bey jedermann bleiben. στυγερὸν γάμον, ſupra *v.* 125.

v. 200.

Χαλεπὴν δέ τε φῆμιν ὀπάσσει — γυναιξὶ, gravem autem & diram

diram famam conciliavit — mulieribus: de Clytæmnestra, uxore Agamemnonis incesta & crudeli, quæ gravem opinionem omnium fecit de mulieribus. *coll.* 199. ubi idem vocatur στυγερὴ ἀοιδή. ἐυνὴν τ' αἰδομένη πόσιος, δήμοιό τε φῆμιν, *Od.* T. 527.

V. 201.

Θηλυτέρῃσι γυναιξὶ, κ. τ. λ. *Od.* O. 421.

V. 203.

Ἑσταότ' (*pro* Ἑσταότε) ἐν Ἀΐδαο δόμοις, ὑπὸ κεύθεσι γαίης, Agamemnonis & Amphimedontis anima. νῦν δὲ σὺ μὲν Ἀΐδαο δόμους ὑπὸ κεύθεσι γαίης ἔρχεαι, at nunc tu quidem abis ad domos Plutonis sub occultis terræ sinubus sitas: inquit Andromache de mortuo suo Hectore, *Il.* X. 482.

Κεῦθος, εος, τὸ, locus subterraneus, quo quid occulitur & reponitur. *deinde* & quævis occultatio rei; specus obscurus.

V. 204.

Οἱ δ' ἐπεὶ ἐκ πόλιος κατέβαν, (*pro* κατέβησαν,) Illi autem postquam ex urbe exierunt,] *Ulysses* videlicet & *Telemachus* cum duobus Servis. Redit enim jam Poëta, ut recte notat *Spondanus*, ad institutam narrationem de Ulysse (unde digressus est supra Libri superioris fine;) cujus adventum in agrum Laërtis exponit. CLARK.

V. 205.

Ἀγρὸν — τετυγμένον, agrum — bene institutum & cultum. Διὸς - βωμὸν - τετυγμένον, *Od.* X. 335.

V. 206.

Ὅν ῥά ποτ' αὐτὸς Λαέρτης κτεάτισσεν, quem quondam ipse Laërtes possidendum ceperat, & possessionem suam propriam fecerat. πολλὰ κτεάτισσας, supra *v.* 136.

Ἐπεὶ μάλα πόλλ' ἐμόγησεν, postquam valde multa laborando & excolendo eum agrum exantlarat: nam eum agrum voluerat esse nidum senectutis suæ Laërtes, ideo multo labore eum excoluerat: nam priscis Heroibus cultura agri erat honestissima. πολλὰ μογήσας, *Od.* Ψ, 338.

V. 207.

Κλίσιον, ου, τὸ, casa agrestis. circumædificatio circa aulam rusticam, ubi sunt stabula, & cellæ servorum, & φυλακτικὰ οἰκίδια. *in genere* est, δουλικὸν ἐντελὲς οἴκημα, ἢ

ζώων σκεπαστικόν, etiam ἁμαξῶν καὶ ζυγῶν δεκτικόν. Romanis est σαῦλον ἢ σάβυλον. in specie σταθμὸς προβάτων, eine Hürde, quæ vulgo σκέπαστη dicitur.

Ἔνθα οἱ οἶκος ἔην, περὶ δὲ κλίσιον θέε πάντῃ, Ubi ei domus erat, & circa eam undique circumdata erant stabula, & cellæ servorum, & alia agrestia vilia οἰκήματα; eine Art von Stall, und wo die Knechte ihre Zellen hatten, gieng von allen Seiten um das Haupt-Gebäude her.] Res sic intelligenda: Domus ipsa Laërtæ erat in medio: ejus aream amplectebantur, velut septum quoddam, ædificia tenuiora, in quibus servi essent, etiam pecora &c Κλίσιον idem est quod κλισία, diciturque de omni habitatione tenuiori, seu tenuiorum. ERN.

Πάντῃ, Od. Φ. 405.

v. 208.

Σιτέω, cibum præbeo, pasco. σιτέομαι, cibum capio vel peto.

Ἐν τῷ (κλισίῳ) σιτέσκοντο, (Jon. pro ἐσιτοῦντο,) καὶ ἵζανον, ἠδὲ ἴαυον Δμῶες, In qua (cellaria domo) cibum capiebant, & residebant, & versabantur, etiam noctu, Servi vel Operarii: de ædificio servis destinato extra domum herilem.

Ἵζανον, sedebant, habitabant: intransitive. ἵζανεν εὐρὺν ἀγῶνα, considere faciebat amplum consessum, ad spectandum, Il. Ψ. 258.

Ἴαυον, quiescebant. παρά τε μνηστῆρσιν ἴαυον, Od. Χ. 464.

v. 209.

Δμῶες ἀναγκαῖοι, Servi: nam Epith. idem dicit, quod ipsum subjectum; nisi malis dicere, esse οἱ χρειώδεις, necessarii, quibus carere non potuerit.

Τοί οἱ φίλα ἐργάζοντο, qui ei sua operabantur, die ihm dieneten. vel qui ei grata opera faciebant ruri. ἔργα δεδαέμεν ἐργάζεσθαι, Od. Χ, 422.

v. 210.

Γυνὴ Σικελὴ γρηῢς, mulier Sicula anus.

Ἐμπέλω, sum intus, versor intus.

Ἐν δὲ — πέλεν, pro ἐνέπελεν, versabatur in domo, eamque curabat opera sua.

v. 211.

Ἡ ῥα γέροντα Ἐνδυκέως κομέεσκεν (*Jon.* pro ἐκόμει) ἐπ' ἀγρῷ, quæ senem Diligenter curabat in agro, die ihn sorgfältig und geschikt pflegte. τὸν δὲ γυναῖκες — ἐ κομέεσκ, *Od.* P. 319.

Ἐνδυκέως, *Od.* T. 195.

Νόσφι πόληος, *Od.* Π. 383.

v. 213.

Ἔλθετ', (*pro* ἔλθετε,) ite.

Ἐϋκτίμενον δόμον, Vid. ad *Od.* Θ. 129.

v. 214.

Δεῖπνον δ' ἄιψα συῶν ἱερεύσατε, ὅστις ἄριστος, *i. e.* διὰ δεῖπνον σφάξετε.

v. 215.

Πατρὸς πειρήσομαι ἡμετέροιο, patrem tentabo nostrum.

v. 216.

Αἴ κ' ἔμ' ἐπιγνοίη καὶ φράσσεται (*Jon.* correpto η, pro φράσηται, aor. 1 subj. Med.) ὀφθαλμοῖσιν, An me agnoscat & cognoscat oculis: nam utraque phrasis est eadem; ob er mich erkennen werde.

v. 217.

Ἠέ κεν ἀγνοίῃσι, (aor. 2. opt. Act. *quasi* ab ἀγνῶμι: adjuncta est syllaba paragogica, subjunctivis adfigi solita,) Vel an ignoret & non agnoscat me. *coll.* 216.

Πολὺν χρόνον ἀμφὶς ἐόντα, Vid. ad *Od.* T. 221.

v. 218.

Ἀρήϊα τεύχεα, Vid. ad *Od.* Ψ. 368.

v. 220.

Ἆσσον ἴεν, Accedebat ad —.

Πολυκάρπου ἀλωῆς, Vid. ad *Od.* H. 122.

Πειρητίζων, præs. pro fut. πειρασόμενος, periculum facturus, δίνεός τε καὶ ἀλκῆς πειρήτιζεν, *Od.* X. 237.

v. 221.

Δολίος, servus fidissimus heræ suæ & Laërtæ seni.

Μέγαν ὄρχατον ἐσκαταβαίνων, magnum hortum ingressus. Vid. ad *Od.* H. 112.

Ἐσκαταβαίνω, descendo in —.

V. 222.

Οὐδ' υἱῶν] *Dolii* nempe filiorum, ut recte *Spondanus*. CLARK.

V. 223.

Αἱμασιὰς λέξοντες, Sentes collecturi. *h. l.* significantur ἄκανθαι, δι' ὧν αἱμασσεται χεὶρ, Dörne, einen Zaun zuflechten. αἱμασιάς τε λέγων, *Od* Σ. 358] Proprie est, lecturi lapides ad struendam maceriam, adeoque structuri maceriam. Est enim αἱμασια maceria e lapidibus vulgaribus sine calce & luto structa. Vid. inpr. *Salmasius* de Jur. Att. & R. p. 356. ERN.

Ἀλωῆς ἔμμεναι ἕρκος, ut hæ spinæ horti sint sepes. ἕρκεας ἐντὸς, *Od.* Ψ. 190.

V. 224.

Ὤιχοντ', Abibant.

Αὐτὰρ ὁ τοῖσι γέρων ὁδὸν ἡγεμόνευεν, at illis senex viam præivit. Vid. ad *v.* 154.

V. 225.

Εὐκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ, bene parata in area hortensi. ἐϋκτίμενον δόμον, supra *v.* 213.

V. 226.

Λιστρεύω, terram rado & distringo rastro, ich lokere die Erde oben ein wenig auf. purgo solum herbis inutilibus,

Λιστρεύοντα φυτὸν, Qui rastro purgabat solum circa plantam aliquam, terramque leviter radebat, περιξυοντα, ἀμφιλαχαίνοντα, circumfodicantem. a λίστρον, *Od.* X. 455.

Ῥυπόωντα δὲ ἕστο χιτῶνα, sordidatam *vel* illotam autem indutus erat tunicam. Vid. ad *Od.* N. 435.

V. 227.

Ῥαπτὸς, ὁ, ὸν, consutus, crasse compositus, grob über einander gesetzt, gestiket. a ῥάπτω, compono, consuo χιτῶνα ῥαπτὸν, tunicam pannis consutam, einen alten gestikten Leibrock.

Ἀεικέλιον χιτῶνα, informem tunicam. δίφρον ἀεικέλιον, *Od.* Υ. 259.

Περὶ δὲ κνήμῃσι (*pro* κνήμαις) βοείας Κνημῖδας ῥαπτὰς δέδετο, (*pro* περιεδέδετο,) circum vero tibias bubulas Ocreas crasse compositas *vel* consutas ligaverat sibi.

Βοείας Κνημῖδας, Stiefeletten von Ochsenhaut.

V. 228.

v. 228.

Κνημῖδας ῥαπτὰς, geflikte oder doppelte Stiefeletten. *h. l.* non sunt bellicæ ocreæ, sed rusticæ, & βύρσαι, δι' ὧν κνῆμαι τοῖς ἀγρόταις καλύπτονται, maxime si volunt spinas ingredi, ne tibiæ spinis lacerentur. Vid. ad *Il.* Γ. 330.

Γρατπὺς, ύος, ἡ, strictura, vulneratio cutis superioris, eine Aufritzung. a γρατπτὸς, ἡ, ὸν, strictus, stringendo vulneratus

Γρατπῦς (*pro* γρατπύας) ἀλεείνων, lacerationes a sentibus devitans. ἀλεείνων, *Od.* Τ. 373.

v. 229.

Χειρὶς, ῖδος, ἡ, Chirotheca, ein Handschuh: τὸ τῶν χειρῶν κάλυμμα ἐκ δερμάτων. ab ἡ χείρ.

Manus & tibias habuerunt Veteres plerumque nudas, nullumque usum fuisse annulorum apud *Homerum* notavit *Plinius*, (*Lib. XXXIII. Cap.* 2.) Semel, quod sciam, χειρῖδας, quas nunc *chirothecas* dicimus, nominavit Homerus, *h. l.* ubi eas seni Laërti attribuit, ne agrum excolens dumis læderetur: eo enim ab urbe secedens se abdiderat, ut vitam mœroris & squaloris plenam ageret, Terentiani Menedemi instar, quod absentem tot annos filium suspicabatur jam periisse. Ex qua materia χειρῖδες istæ essent confectæ, *Homerus* non dixit, etsi contendat *Eustathius* fuisse ex pellibus; cui non repugno, nam eundem Laërtem ocreis bubulis tibias habuisse communitas Vates tradit eandem ob caussam, ut reor, qua & contectas habuit manus: fortasse etiam, ut ætate gravissima utrasque a frigore defensaret. RICC. *Tom II. p.* 143. *sq.*

Βάτος, ου, ἡ, rubus, ein Brombeerstrauch, sehr scharfer kleiner Dornbusch.

Ὕπερθεν, superne.

v. 230.

Αἰγείην κυνέην κεφαλῇ ἔχε, Caprinam galeam in capite habebat. *h. l.* non est bellica, sed simpliciter τὸ ἐξ αἰγὸς κάλυμμα κεφαλῆς: nam opus in agro facturus imponebat eam ibi capiti suo. κυνέας χαλκήρεας ἱπποδασείας, *Od.* Χ. 145.

Αἰγείην κυνέην· ἄγριον ἀσκὸν, *Od.* Ι. 196.

πένθος ἀέξων, dolorem animo fovens. Vid. ad *Od.* P. 489.] Vertam: *dolorem fovens.* Indicat Poëta, interea dum opus rusticum faceret, indulsisse dolori, cui fovendo apta solitudo agri, & labor corporis in tali solitudine. Itaque procul ex ore senis intelligit Ulysses tristitiam animi. ERN.

v. 231.

Ἐνόησε, animadvertit.

v. 232.

Γήραϊ τειρόμενον, Senectute confectum. Vid. ad *Od.* H. 218.

v. 233.

βλωθρὴ ὄγχνη, pirus alta, hoch und wohl gewachsene Birnbaum. βλωθρὴ πίτυς, pinus procera & alta, die hoch aufgeschoßne Fichte, *Il.* N. 390.

Στὰς ἄρ᾽ ὑπὸ βλωθρὴν ὄγχνην, Stans sub patula piro. Vid. ad *Od.* Λ. 588.

Κατὰ δάκρυον εἶβε, lacrymam effundebat.

v. 234.

Μερμήριξε, Deliberavit.

v. 235.

Κύσσαι καὶ περιφῦναι ἑὸν πατέρ᾽, Osculari & amplecti lacertis suum patrem. Vid. ad *Od.* T. 416. 417.

v. 236.

Ὡς ἔλθοι καὶ ἵκοιτ᾽ ἐς πατρίδα γαῖαν. Vid. ad *Od.* Ψ. 7. & 27.

v. 237.

Ἦ πρῶτ᾽ ἐξερέοιτο, An prius percontaretur.

Ἕκαστά τε πειρήσαιτο, singulaque exploraret, quærendo & interrogando.

v. 238.

Od. X. 338.

v. 239.

Πρῶτον κερτομίοις ἐπέεσσιν πειρηθῆναι, Primum cor pungentibus verbis experiri eum. Ulysses personatus alloquitur patrem suum *fictis* verbis, quibus eum valde commovet & varie. Vid. ad *Od.* Y. 177.

v. 240.

Τὰ φρονέων, In der Absicht.

Ἰθὺς

Ἰθὺς κίεν αὐτῦ, recta ivit ad eum.

v. 241.

Κάτ' (*pro* κάτω) ἔχων κεφαλήν. Deorsum tenens caput, incurvato corpore. ἦσο κάτω ὀρόων, *Od.* Ψ. 91.

Ἀμφιλαχαίνω, circum fodico terram ex ἀμφὶ & λαχαίνω, terram fodiendo mollio.

Φυτὸν ἀμφιλάχαινε, plantas & stirpes circumfodiebat, ut hortulani solent ad olera quædam.

v. 243.

Ἀδαημονία, ας, ἡ, imperitia, inscientia. ab ἀδαήμων, *Od.* P. 283.

Ὦ γέρον, ὐκ ἀδαημονίη σ' ἔχει ἀμφιπολεύειν Ὄρχατον, O senex! non imperitia te tenet *vel* non imperitus es curandi & administrandi opera tua Hortum. ἴδσμεν συγγεῆσιν Ἐριννύσιν ἀμφιπολεύειν, *Od.* Y. 78.

v. 244.

Ὄρχατον, Hortum & vineam; *collatis sequentibus*. Vid. supra ad *v.* 221.

Ἀλλ' εὖ τοι κομιδὴ ἔχει, sed bene tibi habet curatio, quam adhibes horto colendo, *sc.* ἡ τῦ κήπυ, die Wartung des Gartens besorgest du gut. κομιδῆς κεχρημένοι, *Od.* Ξ. 124.

Πάμπαν, supra *v.* 41.

v. 245.

Ὀυ φυτῶν, ὐκ ἄμπελος, ὐ μὲν ἐλαίη, Vides hic tres arborum species nobilissimas.

v. 246.

Ὄγχνη, Vid. ad *v.* 233.

Πρασιὰ, *Od.* H. 127.

Ὀυ πρασιή τοι ἄνευ κομιδῆς κατὰ κῆπον, non areola tibi est sine curatione in horto.

v. 247.

Σὺ δὲ μὴ χόλον ἔνθεο θυμῷ, tu vero ne iram induc animo.

v. 248.

Αὐτόν σ' ὐκ ἀγαθὴ κομιδὴ ἔχει, Ipsum te non bona curatio habet. *i. e.* tu ipse non bene curatus es & curaris ab hero tuo *vel* ab ipso te,

v. 249.

v. 249.

Ἀλλ' ἅμα γῆρας λυγρὸν ἔχεις, ſed ſimul ſenectutem infirmam habes.

Αὐχμέω, ſum ſiccus ex æſtu, ich bin von der Hitz ausgetroknet. *item* ſum ſordidus, ſqualeo, ich bin ſchmuzig von angelegter und troken gewordener Unreinigkeit. Fit ab αὔω, *i. e.* ξηραίνω, ſicco caloribus.

Αὐχμεῖς τε κακῶς, & aridus es miſere, qualiter ſolent eſſe ſenes non bene curato corpore: ſimul &, ἀλȣτέω, lavationibus non es nitidus; es in ſqualore.

Καὶ ἀεικέα (*ſc.* ἱμάτια) ἕσσαι, (*pro* εἷσαι,) & indecora *vel* deformia *vel* turpia (*ſc.* veſtimenta) indutus es.

v. 250.

Ἀεργία, ας, ἡ, ceſſatio ab opere, pigritia. Notat non ſolum τὴν ἀεργίαν, quæ *per craſin* ex ἀεργία eſt facta: ſed & τὴν εἰς ἔργον ἀτεχνίαν, imperitiam & ineptiam ad opus faciendum.

Οὐ μὲν ἀεργίης γε ἄναξ ἕνεκ' ȣ̓ σε κομίζει, Non quidem pigritiæ cauſa dominus non te alit, *vel* tui curam non habet.

v. 251.

Δȣ́λειος, ȣ, ὁ, ἡ, ſervilis, ſclaviſch.

Ἐπιπρέπω, conſpicuus ſum, convenio.

Οὐδέ τι τοι δȣ́λειον ἐπιπρέπει εἰσοράασθαι Εἶδος καὶ μέγεθος, conſtructio eſt: ἐπιπρέπει σοὶ εἶδος καὶ μέγεθος εἰσοράασθαι ȣ̓ τι δȣ́λειον, decorus eſt tibi vultus, decora quoque ſtatura, adſpectu, nequaquam ſervilis, ſed potius regia & majeſtatis plena: ut ἐπὶ intendat ſignificatum; valde decora & conveniens tibi eſt ſpecies: es iſt dir nichts ſclaviſches anzuſehen an Geſtalt und Gröſſe.

v. 253.

Τοιȣ́τῳ δὲ ἔοικας, —] Conſtructio hic ſubdifficilis videtur, Homericamque perſpicuitatem minus ſapere: Niſi forte legendum ſit, Τοιȣ́τῳ δὲ ἔοικεν, &c. Qua ratione perſpicua admodum & luculenta erit ſententia. CLARK.

Ἐπεὶ λȣ́σαιτο φάγοι τε, ſi laverit ſe, & cibum ſumſerit.

v. 254.

Εὑδέμεναι (*pro* Εὕδειν) μαλακῶς, Ut dormiat ſuaviter *vel* molliter.

Ἡ

Ἡ γὰρ δίκη ἐςὶ γερόντων, hoc enim jus eſt ſenum, hoc convenit ſenibus, ſo muß es bey alten Männern billig ſeyn. ἡ γὰρ δίκη, Od. Τ. 168.

v. 255.

Od. Π. 137.

v. 256.

Τῦ δ' ὄρχατον ἀμφιπολεύεις; cujusnam vero hortum curas? Vid. ſupra ad v. 243.

v. 257.

Od. Ξ. 186.

v. 258.

Εἰ ἐτεόν γ', Vid. ad Od. Υ. 107.

v. 259.

Ξυμβλήμενος, Od. Ψ. 274.

v. 260.

Ἀρτίφρων, ονος, ὁ, ἡ, aptus cogitando. ab ἄρτιος, α, ο, ν, plane idoneus, integer, ſehr geſchikt und vollſtändig im denken.

Οὔτι μάλ' ἀρτίφρων, nicht ſehr witzig und vernünftig.

Ἐπεὶ ὐ τόλμησεν ἕκαςα Εἰπεῖν, quoniam non ſuſtinuit & perſeveravit ſingula Reſpondere mihi: er hat nicht ausgehalten und ausgedauert; & is primus eſt verbi ſignificatus. αὐτὰρ ὁ τέως μὲν ἐτόλμα, ſupra v. 161.

v. 261.

Ἠδ' ἐπακῦσαι ἐμὸν ἔπος, & audire me loquentem.

Ὥς ἐρέεινον Ἀμφὶ ξείνῳ ἐμῷ, ſicut interrogabam De hoſpite meo.

v. 264.

Σὺ δὲ σύνθεο, καί μευ ἄκυσον, Od. Σ. 128.

v. 265.

Ἄνδρα ποτ' ἐξείνισσα, Virum quondam hoſpitio excepi.

v. 266.

Ἡμέτερόνδ' (ſc. οἶκον) ἐλθόντα, Ad noſtram domum ubi venerat.

v. 267.

Od. Τ. 351.

v. 268.

(καλὰ) Γένος, genera

v. 271.

v. 271.

Ἐνδυκέως φιλέων, κ. τ. λ. *Od.* Τ. 195.

v. 272.

Καί οἱ δῶρα πόρον ξεινήϊα, οἷα ἐῴκει, Et ei dona dedi hospitalia, qualia decebat.

Ξεινήϊον, *Od.* Χ. 290.

v. 273.

Χρυσοῦ — εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα, *Od.* Ι. 202.

v. 274

Κρητῆρα πανάργυρον, *ibid.* 203.

Κρητῆρα — ἀνθεμόεντα, craterem — splendentem. λειμῶν' ἀνθεμόεντα, *Od.* Μ, 159.

v. 275.

Ἁπλοΐς, ΐδος, ἡ, nomen speciei cujusdam palliorum, cujus opposita species est ἡ διπλοΐς.

Δώδεκα δ' ἁπλοΐδας χλαίνας, possit credi, fuisse hæc pallia ex textura simplici, e. c. mere lanea; deinde & mensura simplici, ut non latior nec longior corpore gestantis fuerit ἡ χλαῖνα. Vid. etiam ad *Il.* Ω. 230.] Bene addit, *simplices.* Nam vulgo *duplices* erant, cum iis uterentur ad avertendam vim frigoris. Vid. *Callim.* H. in Dian. 115. ERN.

v. 276.

Ἐπὶ τοῖσι, insuper.

v. 277.

Χωρὶς δ' αὖτε γυναῖκας ἀμύμονας, ἔργ' εἰδυίας, Præterea etiam mulieres honesto loco natas, operum faciendorum peritas: *coll.* 272 — 276. ut ergo hæ donatæ mulieres quatuor præcipuum superadditum fuerint donum præter alia multa.

Χωρὶς, supra *v.* 78.

v. 278.

Εἰδάλιμος, η, ον, speciosus, formosus, εὐειδής, von ansehnlicher Gestalt.

Ἃς ἤθελεν αὐτὸς ἑλέσθαι, quas voluit ipse sibi eligere.

v. 279.

Κατὰ δάκρυον εἴβων, Vid. supra ad *v.* 233.

v. 280.

Γαῖαν ἱκάνεις, ἣν ἐρεείνεις, ad terram pervenisti, de qua quæris.

v. 281.

Ὑβρισταὶ δ' αὐτὴν καὶ ἀτάσθαλοι ἄνδρες ἔχουσι, Injurioſi autem & inſolentes homines tenent hanc terram, qui libidinem ſuam pro jure habent. ὑβρισταὶ, *Od.* N. 201.
Ἀτάσθαλοι. ἀτάσθαλον εἰπεῖν, — *Od.* X. 314.

v. 282.

Δῶρα δ' ἐτώσια ταῦτα χαρίζεο, Dona autem illa irrita donabas, fruſtranea tam benevole donaſti, du haſt ſie umſonſt und ohne Nutzen geſchenkt. τὰ δὲ πολλὰ ἐτώσια θῆκεν Ἀθήνη, *Od.* X. 273.
Μυρί' ὀπάζων, permulta præbens, da du ſie ihm mit auf die Reiſe gabeſt.

v. 283.

Εἰ γάρ μιν ζωόν γ' ἐκίχεις, Si enim eum vivum nactus eſſes & invenires,] Refertur iſtud γὰρ non ad aliquid jam ante dictum, ſed ad id, quod de egregia Ulyſſis benevolentia & hoſpitalitate elegantius reticetur. Vid. ad *Il.* E. 22. CLARK.

v. 284.

Τῷ κέν σ' εὖ δώροισιν ἀμειψάμενος ἀπέπεμψε, Tunc te bene donis remuneratus dimiſiſſet a ſe.

v. 285.

Ξενία, & ξενίη, ας, ἡ, hoſpitium, exceptio hoſpitis, hoſpitalitas. ξενίῃ ἀγαθῇ, mit guter Bewirthung.
Ἡ γὰρ θέμις, hic enim juſtus mos eſt, *ſc.* hoſpitalitatem remunerari re, ſi occaſio viciſſim detur: δίκαιόν ἐστι, ὅπῃ θήν μοι καὶ ἀμείψασθαι θέμις ἐστὶν, *Od.* Π. 91.
Ὑπάρχω, incipio, initium facio.
Ὅστις ὑπάρξῃ, *i. e.* προκατάρξῃ. & ſenſus loci eſt: jus eſt, ei quoque remuneratoria dari dona, qui initium fecerit antea donis hoſpitaliter dandis: atqui tu initium feciſti eo tempore, ut narras: ergo nunc tibi pro jure iſto redditæ eſſent remunerationes hic.

v. 286.

Supra *v.* 255.

v. 287.

Πόστον δὴ ἔτος ἐστὶν; Quotus jam annus eſt?

v. 288.

v. 288.

Σὸν ξεῖνον δύστηνον, Tuum hospitem infelicem. ἀλλ' ἔτι τὸν δύστηνον εἴομαι, *Od.* Τ. 224.

Εἰ ποτ' ἔην γε,] Vid. ad *Il.* Γ. 180. CLARK. Est formula luctus & desiderii exprimendi: *si tamen fuit.* ERN.

v. 289.

Δύσμορον, Miserum. Vid. ad *Od.* Υ. 194.

Τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης, *Od.* Τ. 301.

v. 290.

Ἐπὶ χέρσυ, in terra. supra v. 111.

v. 291.

Θηρσὶ καὶ οἰωνοῖσιν ἕλωρ γένετ', Feris & avibus præda fuit. μήπως μοι (τὰ κτήματα) ἕλωρ ἄλλοισι γένηται, *Od.* Ν. 208.

v. 292.

Περιστέλλω, cum cura exorno circa —, ich besorge.

Οὐδέ ἑ μήτηρ Κλαῦσε περιστείλασα, πατήρ θ', neque eum mater Comploravit componens & ordinans funus ejus, paterque. *h. l.* hoc verbum notat ἐνταφιασμὸν τὴν ἐπὶ νεκρῷ: *alibi* etiam ἐπὶ ζῶντος.] *Schol.* περικαλύψασα. CLARK. Verbum proprium de mortuis. Vid. *Cuper.* Obs. II. 9. qui hoc bene illustrat. ERN.

Οἱ μιν τεκόμεσθα, Vid. ad *Od.* Ψ. 61.

v. 293.

Ἄλοχος πολύδωρος, uxor valde dotata. ita *h. l.* dicitur Penelope ita Andromache, *Il.* Ζ. 394. & Χ. 88.

Ἐχέφρων Πηνελόπεια, Vid. supra ad v. 197.

v. 294.

Κώκυσ' ἐν λεχέεσσι φίλον πόσιν, Ejulavit in lecto ob suum maritum. αὐτὰρ ἐγὼ κλαῖον καὶ ἐκώκυον, *Od.* Τ. 541.

Ὡς ἐπεῴκειν, ut par erat.

v. 295.

Ὀφθαλμοὺς καθελοῦσα, Oculos comprimens, morienti, συγκλείσασα. Vid. ad *Od.* Λ. 425.] Verte: *compressis oculis.* quod est proprium Latinorum in ea re verbum, ut Græcis καθελεῖν. *Il.* Λ. 453. ERN. Vid. NICOLAI *Tract. de Græc. luctu, Cap. III.*

Τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων, supra v. 189.

v. 296.

v. 296.

Supra *v.* 257.

v. 297.

Od. Τ. 105.

v. 298.

Πῇ δὲ νηῦς ἕστηκε θοή; Ubi autem navis tua ſtat velox?

v. 299.

Ἦ ἔμπορος εἰλήλυθας Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης; an vector huc veniſti Navi in aliena? εἶμι μὲν ἔμπορος, proficiſcor ut vector in aliena navi, *Od.* Β. 319. & ſtatim addit: non enim ſum compos propriæ alicujus navis.

v. 300.

Οἱ δ' ἐκβήσαντες ἔβησαν; illi vero, exponentes te ex nave, abierunt?

v. 302.

Vid. ad *v.* 122.

v. 303.

Ἀλύβας, αντος, ἡ, quæ & ἡ Ἀλύβη. urbs Italiæ, poſtea Metapontum dicta.

v. 304.

Ἀφείδας, αντος, ὁ, nomen fictum ficti regis.

Πολυπήμων, ονος, ὁ, nomen principis, quem perſonatus Ulyſſes fingit avum ſuum; alludens ad multa ſua πήματα, quæ paſſus eſt ipſe.

v. 305.

Ἐπήριτος, ου, ὁ, nomen fictum, quo Ulyſſes ſe vocari fingit.

v. 306.

Ἀλλά με δαίμων Πλάγξ' (*pro* Ἔπλαγξε) ἀπὸ Σικανίης δεῦρ' ἐλθέμεν, οὐκ ἐθέλοντα, ſed me infortunium meum Avertit a recto curſu, ut a Sicilia huc venerim. μηδὲ κατ' ἀγροὺς Πλάζεσθαι μετ' ἐκεῖνον, *Od.* Π. 151.

Σικανία, ας, ἡ, Sicilia ſine dubio, circa quam erravit Ulyſſes.

v. 307.

Νηῦς δέ μοι ἥδ' ἕστηκεν ἐπ' ἀγροῦ, νόσφι πόληος, Navis vero mihi hæc ſtat ad terram *vel* ad oram agri, procul ab urbe. ita *Od.* Α. 185.

v. 309.

Ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβη, Ex quo hinc abiit.
Ἐμῆς ἀπελήλυθε πάτρης, *Od.* Τ. 223.

v. 310.

Δύσμορος, Infelix. Vid. ſupra ad *v.* 289.
Ἦ τέ οἱ ἐσθλοὶ ἔσαν ὄρνιθες ἰόντι, certe tamen ei fauſtæ erant aves, *vel* egregia erant omina, proficiſcenti.

v. 311.

Δεξιοὶ, Ad dextram viſæ.] Αἴσιοι. ἢ ἐκ τῶν δεξιῶν μερῶν. *Schol.*
Ἀπέπεμπον ἐκεῖνον, dimiſi eum.

v. 312.

Θυμὸς δ' ἔτι νῶϊν ἐώλπει, nos ambo autem adhuc ſperabamus. Vid. ad *Od.* Υ. 328.

v. 313.

Μίξεσθαι ξενίῃ, Una nos futuros eſſe in hoſpitio, nos conſtituturos eſſe hoſpitii jus: quæ eſt periphraſis τοῦ, ξενωθῆναι. ξενίῃ ἀγαθῇ, ſupra *v.* 285.

v. 314.

Τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα, illum autem doloris nebula cooperuit atra. ita *Il.* Σ. 22.

v. 315.

Ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν, Ambabus vero manibus ſumens cinerem fulvum. ita *ibid.* 23.

v. 316.

Χεύατο κακκεφαλῆς (*pro* κατὰ κεφαλῆς) πολιῆς, Fundebat ſuper caput canum, er ſtreuete Erde auf ſein graues Haupt. Vid. *ibid.* 24.
Ἀδινὸν στεναχίζων, largiter gemens. ἀδινὰ στενάχοντα, *Od.* Η. 274.

v. 317.

Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς, Hujus autem commovebatur ingenti commiſeratione animus. Vid. ad *Od.* Υ. 9.

v. 318.

Ἀνὰ ῥῖνας δέ οἱ ἤδη δριμὺ μένος προὔτυψε, per nares vero ei jam Acerba vis luctus protrudebat ſe, er fieng an zu ſchnauben vor heftiger Betrübniß, und die Naſe lief ihm voll Waſſer, ſicut ſolet in retenta diutius & diſſimulata, vel etiam ſubita, triſtitia.

Δριμὺ μένος, Acris motus animi, acer impetus, acris vis spiritus. ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ, δριμὺ, *Il* Λ. 270. ubi acres & penetrantes dolores parturientis describuntur. δριμεῖα μάχη, acre prælium, *Il.* O. 696. δριμὺς χόλος, acris ira, *Il.* Σ. 322.

Προὔτυψε, protrusit se, *sc.* acris vis in nares; προσνέπεσε τοῖς ῥισὶν, quod accidit iis, quibus fletus diu retentus tandem largiter & subito prorumpit per nares: de Ulysse personato, vidente patrem senem valde se adfligentem. Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες, *pro* προέτυψαν, *Il* N. 136. O. 306. P. 262. exprimitur hoc verbo gestus phalangis impetum facientis, protensis hastis. Nam Achæi jam exspectabant impetum hostium, ipsi vero stabant loco.

V. 319.

Κύσσε δέ μιν περιφὺς, ἐπιάλμενος, er fiel ihm um den Hals, er umarmete ihn herzlich, und küßete ihn: adsiliens & amplectens osculatus est eum, Ulysses patrem suum senem. Vid. supra ad *v.* 235.

Ἐπιάλμενος, adsiliens. οἱ δέ τε τὰς ὀλέκουσιν ἐπάλμενοι, *Od.* X. 305.

V. 320.

Κεῖνος μέντοι ὅδ' αὐτὸς ἐγὼ, πάτερ, ὃν σὺ μεταλλᾷς, Ille sane hic ipse ego, pater! de quo tu quæris ex me. Vid. ad *Od.* Υ. 99.

V. 322.

Ἀλλ' ἴσχεο κλαυθμοῖο, Sed cohibe fletum, höre auf zu weinen. ἴσχεσθ', Ἀργεῖοι, supra *v.* 54.

Γόοιό τε δακρυόεντος, luctumque lacrymosum, *Od.* P. 8.

V. 323.

Μάλα δὲ χρὴ σπευδέμεν (*pro* σπεύδειν) ἔμπης, valde tamen oportet festinare ad aliud opus; nam prospicit bellum civile ex Ithacensibus: ergo non uberius jam narrari tibi res potest. ipse etiam Poëta properat ad finem.

Ἔμπης, omnino, *Od.* Ψ. 83.

V. 324.

Μνηστῆρας κατέπεφνον, Procos interfeci

V. 325.

Λώβην τινύμενος θυμαλγέα, καὶ κακὰ ἔργα, Contumeliam ulciſcens acerbam, & mala facta.

Λωβην τινυμενος, Injuriam & contumeliam puniens & ulciſcens, das Unrecht ſtrafend und vergeltend.

Λώβην - θυμαλγέα, Vid. ad *Od.* Υ. 285.

V. 328

Σῆμά τι μοι νῦν εἰπὲ ἀριφραδὲς, Vid. ad *Od.* Ψ. 273.

Ὄφρα πεποίθω, ut certus omnino fiam, damit ich überzeuget ſeye, und dir völlig glauben könne. ὄφρα πεποίθῃς, *Od.* N. 344.

V. 330.

Οὐλὴν μὲν πρῶτον τήνδε φράσαι ὀφθαλμοῖσι, Cicatricem quidem primum iſtam adſpice & conſidera.

V. 331.

Vid. ad *Od.* Υ. 74.

V. 332.

Οἰχόμενον, Profectum eo.

Προΐεις, mittebas. imperf. a προϊέω.

V. 333.

Ἐς πατέρ᾽, Ad patrem.

Ὄφρ᾽ ἂν ἑλοίμην Δῶρα, ut acciperem Dona.

V. 334.

Τὰ δεῦρο μολών μοι ὑπέσχετο, καὶ κατένευσεν, quæ, cum huc veniſſet, ultro pollicitus mihi erat. ἐπεὶ σύ πρῶτον υπέσχεο, καὶ κατένευσας, *Od.* N. 133.

Δεῦρο μολὼν, cum huc profectus eſſet. δεῦρο μολόντες, *Od.* Γ. 44.

V. 335.

Ἐι δ᾽ ἄγε] Particulæ Ἐι, hoc in loco, vis hujusmodi eſt: *Sin hoc tibi non ſatis viſum fuerit;* Vel, *Sin alia adhuc indicia poſtules: Age, &c.* CLARK.

Ἐϋκτιμένην κατ᾽ ἀλωὴν, ἀλωὴ eſt *h. l.* illa pars horti, ubi arbores frugiferæ erant. ut ergo hoc Epith. de areis & ruſticis & hortenſibus dicatur; wohl angelegt, wohl eingerichtet. Vide ſupra ad *v.* 225.

V. 336.

Ἐγὼ δ᾽ ᾔτεόν σε ἕκαστα, (δένδρεα,) ego autem petebam a te ſingulas, (arbores.)

V. 337.

v. 337.

Παιδνὸς ἐὼν, videtur *h. l.* poni pro valde puerulo, πάνυ νέος. Vid. ad *Od.* Φ. 21.

Κατὰ κῆπον ἑπισπόμενος, *sc.* σοὶ, per hortum comitans & sectans te, ἐπακολουθῶν. ἐπισπόμενοι μένεϊ σφῷ, supra v. 182.

v. 338.

Διὰ δ' αὐτῶν (*sc.* δενδρέων) Ἱκνεύμεσθα, *pro* Ἱκνούμεθα, *i. e.* διὰ των τοιούτων δένδρων ἐπορευόμεθα.

Σὺ δ' ὠνόμασας καὶ ἔειπες ἕκαστα, tu autem nominasti & dixisti singulas.

v. 339.

Ὄγχνας μοι δῶκας τρεισκαίδεκα. Vid. ad *v.* 246.

Καὶ δέκα μηλέας, & decem malos. Vid. ad *Od.* Λ. 588.

v. 340.

Συκέας τεσσαράκοντ', Ficos quadraginta. Vid. supra ad *v.* 245.

Ὄρχους δέ μοι ὧδ' ὀνόμηνας Δώσειν πεντήκοντα, series vitium autem mihi sic, *vel* eodem modo, nomine certo numeri indicavisti Te daturum mihi quinquaginta, fünfzig Reihen Weinstöcke sollten meine seyn. *coll.* 338. pro ὠνόμηνας, du benenntest was gewisses.

Ὄρχος, *Od.* Η. 127.

v. 341.

Διατρύγιος, ου, ὁ, ἡ, Epith. *vineæ*, ubi inter ordines vitium & aliæ cereales fruges feruntur colliguntur que.

Ὄρχοι — πεντήκοντα, διατρύγιος δὲ ἕκαστος Ἦην, ordines vitium — quinquaginta, inter quos singulos & alia nascebantur. Alii tamen dicunt, notari vites, quarum fructus diversis temporibus maturescant. sed prius verius; quia ἡ τρύγη etiam frumenta notat.

v. 342.

Ἔνθα δ' ἀνὰ σταφυλαὶ παντοῖαι ἔασιν, illic autem uvæ variæ insunt, da sind allerley Arten von Trauben dran. ἐπὶ σταφυλῇ σταφυλὴ γηράσκει, *Od.* Η. 121.

v. 343.

Ὁππότε δὴ Διὸς ὧραι ἐπιβρίσειαν ὕπερθεν, *i. e.* ἐπιβαρήσειαν τὰς καρποὺς, (nam sermo est *h. l.* de uvis in vitibus) ὡς ἤδη πεπληρωμένους, καὶ οὕτω βάρος ἔχοντας, die Trauben

 völlig

völlig voll Saft, und also schwer, machen. nam plene maturi fructus sunt gravioris ponderis, quam immaturi; ideoque etiam ad decidendum sunt proniores. ὅτε ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος, *Il* E. 91 & M. 286. μᾶλλον ἐπιβρίσαι βυληφόρον ἀμφὶ ἀναϰτα, *Il.* M. 414.] Versio: *Quando demum Jovis tempestates incubuerint desuper.* Quid hoc est? aut quis hoc potest intelligere? Sensus est: Quoties Jovis Horæ, quæ sunt quasi promæcondæ copiarum & fertilitatis, suas copias effuderint. *Il.* Σ. 561. est ἀλωὴ μέγα βρίθυσα ςαφυλῇσι. ERN.

Διὸς ὧραι — ὑπερθεν, Jovis tempora annua — superne, ex aëre & sole.

V. 344. 345.

Vid. ad *Od.* Ψ. 205. 206.

V. 346.

Ἀμφὶ δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πήχεε, *Od.* P. 38.

V. 347.

Τὸν δὲ προτὶ οἷ εἷλεν ἀποψύχοντα — Ὀδυσσεύς, eum autem ad se Traxit, & intra brachia sua sumsit: *vel* brachiis suis excepit, & amplexus est eum, animi deliquium præ gaudio inexspectato patientem — Ulysses. *coll.* 348. τὸν ἀπὸ ψυχῆς γιγνομενον· cui opp. τὸ ἀναπνέειν, recipere animum, ἐπανέρχεσθαι εἰς πνοήν· οἱ δὲ ἱδρῶτα ἀπεψύχοντο χιτώνων, ςάντε ποτὶ πνοιὴν παρὰ θῖνα ἁλὸς, illi sudorem, refrigerando se, siccabant a tunicis, stantes ad flatum auræ in littore, sie kühleten sich ab, und liessen ihre Hemden auf dem Leibe troken werden an der kühlen Luft, *Il.* Λ. 620. ἱδρῶτα ἀποψυχθεὶς, refrigeratus a sudore; recreatus, *Il.* Φ. 561.

Ἀποψύχω, animam amitto, mir entgehet der Athem. *deinde* &, refrigero & sicco ad ventum lenem, ich kühle oder trokne an der Luft. Conf. KYPKE *Obs. S. Tom. I. in Luc.* XXI. 26. Ἀποψυχόντων ἀνθρώπων, ἀπὸ φόβυ, x. τ. λ.

V. 348.

Vid. ad *Od.* E. 458.

V. 349.

Ἐξαῦτις, *Od.* Φ. 206.

V. 350.

Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥα ἔτ' ἐςὲ θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὄλυμπον, Jupiter

Jupiter pater! ſane adhuc eſtis Dii in excelſo Olympo,] Humanum fere eſt, quando injuſte ab *Improbis* affligimur, de Dei *Exiſtentia*, aut certe *Providentia*, aliquantum ſubdubitare: ubi vero ſemel tandem Improbitas ſuam ſit ſortita mercedem, tum denuo utrumque facile concedere. Verum hæc eſt noſtra Imbecillitas, qua de Deo O. M. judicare ſolemus, ſecundum quod erga Nos ſe gerat. BARNES.

V. 351.

Ἐι ἐτεὸν μνηςῆρες ἀτάσθαλοι ὕβριν ἔτισαν, Si re vera proci improbi injuriam *ſeu* inſolentiam ſuam luerunt: ex quo colligit Laërtes, eſſe Deos, vindices malarum actionum.

Ἐι ἐτεὸν, ſupra *v.* 258.

Ἀτάσθαλοι, ſupra *v.* 281.

V. 352.

Νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, Nunc autem miſere timeo pectore, ich fürchte gar ſehr, *Il.* Α. 555.

V. 353.

Μὴ τάχα πάντες Ἐνθάδ' ἐπέλθωσιν Ἰθακήσιοι, ne cito omnes Huc contra nos eant Ithacenſes.

V. 354.

Ἀγγελίας δὲ Πάντῃ ἐποτρύνωσι Κεφαλλήνων πολίεσσι, nunciosque Paſſim mittant in Cephallinorum civitates.

Πάντῃ, ſupra *v.* 207.

Κεφαλλῆνες, *Od.* Υ. 210.

V. 356.

Od. Π. 436.

V. 357.

Ἀλλ' ἴομεν (*pro* ἴωμεν) προτὶ οἶκον, ὃς ὀρχάτου ἐγγύθι κεῖται; Sed eamus ad domum, quæ horto adjacet.

Ὄρχατος, ſupra *v.* 256.

V. 358.

Ἔνθα, Illuc.

V. 359.

Πρὔπεμψ', Miſi. *pro* Προέπεμψα.

Ὡς ἂν δεῖπνον ἐφοπλίσσωσι τάχιςα, ut jentaculum pararent celeriter: nam erat tempus matutinum. Vid. ad *Od.* Τ. 419.

Δεῖπνον, ἄριστον, δόρπον, quomodo Græci distinguant; vide in STRODTM. *Spec. Differ. Gr. linguæ*, *p.* 8. & item PEVCERI *Lexic. Vocum Græc. Synonym. p.* 33.

v. 361.

Δόμους ἐῢ ναιετάοντας, *Od.* Φ. 242.

v. 363.

Ταμνόμενοι κρέα πολλά, Dissecantes carnes multas.

Κερῶντες τ' αἴθοπα οἶνον, *i. e.* ἐμβάλλοντες εἰς κρητῆρα. nam κερᾶν est *propr.* infundere in cornu, *i. e.* in corniforme poculum, ἐγχέειν. nam antiquissimi κέρασι ζώων ἐγχέοντες ἔπινον. Vid. ad *Od.* Ο. 499.

v. 365.

Ἀμφίπολος Σικελή, Vid. supra ad *v.* 210.

Λοῦσεν, καὶ χρῖσεν ἐλαίῳ, Vid. ad *Od.* Ψ. 154.

v. 367.

Od. Σ. 69.

v. 368.

Vid. *ibid.* 194.

v. 369.

Ἐκ δ' ἀσαμίνθου βῆ, *Od.* Ψ. 163.

v. 370.

Ὡς ἴδεν ἀθανάτοισι θεοῖς ἐναλίγκιον ἄντην, Ut vidit immortalibus Diis similem coram.

Ἄντην, *Od.* Χ. 240.

v. 372.

Αἰειγενέτης, *Od.* Ψ. 81.

v. 373.

Εἶδός τε μέγεθός τε, Vultuque pulcro, & proceritate, apta membrorum omnium dimensione & habitudine.

Ἀμύμονα θῆκεν ἰδέσθαι, egregium (te) fecit adspectu.

v. 376.

Οἷος Νήρικον εἷλον, Qualis eram, cum Nericum expugnarem.

Ἐϋκτίμενον πτολίεθρον, bene conditam urbem. ἐϋκτιμένην κατ' ἀλωήν, supra *v.* 335.

v. 377.

Ἀκτὴν ἠπείροιο, Littus continentis terræ. Vid. ad *Od.* Φ. 109.

v. 378.

v. 378.

Τοῖος ἐὼν τοι χθιζὸς, Talis ſane exiſtens & heri, wenn ich von ſolcher Beſchaffenheit geſtern geweſen wäre. ἤδη γάρ τοι χθιζὸς ἐμυθεόμην, *Od.* M. 451.

v. 379.

Αἲ γὰρ (*ſc.* δυναίμην) — ἐφεστάμεναι, (Attica paragoge, pro ἐφεστάναι) καὶ ἀμύνειν Ἄνδρας μνηστῆρας, Utinam potuiſſem — adſtare vobis, & ulciſci Viros procos! verbum finitum eſt omiſſum, ex adfectu. ἐφέσταμεν, *Od.* X. 203.

Ἀμύνειν, arcere & hoſtiliter inceſſere.

v. 380

Σφέων γούνατ' ἔλυσα, eos occidiſſem.

v. 381.

Σὺ δὲ φρένας ἔνδον ἰάνθης, tu vero mente intus lætatus fuiſſes. ἰδοῦσα κε θυμὸν ἰάνθης, *Od.* Υ. 47.

v. 383.

Od. Π. 478.

v. 384.

Od. Λ. 145.

v. 385.

Ἐπιχειρέω, manum admoveo, χεῖρας ἐπιβάλλω, ich lege Hand an. οἱ μὲν δείπνῳ ἐπεχείρεον, *i. e.* ἤρξαντο δειπνεῖν.

Ἀγχίμολον δὲ Ἦλθ' ὁ γέρων Δολίος. Vide ſupra ad *v.* 99.

v. 386.

Σὺν, una, ſimul.

v. 387.

Ἐξ ἔργων μογέοντες, Ex opere ruſtico, quod cum multo labore fecerant, & ex quo anhelabant feſſi. ἐπεὶ μάλα πολλ' ἐμόγησεν, ſupra *v.* 206.

Ἐπεὶ προμολοῦσα καλέσσεν Μήτηρ, quoniam obviam progreſſa vocaverat Mater. οἱ μὲν ἄρ ἐς θῶκον πρόμολον, *Od.* O. 467.

v. 389.

Ἐνδυκέως κομέεσκεν, ſupra *v.* 211.

Ἐπεὶ κατὰ γῆρας ἔμαρπτεν, quia ſenectus corripuit eum. pro κατέμαρπτεν. ὅτε δὴ κατέμαρπτε διώκων αὐτὸν, cum adſecutus eſſet perſequens eum, *Il.* E. 65. εἴς ἐμὲ καταμάρψῃ ἐόντα ἔνθοθεν πόλιος, ut me conſequatur, dum in urbe ſum, *Il.* Z. 364.

v. 390.

Φράσσαντό τε θυμῷ, & agnoverunt animo.

v. 391.

Ἕστασαν ἐνὶ μεγάροισι τεθηπότες, coll. 393. ſie ſtuhnden, und wunderten ſich bald todt. Steterunt in ædibus ſtupefacti. ἐτεθήπεα θυμῷ, ſupra v. 90.

v. 392.

Μειλιχίοις ἐπέεσσι, Od. Φ. 192.

Καθαπτόμενος, Od. Υ. 323.

v. 393.

Ἷζ (pro ἷζε) ἐπὶ δεῖπνον, reſide ad cibum capiendum.

Ἀπεκλήθω, prorſus oblivisci facio. in Med. prorſus obliviſcor.

Ἀπεκλελάθεσθε (pro ἀπεκλάθεσθε, aor. 2. imperat. Med.) δὲ θάμβευς, (pro θάμβους,) & obliviſcimini ſtuporis & admirationis.

v. 394.

Δηρὸν γὰρ σίτῳ ἐπιχειρήσειν μεμαῶτες, Diu enim pani manus admovere cupidi, cibo manum admovere volentes. Vid. ſupra ad v. 385.

v. 395.

Μίμνομεν (pro Ἐμίμνομεν) ἐν μεγάροις, Sedebamus & exſpectabamus domi.

Ὑμέας ποτιδέγμενοι αἰεί, vos exſpectantes ſemper. ποτιδέγμενος, Od. Ψ. 91.

v. 396.

Δολίος δ' ἰθὺς κίε, Dolius (ſervus ſenior & honeſtior) recta ad eum ibat.

Χεῖρε πετάσσας Ἀμφοτέρας, manus expandens Ambas, præ lætitia. πετάσθησαν δέ οἱ ὦκα, θύρετρα, Od. Φ. 50.

v. 397.

Ὀδυσεῦς (pro Ὀδυσσέως) δὲ λαβὼν κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ, gratulatio ſervi primarii deſcribitur, hero reduci facta. λαβὼν pertinet ad χεῖρα, prehendens manum Ulyſſis, oſculatus eſt eam. Vid. ſupra ad v. 235. & 319.

Ἐπὶ καρπῷ, Od. X. 277.

v. 399.

Ἐπεὶ νόστησας ἐελδομένοισι μάλ' ἡμῖν, cum rediiſti valde deſiderantibus nobis. τά τ' ἔλδεαι ἤματα πάντα, Od Ψ. 6.

v. 400.

v. 400.

Οὐδέ τ' ὀϊομένοισι, Sed non putantibus nobis.

v. 401.

Οὔλω, ſum integer & totus & plenus, ὑγιαίνω, ſum bene valens, mir fehlet nichts. Eſt ab οὖλος, i. e. ὅλος.

Οὖλέ τε, καὶ μέγα χαῖρε, i. e. ὑγίαινε, ὅλος καὶ ὑγιὴς ἔσο.

Θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν, Od Θ. 413.

v. 402.

Supra v. 296.

v. 403.

Σάφα, ſupra v. 143.

v. 404.

Ἢ ἄγγελον ὀτρύνωμεν, an nuncium ei celeriter mittamus.

v. 406.

Τί σε χρὴ ταῦτα πένεσθαι; quid te oportet talia curare?

v. 407.

Εὐξέςου ἐπὶ δίφρου, Vid. ad Od. Τ. 101.

v. 408.

Ὣς δ' αὔτως, Od. Χ. 114.

v. 409.

Δεικανόωντ' ἐπέεσσι, Salutabant eum officioſe, Od. Σ. 110.

Καὶ ἐν χείρεσσι φύοντο, & manibus ejus inhærebant, pro ἐνεφύοντο, coaleſcebant quaſi dextris manibus, conſtringebant ſibi invicem dextras, ἐδεξιοῦντο. ὄιμας Παντοίας ἐνέφυσεν, Od. Χ. 348.

v. 410.

Ἑξείης, ſupra v. 384.

v. 411.

Περὶ δεῖπνον ἐνὶ μεγάροισι πένοντο, de cœna in ædibus ſe occupabant. ita Od. Δ. 624.

v. 412.

Ὄσσα δ' ἄρ' ἄγγελος ὦκα κατὰ πτόλιν ᾤχετο πάντη, Rumor autem nuncius celeriter per urbem vadebat ubique, ut perſona aliqua ibat per urbem, i. e. fama certa. ὄσσα, Il. Β. 93. Od. Α. 282. Β. 216.

Πάντη, ſupra v. 354.

v. 413.

v. 413.

Μνηστήρων στυγερὸν θάνατον καὶ κῆρ᾽ ἐνέπουσα, Procorum horrendam mortem & fatum indicans & vulgans, φημίζουσα.

v. 414.

Οἱ δ᾽ ἄρ᾽ ὁμῶς ἀΐοντες ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος, Illi autem ſimul audientes concurrebant aliunde alius. φοίτων, Od. Ξ. 355.

Ὁμῶς, ſupra v. 63.

v. 415.

Μυχμὸς, ῦ, ὁ, gemitus, clauſis labris per naſum emiſſus. a μύζω, clauſo ore ſonum aliquem per nares edo, qualem indignantes ſolent; clauſis & protenſis paullulum labiis indignor.

Μυχμῷ τε στοναχῇ τε, de parentibus procorum occiſorum: conveniebant cum alto & triſti gemitu; ſic dicit τὸ διὰ τῶν μυκτήρων ἆσθμα καὶ τὸν ἐντεῦθεν ἦχον, mit tiefem ſeufzen.

v. 416.

Ἐκ δὲ νέκυς οἴκων φόρεον, Exportabant vero corpora mortua ex ædibus. Vid. ad Od. Χ. 451.

v. 418.

Πέμπον ἕκαστον ἄγειν οἰκόνδε ἁλιεῦσι, Tradiderunt piſcatoribus deportatoribus, qui quemque veherent domum: Curaverunt quemvis domum portandum per homines nauticos & portitores, quorum multi in illis inſulis prope ſe ſitis & Epiro vicinis operas ſuas navabant. ἁλιῆες, Od. Χ. 384.

v. 419.

Ἀθρόοι, Od. Υ. 50.

v. 420.

Od Θ. 24.

v. 422.

Παιδὸς γάρ οἱ ἄλαστον ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔκειτο, Ἀντινόου, Ob filium enim ei nunquam ſedandus in mente luctus jacebat, Antinoum, er könnte das Leid um ſeinen Sohn gar nicht vergeſſen, oder aus dem Sinn ſchlagen. παιδὸς ἄλαστον ὀδύρομαι, Od. Ξ. 174.

v. 423.

v. 423.

Τὸν πρῶτον ἐνήρατο δῖος Ὀδυσσεύς, quem primum interfecit nobilis Ulysses. μηκέτι νῦν χρόα καλὸν ἐναίρεο, *Od.* Τ. 263.

v. 424.

Τοῦ (ἕνεκα) ὅγε δακρυχέων, *coll.* 437. Ob hunc iste lacrimas effundens.

v. 425.

Ἦ μέγα ἔργον ἀνὴρ ὅδε μήσατ' Ἀχαιοῖς, certe magnum opus vir hic faciendum suscepit contra nobiles homines. κακὰ μήσατο ἔργα, supra *v.* 198

v. 426.

Τοὺς μὲν σὺν νήεσσιν ἄγων κ. τ. λ. die er zu Schiff mitgenommen hatte, quos cum navibus secum duxerat, ut imperator.

v. 427.

Ὤλεσε μὲν νῆας —, ἀπὸ δ' ὤλεσε λαούς, Amisit naves —, & homines.

v. 428.

Ὄχ' ἀρίστους, longe præstantissimos. Vid ad *Od.* ο. 253.

v. 430.

Vid. *ibid.* 297.

v. 431.

Ἴομεν, Adgrediamur eos.

Κατηφὴς, έος, ὁ, ἡ, demisso vultu, præ pudore aut metu, niedergeschlagen, kleinmüthig: ὁ κάτω βάλλων τὰ φάη.

Ἦ καὶ ἔπειτα κατηφέες ἐσσόμεθ' αἰεί, aut & postea obnoxii & humiles animo & pudibundi erimus semper. *coll.* 432. wir werden immer in Schande und Scham stecken, und dörfen niemanden getrost ansehen. *præterea* notat &, lugentes sine solatio.

v. 432.

Λώβη γὰρ τάδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι, Ignominia enim hæc sunt & posteris auditu. λώβην τινύμενοι, supra *v.* 325.

Ἐσσομένοισι πυθέσθαι, *Od.* Φ. 255.

v. 433.

Εἰ δὴ μὴ παίδων τε κασιγνήτων τε φονῆας τισόμεθ', Nisi filiorum

filiorum & fratrum noſtrorum occiſores Puniemus & ulciſcemur. *Φονεὺς*, *Od.* Σ. 335.

v. 434.

Ὀυκ ἂν ἔμοιγε μετὰ φρεσὶν ἡδὺ γένοιτο Ζωέμεν, (*pro* Ζώειν,) non ſane mihi placebit animo Vivere.

v. 435.

Ἀλλὰ τάχιστα θανὼν φθιμένοισι μετείην, ſed citiſſime malim una cum illis interfici : mortuus ſim cum iis, qui perierunt.

v. 436.

Ἴομεν, eamus.

Μὴ φθέωσι περαιωθέντες ἐκεῖνοι, (*pro* φθῶσι,) *coll* 429. ne præveniant tranſeuntes mare illi. ἀλλ' ἄρα μιν φθῆ Τηλέμαχος βαλὼν, *Od.* X. 91.

Περαιόω, in ulteriorem terram transporto. μὴ φθέωσι περαιωθέντες ἐκεῖνοι, ne illi nos præveniant & transportentur in terram aliam. Timebat enim Ἐυπείθης, ne Ulyſſes cum ſuis transferat ſe in Epirum ex Ithaca, ibique contractis copiis ab Ithacenſibus, ultionem ob interfectos procos cupientibus, ſeſe defendat.

v. 437.

Ὣς φάτο δακρυχέων, Vid. ad *v.* 424.

Ὄικτος δ' ἕλε πάντας Ἀχαιοὺς, commiſeratio autem cepit omnes Achivos, ſie wurden von Mitleiden ſehr gerühret. ὄικτος δ' ἕλε λαὸν ἅπαντα, *Od.* B. 82.

v. 438

Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε Μέδων, Vid. ſupra ad *v.* 385.

v. 439.

Ἐπεί σφέας ὕπνος ἀνῆκεν, poſtquam ipſos ſomnus ſolvit. Vid. ad *Od.* T. 551.

v. 440.

Ἔσταν δ' ἐν μέσσοισι, Conſtiterunt autem in medio.

Τάφος δ' ἕλεν ἄνδρα ἕκαστον, ſtupor autem cepit virum quemque. τάφος δέ οἱ ἦτορ ἵκανεν, *Od.* Ψ. 93.

v. 441.

Μέδων, πεπνυμένα εἰδὼς, *Od.* X. 361.

v. 442.

Ὀυ γὰρ Ὀδυσσεὺς] Refertur hic vocula γὰρ non ad id, quod proxime præceſſit, ſed ad id, quod elegantius retice-

reticetur: *Cavete quid faciatis ; non ENIM &c.* Vid. ad *Il.* Κ. 22. CLARK.

V. 443.

'Ου γὰρ 'Οδυσσεὺς 'Αθανάτων ἀέκητι Θεῶν τάδε μήσατο ἔργα, non enim Ulyſſes Immortalium contra voluntatem Deorum hæc molitus eſt opera, *ſcil.* cædem procorum. Vid. ad *v.* 425.

'Αθανάτων ἀέκητι Θεῶν, Immortalium ſine conſenſu Deorum. Vid. ad *Od.* Μ. 290.

V. 444.

'Αυτὸς ἐγὼν εἶδον Θεὸν ἄμβροτον, Ipſe ego vidi Deum immortalem. ἄμβροτα εἵματα, ſupra *v.* 59.

V. 445.

"Ος ῥ' 'Οδυσῆϊ 'Εγγύθεν ἑστήκει, qui Ulyſſi Proxime adſtitit.

Καὶ Μέντορι (κατὰ) πάντα ἐῴκει, & Mentori in omnibus ſimilis erat.

V. 446.

Τοτὲ μὲν —, τοτὲ δὲ —, interdum —, interdum autem —. Vid. ad *Il.* Λ. 63. *coll.* 64. 65.

V. 447.

Θεὸς — προπάροιθ' 'Οδυσῆος Φαίνετο θαρσύνων, Deus — coram Ulyſſe ſtans Conſpiciebatur, & cohortans eum. ὣς φάτο θαρσύνων, *Od.* Π. 448.

Μνηστῆρας ὀρίνων, procos conturbans & percellens terrore.

V. 448.

Θῦνε κατὰ μέγαρον, Ferebatur cum gravi impetu per triclinium.

Τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἔπιπτον, ſupra *v.* 180.

V. 449.

Vid. ad *Od.* Χ. 42.

V. 451.

'Ο γὰρ οἶος ὅρα (pro ἑώρα) πρόσσω καὶ ὀπίσσω, is enim ſolus pervidebat & contuebatur ſimul præterita cum præſentibus, & futura, *ſc.* Halitherſes; ut ergo πρόσσω notet τὰ πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ ἐνεστῶτα καὶ παρεληλυθότα: ὀπίσω autem τὰ μέλλοντα, nam præſens fere eſt nihil, & ex

ex mente Poëtæ ea sunt præ oculis, quæ præterierunt; futura sunt nobis a tergo, & conjiciuntur a prudente ex iis, quæ jam sunt fueruntque, qualia futura sint. ita *Il.* Α. 343. Σ. 250.

v. 452.

Supra *v.* 53.

v. 454.

Ὑμετέρῃ κακότητι, φίλοι, τάδε ἔργα γένοντο, Vestra socordia & vestro vitio, amici! istæ res contigerunt. κακότητα φυγόντες, *Od.* Ψ. 238.

v. 455.

Ου γὰρ ἐμοὶ πείθεσθ', (*pro* ἐπείθεσθε,) ihr wolltet mir nicht folgen: Non enim mihi parebatis.

v. 456.

Ὑμετέρους παῖδας καταπαυέμεν ἀφροσυνάων, Ut vestros filios cohiberetis ab amentia sua. παύεσθαι ἀνωγέμεν ἀφροσυνάων, *Od.* Π. 278.

v. 457.

Οἱ μέγα ἔργον ἔρεζον ἀτασθαλίῃσι κακῇσι, Qui magnum facinus fecerunt amentia pessima. est ergo. Muthwillen, Verwegenheit, Unbesonnenheit, grobes Vergehen, Unvernunft: & Romanorum *flagitium* id sæpe exprimit. Vid. ad *Od.* Ψ. 67.

v. 458.

Κτήματα κείροντες, καὶ ἀτιμάζοντες ἄκοιτιν, Vid. ad *Od.* Χ. 143.

v. 459.

Ἀνδρὸς ἀριστῆος, Viri & dignitate suprema & fortitudine præcellentis. ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν, supra *v.* 86.

Τὸν δ' ουκ ἔτι φάντο νέεσθαι, ipsum vero non amplius putabant rediturum.

v. 460.

Καὶ νῦν ὧδε γένοιτο, Et nunc ita fiat.

Πίθεσθέ μοι, ὡς ἀγορεύω, obtemperate mihi, sicut dico. Vid. ad *Od.* Α. 344.

v. 461.

Μὴ ἴομεν, Ne eamus.

Μή πού τις ἐπίσπαστον κακὸν εὕρῃ, ne forte quis sibi attractum infortunium inveniat. Vid. ad *Od.* Σ. 72.

v. 462.

v. 462.

Οἱ δ' ἄῤ ἀνήϊξαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ, hi autem ſurrexerunt magno cum clamore, pugnare volentes. ἀλαλητῷ, *Il.* B. 149.

v. 463.

Ἡμίσεων πλείους, Plures, quam dimidia pars populi.

Τοὶ δ' ἀθρόοι αὐτόθι μίμνον, illi vero conferti illic manebant & exſpectabant, impetum hoſtium excepturi.

Ἀθρόοι, ſupra *v.* 419.

v. 464.

Οὐ γάρ σφιν ἄδε (*pro* ἥδε) μῦθος ἐνὶ φρεσὶν, Non enim illis placebat hic ſermo. ἐι σφῶϊν κραδίῃ ἄδοι ἀμφοτέροισιν, *Od.* Υ. 327.

v. 465.

Εὐπείθει πείθοντ', Eupitheo Obtemperabant.

Ἐπὶ τεύχεα ἐσσεύοντο, ad arma diſcurrebant capienda.

v. 466.

Ἐπεὶ ῥ' ἕσσαντο περὶ χροῒ νώροπα χαλκὸν, poſtquam induerunt ſe *vel* induti ſunt circa corpus ſplendida armatura.

Νώροπα χαλκὸν, *Il.* B. 578.

v. 467.

Ἀθρόοι ἠγερέθοντο, Una congregabant ſe. Vid. ad *Od.* Τ. 542.

Πρὸ ἄστεος εὐρυχόροιο, ante urbem amplam & late choreis hilarem alio tempore; fortaſſe & eodem, nam celebrabatur feſtus Apollini dies, & reliqui cives, præter parentes cognatosque procorum, choreas obibant. εὐρύχορον Λακεδαίμονα, *Od.* Ο. 1.

v. 468.

Τοῖσιν δ' Εὐπείθης ἡγήσατο νηπιέῃσιν, Eorum autem Eupithes dux erat plenus ſtultitia.

Νηπιέῃσιν, *pro* νηπιίαις, *ſc.* φρεσὶ, *i. e.* ἀφροσύναις, ἀσυνεσίαις. ita *Il* Ο. 363. Υ. 411. ἐν νηπιίῃ ἀλεγεινῇ, in infantia curæ indiga, *Il.* I. 487

v. 469.

Φῆ δ' ὅγε τίσεσθαι παιδὸς φόνον, Cogitabat enim ille ulciſci filii ſui cædem, ἐκδικήσειν, ſich Genugthuung zu nehmen.

v. 470.

Οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν αὖψ ἀπονοστήσειν, neque ſane erat Reverſurus.

Ἀλλ' αὐτοῦ πότμον ἐφέψειν, ſed ibi fatum obiturus erat. πότμον ἐφέψεις, *Il.* Φ. 588.

v. 472.

Ὕπατε κρειόντων, ſumme & ſupreme regum potentium! ad Jovem. ita *Il.* Θ. 31. *Od.* Α. 45.

v. 473.

Εἰπέ μοι εἰρομένῃ, Dic mihi interroganti.

Τί νύ τοι νόος ἔνδοθι κεύθει; inquit Minerva ad Jovem: quæ eſt animi tui ſententia occulta? quid mens tua ſecum ſtatuit?

v. 474.

Ἦ προτέρω πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνὴν Τεύξεις; An ulterius bellumque triſte & pugnam gravem inter eos Parabis?

Φύλοπιν αἰνήν. Φυλόπιδος κρατερῆς, *Od.* Π. 268.

v. 475.

Τεύξεις, Fieri conſtitues.

Ἦ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησθα; (*pro* τίθης,) an amicitiam inter utroſque potius concilias?

v. 477.

Τέκνον ἐμόν, τί με ταῦτα διείρεαι, ἠδὲ μεταλλᾷς; Filia mea! cur me hæc percontaris, & interrogas? Vid. ad *Od.* Τ. 171.

v. 478.

Οὐ γὰρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτή, Non enim ipſa hoc conſilium per te reperiſti & conſtituiſti. & eſt *h. l* interrogatio: An non ipſa hoc prudenter intelligis ſimul & conſtituis?

v. 479.

Ὡς ἤτοι κείνους Ὀδυσσεὺς ἀποτίσεται ἐλθών, Quod ſane iis Ulyſſes rependet *vel* retribuet reverſus. *Od.* Ε. 24.

v. 480.

Ἕρξον, ὅπως ἐθέλεις, *Od.* Π. 67.

Ἐρέω δέ τοι, ὡς ἐπέοικεν, *i. e.* ὡς εἰκὸς, dicam vero tibi, ut decet & par eſt. Vid. ſupra ad *v.* 294.

v. 481.

v. 481.

Μνηστῆρας ἐπέφνε, procos puniit.

v. 482.

Ὅρκια πιστὰ ταμόντες, Fœdus fidum percutientes cæsis nimirum victimis. ita *Il.* Β. 124

Ὁ μὲν βασιλευέτω αἰεί, hic quidem regnet semper.

v. 484.

Ἔκλησις, εως, ἡ, plenaria oblivio, ἡ ἄγαν λήθη: nam ἐκ in compositione intendit sæpe.

Ἔκλησιν θέωμεν φόνοιο, Oblivionem sanciamus cædis, pacis stabiliendæ causa. Hinc ejusmodi ἔκλησις est divinum donum, juxta illud: ὦ πότνια λήθη τῶν κακῶν, ὡς εἶ σοφή! eine gänzliche amnestie.] Similiter *Cicero* apud *Dion. Cass. Lib.* 44. Τὰ μὲν γεγενημένα ταῦτα, χαλάζης τε τινὸς καὶ κατακλυσμοῦ τρόπον συμβεβηκέναι νομίσαντες, λήθῃ παραδότε. Et *Valerius Maximus* de *Thrasybulo*: „Plebis „enim scitum interposuit, ne qua præteritarum rerum „mentio fieret. Hæc oblivio, quam Athenienses ἀμνηστίαν vocant, concussum & labentem civitatis statum „in pristinum habitum revocavit. *Lib. IV. Cap. I.*„ „Omnem memoriam discordiarum oblivione sempiterna „delendam censui. *Cic. Orat. Philippic. I. sub initio.*„ CLARK.

Θέωμεν, *pro* θῶμεν, faciamus.

Τοὶ δ' ἀλλήλους φιλεόντων, (*Attice* pro φιλείτωσαν,) Ὡς τὸ πάρος, illi vero se invicem amanto, Sicut antea.

v. 485.

Πλοῦτος δὲ καὶ εἰρήνη ἅλις ἔστω, divitiæ autem & pax congregatæ utræque sunto. ἅλις, *Od.* Ψ. 341.

v. 486.

Ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην, incitavit antea promptam Minervam.

v. 487.

Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα, Descendit vero ab Olympi verticibus (von den Höhen des Olympus) velox. ita *Il.* Α. 44.

v. 488.

'Οι δ' ἐπεὶ ἂν σίτοιο — ἐξ ἔρον ἕντο, Illi autem, postquam cibi — desiderium expleverunt. Vid. ad *Od* P. 99] Nequaquam hic supervacanea est vocula ista ἄν. Sententiam enim connectit cum eo, quod præcessit *v.* 361 — 411. ubi Poëta *Ulyssem*, *Laërtem*, ceterosque cænantes depingebat: ad quos jam redit. CLARK.

Σίτοιο μελίφρονος, panis dulcis. σῖτον — μελίφρονα, *Od.* O. 148.

v. 489.

Vid. ad *Od.* T. 508.

v. 490.

'Εξελθών τις ἴδοι, μὴ δὴ σχεδὸν ὦσι κιόντες, est Elliptice, ἐθέλοιμι, ἵνα τις ἴδῃ, Exiens aliquis videat, num jam prope sint vadentes contra nos.

v. 491.

'Εκκίω, eo foras.
'Εκ δ' υἱὸς Δολίου κίεν, exivit autem filius Dolii.

v. 492.

Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰών, supra *v.* 177.
Τοὺς δὲ σχεδὸν εἴσιδε πάντας, illos vero vidit prope adesse omnes.

v. 494.

"Οιδε δὴ ἐγγὺς ἔασ', Hi jam prope sunt.
'Αλλ' ὁπλιζώμεθα θᾶσσον, sed armemur celeriter: de militari armatura. ὅπλισθεν δὲ γυναῖκες, *Od.* Ψ. 143.

v. 495.

'Οι δ' ὤρνυντο, καὶ ἐν τεύχεσσι δύοντο, illi autem accelerabant, & induebant se armis.

v. 497.

'Εν δ' ἄρα Λαέρτης Δολίος τ' ἐς τεύχε' ἔδυνον, pro ἐνέδυνον, & 'Εν est Ellipticum, pro 'Εν τούτοις: Inter hos juniores etiam hi senes arma induebant.

v. 498.

Καὶ πολιοί περ ἐόντες, Etiam cani licet essent. καρηκομόωντες — πολιῆς πολιῆς, supra *v.* 316.

'Αναγ-

Ἀναγκαῖοι πολεμισταὶ, quibus jam pugnandum erat ex neceſſitate, velint, nolint: & dicitur id *h. l.* de ſenibus, qui neceſſitate rerum ſuarum & pro cariſſimis ſuis arma ſumſerant: κατ' ἀναγκην μαχηται. δμῶες ἀναγκαῖοι, ſupra *v.* 209.

Πολεμιστης, *Il.* Ε. 289.

V. 499.

Supra *v.* 466.

V. 500.

Od. Ψ. 370.

Τοῖσι δ' ἐπ' ἀγχίμολον θυγάτηρ Διὸς ἦλθεν (*pro* ἐπῆλθεν) Ἀθήνη, Vide ſupra ad *v.* 438. Ponitur ergo de *loco*, ſi quis prope ad aliquem accedit; & de *tempore*, ſi quis ex non longo intervallo temporis ſupervenit.

V. 502.

Od. X. 206.

V. 505.

Ἤδη μὲν τόδε γ' εἴσεαι αὐτὸς ἐπελθὼν, jam quidem circa hoc conſpicieris, contra hoſtes vadens ipſe. τάχα δ' εἴσεαι ἐνθάδ' ἀριθμὸν, *Od.* Π. 246.

V. 506.

Ἀνδρῶν μαρναμένων, Viris pugnantibus.

Ἵνα τε κρίνονται ἄριστοι, ubi quoque diſcernuntur optimi, *vel* fortes ab ignavis. *ſc.* in pugna.

V. 507.

Μήτι καταισχύνειν πατέρων γένος, Ne dedecores paternum genus. καταισχύνητε δὲ δαῖτα, *Od.* Τ. 12.

V. 508.

Οἳ τοπάρος περ ἀλκῇ τ' ἠνορίῃ τε κεκάσμεθα πᾶσαν ἐπ' αἶαν, qui antea Roboreque fortitudineque ſplendebamus in omni terra noſtra, im ganzen Lande. ὃς ἀνθρώπους ἐκέκαστο κλεπτοσύνῃ, *Od.* Τ. 395.

Ἠνορίη, *Il.* Δ. 303.

V. 510.

Ὄψεαι, αἴκ' ἐθέλῃσθα, Videbis, ſi volueris.

v. 511.

Οὔ τι καταισχύνοντα τεὸν γένος, Nequaquam me dedecorantem tuum genus. Vid. ad *v.* 507.

v. 513.

Τίς νυ μοι ἡμέρη ἥδε, Θεοὶ φίλοι, Quæ mihi est ista dies, Dii boni! quam læta dies!

v. 514.

Υἱωνὸς, *Il* Β. 666.

Υἱός θ' υἱωνός τ' ἀρετῆς πέρι δῆριν ἔχουσι, Filiusque nepos que de virtute certamen habent. οἱ περὶ πάτρης ἀνδράσι δυσμενέεσσι πόνον καὶ δῆριν ἔθεντο, qui pro patria hostibus laborem & certamen facere solent, *Il.* Ρ. 158.] „Et „certamen honestum, & disputatio splendida; omnis est „enim de virtutis dignitate contentio. *Cicero, de Finibus,* „*Lib. II.* §. 21.„ CLARK.

v. 516.

Πάντων πολὺ φίλταθ' (*pro* φίλτατε) ἑταίρων, omnium multo carissime sociorum!

v. 517.

Εὐξάμενος, *seq. Dat.* Precatus, *seq. Accus.*

v. 518.

Αἶψα μάλ' ἀμπεπαλὼν προΐει — ἔγχος, Statim valde vibrans in anteriora mitte *vel* conjice — hastam. Vid. ad *Il.* Γ 355.

Δολιχόσκιον ἔγχος, *Od.* Τ. 438.

v. 519.

Ἔμπνευσε μένος μέγα Παλλὰς Ἀθήνη, inspiravit robur magnum Pallas Minerva. Vid. ad *Od.* Τ. 138.

v. 521.

Προΐει, (imperat.) mitte, conjice.

v. 522.

Χαλκοπάρῃος, ου, ὁ, ἡ, quod ferreas habet genas, estque apud Poëtam Epith. *galeæ.* Vid. ad *Il.* Μ. 183.

v. 523.

v. 523.

Ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, *i. e.* οὐκ ἐκώλυε, Ea vero non hastam inhibuit.

Διαπρὸ δὲ εἶσατο χαλκός, penitus autem ivit & penetravit ferrum. διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν, *Od.* X. 295.

v. 524.

Δούπησεν δὲ πεσών, *Od.* X. 94.

Ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ, cum caderet, crepuerunt arma, quibus indutus erat: notat id duriorem & clariorem sonum, quam δουπεῖν, quod sonum magis obscurum cadentis corporis exprimit. ita *Il.* Δ. 504.

v. 525.

Ἐν δ' ἔπεσον προμάχοις, *pro* ἐνέπεσον, Invadebant autem pugnando primos, sie warfen sich auf die vordersten, fielen die heftig an.

Πρόμαχος, *Od.* Σ. 378.

v. 526.

Τύπτον δὲ ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν, sie stachen und hieben drauf los.

Ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι, *Od.* Π. 474.

v. 527.

Καί νυ κε δὴ πάντας τ' ὄλεσαν καὶ ἔθηκαν ἀνόστους, Et sane omnes occidissent, & fecissent eos expertes reditionis ad sua.

Ἄνοστος, ου, ὁ, ἡ, *idem quod* ἀνόστιμος, (*Od.* Δ. 182.) qui non redit, qui non revertitur.

v. 529.

Ἤϋσεν φωνῇ, Clamasset magna voce.

Κατὰ δ' ἔσχεθε λαὸν ἅπαντα, & continuisset a pugnando omnes. *coll.* 530. τοὺς δέ αὖθι κάσχεθε, eos ibi detinuit, er hat sie da behalten, violenter, *Il.* Λ. 701.

v. 530.

Ἴσχεσθε πτολέμου — ἀργαλέοιο, Abstinete a bello — gravi. ἀλλ' ἴσχεο κλαυθμοῖο, supra *v.* 322.

v. 531.

Ὥς κεν ἀναιμωτεί γε διακρινθῆτε τάχιστα, Ut sine sanguine

guine quam primum ex lite & contentione iſta eximamini. Vid. ad *Od.* Σ. 148.

V. 532.

τοὺς δὲ χλωρὸν δέος εἷλε, illos autem pallidus timor cepit. Vide ſupra ad *v.* 449.

V. 533.

Τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατο τεύχεα, per Metaphoram de ave: Eorumque exciderunt arma & tela e manibus præ terrore.

V. 534.

Πάντα δ' ἐπὶ χθονὶ πίπτε, Omniaque (arma) ad terram decidebant.

Θεᾶς ὄπα φωνησάσης, Dea ſonare faciente vocem ſuam.

V. 535.

Πρὸς δὲ πόλιν τρωπῶντο, Ad urbem vero convertebant ſe. ἥτε θαμὰ τρωπῶσα — φωνήν, *Od.* Τ. 521.

Λιλαιόμενοι βιότοιο, *Od.* Μ. 328.

V. 536.

Σμερδαλέον δ' ἐβόησε — Ὀδυσσεὺς, Horrendum autem clamavit — Ulyſſes. σμερδαλέα ἰάχων, *Od.* Χ. 81.

V. 537.

Οἴμησεν δὲ ἀλεὶς, ὥστ' αἰετὸς, Et irruit converſus *vel* connitens, ſicut aquila: de Ulyſſe. ita *Il.* Χ. 308. de Hectore, κίρκος ῥηϊδίως οἴμησε μετὰ πέλειαν, accipiter facili niſu & celerrimo impetum facere ſolet adverſus columbam, *vel* ruere ſolet celeri ſuo volatu in columbam, wie der Habicht leicht auf eine Daube ſchieſſet und ſtoßet, *ibid.* 140.

Ἀλείς. Ἀχιλῆα ἀλεὶς ἔμενεν, Achillem manſit συστραφεὶς, colligens ſe in arma, & paullo intra ſcutum contrahens, *Il.* Φ. 571.

Ἀιετὸς ὑψιπετήεις, *Il.* Χ. 308.

V. 538.

Κρονίδης ἀφίει — κεραυνὸν, Saturnius mittebat — fulmen.

Ψολόεντα κεραυνὸν, Vid. ad *Od.* Ψ. 330.

V. 539.

v. 539.

Κάδδ' ἔπεσεν (*pro* Κάτπεσε δὲ) πρόσθεν Γλαυκώπιδος. Decidit autem (fulmen) ante Minervam, *i. e.* prudens Ulyſſes intellexit, jam tempus eſſe paciſcendi.

Ὀβριμοπάτρη, ης, ἡ, gravi & præpotente patre nata. Epith. *Minervæ.* Vid. ad *Il.* Ε. 747. Θ. 391. *Od.* Α. 101.

v. 542.

Ἴσχεο, παῦε δὲ νεῖκος — πολέμοιο. Abſtine, & ceſſare fac contentionem pugnæ, halt. Vid. ſupra ad *v.* 530.

Ὁμοιΐου πολέμοιο, *Od.* Σ. 263.

v. 543.

Μήπως τοι Κρονίδης κεχολώσεται, Ne forte tibi Saturnius iraſcatur. μάλα γὰρ κεχολώσεται ἔμπης, *Od.* Ο. 214.] Car Jupiter ne manque jamais de ſe déclarer contre ceux, qui, après qu'ils ſont ſatisfaits, & que les coupables ont été punis, veulent pouſſer plus loin leur vengeance. DAC.

v. 544.

Ὁ δ' ἐπείθετο, ille vero parebat.

v. 545.

Ὅρκια δ' αὖ — μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκε Παλλὰς, Fœdus autem — inter utroſque conſtituit Pallas. ὅρκια πιστὰ ταμόντες, ſupra *v.* 482.

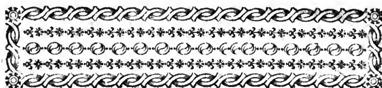
Κατόπισθε, *i. e.* εἰς τὸ μέλλον, in poſterum. καλόπισθε βαλών, *Od.* Χ. 92.

v. 547.

Supra *v.* 502.

INDEX
Rerum Præcipuarum.

A.

Αἴθοψ,

B.

Βοὴν

C.

Conjuga-

D.

H.

I.

L.

M.

Mercu-

N.

O.

P.

Q.

R.

S.

T.

V.

INDEX

INDEX
Auctorum Citatorum.

(*missis iis, quorum in INDICE in ILIAD. facta est mentio.*)

PEUCE-

VOSSII

V.

FINIS TOMI OCTAVI.

